

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

‘Η μεγάλη χαρά... σκοτώνει!

Τί λένε οι επιστήμονες

‘Η υπερβολική χαρά είναι συχνά περισσότερο επικίνδυνη από τη μεγάλη λύπη. Και αναφέρονται στην Ιστορία πολλές περιπτώσεις που μία ξαφνική χαρά υπήρξε θανατηφόρος.

‘Η παράδοσις αναφέρει ότι ο μεγάλος ‘Αθηναίος τραγικός Σοφοκλής πέθανε εκ συγκοπής απ’ τη χαρά του για τη μεγάλη επιτυχία που σημείωσε η τελευταία τραγωδία του. ‘Ο Χίλων ο Λακεδαιμόνιος επίσης πέθανε από τη συγκίνησή του τη στιγμή που φιλούσε τον γιο του που είχε νικήσει στους ‘Ολυμπιακούς αγώνες. Και ο ‘Αριστοτέλης αναφέρει ότι η Πολυκριτή, δέσποινα αριστοκρατικής οικογένειας της αρχαίας ‘Ελλάδας, έπεσε νεκρή μόλις της ανήγειλαν ένα εξαιρετικά ευχάριστο γεγονός. ‘Ο Λίβιος αναφέρει την περίπτωση μίας γρηάς Ρωμαίας που έκλαιγε απαρηγορητά γιατί ο γιος της σκοτώθηκε στη μάχη των Κανών. ‘Αργότερα όμως πληροφορήθηκε ότι η είδησις ήταν ψευτική και η χαρά της ήταν τόση ώστε η γρηά έπεσε νεκρή από τη συγκίνησι.

‘Ο Γιουδέντιους Τάλλμα έγινε θριαμβευτικά δεκτός στην πατρίδα του γιατί κατέλαβε την Κορσική. Και πέθανε από συγκοπή μέσα στην έκκλησία όπου τον στεφάνωναν για τη νίκη. ‘Ο Πάπας Λέων Ιόςος χάρηκε τόσο όταν έμαθε ότι ο στρατός του νίκησε τους Γάλλους ώστε έπεσε νεκρός. ‘Ο δόκτωρ Γκούντ αναφέρει στην ‘Ιστορία της ‘Ιατρικής την περίπτωση ενός ‘Αγγλου παπά που ζούσε πάμφτωχος και ξαφνικά πληροφορήθηκε ότι κληρονόμησε μία μεγάλη περιουσία. Πήγε στο Λονδίνο για να παραλάβει την περιουσία και τη στιγμή που έμπαινε στο μέγαρο που κληρονόμησε έπεσε νεκρός από τη συγκίνησι!...

Είναι άναμφισβήτητο ότι η υπερβολική και ξαφνική χαρά σκοτώνει συχνά κι έχει διαπιστωθεί ακόμη ότι φέρνει στον οργανισμό τις ίδιες αλλοιώσεις με την τρέλα. ‘Η υπερβολική συγκίνησι, κάθε είδους, οδηγεί κάποτε στην παραφροσύνη. Πρώτα προκαλεί μεγάλη ταραχή στην καρδιά. ‘Ο Χάλλερ αναφέρει στην ‘Ψυχολογία του ότι η υπερβολική και ξαφνική χαρά σκοτώνει αυθόρυντα την πίστι του αίματος και προκαλώντας αποπληξία, σε πολλές περιπτώσεις. Κάθε έντονη και ξαφνική διέγερσι προκαλεί τα ίδια αποτελέσματα, από οποιαδήποτε αττία κι αν προέρχεται.

‘Αλλά η μεγαλύτερη επίδρασι της υπερβολικής συγκινήσεως γίνεται στους ενδοκρινείς αδένες. ‘Υπάρχουν πολλά παραδείγματα που πείθουν ότι ο υπερβολικός τρόμος είναι η κυρία αττία της εξοφθαλμίας. ‘Αλλά και η υπερβολική χαρά είχε συχνά το ίδιο αποτέλεσμα. Γενικά σήμερα οι επιστήμονες παραδέχονται ότι κάθε υπερβολική συγκίνησι προκαλεί υπερπαραγωγή των ενδοκρινών αδένων. Και οι αδένες που επηρεάζονται περισσότερο από τη συγκίνησι είναι τα επινεφρίδια. ‘Ο καθηγητής Κάνον απέδειξε ότι η συγκίνησι ερεθίζει τους αδένες αυτούς που έχουν προορισμό να εφοδιάζουν το αίμα με αδρεναλίνη. Είνε όμως γνωστό ότι η αδρεναλίνη αυξάνει την πίεσι του αίματος και αν εδωκώρησι στο αίμα άφθονη αδρεναλίνη από τα επινεφρίδια είναι πιθανόν η πίεσι του αίματος ν’ αυξηθή επικινδύνως.

Το συνθετότερο αποτέλεσμα της υπερβολικής χαράς είναι η αποπληξία. Στις περιπτώσεις αυτές παρατηρήθηκε η πίεσι του αίματος αυξάνει κατά 20 ως 30 βαθμούς. Συνεπώς αν αυτό συμβή σε ανθρώπους που έχουν ήδη μεγάλη πίεσι, είναι πιθανόν να πάθουν αποπληξία.

‘Η επίδρασι της υπερβολικής χαράς ήταν πάντα εξαιρετικά ενδιαφέρον πρόβλημα και τελευταία πολλοί επιστήμονες καταγιούνται να εξακριβώσουν το μηχανισμό με τον οποίο μία μεγάλη χαρά μπορεί να έχη τόσο τραγικά αποτελέσματα.

Μη στενοχωριέσθε!...

Για να πείση τους αναγνώστες του ότι δεν πρέπει να στενοχωρούνται, ένας ‘Αμερικανός ευθυμογράφος γράφει τα εξής:

«‘Ο μόνος σοβαρός λόγος στενοχωρίας είναι η υγεία. ‘Αν η υγεία σας είναι καλή, γιατί θα στενοχωρηθήτε; ‘Αν είναι κακή, τότε η θα γιατρευθήτε ή θα πεθάνετε. ‘Αν πρόκειται να γιατρευθήτε, δεν υπάρχει λόγος να στενοχωρησθε. ‘Αν πάλι πρόκειται να πεθάνετε, θα πάτε ή στον Παράδεισο ή στην Κόλασι. ‘Αν θα πάτε στον Παράδεισο, Δεν έχετε λόγο να στενοχωρησθε. ‘Αν πάλι πάτε στην Κόλασι, δεν θα σας μείνη καιρός για στενοχωρία, γιατί... θαχετε να σφίξετε το χέρι τόνων παληών σας φίλων!».

Αυτά φυσικά μπορούν να λεχθούν μόνον από έναν ‘Αμερικανό ευθυμογράφο.

‘Ένα άτιμώρητο έγκλημα

Πρωτότυπο διήγημα

“Έκαμα δέκα χρόνια φυλακή και θα μπορούσα να κάμω τριάντα ή να χάσω το κεφάλι μου κάτω από το λεπίδι της λαιμητόμου, χωρίς αυτό να σημαίνει πως σκότωσα την Κλωντίν Λοράν, όπως λέει η απόφασις της καταδίκης μου. ‘Αλλά δεν είνε σωστά όλα όσα αναφέρουν οι αποφάσεις των δικαστηρίων... Καί, λοιπόν, εγώ δεν σκότωσα την Κλωντίν Λοράν, μ’ όλο που έμεινα δέκα χρόνια στη φυλακή σαν να την είχα σκοτώσει. ‘Ήξερα, ωστόσο, ποιος ήταν ο δολοφόνος της και θα μπορούσα να το πω από την πρώτη στιγμή. ‘Αλλά δεν τό έκαμα. Γιατί δεν έπρεπε ν’ αναμείξω τη δικαιοσύνη σ’ αυτή την υπόθεσι. Κανείς δεν θα μάλει ποτέ το όνομα αυτού του ανθρώπου. Δεν υπάρχει, άλλωστε, στη ζωή. ‘Όταν βγήκα από τη φυλακή, κανόνισα άμέσως τους λογαριασμούς μου μαζί του... Τί καμικό, στ’ αλήθεια! ‘Έμεινα δέκα χρόνια στη φυλακή για ένα έγκλημα που δεν είχα κάμει. Και για κείνο που έκαμα δεν πρόκειται να μ’ ανησυχήση κανείς ποτέ. ‘Όπως βλέπετε, ομολογώ μόνος μου το έγκλημά μου. Ναί, σκότωσα τον άνθρωπο που είχε σκοτώσει την Κλωντίν Λοράν!... ‘Αλλά δεν φοβάμαι να με πιάσουν. Για να υπάρχει έγκλημα, πρέπει να υπάρχει θύμα. ‘Εδώ, λοιπόν, το θύμα είνε ο άγνωστος Χ. Και για τον άγνωστο Χ. κανείς δεν νοιάζεται. Είνε σαν ένα ανύπαρκτο όν. ‘Εγώ, όμως, ξέρω πως υπήρχε κάποτε και πως τώρα δεν υπάρχει πιά. Αυτό απαιτούσε η δικαιοσύνη.

‘Αλλά πρέπει να σας πω τα πράγματα με τη σειρά τους.

Για μένα η Κλωντίν δεν ήταν τίποτε άλλο από μία παιδική φίλη. Νομίζω πως κάποτε είχαμε αγαπήσει. ‘Αλλά είχαν περάσει πολλά χρόνια από τότε. Την εποχή εκείνη βρισκόμαστε στο Τρουά. ‘Εγώ θα ήμουν δέκα όχτω χρόνων κι η Κλωντίν δύο ή τρία χρόνια μικρότερη μου. ‘Επειτα η ζωή μας χώρισε. Μπορεί κι ένας το αίσθημά μας να μην ήταν πολύ δυνατό... Πήγα στρατιώτης κι όταν απολύθηκα εγκαταστάθηκα στο Παρίσι, όπου έκαμα το σωφέρ σ’ ένα καμινό.

‘Εκείνη την εποχή, ξανασυνάντησα την Κλωντίν. Είχε ξεπέσει πολύ... Δεν ενδιαφέρει το γιατί. Βρισκόταν τώρα στην εξουσία ενός έλκειου τύπου, που την κακομεταχειριζόταν και την εξεδίαζε.

Είχα πάρει τη συνήθεια να πηγαίνω να την βλέπω κάπου - κάπου και την συμβούλευα ν’ απομακρυνθή απ’ αυτόν. Μου απαντούσε ότι δεν μπορούσε. ‘Αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν ήθελε. Τον αγαπούσε. Πόσο μεγάλη ήταν η αγάπη της γι’ αυτόν επρόκειτο να το μάθω σε λίγο.

Μία μέρα, πήγα ένα φορτίο με οικοδομικά υλικά στο Τρουά. Καί, γυρίζοντας, σταμάτησα μπροστά στο σπίτι της Κλωντίν, για να της πω νέα από τους δικούς της.

‘Αλλά όταν μπήκα στο δωμάτιό της, αντίκρισα ένα ανατριχιαστικό θέαμα. ‘Η Κλωντίν ήταν πεσμένη σ’ ένα ντιβάνι κι είχε μια άνοιχτη πληγή στο στήθος.

‘Η δυστυχισμένη δυσκολεύθηκε να μ’ αναγνωρίση.

— Μην τού κάμης κακό, μου ψιθύρισε με οδυσμένη φωνή.

— Αυτόν σε χτύπησε; ρώτησα.

— Ναί.

— Γιατί;

— Μου ζητούσε χρήματα... Δεν είχα... Νομίζω πως ήταν μεθυσμένος...

Τα μάτια της έλαμψαν ξαφνικά.

— Λορόν, μου είπε, όρκισου μου πως, αν πεθάνω, δεν θα τον καταγ-

γείλεις!

‘Η θέλησις μίας έτοιμοθάνατης είνε ιερή. Της το όρκισθηκα.

Τοιμάσθηκα κατόπιν να φύγω για να φωνάξω ένα γιατρό. ‘Αλλά κατάλαβα άμέσως πως ήταν περιττό. Το σώμα της Κλωντίν ταραχθηκε από μερικούς σπασμούς. ‘Επειτα έμεινε ακίνητο. ‘Ήταν νεκρή.

Σκέφθηκα πως το καλύτερο ήταν να φύγω. ‘Αλλά είχα κάμει την άπρονοησία ν’ αφήσω άνοιχτη την πόρτα όταν μπήκα. Κάποιοι, λοιπόν, από κείνους που έμειναν στο ίδιο σπίτι, περνώντας από το διάδρομο, είδε τα αίματα κι έτρεξε να ειδοποιήση την αστυνομία. ‘Ετσι, τη στιγμή που πήγαινα να βγώ στο διάδρομο, βρέθηκα μπροστά σε δυο αστυνομικούς που έρχόντανε από το αντίθετο μέρος. Μ’ έπιασαν.

‘Ενας αστυνομικός, που έφτασε σε λίγο, γέλασε μαζί μου, όταν του είπα πως δεν ήμουν εγώ ο δολοφόνος. Και το ίδιο έκαμα αργότερα κι ο ανακριτής.

Κατάλαβα άμέσως πως ήμουν χαμένος. ‘Ενας μόνο τρόπος υπήρχε για να σωθώ: Να προδώσω τον όρκο που είχα δώσει στη νεκρή. ‘Αλλά αυτό δεν ήθελα να το κάμω. ‘Ετσι, έσκυψα το κεφάλι μπροστά στη σκληρή μοίρα μου. Το δικαστήριο χαρακτήρισε, ωστόσο, το έγκλημά μου σαν αίσθηματικό και δεν μ’ έστειλε στη λαιμητόμο. Με καταδίκασαν μόνο σε δεκαπέντε χρόνων ερκε. ‘Απ’ αυτά έκαμα τα δέκα. Μου χάρισαν τα υπόλοιπα.

Σκεφτόμουν πάντα πως υπήρχε ένας άνθρωπος που ήξερε την αθωότητά μου και που μπορούσε αν ήθελε να με σώση. ‘Αλλά αυτός δεν έδωκε σημαία ζωής.

Τώρα, όμως, ήταν καιρός να λογαριαστούμε μαζί. Είχα όρκισθη στην Κλωντίν ότι δεν θα φανέρωνα το έγκλημά του κι είχα τηρήσει τον όρκο μου. Δεν της είχα υποσχεθεί, όμως, ότι θαφηνά ατιμώρητο τον άνθρωπο που είχε φερθή τόνον ανανδρα απέναντί μου... Δεν μιλώ για το πως φέρθηκε απέναντί της.

Βγαίνοντας από τη φυλακή, ξανάπιασα τη δουλειά μου και βάλθηκα άμέσως να βρω τόν άνθρωπό μου. Τόν ανακάλεσα όχι χωρίς κόπο.

‘Ήταν ένα παγερό βράδυ του Δεκεμβρίου. ‘Ελάχιστοι διαβάτες κυκλοφορούσαν στους δρόμους. Σε μία στιγμή, ένα βαρύ καμινό σταμάτησε πλάι σ’ έναν καλοντυμένο κύριο, που βάδιζε ανυπόπτος, μ’ ανασφαιμένο το γιακά του παλτού του. ‘Ενα χέρι, που κρατούσε ένα σιδερένιο λουτάρι, βγήκε τότε από το αυτοκίνητο...

‘Ενα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι... Κι’ έπειτα από ένα λεπτό, ο καλοντυμένος κύριος βρισκόταν πλάι στο σωφέρ. ‘Αλλά δεν ζούσε πιά. Το καμινό έφυγε τότε γρήγορα κι’ έπειτα από μισήν ώρα σταμάτησε κοντά σε μία απότομη στροφή που κόνι η γραμμή του Βορρά, κατεβαίνοντας από το Σενλί, για να μπει στην περιοχή των Παρισίων. ‘Εκει, ο σωφέρ απόθεσε το πτώμα του καλοντυμένου κυρίου πάνω στις γραμμές άφου πρωτίτερα τού πήρε όλα τα χαρτιά που υπήρχαν στις τσέπες του.

‘Ο σωφέρ ήμουν εγώ. Κι’ η καλή μου τύχη με βοήθησε. Μέσα σε μία ώρα πέρασαν τρεις άμαξοστοιχίες απ’ αυτό το μέρος...

Την άλλη μέρα βρήκαν εκεί ένα ποταποποιημένο πτώμα. Κανείς δεν μπόρεσε να το αναγνωρίση... ‘Από τότε έχουν περάσει περισσότερα από δέκα πέντε χρόνια. Το έγκλημά μου έμεινε ατιμώρητο κι’ έτσι θα μείνη για πάντα.

ΦΑΜΠΙΕΝ ΖΕΡΒΑΙ

Οπενρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία - Ι. Ι. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Διευθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27.135 - 29.967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ένός ρήματος

Σταυρόλεξο είνε αυτή η γυναίκα; Τρία χρόνια που συνδέεται μαζί της και δεν είνε ακόμη βέβαιος για τα αισθηματά της απέναντί του. Νέο κορίτσι, ώραιο, κομψό, κοσμικό, ανταποκριθηκε χε-ις μεγάλους δισταγμούς στο φλέρτ του, δεν επρόβαλε αντίστασι στην πολιορκία του, πειθάρχησε καλοπροαίρετα στην πρόσκλησι που της απηύθυνε εκείνος και το ερωτικό ζευγάρ συγκροτήθηκε δίχως να χρειαστή η προσπάθεια που καταβαλλεται συνήθως ως που να καταναληθούν οι υπεκφυγές, τα σκέρτα, οι αμφιβολές καταστάσεις. Συγκροτήθηκε το ερωτικό ζεύγος, χωρίς—κι’ εδω είνε το περίεργο—ούτε μία ερωτική λέξι εκμέρους της. Τρία χρόνια. Συνδεσμος σταθερός. Είνε βέβαιος για την πίστι της. Δεν τού έδωσε, τουλάχιστον, αφορμή σε αμφιβολίες. Βλέπονται τακτικά. Σχεδόν κάθε μέρα. Αυτός είνε ο μοναδικός σύντροφος και συνοδός της. Κανένα ύποπτο σημείο στη ζωή της. Ξέρει μέχρι δευτερολέπτου τις ώρες της, ξέρει ως την τελευταία λεπτομέρεια τις κινήσεις της. Ζηλότυπος από ιδιοσυγκρασία, αναγνωρίζει ότι δεν τού δίνει στοιχεία που θα δικαιολογούσαν τη ζήλεια του. Με μία λέξι, καταλαβαίνει ότι η κοπέλλα αυτή του ανήκει. Τού ανήκει με την έννοια ότι δεν ανήκει σε άλλον. ‘Ανέκει όμως ουσιαστικά και σ’ αυτόν; ‘Ιδού η ‘ίπορσι. ‘Η άπορσι που τόν βασανίζει. ‘Ενδείξεις για την αγάπη της δεν τού λείπουν. ‘Αν δεν τόν αγαπούσε—σκέπτεται—τί ζητούσε κοντά του; Γιατί είνε τόσο τακτική στις συναντήσεις τους; Γιατί δεν στρέφεται και προς άλλη κατεύθυνσι; Κάτι πρέπει να την κρατά. Σκέπτεται. Σκέψι που δεν τόν καθησυχάζει απόλυτα. Γιατί, λέει πάλι μέσα του: «Κι’ αν είνε από άδουλιά; αν είνε από αδράνεια; αν είνε από ραθυμία; από απάθεια; από συνήθεια;... Τί εγώ, τί ένας άλλος;».

‘Αλλά και γι’ αυτό βέβαιος δεν είνε. ‘Ενα το βέβαιο: ότι η αγάπη της—αν αγάπη υπάρχει—μένει χωρίς το φραστικό της περίβλημα, δίχως τους χειμάρρους εκείνους των λέξεων και των εκδηλώσεων που δι-αλύουν τις αμφιβολίες. Πόσες φορές δεν προκαλεί τις εκδηλώσεις της... Με τις ώρες της μιλά για την αγάπη του. Θερμά λογιδρια, εμπνευσμένες αγορεύσεις, μπουκέτα από φράσεις, συλλογή λέξεων, κορώνες από εξάρσεις, από προσφωνήσεις, από επίθετα, από λεκτικές θωπιές... Και στο τέλος τρωτά: «Κι’ εσύ;» Και την κοιτάζει στα μάτια. «Εγώ; Τι εγώ;» απαντά εκείνη, σαν αφορημένη, σαν να μην τόν είχε παρακολουθήσει ως τη στιγμή εκείνη, σαν να μην άκουσε όσα της έλεγε. ‘Επιμένει όμως εκείνος: «Σε ρωτώ, αν μ’ αγαπάς κι’ εσύ». Κάποτε τού απαντά, κουνώντας καταφατικά το κεφάλι. ‘Αλλοτε πάλι αποφασίζει να σπαταλήση δυο μόρια και τού λέει: «Μα

πως... Μα πως είνε η ερωτική της δηλωσι. ‘Αποφασισμένος ο νέος, πηγαινει γυρουντας να την κανη να ολοκληρωση τη φράσι της. Και τότε πια εκείνη στενοχωρημενη, σχεδον νευριασμενη, αφηνει να κυληση η λέξι με το στανιο από τα χείλη της. «Μα ναι, σ’ αγαπώ. Ούφ...».

Προφέρει το ρημα κι’ αλλάζει άμέσως κουβέντα. Λέτε πως θέλει να διαλύση την άτμόσφαιρα που δημιουργήθηκε... Να πητε δε πως είνε καμμία λιγδολογι; ‘Εξαιρετικά όμιλητική όταν δεν προκειται για ερωτικό θέμα. ‘Ομιλητική, ζωηρή, έζυπνη... ‘Ο γλωσσοςδέτης της αρχίζει να λειτουργη όταν φθάση στην περιοχή του έρωτα και σημάνη η ώρα των εκδηλώσεων. Τις αποστρέφεται, τις αποφεύγει, δεν ένθουσιάζεται όταν τις άκούη, υποφέρει όταν αναγκάζεται να τις κανη έστω και με μία λέξι η ίδια. «... Δεν εκδηλώνεται—διαμαρτύρεται ο άνθρωπος—Της λέω τόσα και τόσα ερωτόλογα, ανάμεσα στα χάρδια και στα φίλια μου; κι’ αυτή σιωπά. Σας όρκίζομαι δεν άνοιξε ούτε μία φορά το στόμα της να μου πη κι’ εκείνη κάτι. Κάτι το γλυκό, το τρυφερό. Τίποτα. Τάφος».

Το ξέρει... Μα είνε αρκετό να ξέρη; Είνε ζητημα γνώσεως η αγάπη; Όσο κι’ αν το ξέρης πάντα θέλεις την λεκτική επικύρωσι. ‘Ενοχλητικότητα, όταν εσύ δεν αγαπάς το πρόσωπο που σ’ αγαπάει. ‘Απαραίτητη, όταν περιβάλλης το πρόσωπο αυτό κι’ εσύ με την αγάπη σου.

Φαίνεται όμως ότι στους νέους καιρούς οι έρωτευμένοι, πρακτικοί σε όλα, απλοποιούν και τα φραστικά τους περιβλήματα. ‘Ο έρωτας χωρίς φιλολογια. ‘Όσα έλεγαν άλλοτε σε μακρότατες αγορεύσεις και σε ατέλειωτα κατεδάτια, τώρα το λένε μονολεκτικά ή και χωρίς καμμία λέξι, όπως όλα τα εύκολως έννοούμενα. Κλίσιν ενός ρήματος. Το «αγαπώ» δεν έχει την παλιά του κατανάλωσι. Κλίνεται βέβαια όπως πάντα, όπως θα κλίνεταν εις αιώνες αιώνων, σε όλους τους χρόνους του. ‘Εφυγε όμως από το χώρο των χειλέων, έχασε την ηχητική κυκλοφορία του, είνε περισσότερο βίωμα παρά κουβεντόλογο. Δεν είνε η ‘Αφροδίτη τού 49 «όμιλούσα και άδουσα» όσο η πρό πενήντα και έκατο έτών ‘Αφροδίτη. Με την κιβάραι της, με το πιάνο της, με τους στίχους με την ογκώδη της άλληλογραφία, με τα λευκάματα, με την καντάδα και με την αναστενάρισσα πολυλογια της—τότε. Λακωνική τώρα. Μία ματιά, μία κουβεντούλα την ώρα του χορού, μία χειραψία, ένα «έν τάξει», ένα «ο κεί», και η ερωτική σύμβασι έχει υπογραφη.

‘Όπως στίς αμερικανικές ταινίες. Καλύτερα τότε; Χειρότερα τώρα; Ποιός ρωτά τη γνώμη μας; Δε ρωτούν οι γενεές που έννοαν τις γενεές που φεύγουν. ‘Επιβάλλονται. Την οικονομία στις φραστικές εκδηλώσεις επιβάλλει το παρόν. ‘Όσο είνε ριζωμένοι στους καιρούς του πολυλογου ρωμαντισμού, δυσφορούν. Οί άλλοι, προσαρμωμένοι και ζυμωμένοι με τους νέους άνεμους, βρίσκουν πολύ φυσική τη φειδώ των λέξεων και κινούνται με άνεσι στο ερωτικό κλίμα της εποχής μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Τί γνώμη έχεις γι’ αυτόν το βουλευτή;...
— Τώρα θα δης!...

Λυρικά τραγούδια

Μην παίζεις

Μην παίζεις με τόν ‘Ερωτα. Δεν κάνει, γιατί’ είνε τόσο, τόσο πονηρός, που πάντα στην αρχή θα σε γλυκάνη, μα όσο θα περνά ο καιρός, θα βλέπης πως δεν θάπρεπε να παίζη κανένας στής αγάπης το τραπέζι.

‘Αρχίζει σαν τα ώραία παραμύθια, σαν κάποια ιστορία τρυφερή, το ψέμμα, τ’ όμορφαίνει σαν αλήθεια και διώχνει κάθε σκέψη θλιβερή. Χαρίζει στην ζωή τόσα στολίσια με γέλια, με χαρές και με παιχνίδια. ‘Αργότερα, που γίνεται συνήθεια θα χάση κάθε πέπλο ζηλευτό και φαίνονται γυμνά τα παραμύθια με όλα τους τα ψέματα... Γι’ αυτό, μην παίζεις με τόν ‘Ερωτα, δεν κάνει που μόνο στην αρχή θα σε γλυκάνη.

‘Ο ‘Ερωτας... Θαρρείς πως έχει γίνει για ναίαι των ανθρώπων τιμωρία, για ναίαι κάποια φλόγα που δεν σβύνει κι’ ανάβει τους ανθρώπινους καυμούς, αρχίζοντας σαν όμορφη ιστορία, τελειώνοντας με πόνου στεναγμούς.

Μην παίζεις με τόν ‘Ερωτα, δεν πρέπει, μαζί μας νάχη η αγάπη τόσο θάρρος και κάθε μία χαρά μας να την βλέπη με κίτρην, ηλλόφθονη ματιά, γιατί’ ύστερα μας δίνει τέτοιο βάρος κι’ αφήνει πάντα μία λαθωματία. Γέλα μαζί του λίγο, χάρδεψε τον, τά λόγια όμως αυτά, μην τά ξεχνάς, τόν ‘Ερωτ’ αν μπόρης, κορόιδεψε τον, προτού σου γίνη άσάσταχτος βραχνάς. Τά βέλη του, με τρόπο ν’ άχρηστεύς, χωρίς ποτέ, ποτέ να τόν πιστεύς. Είνε κακός ο ‘Ερωτας, να ξέρης και πόνους της καρδιάς, δεν λογαριάζει, σε κάνει δίχως λόγο να υποφέρης, σε κάνει λύτες νάχης διαρκώς, μα δεν τόν διώχνουμε όσο αν μας πειράξη, γιατί’ είνε ο αφιλότιμος, γλυκός.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Ήταν χαϊδεμένη απ' δ-
λους η Κλαίρη: απ' τους
γονείς της, που την απέκτη-
σαν πολύ άργα, απ' το με-
γάλο αδελφό της που την
υπεραγαπούσε, απ' τον άν-
τρα της, το μηχανικό 'Αν-
ρυ Τατούρ, έναν άντρα σω-
ματώδη, 40 χρονών, που εί-
χε την αδυναμία να παν-
τρευτεί μ' ένα κοριτσάκι μό-
λις 16 ετών... Η παρα-
χαϊδεμένη λοιπόν Κλαίρη
έξακολουθούσε, δυό χρόνια
μετά το γάμο της, να ναι ά-
κόμη ένα ευθύμο κι' αμέρι-
μνο παιδί.

Ντυόταν πάντα απλά,
δίχως την παραμικρή φιλα-
ρέσκεια, κι' ήταν η προσω-
ποποίηση της νεανικής δρο-
σιάς, της αθωότητας και
της αφέλειας.

Μά ήταν συγχρόνως λε-
πτοκαμμένη και φιλάσθε-
νη. Κι' ο άντρας της, που
τη λάτρευε, την πήρε απ' το
σπίτι του πατέρα της κι'
έγκαταστάθηκε μαζί της σ'
ένα χωριό με υγιεινό κλίμα.
'Εκεί, καλλιτέρεψε γρήγορα
η κατάσταση της. Τα μά-
γουλά της άρχισαν να ξα-
ναπαίρνουν χρώμα.

Ο 'Ανρύ δεν ήταν μόνο
τρελλά έρωτευμένος μαζί
της. 'Ενοιώθε επίσης μία
πατρική στροφή γι' αυτό το
τρυφερό κι' αδύνατο πλά-
σμα, που δρόσιζε με την
παρουσία του τη ζωή του—
μία ζωή που είχε περάσει
πάντα χωρίς χαρά, μ' αντα-
τική εργασία...

Ένα βράδυ όμως, γυρί-
ζοντας σπίτι, τη βρήκε στο
κρεβάτι, κατακίτρινη, με

τά μάτια της κομμένα. Την
είχε πιάσει μία κατάπνωση,
ανεξήγητη ακόμη και για
τους γιατρούς.

Η κατάσταση αυτή κρά-
τησε μία βδομάδα. 'Επειτα
ανέθηκε απότομα ο πυρετός,
και τη δέκατη ημέρα η Κλαί-
ρη έσβυσε σιγά-σιγά
από κάποια μυστηριώδη
αδράστεια!

Ο θάνατός της ήταν ένα
φοβερό χτύπημα για τον
'Ανρύ. Σκέφθηκε μία στιγμή
να φύγει μακριά, να ζητή-
ση τη λησμονιά σε μακρο-
νές χώρες... Μά τότες ανα-
μνήσεις τον κρατούσαν στο
σπίτι εκείνο, όπου είχε γνω-
ρίσει την ετυχία με την
Κλαίρη!

Περνούσε ολόκληρες ώρες
άνομινα στα έπιπλα και
στα διάφορα αντικείμενα
που είχε αγγίξει η νεκρή,
προπαθώντας να την ξα-
ναζωνανέψει στη φαντασία
του. Κι' οι μέρες περνούσαν
χωρίς να μπορέσει να την
εξάσσει ούτε στιγμή...

Ένα βράδυ, κάθισε στην
τουαλέττα της και ξανακτύ-
ταζε τα διάφορα μικροπράγ-
ματά της: μπιμπέλο, γράμ-
ματα από τις φίλες της,
καρτ—ποστάλ, μαρμελά-
δες, λουλούδια... Ξαφνικά, έπεσε
η ματιά του σ' ένα μικρό
καρνέ, κρυμμένο κάτω από
κάτι κορδέλλες. Δεν το είχε
προσέξει ως τότε. Το πήρε
και το ξεφύλλισε.

Στις πρώτες σελίδες του,
η Κλαίρη είχε σημειώσει,
με τον παιδιαστικό σχεδόν
γραφικό χαρακτήρα της,
σκέψεις κι' εντυπώσεις που

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Προικοθήρας

Πρό τινος εις συγκέντρωσιν και μάλλον εύχερως
συνήφον σχέσεις πονηράς μετά ζωνдохρος,
ήτις εκτός της προφανούς ερωτικώδους πείρας
διέθετεν, 'Ω! 'Απολλών! και τρεις χιλιάδας λίρας!
Προβλέπων δε άντερσας και άλλους έμβασσας,
προς δε έρωτους φλογερούς και λουκουλείους μάσας,
ίνα καλύψω το έμην πτωχώδες ισοζύγιον,
την έπεισον εν άκαρει να λάβη διαζύγιον.

—Εμπρός λοιπόν! 'Ας σπεύσωμεν!... της είπον εν
(τφ άμα,

και λύντες το παλαιόν συζυγικόν σας δράμα
ας γίνωμεν ζευγάριον, κατά τα είωθότα,
ήγων ενά ο πετεινός και σύ τουτέστι κόττα!
Και αύτη ουν περιχαρής ενέδωκεν άσμένως
κάγω εις άφατον χαράν και συγκινημένως
έδειξον της προθέσεως τον ουσιώδη ζήλον
έφ' ω και κατηνυθύνθημεν εις δικηγόρον

(φίλον.
Και ούτος την υπόθεσιν λαβών εις την
(ούσίαν,
τρείς εβδομάδας μετ' αύτης είχε συ-
(νεργασίαν,
ένω έγω άνέμενον — εν όψει γάρ του
(τέλους —
σκεπτόμενος συζυγικάς ημέρας ανεφέ-
(λους).

Τέλος το διαζύγιον κανονικώς έληφθη,
πλήν η έλπίς μου— ω θεοί!—και πά-
(λιν κατερρίφθη,
καθ' όσον αύτη μυστικώς, τουτέστι χω-
(ρίς ντόραν,
ως σύζυγόν της έλαβεν — ω! Ζεύ!—
(τόν... δικηγόρον!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

φανέρωναν την άγνότητα
της καρδιάς της.

Τα μάτια του 'Ανρύ βούρ-
κωσαν από συγκίνησι.

Καθώς όμως γύριζε ένα
φύλλο, διάβασε κάτι που
τον έκανε να νοιώσει σαν
μία μαχαίρα στην καρδιά...
κάτι που έκανε να πιαστή η
ανάπνοή του. Να τι έγραφε
η Κλαίρη σ' εκείνη τη σε-
λίδα:

«Ντεντέ μου, Σε λίγο
παντρεύομαι. Θα τελειώσουν
πια οι κρυφοκουθέντες μας
κι' τ' ατέλειωτα φιλιά μας.
Δεν έχω πια το δικαίωμα
να σ' αγαπώ. Πρέπει ν' α-
νικω ολόκληρη στον άντρα
μου, αυτό τον ψηλό κύριο
με τα μεγάλα μουστάκια...
Πρέπει όμως να ξέρεις ότι
αυτός μ' αγαπάει, ότι μου
έχει απόλυτη εμπιστοσύνη,
κι' ότι κάθε φορά που θα
είμαι μόνη θα τρέχω να σε
βρίσκω, για να μην κρυσθ
η άγάπη μας. Μη ήλθειεις,
Ντεντέ μου, γιατί πρέπει να
ξέρεις πως δεν θα φύγεις απ'
την καρδιά μου.

«Η Κλαίρη σου»

Χρειάστηκε να περάσουν
κάμποσα λεπτά της ώρας
για να συνέλθη ο 'Ανρύ.
Χρειάστηκε επίσης να ξα-
ναπαθώντας να την ξα-
ναζωνανέψει στη φαντασία
του. Κι' οι μέρες περνούσαν
χωρίς να μπορέσει να την
εξάσσει ούτε στιγμή...

Μία άπεραντη απελπισία
ανάκαμμένη με ντροπή,
πλημμύρισε την καρδιά του.
Κάτι του σφίγγε το λαιμό,
τόν έπνιγε... 'Ετρεξε στο
δωμάτιό του κι' έπεσε με
τα ρούχα στο κρεβάτι. Δεν
μπορούσε να κλάψει, ανατα-
ραζόταν όμως από δυνατούς
σπασμούς. «Όστε η Κλαίρη
το, ο άγγελος αυτός της
αθωότητας και της καλωσύ-
νης, τον άπατούσε με τον
αισχρότερο τρόπο!...

Βρέθηκε ξαφνικά στο βά-
θος μιάς τρομακτικής άδυσ-
σου... 'Εμεινε άγρυπνος ως
το πρωί. Τα ήμερώματα, έ-
νοιωσε μία επιτακτική άνάγ-
κη να σ' αμάη όλα, να εξα-
κριδύση ποιος ήταν αυτός ο
Ντεντέ που τόυχε κλέψει την
ετυχία του... Προπαθού-
σε να θυμηθί αν είχε κανένα
γνωστό με σχετικό όνομα,
άλλά δεν εύρισκε τίποτε...

Τέλος, έκανε τη σκέψη ότι
ίσως η γυναίκα του νάχε ξε-
χάσει πουθενά τίποτε γράμ-
ματα που φίλου της — η
τελοσπάντων κάποια ένδειξι
που θα του επέτρεπε να ά-
νακαλύψη την ταυτότητά
του...

Πήγε λοιπόν πάλι στην
τουαλέττα, αποφασισμένος
να ψάξη καλλίτερα. Δεν ά-
φισε τώρα κανένα συρτάρι,
κανένα ντουλάπι, καμιά
γωνιά... Στο βάθος μιάς
ντουλάπας, βρήκε ένα χαρ-
τονένιο κουτί. Το άνοιξε κι'
είδε μέσα μία μεγάλη κου-
κλα, άραιά ντυμένη. Την άρ-
πάξε θυμωμένος απ' το στή-
θος κι' έτοιμαζόταν να την
πετάξει μακριά, όταν ένοιω-
σε ένα ελατήριο κάτω απ'
τα δάχτυλά του.

Το πίεσε. Η κοκκλα ά-
νοιξε τότε τα γαλανά της
μάτια, σήκωσε ψηλά το ένα
χέρι, σήκωσε δυό φορές
το κεφάλι της κι' είπε με
μεταλλική φωνή:

«Η Ντεντέ σου δίνει πολ-
λά φιλιά!».

Z. MIKEΛE

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Στο θέατρο «Παπαϊωάννου» παίζε-
ται από χθες η νέα θεατρική επιθεώρη-
σις «Χαρούμενη Έλλάδα», που άντικα-
τέστησε επίτελους τη μεγάλη επιτυχία
«Δώδεκα παρά πέντε».

Πράγματι η επιθεώρησις της συγ-
γραφικής τριάδος 'Ασημακοπούλου —
Σπυροπούλου — Παπαδούκα, κατέρ-
ριψε όλα τα ρεκόρ των μουσικών έργων
στα τελευταία 20 χρόνια, με 350 συνε-
χείς παραστάσεις και εισπραξί 650
εκατομμυρίων!

Η νέα επιθεώρησις «Χαρούμενη
Έλλάδα» έχει ρεκόρ στους χορούς, ά-
φου περιλαμβάνει 6 άνεξάρτητα χο-
ρευτικά νούμερα.

—Ο θίασος της κ. Κατερίνας, συ-
νεχίζει τις παραστάσεις του στην
Κωνσταντινούπολη. 'Επαιξε έως τώρα
τά έργα: «Κυρία δεν με μέλλεις», «Η
αδελφή μου κι' εγώ», «Φθινοπωρινή πα-
λίρροια», «Θα με παντρευτής», «Κατα-
κτηται» και «Μάγδα». 'Απ' τον θίασο
ήρσε ιδιαίτερος ο νέος «ζέν προμει»
'Αλ. 'Αλεξανδράκης.

—Το θερινό θέατρο «Ντορέ» έχει
γίνει από τώρα το «Μήλον της 'Ερι-
δος» για το καλοκαίρι. 'Ετσι εκτός
από την Νανά Σκιαδά που άπεφάνισε
να έπανεμφανισθί στη σκηνή, το
διεκδικούν η Βάσω Μανωλίδου καθώς
και ο κ. Γ. Χέλμης για μουσικό συγ-
κρότημα με επί κεφαλής τις αδελφές
Καλουτά.

—'Υστερα από παραμονή 5 ήμε-
ρών στο Παρίσι, επέστρεψε γεμάτος
έντυπώσεις ο τραγουδιστής Τάκης
Μαρούδας. 'Εκτός από την μεγάλη έκ-
πομπή των 'Ηνωμένων Έθνών που έ-
γινε στην πρωτεύουσα της Γαλλίας
με μεγάλη ορχήστρα από 80 όργανα, έ-
καμε και μία έκτακτη εμφάνισι στο
έκει ελληνικό κέντρο του Πύργου «Μαί-
αμι» μαζί με την Καίτη Παρίση.

Στην επιστροφή του, το αεροπλάνο
της «Αϊρ Φράνς» συνάντησε μεγάλη
καταιγίδα με βροχή και διέτρεξε μέγα-
λο κίνδυνο.

—Πολύς λόγος γίνεται για ένα νέο
άστέρι του τραγουδιού, τη μαθήτριά
της Δανάης 'Εφη Πολύ, που θεωρεί-
ται ως η μεγάλη άποκαλύψις του 1949.

Η 'Εφη Πολύ κατάρθηκε πράγμα-
τι μέσα σε ελάχιστους μήνες να επι-
βληθί στο ραδιόφωνο και τους δίσκους
και να γίνη περιζήτητη, χωρίς να έ-
πικοινωνήση με το κοινό, γιατί δεν
της τό επιτρέπει η οικογένειά της.

—Εις επισφράγισιν ενός μακρο-
χρονίου ειδυλλίου, αναγγέλλονται από
το Παρίσι, ως προσεχείς οι γάμοι της
γνωστής 'Ελληνίδος νορευτριάς Λίντας
'Αλμα μετά του Γάλλου πιανίστα της
'Εντιθ Πιάφ κ. Σεβινύ.

—Το θέατρο «Τέχνης» ανέδασε στο
«Ρέξ» το περίφημο έργο του 'Αρθουρ
Μίλλερ: «Ο θάνατος του 'Εμπορά-
κου» όπου πρωταγωνιστούν η κ. Με-
λίνα Μερκούρη, ο κ. Β. Διαμαντόπου-
λος, ο κ. Καλλέργης κ. ά.

—Όπως όλες οι ξένες τραγουδι-
στριες και η Γαλλίδα Μονικ Ποελ που
βρίσκεται τις μέρες αυτές στας 'Α-
θήνας έχει αδυναμία στα ελληνικά
τραγούδια και μαθαίνει τώρα δυό από
τα σουζέ του Χαϊροπούλου.

—Όπως όμως και οι άλλες συνάδε-
φοί της συναντά μεγάλη δυσκολία να
κάνη ειδική εξάσκηση.

—Στην τελευταία γιορτή του 'Ελ-
ληνοαμερικανικού Συνδέσμου, έκαμε
για πρώτη φορά την εμφάνισι του έ-
νας νεαρός καινούργιος Βαρύτονος με
πολύ θερμή φωνή, ο 'Ανδρέας Ζανής.

—'Ετραγουδύσε με επιτυχία άποστάσμα-
τα από όπερες και μαζί με την γνωστή
υτιζέξ Λέλα Μαρτίνη ντουέττα από τον
«Βαφτιστικό» του κ. Σακελλαρίδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η ζωή των φυνων

Η γυναίκες πολεμάνε κι' αγωνίζονται με ζήλον,
για να πραγματοποιήσουν την ισότητα των φύλων.
Δικαιώματα τα ίδια με τους άντρες ν' αποκτήσουν
και σιγά-σιγά κατόπιν να μάς υποκαταστήσουν.

Α μάς κάνουν του χεριού τους επιμένουν, μ' άλλα λόγια
και στα χέρια να μάς παίξουν, δηλαδή, σαν κομπολόγια
κι' είναι βέβαιες καθ' όλα και σου λένε ή ώρα φτάνει,
να εξισωθούν για πάντα παντελόνι και φουστάνι!

Αν πετύχουν το σκοπό τους και με μάς εξισωθούν,
οι συνθήκες μας όλες ασφαλώς θ' ανατραπούν
και θα φτάση κάποια ώρα,
που θα κάνουν οι γυναίκες ό,τι κάνει ο άντρας τώρα.

Αλλά θ' αρχίσουν — πλέον — κι' οι μοντέρνες οι μαργιόλες
τα τακούνια τους να τρώνε και να λιώνουν τις σόλες,
για να παίρνουν το κατόπιν κάθε νέου ευσταλή,
κι' άκούς να λήη στο δρόμο κάθε Λίλα, ή Λιλή!
— Πάλι πω κόμματος σπουδαίος! Αί-ρε φίνο κομμάτι!
Κύττα Λίλα μου λερβίρι και μπαρμπούνι με... μουστάκι!

Στα «φίτι φίτι!» θα μάς τρελλαινούν και στους αναστεναγμούς,
θα μάς κάνουν, κάθε τόσο, πονηρούς υπαινιγμούς,
στις τοιμπίες θα μάς ταράζουν, όταν βρίσκουν εύκαιροίς,
δεσποινίδες και κυρίες
για να μη μάς πειράζουν άναιδώς στο πέρασμά μας,
—όλοι συνοδεύει το μπαμπά ή τη... μαμά μας!

Α μεταβληθούν οι όροι, όπως είπαμ' έντελώς,
ο Λουκάς απ' τη Φίφικα θάβαι πιδ πολύ δειλός,
θ' άποφεύγη να γυρίζη στο πλευρό της φανερά,
θ' άπορριπτή ραντεβού της και θ' άκούς καμιά φορά:
— Δέν μπορεί, μην επιμένεις —

— Δέν υπάρχει άλλος λόγος, σου τ' όρκίζομαι Φιφή μου,
μά φοβάμαι, — πιάστε με, — μη με δώ κανένα μάτι,
και τό πη την άλλη μέρα στη μεγάλη... άδελφή μου!

— Κουταμάρες —

— Αν τό μάθω θα τό κάνω ρημαδιό
τιμή μου, να μάς σφάξω και τους δυό!

Α και στα ραντεβουδάκια, που θα δίνωμε συχνά,
στα δασύλλια, στα κέντρα και σ' απόμερα στενά,
συνεπής κανένας άντρας δεν θα είναι φυσικά
και με τόκο θα πληρώνη τα παλιά του... δανεικά!
Θα τις έχουμε να στέκουν δυό-τρείς ώρες σαν σκοποί
με τον ήλιο, με το κρύο, με τ' αγιάζι και το πούσι,
θα σταλιάζουν στα ποδάρια και θα γίνωνται παπί
και μονάχα δεν θα βγάσουν, σαν κι' έμάς κι' εκείνες... ρούσι!

Μέσ' στο τράμ θα μάς προσφέρουν, εύγενέστατα, τις θέσεις!
Μας κάνουν για τα χείλια και τα μάτια μας συνθέσει
και οι «δακτυλό» συμφώνως με την ειδικότητα τους,
τους προϊσταμένους, πλέον, θα κρατούν στα... γόνατά τους!

Α γραφτούν στους καταλόγους προθυμότητας θα τρέχουν
και υπόθεσις, περίπου, θάν' ή κόλλη γυναίκα,
το δικαίωμα της ψήφου καύχημά τους θα τό έχουν
και θα κρύβουμε οι άντρες τη σωστή μας... ήλικία!

— Ισες κι' όμοιες με τους άντρες οι γυναίκες όταν θάνα,
με παρέες στις ταβέρνες θα τό πίνουν, θα μεθάνε,
κι' όσες είν' έρωτευμένες με τό πίνουν, θα μεθάνε,
και φοβούνται μην πετάξη, όπως λένε, τό πουλί,
κάτω απ' το παράθυρό του θα τραβάνε σουρωμένες
και καντάδες θα τό κάνουν, κάθε βράδυ σονεμένες

Από απ' τό παράθυρό του, θα στενάζουν, θα λένε
και συνέχεια θα λένε
στο άγρόι τ' άκριδο:
— Κάντα σκάλες τα μαλλιά σου, κάντα σκάλες ν' ανεδώ!
Κάντα σκάλες τα... μαλλιά σου, κάντα σκάλες ν' ανεδώ!
με παράπονο πικρό
και στο τέλος, υποθέτω, θα προβάλλη στο μπαλκόνι
έν' άπίθανο κεφάλι και τελείως... φάλακρο!

Επιστογράφος
Μη. Γαλμας
Επιστολέας
Δ. Στεφανίδης

... Μόλις τον αντίκρυσε, άρχισε να τον βρίζει, λέγοντας πως της κατέστρεψε το μέλλον της...

Η ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ ένος φίλου της τέχνης...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δέν έχω το δικαίωμα να αναφέρω το όνομα του ήρωος της Ιστορίας που θα άφηγηθώ. Είνε σήμερα ένας εξαίρετος έπιστήμων και λαμπρός οικογενειάρχης έγκατεστημένος στην Αθήνα, αλλά πριν από τη Μικρασιατική καταστροφή, όταν έμενε στην Κωνσταντινούπολη και ήταν νεαρός κομψεύμενος είχε φήμη διασήμου δανδή. Δέν είχαν άδικο όσοι τον άποκαλούσαν Πετειναράκια. Ντυνόταν πάντα κομψά, κρατούσε μπουστονάκι, φορούσε «παπιγιόν» γραβάτα και είχε απέναντι των θηλυκών που τον ενδιέφεραν τρόπους Ιππότη της έποχής Λουδοβίκου 14ου. Ήταν λίγο ποιητής, λίγο συγγραφέας, λίγο αρχαιολόγος, λίγο απ' όλα. Αλλά δεινός ψεύτης. Είχε την ικανότητα να άφηγηται φανταστικές Ιστορίες με τόση τέχνη, ώστε τις πιστεύαμε κι' εμείς που τον άκούγαμε, αλλά στο τέλος τις πίστευε κι' ο ίδιος.

Κάποτε άφηγήθηκε στην παρέα μας μία περιπέτεια που είχε στην Όδησο και που κατέληξε σε... μοιμαχία μ' έναν Ρώσο αξιωματικό. Ανακάτωσε στην άφηγησή του χρονολογίες, τόμους κτλ. κι' όταν άργότερα κάναμε το λογαριασμό, είδαμε πως την έποχή που έκανε τη φανταστική μοιμαχία του έπρεπε να ήταν... 4 χρονών.

Στην παρέα μας ήταν κι' ένας άλλος έξυπνος τερατολόγος, Κεφαλονίτης αυτός, που έπασχε από φοβερή μυωπία. Τη μεγαλύτερη που μπορεί να υπάρξει. Δέν έβλεπε ούτε δέκα πόντους πέρα από τη μύτη του! Αυτό δέν τον έμποδίζε να μάς άφηγηται τα όσα έβλεπε να συμβαίνουν κάθε μέρα στο άντικρυνό του σπιτί και ιδιαίτερα όλα τα σχετικά με τη γόησσα που έμενε στο σπιτί αυτό. Ή αλήθεια είνε πως το πάθημά του δέν του επέτρεπε να βλέπη όχι τη γόησσα, άλλ' ούτε την πολυκατοικία της.

Ο Πετειναράκιας λοιπόν— για να ξαναγυρίσω σε αυτόν που θ' άπασχολήση το σημερινό άφηγημα,— κατώρθωσε νόχη έπιτυχίες στα θηλυκά, λέγοντας με άφάνταστη πειστικότητα χαριτωμένα ψέμματα. Έλεγε πως είχε προσωνυμική άλληλογραφία με τους γνωστότερους παράγοντας της τότε πνευματικής και πολιτικής ζωής με τον Βενιζέλο, τον Μωστή Παλαμά, τον... Λούδ Τζώσιζ.

Η άδυναμία του ήταν τα θεατρικά παρασκήνια. Για την ακρίβεια τα παρασκήνια του έλαφρού θεάτρου. Είχε μαρκάρει μία πολύ νεαρή, πολύ στρουμπουλή, πολύ σκερτσόζα μπαλαρίνα, ή οποία κατώρθωσε να συνδυάση την Αθηναϊκή χάρι με την Ανατολίτικη φλόγα.

Δέν μπορώ να πω πως ή έκλεκτή των όνειρων του φίλου μας Πετειναράκιας ήταν άξιόλογη καλλιτέχνης. Ή σταδιοδρομία της δέν είχε προχωρήσει πέρα από τα κλασσικά χοροπηδήματα του θλιβερού κατά την γενική εμφάνισι μπαλέτου της Έπιθεωρήσεως που έπαιζετο εκείνη την έποχή στην Πόλη από έναν καλό κατά τα άλλα αθηναϊκό θίασο. Ο θιασάρχης της είχε υποσχεθί πως θα της έδινε «έν καιρώ» κάποιο σοβαρώτερο ρόλο — ένα ρόλο καμαριέρας που σερβίρει το τσάι κάνοντας χορευτικές κινήσεις — αλλά αυτό δέν ήταν και πάρα πολύ βέβαιο. Και ή στρουμπουλή μπαλαρίνα το είχε καμύ.

Καμύ το είχε κι' ο Πετειναράκιας. Συνεδέετο με τον θιασάρχη και είχε υποσχεθί στην έκλεκτή των όνειρων του πως θα τακτοποιούσε το καλλιτεχνικό της ζήτημα, με την προϋπόθεσι βέβαια πως θα του έδινε κι' αυτή μεγαλύτερη σημασία. Γιατί ως εκείνη την ώρα οι σχέσεις τους δέν παρουσίαζαν καμμία ιδιαίτερη τρυφερότητα.

Έτσι πήγαιναν τα πράγματα ως την ημέρα που ή μπαλαρίνα έκανε το πρώτο βήμα της ανόδου. Πήρε το νούμερο της καμαριέρας και σερβίρισε με μεγάλη έπιδεξιότητα το τσάι στη σχετική σκηνή του έργου. Το άπαιτητικό κοινόν ίσως να μη έξετίμησε όσο έπρεπε το ταλέντο της, αλλά είνε γεγονός ότι το έξετίμησε βαθύτατα ο Πετειναράκιας, ο οποίος της έστειλε, εις ένδειξιν του θαυμασμού του, και μία πολυτελεστάτη άνθοδέση.

Παρ' όλα αυτά ή καλλιτέχνης δέν έννοούσε να άντιληφθί όσο έπρεπε τα καλά αισθήματα των φίλων μας. Απέκρουε έπιμονα μία πρόσκλησί του για γεύμα «τέτ ά τέτ». Κι' όμως το γεύμα αυτό το περίμενε και το έπιθυμούσε με

Η ΝΕΑ ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ

Οι άνδρες είναι οι πρώτοι που μπόρεσαν να ίδούν σε έπίσημη τελετή το γνωστό ήθοποιό Έρρολ Φλυνν με τη νέα του μνηστή— την χαριτωμένη Ρουμανίδα πριγκίπισσα, Ιρίν Τσίκα. Περαιτέρω από το Λονδίνο, ο Έρρολ παρευρέθη στη μεγάλη κινηματογραφική έορτή που γίνεται εκεί κάθε χρόνο. Δυό πράγματα έκαναν έντύπως στους καλεσμένους: ή γοητεία της μνηστής και το «μαύσι» του γόστου.

άφάνταστη λαχτάρα ο Πετειναράκιας. Και να που ο καλός Θεός των έρωτευμένων του έδωσε την εύκαιρία να της διαλύση τον πάγο. Έπρόκειτο κατά την Πρωτοχρονιά να κυκλοφορήση ένα Ήμερολόγιο, ένα είδος «Φιλολογικού και Καλλιτεχνικού Λευκάματος» — έτσι το χαρακτήριζε ο έκδότης του στις σχετικές άγγελίες — που θα περιείχε άνάμεσα στ' άλλα και εικονογραφημένα άρθρα σχετικά με τη θεατρική κίνησι. Ο Πετειναράκιας κατώρθωσε να πείση τον έκδότη ότι αυτός ήταν ο μόνος ένδεδειγμένος να γράψη ένα ένδιαφέρον και άντικειμενικό άρθρο πάνω στο θέμα του έλαφρού θεάτρου. Έτσι του παρουσίαζόταν ή μοναδική εύκαιρία να... έξιμνηση δημοσία την έκλεκτή των όνειρων του και να μεταβάλη αυτόμάτως την άδιαφορία της σε φλογερόν έρωτα!

Το άρθρο δημοσιεύθηκε πραγματικά, με το κλισέ της στρουμπουλής γόησσας, την οποία ο συγγραφέας παρουσίαζε ως «μοναδικό φαινόμενο καλλιτεχνικής ίδιοφυίας», ως την «καλύτερη χορεύτρια της έλληνικής σκηνής», ως «καταυγάζον άστρον του έλληνικού θεατρικού στερεώματος» κτλ. Το μισό σχεδόν άρθρο ήταν άφιερωμένο σ' αυτήν και το άλλο μισό στους... δευτερεύοντας παράγοντας του έλληνικού έλαφρού θεάτρου — τον Παπαϊωάννου, τον Γονδη, τον Τριγά, τη Ροζαλία Νίκα κτλ.

Ο Πετειναράκιας περίμενε με αγωνία να τελειώση ή έκτύπωσις του «Λευκάματος» κι' όταν πήρε στα χέρια του το πρώτο βιβλίο έσπευσε να το χρυσόδεση. Ύστερα έγραψε τη σχετική άφιέρωσι και τράβηξε κατά το θέατρο, με την άπόλυτη βεβαιότητα ότι ύστερα από αυτήν την δημοσία παρουσίασι του μοναδικού ταλέντου της έλληνικής σκηνής, θα έσπαζε κάθε άντίρρηση, όχι βέβαια μόνο για το γεύμα. Ή μπαλαρίνα δέν ήταν στο θέατρο όταν έφτασε ο Πετειναράκιας. Άφηκε το βιβλίο στον ταμία με την παράκλησι να της το δώση και το βράδυ, μετά την παράστασι, περίμενε την έξοδό της — περιμέναμε κι' εμείς να δούμε το θέαμα — με τη βεβαιότητα ότι θα έτρεχε να... πείση στην άγκαλιά του και σχεδόν να κλαίη από συγκίνησι.

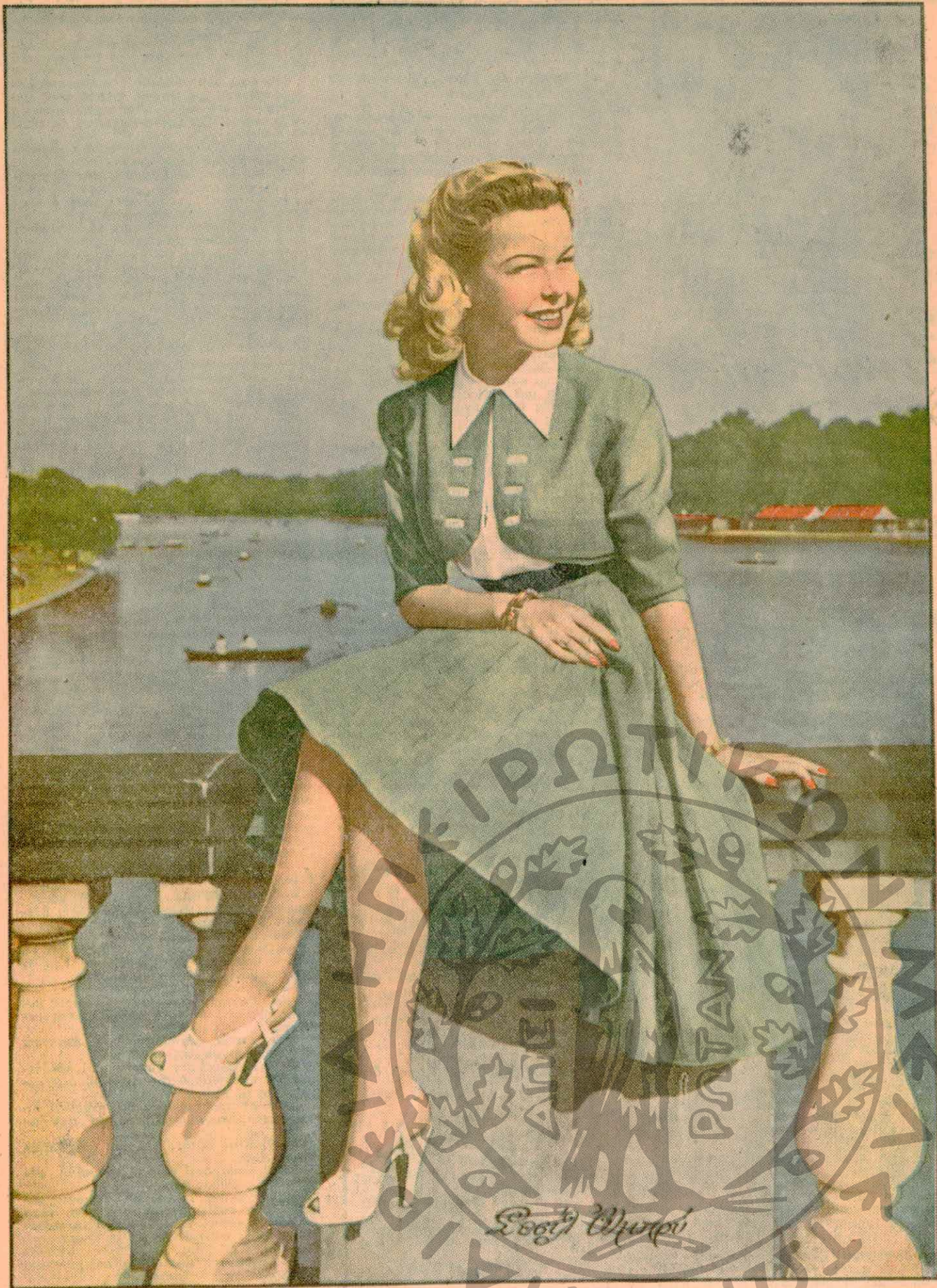
Τα πράγματα έγιναν κάπως διαφορετικά: αυτή μόλις τον αντίκρυσε, άρχισε να τον βρίζει! Της κατέστρεψε. Έλεγε, τό... μέλλον της. Ο θιασάρχης και οι ήθοποιοι όταν διάβασαν το άρθρο, την πήραν στο κορόϊδο και την κατηγόρησαν ότι έκανε μεγάλες άθαρτες για να υποχρεώση τον συγγραφέα του άρθρου να γράψη όσα έγραψε.

Για την ολοκλήρωσι της ευτυχίας του Πετειναράκια, του έπετέθησαν και οι ήθοποιοι για τις σκόπιμες άνακρίβειες που έννοαμε και την άπρέπεια που έκανε να βάλη όλους τους άσους του έλαφρού θεάτρου μετά την έννοουμένη του. Το πως ή υπόθεσις δέν κατέληξε σε άγριο ξυλοκόπημα είνε μυστήριο. Ούτε σήμερα δέν θα είνε σε θέσι να το έξηγήση ο τότε «Πετειναράκιας» και τώρα διαπρεπής έπιστήμων, εξαίρετος οικογενειάρχης και φρόνιμος άνθρωπος...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ή σκληρότης άπέναντι των ποντικών

Δυό Άγγλοι καταδικάστηκαν τελευταία σε φυλάκισι δυό μηνών και σημαντικό πρόστιμο γιατί έπέδειξαν εξαίρετική σκληρότητα άπέναντι ποντικών. Ή άγγλική νομοθεσία είνε ασύτηροτάτη σ' αυτό το ζήτημα και άπαγορεύει ρητά τη χρησιμοποίησι όποιουδήποτε μαρτυρικού μέσου εις βάρος των ζώων.

Χ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Στο σπίτι ο Βενέτης μίλασε πολύ στη Λίτσα για τον έρωτά της στον Άγγελιδη. Η Λίτσα προσπαθούσε να τον πείσει ότι μόνον αυτόν αγαπά. Όσο ο Βενέτης δεν πηγαίνει πια στις πρόβες. Και μία μέρα, μετά την πρόβα, οι δυο αγαπημένοι άλλαξαν τον πρώτο φίλο. Η Λίτσα όμως νοιώθει τύψεις, αποφασίζει να πεθάνει και βυθίζεται στο στήθος της, μέσα στο γραφείο του Βενέτη, έναν αιχμηρό καρποκόπτηρα... Γυρίζοντας στο σπίτι του ο συγγραφέας βρίσκει τη μικρή αγαπημένη του αναισθητή, μέσα σε μία λίμνη αίματος...

9ον
Ο Βενέτης έπιασε το σφυγμό της, προσπάθησε να την ακούσει. Όλη του η ζωή είχε μαζεμένη σ' αυτή του την προσπάθεια... Στο τέλος, άκουσε!... Ένα χτύπημα σιγανό, αραιό, ακανόνιστο... Μά, έπί τέλους, η καρδιά της χτυπούσε!... Η Λίτσα ζούσε!...

Σάν τρελλός χύμηξε στο τηλέφωνο και σχημάτισε το νούμερο του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών. Τους εξήγησε με λίγα κουμένα λόγια τι είχε γίνει, τους εξόρκισε να τρέξουν άμεσα... Και γύρισε ύστερα κοντά στην αναισθητή κοπέλλα. Δεν τολμούσε ούτε να την κουνήσει, από φόβο μήπως της μεγαλώσει την αιμορραγία. Πόσο αίμα όμως!... Τόβλεπε ο φτωχός ο συγγραφέας το πολύτιμο αυτό αίμα, τη ζωή της, σπαταλημένο παντού, στο γραφείο, στα χαρτιά, στο πάτωμα, κι' ένοιωθε απόγνωση... Με τόσο αίμα χαμένο, θα μπορούσε η Λίτσα να ζήσει... Γιατί τόκανες αυτό, τρελλοκόριτσο;... μονολογούσε δαγκώνοντας τις γροθιές του. Γιατί;...

Αν δεν είχε άκουσει τους αδύνατους χτύπους της καρδιάς της, ίσως νάχε κι' εκείνος χάσει τον ίδιο καρποκόπτη στο στήθος του. Τώρα όμως, που εκείνη ζούσε, ένοιωθε πως δεν ανήκε στον εαυτό του... Η Λίτσα ήταν πληγωμένη... Είχε την ανάγκη του...

Όταν μπήκαν οι νοσοκόμοι του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών μαζί μ' έναν υπαστυνόμο, ο Βενέτης ήταν πιά χλωμός από την πληγωμένη... Ακολουθούσε μηχανικά τους νοσοκόμους που μεταφέρονε άπάνω στο φορείο, άνω, ματωμένο, το ιτελικάτο κορμάκι εκείνης που την είχε τόσο αγαπήσει... Ο υπαστυνόμος μπήκε μαζί του κοντά στο σωφέρ.

— Σιγά - σιγά... παρακάλεσε βραχνά ο Βενέτης. Πρόσεχε τους λάκκους... Λίγοι περίεργοι πούχανε μαζευτεί μπροστά στην πόρτα του συγγραφέα, μείνανε για να σχολιάσουν το συνταραχτικό γεγονός της γειτονιάς...

1Η'.
Στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών δεν την κρατήσανε σχεδόν καθόλου. Ύστερ' από ένα πρόχειρο δέσιμο της πληγής, τη στείλανε στο νοσοκομείο. Ο υπαστυνόμος ζή-

τησε από το Βενέτη να τον ακολουθήσει στο τηλέφωνο.

— Όχι τώρα!... του απάντησε απότομα ο συγγραφέας με σφιγμένα δόντια. — Είπ' ανάγκη να πάρω την κατάθεσή σας...

— Σας είπα, όχι τώρα... Το πιά έπείγον είναι να σωθεί εκείνη... Τ' άλλα τα βρίσκουμε αργότερα...

Τόν είδε τόσο πονεμένο ο αστυνόμενος, κι' ύστερα ήταν τόσο γνωστός ο μεγάλος συγγραφέας, που τον άφισε ν' ακολουθήσει την πληγωμένη στο νοσοκομείο...

Εκεί, ο γιατρός που διανυχτέρωσε έκανε πρόχειρα τη διάγνωσή του:

— Τραύμα στο άριστερό μέρος του στήθους... Το φονικό όπλο συνάντησε εύτυχώς μία πλευρά, κι' έτσι δεν τρύπησε την καρδιά... Γλυττώθηκε λίγο πλάγια. Αιμορραγία μεγάλη. Έχει τρυπηθεί ο πνεύμων...

Ο Βενέτης άκουγε με τα μάτια ορθάνοιχτα, αδάκρυτα, με το στόμα του βουβό...

Στο τέλος, ύστερ' από μεγάλη προσπάθεια, κατάφερε να μιλήσει:

— Δεν θάτανε καλό, γιατρέ, να κάνουμε ένα συμβούλιο;...

Κι' ο γιατρός τον ήξερε, όπως όλοι: — Ναι, κύριε Βενέτη, του άποκριθηκε με συμπόνοια και σεβασμό, αλλά πριν απ' όλα είνε μια μετάγγισις...

— Νά της δώσω εγώ αίμα!...

— Έσείς;

— Εγώ...

— Για πιά γρήγορα, θάταν ίσως το προτιμώτερο... Αν είναι το αίμα σας της ίδιας κατηγορίας με το δικό της...

Ήταν, ευτυχώς... Με πόση χαρά, με πόση ικανοποίηση, τοποθετήθηκε ο Βενέτης δίπλα στη λατρευτή του, κι' ένοιωσε το αίμα του να διοχετεύεται μέσ' στη φλέβα της!... Νόμιζε πως είδε τα χλωμά της μαγουλά να παίρνουνε κάποιο χρώμα... Μά ναι!... Η ζωή ξαναγύριζε στο μισοπεθαμένο σωματάκι της — και τη ζωή της την έδινε για δεύτερη φορά αυτός!... Αυτός!...

Σηκώθηκε ύστερ' από τη μετάγγισι, τρικλινίστηκε από την εξάντλησι. Έσκυψε πάνω από τη Λίτσα, κι' είδε τα χείλια της να μισανοίγουνε λιγάκι... Έβαλε όλη την προσοχή του για ν' ακούση το ψιθύρισμά της.

Και τ' άκουσε:

— Νίκο... Νίκο...

Η μαχαίριά στο στήθος του Βενέτη ήταν πιά δυνατή από αυτή που της είχε τρυπήσει το δικό της στήθος...

Σά χαμένος βγήκε από το χειρουργείο. Ο γιατρός, ένας συμπληρωτικός νέος με κατάνυρα μάτια, τον χτύπησε στον ώμο:

— Έλάτε, κύριε Βενέτη... Θάρος!...

Εξομολογήσεις
Το πηγάδι

Στο δικαστήριο γίνεται μία δίκη για την κυριότητα ενός πηγαδιού.

Οι δικηγόροι των δυο αντιδίκων έχουν εξαντλήσει όλη τους την ευγνωμία, όλα τους τα επιχειρήματα.

Μά και οι αντίδικοι δεν έννοουν με κανένα λόγο να συμβιβαστούν.

Ο καθένας θέλει το πηγάδι δικό του.

Ο πρόεδρος έκνευρίζεται στο τέλος και φωνάζει:

— Απορώ, κύριοι, πως κάνετε τόση φασαρία για ένα πηγάδι!...

— Για ένα πηγάδι; ξεφωνίζει ο ένας απ' τους δικηγόρους. Το νερό του πηγαδιού αυτού, κ. Πρόεδρε, είναι είδος πρώτης ανάγκης για τον πελάτη μου!

— Και για τον δικό μου! φωνάζει ο άλλος.

— Γιατί; Τι δουλειά κάνουν, επιτέλους, οι πελάτες σας; ρωτάει ο Πρόεδρος.

— Είνε γαλατάδες, κ. Πρόεδρε!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Ζαλισμένος, με τα μάτια του θαλωμένα απ' τις απαντήσεις συγκινηθείς κι' από την αϊμοδοσία, έμεινε σιωπηλός...

— Άς πάμε στο γραφείο... του ξανάπε ο γιατρός, περνώντας το μπράτσο του κάτω από το μπράτσο του συγγραφέα.

Μπήκανε στο γραφείο, ο γιατρός πρόσφερε τσιγάρο στο Βενέτη, που τον πήρε σαν αυτόματο. «Νίκο...», είχε μουρμουρίσει η Λίτσα, μόλις είχε ζωντανέψει από το αίμα το δικό του!...

Η πόρτα χτύπησε. Μπήκε μία νοσοκόμα με τον ίδιο υπαστυνόμο.

— Θά ήθελα ν' ανακρίνω την αυτόχειρα... είπε εκείνος.

— Αδύνατο!... του απάντησε ο γιατρός. Είναι ακόμα αναισθητή...

— Τούλάχιστον να πάρω την κατάθεσή τη δική σας, κύριε Βενέτη...

Ο συγγραφέας δεν απάντησε. Δεν είχε άκουσει τίποτ' άλλο από τη δισύλλαβη αυτή σκληρή λεζούλα: «Νίκο». Δυό συλλαβές, πούχανε γωθή βαθεία μέσ' στην καρδιά του σαν διπλό στιλέτο, και τον πονούσανε... Τον πονούσανε τόσο...

Ο υπαστυνόμος ζύγωσε στο γραφείο, κι' έκατσε στην καρέκλα:

— Με την άδεια σας, γιατρέ... είπε.

— Σας παρακαλώ... απάντησε ο γιατρός. Έγώ ξαναγυρίζω στην πληγωμένη...

Ο Βενέτης εξακολουθούσε να μένη όρθος, σιωπηλός, με τα μάτια του σπληνωμένα στο ίδιο σημείο του τοίχου...

Ο υπαστυνόμος σηκώθηκε και του είπε με καλωσύνη:

— Κύριε Βενέτη... Έλάτε καθήστε, σας παρακαλώ.

Τόν έκατσε δίπλα του στο γραφείο.

— Είναι συγγενής σας ή δεσποινίς;... τόν-έρωτησε.

Τα μάτια του συγγραφέα κυττάζανε μ' απορία αυτόν τον άνθρωπο που ρωτούσε... Συγγενής του;... Ποιά; Η Λίτσα;... Η σάρκα του;... Ο δεύτερος εαυτός του;... — Όχι... Δεν είναι συγγενής μου... απάντησε ξερά.

— Ζούσατε όμως μαζί...

— Ναι! ζούσαμε μαζί... έκανε σαν ήχω ο Βενέτης.

— Τότε, λοιπόν, θά ξέρατε αν είχε κανένα λόγο ν' αυτοκτονήσει...

Έμεινε συλλογισμένος για λίγο ο Βενέτης.

— Όχι, δεν είχε... απάντησε ύστερα, βραχνά.

— Θά τα δούμε δλ' αυτά όταν ίδιως θά μπορούσαμε να της πάρουμε την κατάθεσή τη δική της...

Εκείνη τη στιγμή, μπήκε πάλι ο γιατρός. Ο Βενέτης σηκώθηκε και τόν πλησίασε γεμάτος αγωνία:

— Πως είχα;... τόν έρώτησε.

— Τά ίδια... απάντησε ο γιατρός. Της έκανα τώρα μία καρδιοτονωτική ένεσι...

Πυρετός τριανταεναίς...

— Δεν θάπρεπε να κάνουμε κανένα συμβούλιο;...

— Όχι! αφήστε... Άς μην την κουράσουμε απόψε... Αύριο, με το καλό, βλέπουμε... Άλήθεια, είναι δέξ οι δημοσιογράφοι...

— Οί δημοσιογράφοι;... έκανε σά να μην καταλάβαινε ο συγγραφέας. Και τί θέλουνε;...

— Νά μάθουνε λεπτομέρειες...

— Για να γράψουνε το αυριανό τους μυθιστόρημα... ψιθύρισε χαμογελώντας μελαγχολικά ο Βενέτης.

Μιά άστεία φάτσα πρόβαλε ανάμεσα από το άνοιγμα της πόρτας:

— Ά, νάτονε!... Πρόωτος και καλύτερος... πρόσθεσε ο συγγραφέας, αναγνωρίζοντας τη φάτσα του Μαρόγλου.

Εκείνος προσποήθηκε τόν ανήσυχό, τώ στενοχωρημένο, γλιστρώντας μέσ' στο δωμάτιο:

— Τ' ήταν αυτό;... έκανε δέθεν αναστατωμένος.

Ο Βενέτης, αντί να του απαντήσει, σηκωσε τούς ώμους του.

— Πως έγινε;... ξανάπε ο δημοσιογράφος. Ένα κορίτσι τόσο πρόσχαρο, τόσο νέο, τόσο ευτυχισμένο... Γιατί να προσπαθήσει να σκοτωθή;...

— Ξέρω κι' εγώ;... — Γίνεται να μην ξέρετε σεις;

Ο Βενέτης τόν άποπήξε.

— Γίνεται!... Έσείς οι δημοσιογράφοι, σαν εκαλώς πληροφορημένοι πάντα

δεν είναι δυνατό παρα να λύσετε και τουτο το αίνιγμα... Και, να μου πείτε και μένα τη λύση του...

— Θά προσπαθήσουμε, τούλάχιστον... έκανε ο Μαρόγλου, κρατώντας μερικές βιαστικές σημειώσεις πίσω από το κουτί των τσιγάρων του.

Κι' ύστερα:

— Καμμία φωτογραφία δεν μπορούμε να έχουμε, κύριε Βενέτη... είπε.

— Τι φωτογραφία;...

— Της δεσποινίδος Λίτσας...

Ο Βενέτης κύτταζε το Μαρόγλου λοξά:

— Όχι... Δεν μπορείτε... του απάντησε ξερά.

— Γιατί;...

— Γιατί έτσι, κύριε Μαρόγλου!... Ο συγγραφέας είχε πλησιάσει πολύ το δημοσιογράφο και συνέχισε σιγά, απειλητικά:

— Γιατί έχουμε την ανεξήγητη ιδιοτροπία να μη θέλουμε να γίνουμε ανάγνωσμα περιπετειώδες στην «Εσπέρα» σας...

Ακούτε;...

— Τι ανάγνωσμα ένοείτε;...

— Από κείνα που συνηθίζετε να γράφετε, με λεπτομέρειες τις πιο πολλές φορές φανταστικές...

Ο Μαρόγλου σήκωσε τούς ώμους του, παίρνοντας ένα τσιγάρο από το πακέτο του:

— Εδώ έγινε ένα συνταραχτικό γεγονός, μία άποπείρα αυτοκτονίας, και μπορούμε να την άγνοήσουμε;... Πολύ περισσότερο, γιατί το πρόσωπο που πήγε να σκοτωθή είναι μία καινούργια πρωταγωνίστρια του θεάτρου, που γι' αυτήν έγινε τόσος λόγος τελευταία στις έφημερίδες...

— Φυσικά... Και, γύρω από την πρωταγωνίστρια αυτή και το συγγραφέα που συνδέεται μαζί της ερωτικά, τόσο που να την επιβάλει στο καινούργιο του έργο, είν' εύκολο να στήσουμε ένα ωραίο ρομάντζο...

Θά γράψουμε για τα αίτια της αυτοκτονίας, αν δεν βρούμε τα πραγματικά, φανταστικά... Και θά κάνουμε τη φιγούρα μας σά λιβελογράφοι!...

— Κύριε Βενέτη!... Μή βρίζετε...

Ο συγγραφέας είχε τώρα κολλήσει σχεδόν το πρόσωπό του στο πρόσωπο του δημοσιογράφου:

— Δεν σε βρίζω, σε άπειλώ! Και σου λέω, σταράτα, ξεκάθαρα, σαν άντρας — δηλαδή, σαν κάτι αλλοιότιμο από σένα:

Αν γράψεις κάτι προδηλητικό για τη Λίτσα ή για μένα, δεν θά σε δειρώ σαν τόν Άγγελιδη! θά σε σκοτώσω!...

Ο Μαρόγλου έκανε ένα βήμα πίσω, χλωμός και παγωμένος από το φόβο του...

— Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μου μιλάτε έτσι... μουρμούρισε. Έγώ σας εκτιμώ και τούς δυό τόσο...

— Ακριδώς, έπειδή μάς εκτιμάς, σε προειδοπρώ ότι δεν πρέπει να μάς διασπας...

— Κι' αν γράψουν οι άλλες έφημερίδες;...

— Τι;

— Νά, σχετικά με την υπόθεσι... Νάχω γκάφα εγώ στην «Εσπέρα», που θεωρείται και θεατρική έφημερίδα;...

— Δηλαδή, για να καταλάβω, του λόγου σου αυτό το δράμα το παίρνεις μόνο σαν άξιοπεριεργό περιστατικό;...

— Τό παίρνω και σαν έπικαιρότητα... Είμαι δημοσιογράφος...

— Κι' εγώ είμαι άνθρωπος, Μαρόγλου!... είπε δυνατά, με μάτια που λάμπαν ο Βενέτης. Ένας άνθρωπος που ή μοίρα τόν μαχαίρωσε βαθειά άποψε, πιά βαθειά από όσο μαχαίρώθηκε αυτό το δυστυχισμένο κορίτσι...

Και, σαν άνθρωπος που πονάει, σου ξαναλέω: Θά σε σκοτώσω σαν παλιόσκυλο αν τολμήσεις να κάνης ανάγνωσμα τόν πόνο μου!... Τή δουλειά σου έσύ, σά δημοσιογράφος... Τή δουλειά μου κι' εγώ, σαν άπλος άνθρωπος!...

Έξηγημένοι;...

Τρέμοντας συγκορμα, ο Μαρόγλου έκανε ακόμα τρία - τέσσερα βήματα πίσω, ένοιξε την πόρτα και βγήκε.

10'.

Πίσω από το δημοσιογράφο, βγήκε από το γραφείο κι' ο συγγραφέας. Προχώρησε σιγά, στις μύτες των ποδιών του, στο μισοσκότεινο διάδρομο. Πού και πού από κανένα δωμάτιο, άκουγε το παράπονο κανενός άρρωστου, το βογγητό κανενός έγχειρισμένου. Αδιάφορος όμως σ' δλ' επί-

τά, έγωίστης όπως όλοι οι βαθειά πονεμένοι που ο πόνος τους είνε γωπός, και δεν αφήνει περιθώριο για τίποτ' άλλο, ο Βενέτης προχώρησε προς το δωμάτιο της Λίτσας. Ξαφικά όμως, στάθηκε ακίνητος: Σ' ένα στρίψιμο, είδε μπροστά του τόν Άγγελιδη!...

Ο νέος ήθοποιός, με τα μαλλιά του άνακατωμένα, με το μέτωπό του ιδρωμένο και τα μάτια του πεταγμένα δέξ από την αγωνία, είχε πιάσει τα δυό χέρια του διαλυκτερεύοντος γιατρού, και τόν ρωτούσε γεμάτος αγωνία:

— Πέστε μου, γιατρέ... Πέθανε;...

— Μά, όχι σάς λέω...

— Είνε σε κίνδυνο;... Μπορώ να τη δώ;...

Ο γιατρός διάκρινε το Βενέτη, πούχε σταθεί σ' ένα σκοτεινή γωνιά, άμυλητος, παγερός.

— Κύριε Βενέτη... του είπε. Ο κύριος...

— Ναι, ξέρω!... τόν έκοψε βραχνά ο συγγραφέας.

Για μία στιγμή, ο Άγγελιδης έμεινε άναποφασιστος. Ύστερα όμως τόν πλησίασε.

— Κύριε Βενέτη...

Η φωνή του ήταν τρεμουλιαστή, γεμάτη ίκερσι. Ο συγγραφέας, χωρίς να του απαντήσει, ύψωσε το ψυχρό του βλέμμα και τόν κυττάζε στα μάτια.

— Πέστε μου... συνέχισε ο νέος. Θά ζήσει;...

— Ο γιατρός είνε πιά κατάλληλος ν' απαντήσει σ' αυτό... απάντησε ξερά ο άλλος.

Σά να κατάλαβε ο γιατρός τί άδυσσος χώριζε τούς δυό αυτούς άντρες, μπήκε μέσ' στη μέση:

— Μά, σάς είπα... έκανε στόν Άγγελιδη. Είνε, βέβαια, σοβαρή ή κατάσταση της, όχι όμως κι' άπελπιστική...

— Μπορώ να τη δώ;...

Με τη ματιά του, ο γιατρός ρώτησε το συγγραφέα. Έκείνος πάλι, απάντησε με σφυγμένα δόντια:

— Μπορείτε...

Προχώρησε μπροστά ο γιατρός και πίσω του οι δυό άντρες — ο ώριμος κι' ο νέος, χωρισμένοι άπ' τόν ίδιον έρωτα, ένωμένοι άπ' τόν ίδιο πόνο...

— Εξά από το δωμάτιο της Λίτσας, ο γιατρός σπάτησε...

— Ακούστε... είπε ψιθυριστά στόν Άγγελιδη. Θά τη δέτε για μία στιγμή μόναχα... Κι' ύστερα θά φύγετε...

— Ναι... Ναι... Οχι θέλετε...

— Άνοιξε σιγά, με προφύλαξι, την πόρτα

Η ΛΙΤΑ ΜΙΡΑΝΤΑ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Η γνωστή Ιταλίδα καλλιτέχνις Λίτα Μιράντα έπαφλήθηκε της παροχής της στη Γαλλική πρωτεύουσα για να έπισκεφθή τούς διαφόρους οίκους γουναρικών. Μπροστά στην αφθονία τών εκλεκτών και ποικιλών ειδών, η διάσημη γάσσα δεν ήξερε τί να διαλέξη. Τελικά ξεχώρισε τά δυό αυτά θαυμάσια παλτά, από όμοια λεοπορδάλως τό ένα και από βίαν τό άλλο, πού βρήκε πολύ κομψά, πρακτικά και ζεστά.

Η ΛΙΤΑ ΜΙΡΑΝΤΑ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Η γνωστή Ιταλίδα καλλιτέχνις Λίτα Μιράντα έπαφλήθηκε της παροχής της στη Γαλλική πρωτεύουσα για να έπισκεφθή τούς διαφόρους οίκους γουναρικών. Μπροστά στην αφθονία τών εκλεκτών και ποικιλών ειδών, η διάσημη γάσσα δεν ήξερε τί να διαλέξη. Τελικά ξεχώρισε τά δυό αυτά θαυμάσια παλτά, από όμοια λεοπορδάλως τό ένα και από βίαν τό άλλο, πού βρήκε πολύ κομψά, πρακτικά και ζεστά.

Εκείνη τη στιγμή τους πλησίασε τρέχοντας μια νοσοκόμα:

— Γιατρέ!... φώναξε λαχανιασμένη. Τό δεκάξη δεν αναπνέει πιά!...

Τί διπλή κραυγή, τί δίδυμο μούγκρισμα έσκισε και τού Βενέτη και τού Άγγελιδιού τó στήθος!

— Η Λίτσα!...

Ο γιατρός ακολούθησε τρέχοντας τή νοσοκόμα. Και πίσω του, οι δυο άντρες. Μόλις έφτασε μπροστά στην πόρτα της Λίτσας ο γιατρός, έσπρωξε και μπήκε.

Η πληγωμένη, από χλωμή, είχε γίνει τώρα πελιδνή. Η κέρνη κιτρινίλα του θανάτου είχε απλωθεί στο πρόσωπό της. Ένώ ο γιατρός έβγαζε, τó στήθοσκόπιο κι έψαχνε ν' ακούσει έναν παλμό της καρδιάς της, ο Βενέτης κι ο Άγγελιδης είχανε σταθί ένα βήμα πίσω. Άσυναίσθητα, ο Άγγελιδης έσφιγγε με φοβερή άγωνία τó χέρι τού Βενέτη...

Ο γιατρός διπλώνει βιαστικός τó ακουστικό, και γυρίζει πρós τó μέρος τους:

— Θέλουμε κι' άλλο αίμα!... Άπαραιτήτα, χωρίς καμμία αναβολή!...

— Γιατρέ!... Έλάτε!... Ετοιμάστε με... είτε πυρετικά ο Βενέτης...

— Τί;... Έσεις πάλι!... Α, όχι!...

— Γιατί;...

— Είν' επικίνδυνο... Δυο φορές νά δώ-

σετε τó αίμα σας σέ τόσο λίγο χρονικό διάστημα!... Θά χρειαστούμε ύστερα αί-

μα γιά σάς!...

Ο Άγγελιδης χύμηξε τότε αυτός:

— Γιατρέ, νά δώσω εγώ τότε αίμα!...

— Έσεις!... ρώτησε ο γιατρός.

— Ναι!...

Ο γιατρός κύτταξε τó νέο και κούνησε τó κεφάλι του:

— Δυστυχώς, μόλις έχουμε καιρό νά έ-

ξετάσουμε τήν κατηγορία τού αίματός σας... Έλάτε!... Άδελφέ, ετοιμάστε γιά μεταγγίσι!...

Με πόση ζήλεια ο Βενέτης παρακολού-

θησε τόν αντίπαλό του νά δίνη τó αίμα του στό λατρεμένο εκείνο πλάσμα, πού χα-

ροπαύεσε εκεί, μπροστά στά μάτια τους!...

Όταν τέλειωσε ή μεταγγίσι, τής Λίτσας τó χρώμα ξαναζωήρεε λιγάκι. Ένας στεναγ-

μός βγήκε από τά χείλια της...

— Σώθηκε, γιατρέ!... ρώτησε σιγά, νεμάτος άγωνία ο Άγγελιδης.

— Πρós τó παρόν, ναι!... άπάντησε ο γιατρός. Άς βγούμε όμως κι' άς τήν άφί-

σουμε νά συάση!...

Βγήκανε πάλι κι' οι τρείς από τó δωμά-

τιο, και τραβήκανε γιά τó γραφείο. Εκεί, ο γιατρός έβγαλε τσιγάρα. Ο Βενέτης κι ο Άγγελιδης πήρανε μηχανήματα.

— Θά σωθί, γιατρέ!... Τί λέτε!... ξαναρώτησε ο νέος ήθοποιός.

Ο γιατρός σήκωσε τούς ώμους του:

— Ίσως, ή κρίσις της, ή νεαρή της ή-

λικία, ν' αντιδράσουν... Έχει χάσει ό-

μως πολύ αίμα...

Η πόρτα χτύπησε, και ξαναμπήκε ή ή-

δια νοσοκόμα:

— Γιατρέ, τó είκοσιτρία πονάει πολύ!...

— Α, είνε φυσικό!... Άς τού κάνουμε

μιά μορφίνη... Μου επιτρέπετε, κύριε!...

Ο γιατρός βγήκε. Οι δυο αντίζηλοι

μείνανε μόνοι τους μέσ' στό ίδιο γραφείο, ο ένας άπέναντι στόν άλλον. Ο Άγγελι-

δης ήτανε πεσμένος σέ μιά πέτιση πολυ-

θρόνα, με τó κεφάλι του χωμένο μέσ' στά χέρια του. Ο Βενέτης στεκόταν όρθος μπρο-

στά του, και τόν κύτταζε, τόν κύτταζε... Συλλογιζότανε ο συγγραφέας, ότι τώρα,

μέσ' στίς φλέβες τής Λίτσας είχαν αδελφωθεί

και τών δυο τους τά αίματα στήν κοινή

προσπάθεια γιά νά τή σώσουν!... Τόν πο-

νούσε βαθεία τó Βενέτη πώς κι' ο Άγγελι-

δης είχε κάτι κάνει γιά τή σωτηρία της,

πώς είχε παλέψει κι' αυτός με τó θάνατο!...

Δέν θάθελε νά χρωστούσε σέ κανέναν άλ-

λον τίποτα ή Λίτσα... Κι' όμως, χρωστού-

σε και στόν Άγγελιδιό αίμα... τó ίδιο αί-

μα πού χρωστούσε και στό Βενέτη!...

Ο συγγραφέας δέ μπόρεσε νά κρατήσει

άλλο! ζύγωσε τόν ήθοποιό, και τού ά-

κούμπησε τόν ώμο. Έκείνος πετάχτηκε όρ-

θός:

— Τί είνε!... φώναξε βραχνά.

— Τίποτα καινούριο!... τού άπάντησε

ο άλλος σιγά. Μά... Θά μείνις κι' άλλος!

Μέ τά μάτια του πού λάμπαν ο Άγγε-

λιδης ρώτησε:

— Σας έυνολά!...

— Έμέναν έχι... Μέσ' στό νοσοκομείο

όμως, υπάρχουνε κανονισμοί!... Ο γιατρός

ίσως νά μί' μάς τούς θυμίσει, από λεπτο-

τητα!... Πρέπει όμως νά τούς θυμώστε

μόνοι μας!...

Ο Άγγελιδης δέν άπάντησε! με σφιγ-

μένες τίς γροθίες του, κύτταζε τó συγγρα-

φέα με μίσος!... Ο Βενέτης πάλι, τόν κύ-

τάζε κι' αυτός μ' ένα παγερό βλέμμα!...

— Θέλετε νά φύγω!... Τό ξέρω!...

κατάφερε στό τέλος νά μουρμουρίσει ο ή-

θοποιός.

— Ομολογώ ότι τó θέλω!... τού άπάν-

τησε ο Βενέτης με παγερή ειλικρίνεια.

Ο Άγγελιδης ξέσπασε:

— Δέν θέλετε νά με δή στό προσκέφαλό

της, τήν ώρα πού θ' ανοίξη τά μάτια της!

Θέλετε νά δή μονάχα εσάς!... Και δέν

σας νοιάζει τó ότι θά με ζητήσει!... Δέν

θά τής κάνετε τή στερνή χάρι νά με δή

πρίν πεθάνη; Γιατί μπόρει νά πεθάνη, κύ-

ριε Βενέτη!... Μπορεί νά πεθάνη χωρίς νά

με δή, πικραμένη πού δέν μ' είδε!...

Ο συγγραφέας έσφιξε τίς γροθίες του,

κτάχλωμος:

— Σώπα!... φώναξε.

— Είνε σκληρό τó νά θέλετε νά με διώ-

ξετε!... συνεχίζε ο άλλος σά νά μιν τόν

άκουσε. Κι' ύστερα, με ποιό δικαίωμα θά

με διώξετε!...

Σιγά, σταράτα, παγερά, ο Βενέτης τού

άπάντησε:

— Με τó δικαίωμα τού ανθρώπου πού

τής τάχει δώσει όλα!... Ένώ εσύ δέν τής

έδωσες παρά ένα μαχαίρι γιά νά τó χύση

στήν καρδιά της!...

— Τό μαχαίρι τής τώδωσες εσύ!....

φώναξε με δύναμη ο Άγγελιδης.

— Εγώ!...

— Ναι, εσύ!... Άγαπούσε έμένα, δέν

ήθελε όμως και νά σέ κάνη νά πονέσει έ-

σύ!... Η καρδιά της τήν έσπρωχνε σέ μέ-

να, τó καθήκον της σέ σένα... Νοιώθω

τώρα τó διλήμμα πού τής άναστάτωσε τή

ζωή, πού τήν έκανε νά χάση τó μυαλό

της...

Ο Βενέτης, χλωμός, άμύλητος, κύτταζε

τόν Άγγελιδή πού μιλούσε πυρετικά, με τά

μάτια του πού λάμπανε. Ξαφνικά, ο νέος

ήθοποιός ένοιωσε τή φοβερή κακό έκανε στό

συγγραφέα με τά σκληρά λόγια του, και

μετρίασε τόν τόνο του:

— Τί φταίς όμως και σύ!... Θύματα

μιάς κακής μοίρας είμαστε κι' οι τρείς

μας!... Χωρίς νά τó θέλουμε, κάναμε κα-

κό ο ένας στόν άλλον — κακό άνεπανόρ-

θωτο!...

Σιγά, με φωνή ποϋτρεμε, τόν έρώτησε ο

Βενέτης:

— Και τώρα!... Τί θές νά γίνη!...

— Ξέρω κι' εγώ!...

— Άν ήξερα πώς μπόρουσε νά τής να-

ρίσης τήν εύτυχία, θάφευγα, Άγγελιδι,

στ' όρκίζομαι!... Συχώρεσε μου όμως τήν

ωμή μου ειλικρίνεια: Έσύ δέν είσαι παρά

μιά μετρίότης ακόμα στό θέατρο και στή

ζωή! εκείνη δέν είνε ακόμα τίποτα!... Πώς

θά ένωθής;... Τί θά κάνετε!... Με τί

φόντα θά τραβήξετε μπροστά!...

Ο ήθοποιός έσκυψε με άπόνερω τó κε-

φάλι του, χωρίς ν' άπάντησέ!...

— Δέν θέλω νά δυστυχίσω ή Λίτσα!...

προσέθεσε με δύναμη ο Βενέτης. Τ' άκούς!...

Έχω όνειρευτή γι' αυτή τή ζωή γεμάτη έ-

πιτυχία και χειροκροτήματα!... Έχει, βέ-

βαια, ταλέντο, μ' αυτό δέ φτάνει!... Τής

χρειάζομαι ακόμα, σά στήριγμα!... Η

φυγή μου δέν θά δημιουργούσε τήν εύτυ-

χία της!...

Δειλά, ο Άγγελιδης τόν έρώτησε:

— Εύτυχία δέν είνε μόνο ή έπιτυχία,

τό χειροκρότημα, κύριε Βενέτη!... Όπως

δέν είνε και τά λεφτά!...

— Αυτά, νέε μου, έκανε βραχνά ο Βενέ-

της, είνε θεωρίες πού τίς διαδίδουμε στά

αίσθηματικά ρομάντζα!... Γιά μιά γυναίκα

νέα κι' ώραία, τά λεφτά είν' άπαραίτητα.

Και γιά μιά θεατρίνα, τó χειροκρότημα

κι' ή έπιτυχία είνε κάτι περισσότερο από

ζωτική ανάγκη!...

Σταμάτησε λιγάκι ο συγγραφέας, γιά

νά συνεχίση σέ λίγο, πίο σιγά:

— Οάπρεπε ίσως νά περιμένω νά πετύ-

χη, κι' ύστερα νά φύγω!...

Συγκινημένος, ο Άγγελιδης τόν έρώ-

τησε:

— Μά, μόνον αυτή συλλογίσαστε!...

Ο Βενέτης τού άπάντησε άπλά!

— Ναι, κι' αυτό δέν είνε άλτρουϊσμός,

είνε, κυρίως, εγωισμός!... Θέλω νάν' εύτυ-

χισμένη ή Λίτσα!... Μόνο ή εύτυχία της

είνε και δική μου εύτυχία!...

— Πόσο τήν αγαπάτε!...

— Δέν τήν αγαπάω μόνο! τήν καμαρώ-

νω σαν παιδί μου, σαν δημιούργημά μου!...

Είνε κάτι από τή σάρκα μου, και με πο-

νάζει!... Γι' αυτό, ακόμα κι' ή θυσία νά τή

χάσω θά μού ήταν ύποφερτή, αν ήξερα πώς

αυτό θά τής εξασφαλίζε τήν εύτυχία!...

Δέν είμαι όμως καθόλου βέβαιος γι' αυτό,

καλέ μου Άγγελιδι!...

Ο νέος ήθοποιός είχε χαμηλώσει τó κε-

φάλι του, και στεκόταν άμύλητος, σκοτει-

νός, ταπεινωμένος.

— Ίσως νάχετε δίκιο!... άπάντησε στό

τέλος.

Και, με τó κεφάλι του σκυμένο, χωρίς νά

κυττάξη πίσω του, βγήκε από τó δωμάτιο.

Κ'.

Τήν άλλη μέρα, τί θόρυβος ήταν αυτός

στίς εφημερίδες! "Όλες γράφανε «διά μα-

κρών» γιά τήν άπόπειρα αυτόκτονίας τής

καινούριας θεατρίνας, πού με τόσο σκλη-

ρό άποφασιστικό τρόπο είχε προσπαθήσει

νά σταματήσει τή ζωή της, γεμάτη με τόσα

όνειρα και στεφανώματα με τόσες καλλιτε-

χνικές έλπίδες!... Γιά τά αίτια όμως, καμ-

μιά δέν έγραφε τίποτα συγκεκριμένο. Καμ-

μιά, εκτός από τήν «Εσπέρα». Γιατί εκεί,

ο Μαργόλου τάγραψε όλα — κι' όσα ήξε-

ρε, κι' όσα δέν ήξερε: Γιά τόν έρωτα, τó

μεγάλο έρωτα — πάθος τού Βενέτη γιά τó

δημιούργημά του, ύστερα, σιγά - σιγά, γιά

τó ειδύλλιο πούχε άρχισέ νά δημιουργήται

ανάμεσα στους δυο νέους, τή Λίτσα και τόν

Άγγελιδι, τά αίσθηματικά τους ραντεβου-

δάκια σέ άπόμερα μικρά καφενεία, τή ζή-

λεια τού Βενέτη, τήν άπόγνωση τής Λίτσας,

πού δέν ήθελε νά τόν πικράνη με μιά χει-

ροπιαστή άπίστιά της, κι' ούτε είχε συμ-

φέρον νά πάψη νά τή λατρεύη ο συγγρα-

φέας τού έργου πού σ' αυτό θά έμφανιζό-

τανε γιά πρώτη φορά σέ λίγο εκείνη γιά

πρωταγωνίστρια. Δηλαδή, όλκτος άνακατό-

μένος με συμφέρον — συμπεριείνε χαιρέκα-

κα ο Μαργόλου!...

Ο Βενέτης τά διάβασε τήν άλλη μέρα

με σφιγμένα δόντια όλ' αυτά. Καθότανε

στό γραφείο τού συμπαιθτικού, τού καλού

γιατρού στό νοσοκομείο! ο γιατρός καθό-

τανε δίπλα του. Τελειώνοντας τó διάβα-

σμα, ο Βενέτης τσαλάκωσε τήν εφημερίδα

με βουδή άγανάχτη και τήν πέταξε στό

πάτωμα.

"Ητανε βραδάκι τής άλλης μέρας. Ο Βε-

νέτης δέν είχε φύγει ούτε στιγμή από τó

νοσοκομείο! πότε στό προσκέφαλό της Λί-

τσας, πότε στήν πολυθρόνα τού γραφείου,

είχε περάσει τόσες ώρες χωρίς νά κλείση

μάτι, με τά νεύρα του όλα τεταμένα, με

τήν ψυχή του πλημμυρισμένη άγωνία!... Η

Λίτσα δέν είχε συνέρθει. Στό διάστημα

αυτό, τής είχανε γίνε άλλες δυο μεταγγίσεις

από αίμοδοτές τού νοσοκομείου. Ο πυρε-

τός της όμως δέν είχε πέσει. Τόσο, πού ο

καθηγητής Μπαλάνης — αυτός πού διηύ-

θυνε τó χειρουργικό τμήμα τού νοσοκο-

μείου — είχε σταθή πολύ έπιφυλαχτικός

στήν πρώην του έπίσκεψη μπροστά στό

κρεβάτι τής μικρής πληγωμένης!...

— Η έσωτερική αίμορραγία δέν σταμά-

τησε!... έίπε σά νά μονολογούσε.

— Ύστερα, γύρισε στό διανυκτερεύοντα

γιατρό πού τήν είχε κουράρει τήν περα-

σμένη νύχτα:

— Πόσες μεταγγίσεις τής γίνανε, κύ-

ριε Δελή!...

— Τέσσερις, κύριε καθηγητά!...

— Και δέν μπόρεσε ακόμα νά συνέρθει.

Πρέπει νά τής κάνουμε πνευμοθώρακα!...

Ο Βενέτης περίμενε άπ' όδω. Μόλις

βγήκε ο καθηγητής, τόν ρώτησε με άγω-

νία:

Το μοιραίο ψέμμα

«Η παρέα είχε κι' αυτή τη βραδυά απάρτια. Ήταν η σειρά του Πέτρου 'Ανδρεάδη να διηγηθώ την ιστορία του.

— Έγώ, είπα στους φίλους του, θα σάς διηγηθώ μία ιστορία δική μου, που συνέβη πέρυσι καί μάλιστα σ' αυτό το καφεενάκι.

«Ερχόμουν σχεδόν κάθε μέρα εδώ... Αυτά τα καφεενάκια στις άκρες της 'Αθήνας, την άνοιξη, είναι άλλο πράμα... Ένας κηπάκος τσος δά, ήλιοι και γεράνια, λίγες καλαμιές... Κι' είναι χαρά Θεού! Έρχόμαστε εδώ νωρίς, και καθόμαστε αργά. Ως που μπλάιζε ή σιλουέττα του Λυκαβηττού στο βελούδο της νύχτας, και μαζί με τα φώτα της 'Αθήνας άναβαν και τα πρώτα αστέρια...

«Την εποχή αυτή ήμουν άρρωστος κι' ο γιατρός μου μου είχε πη καθαρά πως μόνο ως το φθινόπωρο θα ζούσα...

«Ούτε τρόμο, ούτε άπελπισία αισθάνθηκα, γι' αυτό, όσο κι' αν φαίνεται παράξενο. Τί μουχε δώσει ως τότε η ζωή; Τίποτε. Τη νύχτα ήμουν νυχτοφύλακας, και την ημέρα... αιώνας φοιτητής της φιλολογίας. Μόνο να. Κάτι μέσα μου δεν έννοούσε να υποταχθώ στο μοιραίο. Κάτι μέσα μου, όνειρευόταν, λαχταρούσε λίγη ευτυχία... Έτσι είναι ο άνθρωπος: ζή διαρκώς με τ' όραμα κάποιας άνεκπλήρωτης ευτυχίας, κάποιας μακρινής χαράς, που έλπιζει πως θάρη κάποια μέρα. Και ζή μ' αυτή τη μυστική, άοριστη έλπίδα, που τις περισσότερες φορές δεν εκπληρώνεται ποτέ. Κι' αυτό τον βοηθεί να ζή.

«Έτσι λοιπόν και γώ σκεφτόμουν: «Ας γνώριζα λίγη χαρά, λίγη ξενισιά, κι' έπειτα ας πέθαινα!»

«Γι' αυτό πούλησα το μοναδικό χτηματάκι μου, στην έπαρχία, παραιτήθηκα από τη δουλειά μου, έφτιασα μερικά κομψά κοστούμια, και νοίκιασα μια κούρσα... Είχα βάλει κιόλας στο μάτι μια χαριτωμένη δασκαλίτσα που παρέδιδε μαθήματα στα παιδιά μιας πλούσιας οικογένειας. Κι' έγώ που ήμουν πάντα άδαρξ με τις γυναίκες, μ' αυτή την τόσο σοδαρή κοπέλα, φάνηκα τόσο ταλμυρός, τόσο έπιμονος, που την κατάφερα τέλος να βγούμε περίπατο μαζί.

«Πίστευε — έτσι της είχα πη — πως ήμουν αρχιτέκτων και πως μόλις είχα έρθει από το έξωτερικό, για να λάβω μέρος σε κάποιο σπουδαίο διαγωνισμό. Πίστευε ότι και να της έλεγα. Δεν είχα συναντήσει στη ζωή μου πιά άγνό πλάσμα! Και ήμουν τρελλά έρωτευμένος μαζί της! Γύρευα μια εύκολη κατάκτηση, μια περιπετειούλα, και συνάντησα το μεγάλο έρωτα! Τον έρωτα που πέφτει σαν εύλογια και φωτίζει τη ζωή και του φτωχού και του άρρωστου και του ηλικιωμένου...

«Ο Έρωτας!... «Ένας άέρας που περνάει από κίτρινα τριαντάφυλλα», λέει ο Χάμσον. Κατ'ος κι' ολόδροσος και μυρωμένος... Ο Έρωτας!... Φωτιά και λάδα και χαρά και πόνος!...

«Με τον έρωτα αυτόν η καρδιά μου άνοιξε σαν περιβόλι. Κι' έγινε ολόκληρος μια βουδή λατρεία! Έγώ, ο φτωχός, ο άπρόκλητος, ο έτοιμοθάνατος, ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, γιατί την αγαπούσα, γιατί μ' αγαπούσε, γιατί την περίμενα, γιατί τη συναντούσα, γιατί υπήρχε! Ναι, γιατί υπήρχε!...

«Τη συναντούσα κάθε μέρα σε τούτο το καφεενάκι. Το προτιμούσαμε γιατί ήταν έρημο, άπόμφο. Το προτιμούσαμε γιατί είχε δεθώ με την άνταμνησι του πρώτου μας φίλιου, γιατί οι ήλιοι και τα γεράνια του ήσαν οι σιωπηλοί μάρτυρες της πιο μεγάλης αγάπης: της δικής μας.

«Μά έφτανε η στιγμή που θαπρεπε να την άποχαιρέτησω... Η στιγμή που έπρεπε ν' άναλογιστώ επιτέλους το έγκλημα που είχα κάνει ν' άφισω αυτήν την κοπέλα να μ' αγαπήσει όπως μ' αγαπήσε, νομίζοντας με άλλον από εκείνο που ήμουν.

«Η ύγεια μου, ώστόσο, καλλιτέρευε. Έβγαλα μια άλλη πλάκα, και πήγα σ' άλλο καθήγητή. Ο πρώτος, είχε κάνει λάθος. Δεν ήμουν δόλου έτοιμοθάνατος, όπως με βεβαίωσε ο δεύτερος. Κι' είχε δίκιο. Αλλά τί άφελούσε αυτό; Τα χρήματά μου είχαν σωθί. Άπ' το ξενοδοχείο μου με είχαν διώξει. Μόλις οικονομούσα πιά τα λίγα λεφτά που χρειαζόνταν για το καφεενάκι.

«Ακόμη και σήμερα! συλλογίζομουν. Ακόμη και σήμερα, κι' αύριο θα χαθώ για πάντα από τη ζωή της. Ακόμη μια μέρα, Θεέ μου! Μόνο μία!».

«Κι' η μία γίνονταν δύο, τρείς, μια βδομάδα!

«Φοβόμουν να της πω την αλήθεια. Δεν αγαπούσε μένα! Αγαπούσε τον άνθρωπο που της είχα παρουσιάσει. Δεν ήθελα να της χαλάσω την ιδέα που είχε για μένα. Δεν ήθελα να συλλογιστή ότι τόσο καιρό την κορόιδευε ένας άνεργος κι' άπελπισμένος φουκαράς! Είχα το σχέδιό μου. Δεν της είχα πη ποτέ το επίθετό μου. Μια μέρα θα την άποχαιρετούσα, ότι φεύγω για ταξίδι, για να τακτοποιήσω τις δουλειές μου κι' ύστερα θα γυρίσω να την πάρω. Και στο πρώτο αεροπορικό δυστύχημα, θα λά-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΙΣ

Μια φωτογραφία από το τελευταίο μουσικοχορευτικό άπογευμα της άμερικανικής πρεσίας που δόθηκε ύπο την προεστία της κ. Γκρανίτη. Διακρίνονται εκ δεξιών προς τα άριστερά ο κ. Γκρανίτης, η δεσποινίς Σκουές, που χόρεψε επί κεφαλής των δεσποινίδων του Λυκείου 'Ελληνίδων, και ο δημοφιλής τέντορας κ. Πέτρος 'Επιτροπάκης. Ο τελευταίος κάνει τώρα μια περιόδεια προπαγάνδας ελληνικού τραγουδιού ανά την 'Ελλάδα, άρχίζοντας από την Μακεδονία. Στο πάνω μέρος, τον συνοδεύει η σύζυγός του κ. Άλίκη Βίττου 'Επιτροπάκη. Στο πρόγραμμα της περιόδους του καλλιτεχνικού ζωγούσ συμπεριλαμβάνονται τα Δωδεκάνησα και η Κύπρος.

δαινε ένα γράμμα από ένα φίλο μου ότι τάχα είχα σκοτώθ. Και ήσυχα, σεμνά, διακριτικά, θα πενθούσε τον άντρα που τόσο την είχε αγαπήσει. Και με τον καιρό, θα παρηγοριόταν. Ήταν τόσο νέα! Μόνο έγω δεν θα παρηγοριόμουν ποτέ...

«Ωστόσο η μοίρα ήθελε να παίζη μαζί μου λιγάκι ακόμη. Καθώς κοιμόμουν όπου τύχαινε, κρυολόγησα. Έμεινα, καθώς το ξέρετε, ένα μήνα στο Πολιτικό νοσοκομείο. Πώς να επικοινωνήσω μαζί της; Όταν όμως έγινε καλά, βρήκα στο Πόστ - Ρεστάντ ένα πλήθος γράμματά της να με περιμένουν. Τα πρώτα ήσαν γεμάτα έμπιστοσύνη. Τα τελευταία ξεχειλίζουν από άπελπισία: «Με ξέχασες; Γιατί;» μου έγραφε. «Το σού έχω κάνει, λατρεία μου; Πες ένα λόγο, και θα γίνω σκιάδα σου, και θα σ' ακολουθήσω στην άκρη του κόσμου. Μη μ' αφήνεις να βασανίζομαι μέσα σ' αυτή τη φοβερή άβεσθιότητα...» Και στο τελευταίο — το χτεσινό — μου γράφει πως άποφασίσε να φύγη για τη Ρώμη με την οικογένεια όπου ήταν δασκάλα. «Φεύγω, μα η καρδιά μου θα μείνη στην 'Ελλάδα, κοντά σ' εκείνα τα γεράνια. Άντίο, μοναδική μου αγάπη. Ως την τελευταία μου πνοή θα σ' αγαπώ!» Αυτά μου γράφει στο τελευταίο της γράμμα. Και τώρα, θα πετάη με το μεγάλο άμερικανικό αεροπλάνο προς τη Ρώμη. Και δεν θα την ξαναδώ πιά ποτέ!

— Με το μεγάλο άμερικανικό είπες; φώναξε ξαφνικά ένας απ' τους φίλους του. Μά κάτι γράφουν οι βραδυνές έφημερίδες...

«Ο Πέτρος έτρεξε κι' άγόρασε μια έφημερίδα. Με μάτια γεμάτα άγανάπη βρήκε τη μοίρα είδησι. Τη διάβασε με σφιγμένη την καρδιά. Έπρόκειτο για την αγαπημένη του. Είχε αυτοκτονήσει λίγο πριν επίβαιε στη στο αεροπλάνο. Σ' ένα γράμμα που άφησε παρακαλούσε να φυτέψουν στον τάφο της ήλιους και γεράνια, τα λουλούδια που πλαισιώναν την αγάπη τους.

«Ο Πέτρος μ' ένα λυγμό που τίποτε το ανθρώπινο δεν είχε, είχε διπλώσει το κομμάτι του στην καρέκλα, και με το μάλωπό του χτυπούσε το άψυχο έζυλο του τραπεζιού ψιθυρίζοντας:

— Αγάπη μου, έγω σέ σκότωσα!... — Και βέβαια έσείε, είπε ένας απ' την παρέα. Έπρεπε να της πη ότι ήθελε να σ' αγαπήσει.

«Γιατί όλα τα συγχωρεί ο έρωτας! Ένα μόνο δεν δέχεται, ένα δεν συγχωρεί: να τον άπαρηνήθεις!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ομπρέλλα για μία φορά

Ποτέ δεν είχα στο νου του ή 'Αμερικανίδα Μπλάνς Πόστον να γίνη έφευρέτης... Ήταν μια γλυκιά και μικροκαμωμένη ξανθούλα, που κύταζε μόνο πώς να περάσει πιο εύχάριστα τη ζωή της.

Μια μέρα όμως, καθώς πατινάρει στον πάγο, έπαθε ένα δυστύχημα: Συγκρούσθηκε μ' έναν άλλον πατινέρ, έπεσε, χτύπησε άσχημα κι' έσπασε τη σπονδυλική της στήλη. Χρειάστηκε τότε να μείνη επί πολύν καιρό στο κρεβάτι, ακίνητη. Στο διάστημα λοιπόν αυτό, μη έχοντας τί άλλο να κάνει, έψαχνε με το μυαλό της για να βρή κάποια πρακτική έφευρεσι.

Κι' επιτέλους έπινόησε κάτι που της φάνηκε άληθινά χρησιμώτατο: μια ομπρέλλα πρόχειρη, που θα την αγοράζει κανείς φτηνά όταν τον πιάση η βροχή στο δρόμο, θα τη χρησιμοποίη μια φορά κι' έπειτα θα την πετάη.

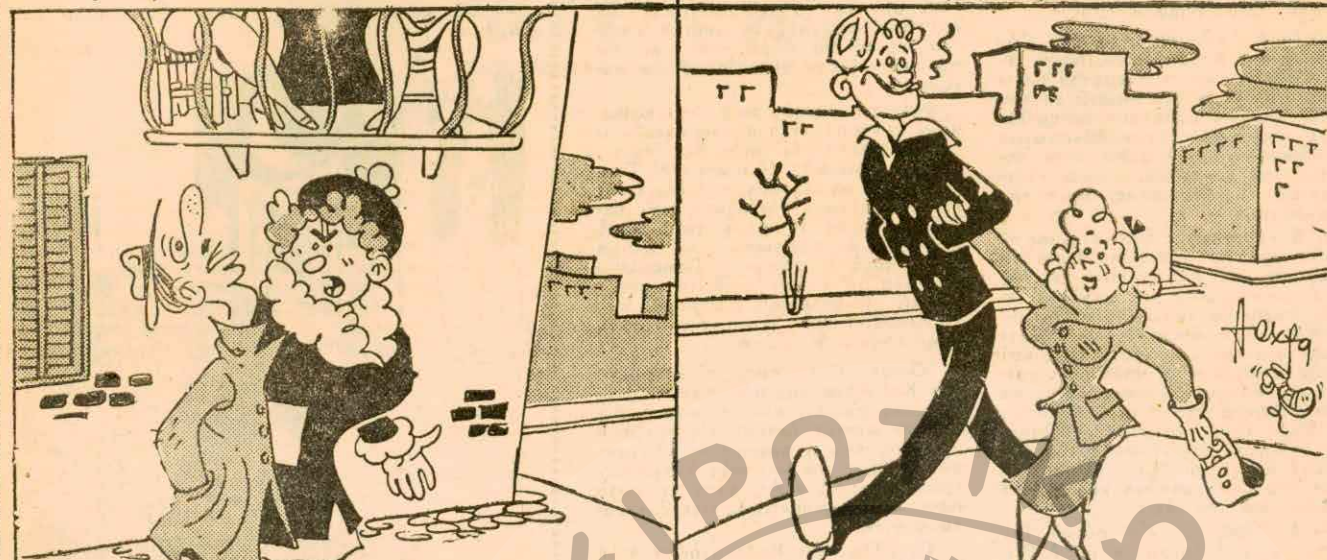
Τέσσερες μήνες άργότερα, έκαμε την έμφανισή της η πρώτη «Του - μπρέλα» — όπως την έχει ονομάσει. Αποτελείται από ένα μικρό κι' αδιάδροχο σωλήνα, που περιέχει ένα φύλλο πλαστικής ουσίας «επλουσίλιμ». Πάνω στο φύλλο αυτό είνε προσαρμωμένες μερικές καλαμίνες βέργες, κι' ένα καουτσουκένιο σφυγγάρι που ένεργεί σαν έλατήριο για να τις κρατάη άνοιχτές.

Όταν λοιπόν πιάση η βροχή, άγοράζει κανείς μια «Του - μπρέλα» για 40 σέντς, άνοίγει τη φραγμένη άκρη του σωλήνος, τραβάει έξω το φύλλο του «επλουσίλιμ», το ξεδιπλώνει κι' έχει έτσι μια πρόχειρη, αλλά καλή ομπρέλα.

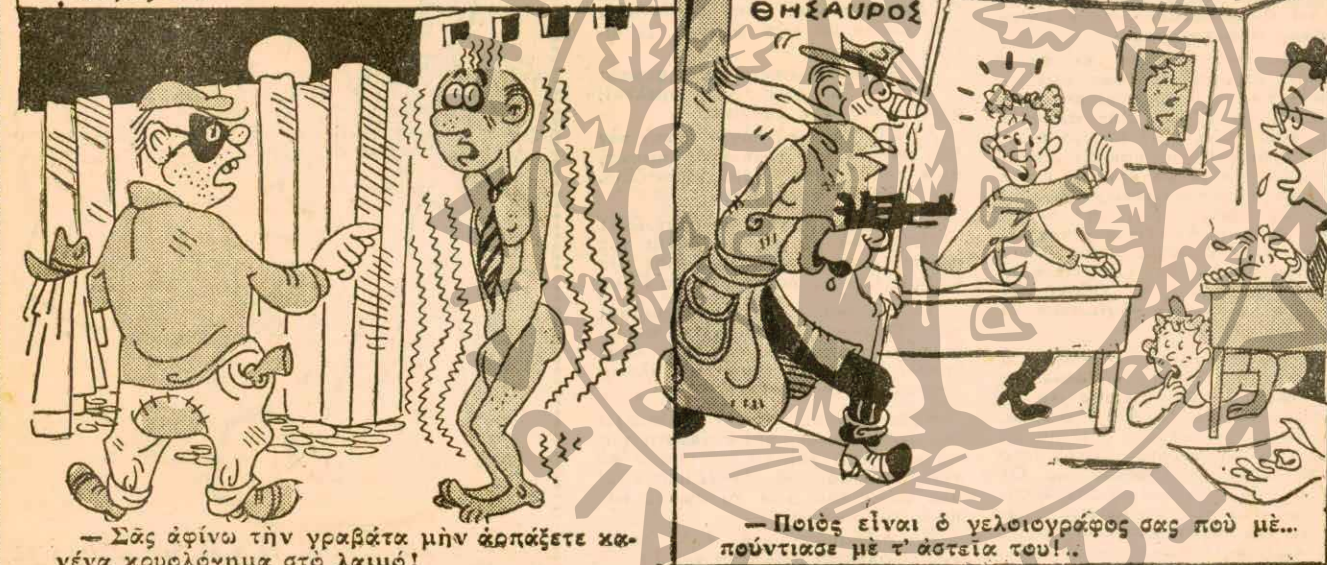
Η έφευρεσις αυτή της Μπλάνς Πόστον θα πουλιέται παντού, σ' όλα τα μικροεργαζα, τα περίπτερα, τα άθλητικά γήπεδα, τα θέατρα, κλπ.

— Δεν μπορώ να καταλάβω, ρε 'Αγγλέσο, πώς... κρύωσα!

— Λεονίδα, δεν τ' άφίνεις αυτά... ότι πιάστηκε ο λαιμός σου.

— Σας άφίνω την γραβάτα μην άρπάξετε κανένα κρυολόγημα στο λαιμό!

— Καύμενε, Τζιμ, δεν σκύβεις λίγο; Θ' άρπάξω κανένα... κρυολόγημα εκεί άπάνω!

— Ποιος είναι ο γελοιογράφος σας που με... πούντιασε με τ' άστεια του!

ΑΜΑΡΤΙΕΣ Κολοκοτρωναϊκές

Άληθινά και ψεύτικα ανέκδοτα

Όπως τό: «Σάν σ' άρέση μάρμπα Λάμπρου, ξαναπέρνα από την Άντρο», είναι παροιμία που βγήκε από περιστατικό της ζωής του Λάμπρου Κατσώνη, ή όπως τό: «Κατό Άντώνη, μην πάς Κλέφτης» είναι παροιμιακή κι' αυτή φράσι από λαϊκό ανέκδοτο, που γέννησε τό όνομα του ξακουσμένου Κλέφτη Κατσώνη, έτσι και τό «Αμαρτίες Κολοκοτρωναϊκές» είναι φράσι παροιμιακή βγαλμένη από περιστατικό της ζωής τών Κλεφτών Κολοκοτρωνών πριν τό 1821. Λέει σχετικά ή προφορική παράδοση πως οι Κλέφτες Κολοκοτρωναίοι μεταχειριστήκαν άπρεπα τό δάκιο του Μητροπολίτη της Τριπολιτσάς, σταλμένο νά τους ανακοινώσει τόν άφορισμό του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, άφορισμό καμωμένο με ύπόδειξι κα τ α ν α γ κ α σ τ ι κ ή ή του Σουλτάνου, φυσικά, στό 1804, όχι μονάχα κατά τών Κολοκοτρωνών, μα κι' έναντίον άλλων Κλεφτών του Μωριά, που είχαν άρχισι νά γίνωνται ένοχλητικώτατοι στό Όθωμανικό Κράτος.

Αυτός ό άφορισμός, με τίς «Αμαρτίες τίς Κολοκοτρωναϊκές», έγινε άφορμή ένος τρανταχτού έπεισοδίου του Γέρο του Μωριά με τόν Δικαίο Φλέσσα (άπό την πολυμελέστατη οικογένεια τών Φλεσσαίων της Πελοποννήσου) μέσα στην έκκλησία της Ζακύνθου, μέρα λειτουργίας της Κυριακής, πριν την Έπανάστασι.

Ο Κολοκοτρώνης ήταν έτοιμος ν' άνοιξη και νά παρακολουθήσι τό διάβασμα του Εὐαγγελίου έκείνης της Κυριακής από μιά άγγλική έκδοσι—έλληνικά τυπωμένη βέβαια—που ή έκκλησία όμας είχε έμποδίσει νά την πιάσουν στό χέρι τους και νά την διαβάσουν οι όρθόδοξοι χριστιανοί. Έντοχ ό Κολοκοτρώνης νά κάθεται κοντά στό Δικαίο Φλέσσα, που ήταν τότε νεώτατος ψάλτης. Είσε ό νεαρός άναγνώστης την άγγλική έκδοσι του Εὐαγγελίου στό χέρι του Κολοκοτρώνη και σκύβει γρήγορα και του λέει:

—Μη διαβάξής άπ' αύτοϋ, Δεν πρέπει, έχει άφορισμό κάνει ό Πατριάρχης γιά όποιον την πιάνει και την διαβάξει...

Και σάν νά μην έφτανε αύτό γιά νά καταλάβη ό Κολοκοτρώνης τό ξανατονίζει:

—Νά έσύ τώρα που διαβάξεις από κει είσαι καταραμένος και ώργισμένος από τόν Θεόν.

Άναψε τότε ό Γέρος κι' έγινε κατακόκκινος άπ' τό θυμό έσα με τό φέσι του, που κράταγε σ' άριστερό, τό χέρι. Και σου άρπάζει τόν Δικαίο μέσα στην έκκλησία, άπό τά περίσσια και μακρυά μαύρα μαλλιά, που είχε άφημένα γιά την «ψαλτική κι' άναγνωστική του τέχνη», τόν σέρνει έτσι, από κοντά κρατώντας τον, ως έξω από την έκκλησία, στον αύλογυρο, τόν βάνει εκεί κάτω και τόν άρχίζει στίς γροθίες... Τρομάζανε, κι' είδανε και πάθαν οι φίλοι νά γλυτώσουν τό Δικαίο άπ' τά χέρια του.

«Ο Κολοκοτρώνης — γράφει ό Γ. Τερτσέτης κάπου — φαίνεται πως θυμήθηκε τόν Πατριαρχικό άφορισμό του έτους 1804. Ο νέος πάλι άναγνώστης έσυνε άθέλητα τό δοξάρι του σέ γορδή μεστήν από παλιές λύπες της καρδιάς του. Οι δοξαριές του πόνεσαν, γιάτί θυμήθηκε τό αίμα τών συντρόφων άγωνιστών, που είχαν πέσει κι' είχαν χαθή και τό Παπαδιαστικό Συνοδικό. Και ίσως ακόμη αύτά του έξασάνιζαν τόν νούν, όταν 30 έτη έ-

πείτα (1838), εις τό φαινότερο φώς της έλευθερίας από τόν άμβώνα του Δημοσθένους (τότε που ό Κολοκοτρώνης μίλησε από την Πνύκα στό παιδιά του Γυμνασίου τών Αθηνών) με δύναμι και δημοσθενικήν όργήν έδημοσίευε την τρομεράν άπόφασιν: «Αύτός (ό Πατριάρχης) έκανε ό,τι του έλεγεν ό Σουλτάνος».

Τού Κολοκοτρώνη τ' ανέκδοτα, τά πριν τό Εικοσιένα, όπως και τά κατοπινα πολεμικά, είναι πολλά. Μα θέλουν προσοχή στό ξεδιάλεγμα τους γιά τή γνησιότητα.

Άπό θαυμασμό, και φυσικά έντελώς άθά, ό λαός έχει συνθηώσει νά κολλάη του Κολοκοτρώνη και του Καραϊσκάκη (περισσότερο σ' αύτους του δυο άπ' τ' άλλα ιστορικά πρόσωπα του Εικοσιένα) διάφορα έξυπνα ανέκδοτα μα και κάμποσα σατυρικά, τέλεια έξυμνα. Πολλά από αύτά τ' ανέκδοτα δεν είναι ούτε του Γέρου του Μωριά, ούτε του Γιου της Καλογρηάς, κι' άς τά βάζουν με έπιμονή στό στόμα τους, κι' άς τά δένουν στενά με ήρωικές πράξεις τους. Τό πλαστό ανέκδοτο, βέβαια, δεν κάθεται ό λαός μονάχος του νά τό σκαρώση. Ούτε και συνειδητά μπορεί ποτέ νά κάνει τέτοιο έργο. Αυτή την ύποπτη δουλειά μονάχα ό γραμματισμένος και διαδασμένος είν' ικανός άπάνου του νά την πάρη, χωρίς και νά πολυσκοτίζεται γιά τίς ήθικές συνέπειες.

Φαίνεται λοιπόν πως έτσι καμωμένα φανταστικά ή πλάνα ανέκδοτα έχουμε πολλά. Κι' αύτό δεν ισχύει, βέβαια, γιά μας εδώ μονάχα. Γιατί πρέπει νά ξερούμε πως δεν είναι καθόλου λίγα τ' ανέκδοτα που τα είδεύουν από τόπο σέ τόπο, από πρόσωπο σέ πρόσωπο, κι' άκομη από έποχή σ' έποχή. Παραπάνω άπ' όλα τό ταξίδι αύτό τό κάνουν μερικά βαμολοχικά ανέκδοτα, που τ' άκουσμά τους κάνει την ντροπή στην έρμηιά νά φύγη...

Όπως κι' αν είναι τ' ανέκδοτο του Κολοκοτρώνη, πως τάχα ένας Τούρκος πασάς, γιά νά παραδώσι κάποιον κάστρο ζητήσει νά παίζη ή μουσική, ενώ ή φρουρά θά έδγαине με τά όπλα της και πως ό Κολοκοτρώνης είπε: «Άς γίνη κι' αύτό άφού δε ντρέπονται, είνε ανέκδοτο ψευτικό.

Τό άλλο του Κολοκοτρώνη πως θά ρίξη τό ραβδί του άπάνω από τόν τοίχο του κάστρου του Παλαμίδιου γιά νά πάνε τά παλληκάρια του νά τό πάρουν, είναι ανέκδοτο ξένου στρατηγού.

Φαίνεται πως και τό άλλο γιά τό Πανεπιστήμιο και τό Παλάτι πως «αύτό θά φάη έκείνο» δεν είναι γνήσιο.

Ο Κολοκοτρώνης έλεγε συχνά: —Οι Έλληνες είναι τρελλοί, αλλά έχουν Θεό φρόνιμο.

Λοιπόν αύτά τά λόγια, κατά τόν Ι. Γεννάδιο, τά είπε ένας πασάς, πριν τό 21, στό γέρο Μπενιζέλο, τόν Άθηναίο προύχοντα.

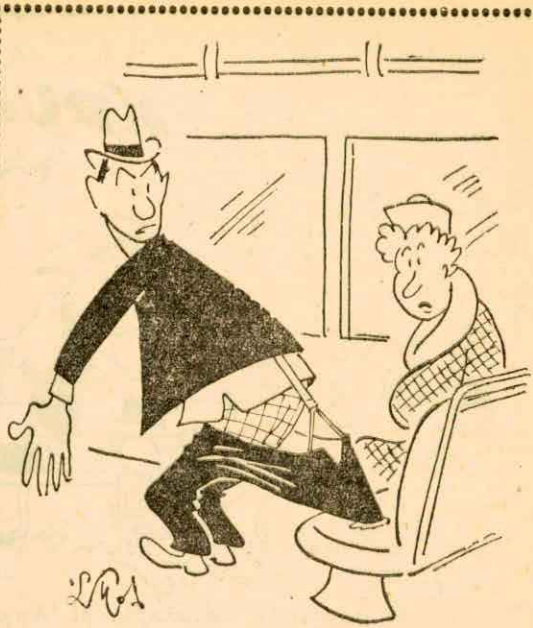
Και τά λόγια του Κολοκοτρώνη: «Θέλω νά με φάν τά όρνια της πατρίδας μου», τά είπε άλλος πιο παλιός Κολοκοτρώνης από τό Γέρο.

Τό ανέκδοτο γιά την άπόδοσι του Όθωνος στό Ναύπλιο, ποιος, δηλαδή, πρωτόδωσε τό χέρι στον Βασιλέα, τό φιλονεικάει ό Κολοκοτρώνης με τό Μισούλη.

Κάθε άγώνας λαϊκός, δημιουργεί ένα σωρό θρύλους και ανέκδοτα γιά τά πρόσωπα και τά πράγματα σέ τέτοιο τρόπο που δεν ξερίζει καμιά φορά ποιο είνε τό σωστό και ποιο τό ψεύτικο.

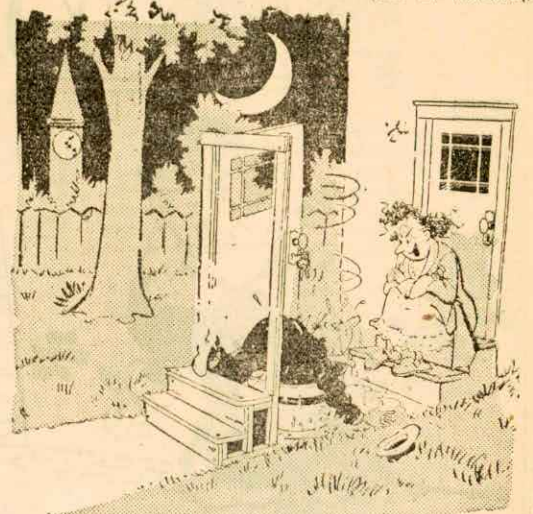
Θά μιλήσουμε, μιά άλλη φορά, γιά τ' άληθινά ανέκδοτα του Γέρου.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

—Μα ποιος διάβολος άφισε την τσίκλα στό κάθισμα!...

(Τού Σ. Πολενάκη)

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΥΧΤΗ

—Πέντε ολόκληρες ώρες περίμενα εδώ γιά ν' άπολαύσω αύτή τη σκηνή!...

—Έννοια σου και σέ μισό δευτερόλεπτο θά είνε εδώ τό γκαρσόνι!...

ΤΑ μεγάλα κέφια του ήταν σήμερα ό κ. Άνδρέας Βλαμένος. Γόρταζε. Άπ' τό πρωί φίλησε ολόκληρη την οικογένεια κι' άνοιξε ή καρδιά του όταν διάβασε στην έφημερίδα: «Είς τόν έορτάζοντα σήμερα κ. Άνδρέαν Βλαμένον εύχόμεθα έγκαρδίως έτη πολλά και εύτυχή. Πολλά φίλοι του».

—Μ' άγαπάνε βρέ! Τά βλέπτε;

Και περήφανα έδειχνε την έφημερίδα. Γέλια και χαρές, ξαναφίλησε όλους τό μεσημέρι κι' ή γιορταστική άτμόσφαιρα έντεινόταν. Ήρθαν τούρτες, ώφρα, ευχετήρια, γλυκά κι' όλα ήταν ήσυχα, χαρούμενα κι' ώραία.

Άπόγεμα.

Κι' άπότομα άλλαξε ό καιρός. Αίτια ήταν ή πρώτη άπογεματική έπισκέψι που έφερε τά σύνεφα στό μούτρο του έορτάζοντος. Έπρόκειτο γιά την κ. Άγλαΐα, μιά κυρκα που μισούσε θανάσιμα ό κυρ-Άντρέας, γιάτί έπίστευε ότι αύτή είχε μεταδώσει τό χαρτοπαίχτικο μικρόβιο στη γυναίκα του.

—Ποιος είνε; ρώτησε.

—Ή κ. Άγλαΐα, Άντρίκο μου.

Άστραπισία σμίξαν οι φρυδάρες:

—Τί; Τό χαρτόμouτρο; Δεν είπα ότι αν ξαναπατήσι στίτι μου αύτή ή μαντάμ τσουράπω θά τής κόψω τά ποδάρια; Έ; Τώρα ή δεν τόπα; Κυλήστε την από τίς σκάλες!

Πάγωσε ή κ. Άσπασία:

—Καλέ πάς νά την κυλήσουμε την γυναίκα άπ' τίς σκάλες που ήρθε νά σου πη τά χρόνια πολλά;

—Κυλήστε την ή πάω και την κυλάω μονάχος μου!

Ήταν ακόμα ξαπλωμένος στό κρεβάτι του ό κυρ-Άντρέας και τινάχτηκε άπάνω με την νυχτικά, έυπόλητος, άπειλώντας νά πάη έτσι όπως ήταν νά πετάξη έξω την άνεπιθύμητη.

—Στάσου! Πηγαίνω εγώ, φώναξε ή συμβία του.

—Άμέσως! Τώρα! Και νά της πης ότι και στό δρόμο νά την δώ θά της φάω τά τσουλούφια.

—Πήγα! Σάπα!

Μ' αύτό τό τέχνασμα γλύστρησε έξω άπ' τό δωμάτιο του ή κ. Άσπασία και τούκλεισε την πόρτα με τό κλειδί. Βρυχήθηκε ό κυρ-Άντρέας μόλις άντελήφθηκε τό κόλπο, άρχισε νά φωνάζη σαν τρελλός. Έτρεξαν ό Ζάν κι' ή Άλεξ κι' έξω άπ' την πόρτα τόν έξορκίσανε νά ήσυχάση και νά κάνει λίγη ύπομονη ενώ ή μαμά έβαζε τό ραδιόφωνο γιά νά μην άκούονται οι φωνάρες και τό μικρό Βλαμένο τραγουδούσε:

Τί ώραία, τί καλά όλα είνε άνθρα.

Πέρασε αρκετή ώρα. Κι' οι έπισκέψεις καταφάνουν τώρα ή μιά μετά την άλλη. Τό σαλόνι είχε γεμίσει φίλους, γείτονες, συγγενείς κι' ή Άλεξ με την τρελλή μαλλάρα της, μπαίνόβγαине προσφέροντας τά τραπέζια.

—Χρόνια πολλά.

—Μερσί.

—Νά σου ζήση ό μπαμπάς.

—Μερσί. Μερσί.

Ή μαμά, άνήσυχη, προσπαθούσε νά κρατά την κουβέντα μακριά από τό θέμα του συζύγου της, περιμένοντας με άγωνία νά φύγη ή κ. Άγλαΐα που είχε, όμως, στρωθή του καλού καιρού και δεν έδειχνε τέτοιες διαθέσεις. Οι έπισκέπτες ρωτούσαν:

—Μα πού είνε ό άντρας σας, κ. Άσπασία; Γιατί δεν έρχεται νά τόν δούμε; Δεν είνε στό στίτι;

Εύτυχώς προλάμβανε ή ψεύτρα ή Άλεξ κι' έλεγε:

—Άπουχηάει.

—Μα πού πήγε;

—Χτόν Πειραιά. Κατεπειγόντως. Έ-

Δ. ΨΑΘΑ

ΕΡΘΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΒΛΑΜΕΝΟΝ

Τού Άγιου Άνδρέα

φτασε ένα βατόρι μ' έναν θείο μας από τόν Καναδά και πάει νά τόν παραλάβη.

Στό μεταξύ ό κυρ-Άντρέας, φυλακισμένος, στριφογυρίζει άντυτος, έυπόλητος, σαν τό θηρίο στό κλουδί του. Οι φρυδάρες μαζεμένες, τά μάτια του νά παίξουν και νά πετάνε σπιθίδες. Ξεροκατάπινε και τού έρχόταν νά βάλη ξανά τις άγριοφωνάρες, αλλά, θυμόταν τά παρακάλια τών παιδιών του και γρούλλισε μόνο υπόκωφα: —Υπάγε όπίσω μου Σατανά!

Πότε ξάπλωνε στό κρεβάτι με τίς ευπώλητες ποδάρες του ψηλά (ήν στάσι αύτή την έπαρνε όσες φορές είχε μεγάλα μπουρίνια κι' ήθελε νά τόν περάσουν) πότε τινάζονταν πάλι κι' άρχιζε τίς βόλτες ψέλνοντας —λόγω της γιορτής— γιά νά δώση τόπο της όργης: «Σώσαν Κύριε τόν λαόν σου και εύλόγησον την κληρονομίαν σου...»

Όρα όχτώ.

Κι' άλλοιόμοιο ή άρμένικη βίβια της κ. Άγλαΐας συνεχίζονταν. Έσκασε ό κυρ-Άντρέας. Και σέ μιά στιγμή παρατώντας την ψαλμοδία κι' όλα τ' άλλα ώρησε με τίς γροθίες στην πόρτα. Σείστηκε τό στίτι από βρόντους τρομερούς και τρομάσαν οι έπισκέπτες στό σαλόνι.

—Χριστέ μου!... Τί είνε;

Σταματήσαν οι κουβέντες, τεντώθηκαν τ' αυτιά. Όρμηγός. Μπουμπανίζε τό στίτι ολόκληρο και μερικοί είχαν κιτρινίσει από φόβο.

—Μα τί γίνεται;

Κι' ή αρχιψεύτρα ή Άλεξ, με δέθεν άπορία:

—Άκούτε τίποτα;

—Αν άκούμε; Χαλά ό κόσμος!

—Α, αύτό; Καρφώνουν πλάι. Σόρρυ. Εμείς τό συνηθίσαμε και δεν μάχ κανει έντύπωση.

Και τινάζε με σαγηνευτικό χαμόγελο την τρελλή μαλλάρα αλλάζοντας κουβέντα. Άλλά σέ λίγα άκούσθηκαν πάλι οι βρόντοι κι' αύτή τη φορά συγκλονίστηκε ολόκληρο τό στίτι και κουνήθηκαν τά πολύφωτα. Οι έπισκέπτες τινάχθηκαν τρομαγμένοι άπ' τίς καρέκλες.

—Θέε μου! Σεισμός είνε;

Άλλά και πάλι ή γοητευτική Άλεξ Βλαμένου (φαινόμενο άπαθείας) χαμόγελασε τό υπέροχο χαμόγελό της και βεβαίωσε ότι χητό πλανίο τους χηπίτι χηίζαν δεύτερο πάτωμα έξ ου και ό σματάς. Άνάστατη, όμως ή μαμά έτρεξε έξω άπ' τό δωμάτιο του φυλακισμένου και γρούλλισε:

—Τρελλάθηκες, βρέ Κουρδο;

—Άνοιξε, μωρή! ούρλιαξε από μέσα ό κυρ-Άντρέας.

—Περίμενε λιγάκι ντέ. Κάνε ύπομονη.

—Άνοιξε μου γιάτί θά ρίξω τό στίτι. Νά μη με λένε Άντρέα Βλαμένο, αν δεν τό κάνω.

Κι' άρχισε νά βροντά με τέτοια όρμη που τώρα νόμιζες πως πέφταν βόμβες. Έτρεξε πάλι ό Ζάν, έτρεξε κι' ή Άλεξ, ενώ μερικοί έπισκέπτες τρομοκρατημένοι ήθελαν νά φύγουν, και ζητούσαν ν' άποχαιρετησουν αλλά δεν εύρισκαν κανένα του σπιτιού, έκτός άπ' τό μικρό Βλαμένο που άντιπροσώπευε την οικογένεια στό σαλόνι κι' άρχιζε νά δίνη έξηγήσεις:

—Εγώ ξέλω ποιος βλοντά.

—Ποιος είνε, πουλάκι μου;

—Ο μπαμπάρας!

Ένδιαφέρον. Ξαναστρωθήκαν όλοι στίς καρέκλες. Μειδιάματα. Και βροχή οι έρωτήσεις:

—Και γιάτί βροντά, πουλάκι μου;

—Γιατί είνε κλεισμένος.

—Τό χρυσό μου! Και πού είναι κλεισμένος; Έ; Πού είναι κλεισμένος ό μπαμπάρας σου, πουλάκι μου;

—Στην κάμαλά του.

—Και ποιος τόν έκλεισε, χρυσό μου;

—Ή μαμάκα!

Λοξές ματιές. Κορύφωμα του ενδιαφέροντος. Χαμόγελα και γέλια πονηρά, πνιγμένα.

—Και γιάτί τόν έκλεισε ή μαμάκα τόν μπαμπάκα σου, χρυσό μου;

—Δεν τό λέω, δεν τό λέω.

—Είνε μουσικό;

—Ναι. Ό μπαμπάρας είπε ότι θά κόψη τά ποδάρια της κ. Άγλαΐας γιάτί παίζει χαρτιά με τη μαμά και της κλέβει τά λεφτά!

Και γυρίζοντας στην κ. Άγλαΐα, που τό γέλιο πάγωσε στό πρόσωπό της κι' έμεινε έμβρόντητη:

—Φύγε, παλιοκλέφτα! Φύγε νά βγή και ό μπαμπάρας που γιορτάζει.

Κατακόκκινη ή κ. Άγλαΐα σηκώθηκε, πήρε τά βρεμένα της κι' έφυγε βρίζοντας, ενώ οι άλλοι έπισκέπτες καλοστρωθήκαν εύτυχισμένοι γιά την άναπάντεχη τούτη άττραξιόν. Σέ λίγα λεπτά ξαναήρθε ή γαλήνη. Γύρισε ή οικογένεια στό σαλόνι, μπήκε κι' ό κ. Άντρέας ντυμένος τη γιορταστική του κοστούμια:

—Ό, χρόνια πολλά, κ. Άντρέα!

—Εύχαριστώ. Εύχαριστώ.

—Και πό τό χρόνο! Τί είνε; Ήθε ό συγγενής σας άπ' τόν Καναδά;

—Ή θελκτική ψεύτρα πήγε νά τά μπαλώση.

—Πάει! Τόν πήγε χητήν «Μεγάλη Βρετανία!»...

Κι' ό μπαμπάς καταλαβαίνοντας πως είχε μεσολαβήσει πάλι κάποιο χοντρό ψέμμα της κόρης του, την κύτταξε:

—Τί κοπάνησε πάλι, μωρή;

—Τίποτα μπαμπά.

Άλλά επένεθε τό Βλαμένο:

—Καλέ μπαμπά, ξέλες τί είπε ή Ψευταροστολίνα την ώρα που...;

Άλλά δεν πρόφτασε νά τελειώση. Άπαθέστατη ή Άλεξ, που μπουγκώσε τό στόμα μ' ένα κομμάτι τούρτα:

—Φάε, χρυσό μου.

Και τό έπεισόδιο έδαωρήθη λήξαν.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Πού θά πήγαινε

Ένας νεαρός παρακολουθεί μιά δεσποινίδα. Έκείνη παίρνει ένα ταξί. Μπαίνει τότε κι' αύτός σ' έν' άλλο και λέει στό σωφέρ:

—Νά παρακολουθής έκείνο τ' αυτοκίνητο που είνε μέσα ή δεσποινίς. Όπου πάει έκείνη, θέλω νά πάω κι' εγώ.

—Μάλιστα, κύριε, άπανταί ό σωφέρ άτάραχος. Την ξέρω, αύτή τη δεσποινίδα. Είνε νοσοκόμος... στό φρενοκομείο!

Ο ΤΡΟΥΜΑΝ έχει...κακοήδη υγεία

Το 24ωρο του «λιγότερο νευρικού προέδρου»

Μέσα σ' ένα κόσμο άρρωστων πολιτικών ανθρώπων, ο Χάρρυ Τρούμαν αποτελεί μια αξιοθαύμαστη εξαίρεση.

Οι συγκινήσεις του ψυχρού πολέμου έχουν τσακίσει την υγεία των πολιτικών του κόσμου. Ο Άτσεσον έχει έλκος του στομάχου, ο Μπέιν υποφέρει από πίεση κι' απ' την καρδιά του, ο Βίσινσκυ από νευρική δυσπεία, ο Σουμπάν απ' το στομάχι του και τους πνευμόνες του. Ο Άντλη, ο σερ Κρίπς, ο Κέιγ, ο Ωρίδη, ο Στάλιν, ο Μολότωφ, ο Γκρομύκο, ο ντε Γκασπερι, όλοι είναι άρρωστοι.

Ο Τρούμαν όμως είναι υγιέστερος σήμερα, παρά όσο ήταν το 1945 που ανέλαβε τα βαρύντα καθήκοντά του. Ο οργανισμός του, τα νεύρα του, όλα λειτουργούν περίφημα. Ο ιδιαίτερος γιάτρός του, δόκτωρ Γκράχαμ, είναι ο... πιό τεμπέλης απ' όλους τους Άμερικανούς συναδέλφους του!

Πρέπει να σημειωθεί δε ότι η δουλειά του Άμερικανού Προέδρου τσακίζει την υγεία και λιγοστεύει τη ζωή. Οι προκατόχοι του Τρούμαν πέθαναν σ' ηλικία 63 ετών κατά μέσον όρον. Αυτός όμως έχει κλείσει τα 65 και μένει ακόμη αληθινά θαύμα υγείας και δραστηριότητας, σ' αν νάταν κατά 20 χρόνια νεώτερος.

Πώς τα καταφέρνει; Ποιό είναι το... «Σχέδιον Τρούμαν», που τον διατηρεί έτσι γερό και ανθηρό; Άς παρακολουθήσουμε την καθημερινή ζωή του.

Ξυπνάει κάθε πρωί στις 6. Πίνει ένα - δυο μεγάλα ποτήρια χυμό πορτοκαλιού, που τον διατηρεί σ' ένα μικρό ψυγείο έξω απ' την κρεββατοκάμαρά του. Κάνει ντους, ξυρίζεται, ντυνεται και ξεκινάει για ένα περίπατο 2 - 3 χιλιομέτρων.

Για ν' αποφυγή τους κυνηγούς αυτογράφων, δεν περνάει από μεγάλους δρόμους. Κι' οι σωματοφύλακές του βρίσκουν το μπελό τους, προσπαθώντας να μη τον χάσουν απ' τα μάτια τους...

Μετά τον περίπατο, προγευματίζει σαν... παιδί που είναι στην ανώτατη τάξη: με γάλα, κουάκερ, φρυγανιές με βούτυρο κι' ελαφρό καφέ. Έπειτα ασχολείται με την αλληλογραφία του, τις άκροασεις, κλπ. Άφου πάρη την απόφασή του για κάθε σοβαρό ζήτημα, παύει πια έντελώς να το σκέπτεται και προχωρεί αδιάστακτα στο επόμενο.

Στο μεσημεριανό φαγητό, υπολογίζει προσεκτικά τις θερμίδες που παίρνει, ώστε να διατηρήσει το β-

ρος του στις 174 λίμπρες (61½ δκ.). Αποφεύγει τα ζαχαρώδη και τα λίπη. Του αρέσουν όλα σχεδόν τα φαγητά, εκτός απ' τα κρεμμύδια και τα σκόρδα.

Όταν τρώει, προτιμάει να μην κουβεντιάσει για σοβαρά ζητήματα, και δεν έννοει να θυμώσει, ό,τι κι' αν συμβεί. Έτσι, αποφεύγει μιά απ' τις κυριώτερες αιτίες του έλκους.

Μετά το γεύμα, κοιμάται πάντα μιά ώρα. Αν ξυπνήσει στο μεταξύ, γυρίζει απ' τ' άλλο πλευρό... και συνεχίζει τον ύπνο του. Δίκαια λοιπόν έχει επωνομασθεί «ο λιγότερο νευρικός Πρόεδρος». Ο ήσυχος ύπνος του δείχνει ότι δεν υποφέρει από άγχους κι' από ψυχική υπερένταση, όσο κι' αν κουράζεται. Όταν πέρη το βράδυ στο κρεβάτι - συνήθως κατά τις 10 ή 10.30' - εκτός εξαιρετικών περιπτώσεων - δεν παίρνει ποτέ μαζί του τις σκοτούρες της δουλειάς του, κι' έτσι κατορθώνει να κοιμάται βαθειά και ξεκουραστικά.

Πριν απ' το βραδυνό φαγητό, διαβάζει ένα τέταρτο της ώρας στην πίσανα του Λευκού Οίκου. Το κολλύμπι αποτελεί τη μόνη γυμναστική του. Λέει πως είναι κακός κολυμβητής, κι' όμως κάνει 6 φορές τη διαδρομή απ' τη μία ως την άλλη άκρη της πισίνας (33 μέτρα). Σ' αυτή τη διασκέδασή του, καλεί συνήθως και μερικούς φίλους του για συντροφιά.

Το δείπνο είναι οικογενειακή υπόθεση στο σπίτι των Τρούμαν, εκτός μόνον όταν υπάρχει κάποιος φιλοξενούμενος - στενός φίλος του Προέδρου ή περαστικός έπίσημος.

Η κ. Τρούμαν συμπεριφέρεται τ' α γούστα του συζύγου της στο φαγητό, με τη μόνη διαφορά ότι τα τρώει όλα ανάλατα, γιατί κάνει δίαιτα. Το συνηθισμένο μενού του τραπέζιού τους είναι: μιά αραπιά σουπιά, ψητό ή κοτόπουλο, δυο πράσινα λαχανικά, κάποτε μιά σαλάτα, κι' ένα λιτό επιδόρπιο.

Ο Τρούμαν δεν καπνίζει καθόλου. Δεν έχει ανάγκη από διευρυντικά, όπως η νικωτίνη ή ο καφές, ούτε από αλκοόλ. Ωστόσο, πίνει συχνά ένα - δυο ποτηράκια ελαφρά ποτά, (όχι κοκταίλ).

Διαλέγει τα βιβλία που διαβάσει, έτσι ώστε να μαθαίνει καινούργια πράγματα και ν' αυξάνει τη μόρφωσή του. Προτιμάει τις βιογραφίες και τα έργα πολεμικής στρατηγικής.

Διατηρεί στο γραφείο του μία συλλογή από ιστορικά πιστόλια. Αυτή είναι η μόνη «μανιά» του.

Για να ξεκουραστεί απ' τη δουλειά του, παίζει πιάνο, ιδίως μουσική Μότσαρτ και Σοπέν. Του αρέσει το πόκερ, αλλά συντηρητικό.

Πηγαίνει σιγά σιγά εκδρομές, πάντα όμως μικρές διακοπές, γιατί εκνευρίζεται όταν μνην πολλών καιρό στο ίδιο μέρος. Ξεκουράζεται τότε σωματικά και ψυχικά, κοιμάται ως άργα και κάνει όσο το δυνατόν λιγότερη δουλειά γραφείου (ωστόσο, κατά την πρόσφατη δεκαήμερη διαμονή του στη Φλόριντα, αναγκάστηκε να υπογράψει 900 έγγραφα).

Ο δόκτωρ Γκράχαμ τον υποβάλλει κάθε τόσο σ' γενική εξέταση, για ν' ανακαλύψει εγκαίρως κάθε αρχή έλκους, καρδιακής παθήσεως ή άλλης αρρώστειας. Ως τώρα όμως, δεν έχει βρή τίποτε απ' όλ' αυτά. Κι' έτσι μένουν αχρησιμοποίητες, οι συσκευές διαθερμίας, υπεριωδών και υπερύθρων ακτίνων, κλπ. που είναι εγκατεστημένες για κάθε ένδεχομενο σ' ένα υπόγειο διαμέρισμα του Λευκού Οίκου.

Πρέπει να είναι καγείς μεγάλης επιβολής άνθρωπος για ν' απορροφήσει επίβλητη σ' αυτό του και να ζήσει χωρίς νεύρα και θυμού μέσα σε περιβάλλον τέτοιας έντασης, όπως είναι σήμερα η παγκόσμιος πολιτική.

Χιούμορ

Για τους άπξω!

— Γκαρσόν, είπε αυστηρά ο πελάτης. Τί σημαίνει αυτό; Χτές ή μερίδα του κοτόπουλου ήταν διπλή από τη σημερινή.

— Πού είχατε καθήσει χθές, κύριε; ρώτησε το γκαρσόνι.

— Εκεί, κοντά στη τζαμαρία που βλέπει στο πεζοδρόμιο.

— Τώρα εξηγείται η διαφορά, κύριε. Δίνουμε πάντα μεγαλύτερες μερίδες σ' όσους κάθονται στα τραπέζια, κοντά στο τζάμι που βλέπει στο πεζοδρόμιο. Για... διαφήμισι του καταστήματος!

★

Κύριος: "Ακουσε εδώ, Γιάννη. Τα πούρα μου άρχισαν να λιγοστεύουν πολύ γρήγορα. Μήπως και..."

Υπηρέτης: Τί είναι αυτά που λέτε, κύριε. Έγώ να πάρω τα πούρα σας; Μά εγώ έχω ακόμα δυο κουτιά απ' το προηγούμενο αφεντικό μου!...

★

Ένας έρασιτέχνης ψαράς διηγόταν μιά από τις εκπληκτικές φαιρικές περιπέτειες:

— Τα άτσαλένια μπράτσα μου, καυχώθηκε, ήταν ό,τι χρειαζόταν για τον κάτοικο αυτού του βυθού. Έπειτα από μιά πάλη τριών ωρών, εξαντλημένος μ' α και θριαμβευτής, έβγαλα στη στεριά ένα γιγάντιο τέρας: έναν καρχαρία!

— Έναν καρχαρία! έκανε κοροϊδευτικά ένας από τους άκροατές. Είδα μία φωτογραφία του ψαριού που έπιασες. Δεν ήταν μεγαλύτερο από πενήντα εκατοστά!

— Ναι, παραδέχτηκε ο ψαράς. Ξεχνάς όμως ότι έπιασα από μιά τριώρη τρομακτική πάλη το ψάρι... αδυνατίσε!

★

Ο Δήμαρχος μιάς γαλλικής πόλεως έπρεπε, σύμφωνα με τους κανονισμούς, να ετοιμάσει ένα διαβατήριο για μιά γνωστή του κυρία, πλούσια και αξιοσεβαστή αλλά που είχε μεγάλη ιδέα για την εμφάνισή της, μολονότι το πρόσωπό της είχε ένα σοβαρό ελάττωμα.

Έπειτα από μικρή σκέψη, ο δήμαρχος έγραψε στη στήλη της περιγραφής των χαρακτηριστικών: «Οφθαλμοί, μέλανες, όραιοι, τρυφεροί, εκφραστικοί, αλλά ο εις εξ αυτών ελλείπει!».

★

Ο δανδής και ώραιος Γιαννάκης περπατάει στο δρόμο κουτσαίνοντας κι' είναι τυλιγμένος ολόκληρος μ' επιδέσμους, τόσο που ο φίλος του ο Κώστας, παρ' όληγο να μην τον γνωρίσει.

— Βρε Γιαννάκη, πως έγινες έτσι; Τί έπαθες; Σε πάτησε κανένα αυτοκίνητο; τον ρωτάει ο Κώστας.

— Όχι, του απαντάει ο Γιαννάκης. Θυμάσαι εκείνη την ώραία γυναίκα που σου είχα δείξει μιά μέρα στο ζαχαροπλαστείο και σου είπα πως ήταν χήρα;

— Ναι.

— Αί. Δεν είναι!

★

Ένα αλητάκι μαζεύει μανιτάρια στο δάσος.

— Τί μαζεύεις εκεί; τον ρωτάει κάποιος που τον βλέπει. Ξέρεις να χωρίζεις τα καλά από τα δηλητηριασμένα;

— Μά δεν τα μαζεύω για ν' α τα φάω, κύριε, απαντάει ο μικρός. Για πούλημα τα έχω.

★

Στον Παράδεισο. Ο Άγιος Πέτρος πρὸς έναν νεοφερμένο:

— Σ' έμάς εδώ πάνω θα βρής όλα τα πράγματα να γίνονται σ' μεγάλη κλίμακα. Παραδείγματος χάριν, χίλια χρόνια δεν είναι παρά ένα μόνο λεπτό κι' ένα εκατομμύριο λίρες δεν είναι παρά ένα χιλιάριο.

— Άγιο μου Πέτρο, δεν μου δανείζεις σ' παρακαλώ ένα χιλιάριο;

— Εύχαρίστως τέκνον μου. Περίμενε όμως ένα λεπτό.

★

Δυο φίλοι παίζουν χαρτιά.

— Μ' κλέβεις! φωνάζει ο ένας θυμωμένος στον άλλον.

— Για πρόσεξε καλά, απαντά ο κατηγορούμενος. Δεν σε κλέβω καθόλου.

— Κι' όμως με κλέβεις, παληάνθρωπε. Ξέρω πολύ καλά ότι όταν μοίρασα τα χαρτιά δεν σου έδωσα τον άσσο σπαθί!

Ο Σάμουελ Γκόλντφιν

Ο «τσάρος του παγκοσμίου ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ»

Η μυθιστορηματική ζωή του Σάμουελ Γκόλντφιν

Υπάρχει ένα είδος «Γόθα» του Χόλλυγουντ, ή «Φήμη», που δημοσιεύει κάθε χρόνο τα όνόματα των ανθρώπων του κινηματογράφου, αντρών ή γυναικών, που έγιναν διάσημοι δι- νοντας έναν χαρακτηρισμό για τον καθένα. Άπέναντι στο όνομα του Σάμουελ Γκόλντφιν, της «Φήμη», γράφει: «Πρωταθλητής της κινηματογραφικής παραγωγής όλων των εποχών και όλων των χωρών του κόσμου. Οι κινηματογραφικοί κύκλοι αποκαλούν, εξ άλλου, το Γκόλντφιν «τσάρο του παγκοσμίου κινηματογράφου», ενώ στον Λιούις Μάγιερ δίνουν μόνο τον τίτλο του «μονάρχου του Χόλλυγουντ», που είναι, βέβαια, πολύ λιγότερο σημαντικός από τον πρώτο.

Άλλ' ας γυρίσω μερικές δεκαετίδες πίσω... Στο «γκέττο» της Βαρσοβίας ζούσε άλλοτε ένας Έβραίος πλανόδιος μεταπράτης, που τον έλεγαν Ίωσηφ Γκόλντφιν, μαζί με τη γυναίκα του Σάρα. Οι δυο συζυγοί έφεραν στον κόσμο στις 27 Αυγούστου 1884 ένα παιδάκι, που το ώνόμασαν Σαμουήλ.

Σε λίγο διάστημα η οικογένειά του βρέθηκε σ' ένα δυσκολό οικονομικό κατάστασι. Την εποχή εκείνη, ο Σαμουήλ μόλις έμπαινε στα δέκα του χρόνια. Ο πατέρας του, μετά τη χρεωκοπία του, τον σταμάτησε από το σχολείο και τον έβαλε «γκρομ» σ' ένα τράπεζο.

Στο μεταξύ, ο νεαρός Σαμουήλ είχε αρχίσει ν' αλληλογραφεί μ' έναν εξάδελφό του, που ζούσε στο Λονδίνο και που στα γράμματά του μιλούσε διαρκώς για λόρδους, λίρες και διασκεδάσεις.

Μιά μέρα, λοιπόν, ο Σαμουήλ αποφάσισε να πάη στο Λονδίνο για ν' α βρής τον «πλούσιο» εξάδελφό του κι' είδε τότε πως ο Λεβύ δεν ήταν τίποτ' άλλο από οδηγό ενός ατμοκινήτου τράμ.

Απογοήτευσις... Ο νεαρός Σάμ είδε πως δεν είχε ν' α περιμένη τίποτε από τον εξάδελφό του και άρχισε να ζητά δουλειά. Έπειτα από πολλές προσπάθειες, κατάφερε ν' α προσληφθ' σ' ένα σιδεράδικο. Άλλά δεν ήταν εύχαριστος.

Και σ' λίγο τρύπωσε σ' ένα πλοίο κι' έφτασε λαθρεπιβάτης στη Νέα Υόρκη, χωρίς ούτε ένα σεντ στην τσέπη του. Είχε όμως, την καλή τύχη ν' α προ- καλέσει τη συμπάθεια ενός γέ- ρου έφημεριδοπώλη, που τον πήρε για βοηθό του. Άργότε- ρα, προσελήφθη σαν εργάτης σ' ένα εργοστάσιο κατασκευής γαντιών.

1909. Ο Σάμ Γκόλντφιν ή- ταν τότε 25 χρόνων και έδεω- ρείτο σαν ο άσος των γαντά- δων της Νέας Υόρκης. Άλλά τ' α, έπαγγελμα του γαντά δεν ταίριαζε στον Σάμ Γκόλντφιν. Ώνειρευόταν κάτι καλύτερο.

Σ' αυτή την κρίσιμη γιά τη σταδιοδρομία του στιγμή έμ- φανίστηκε μπροστά του ο Ζέσ- σι Λάσκυ. Ήταν ένας άνθρωπος που είχε γεμάτο το μυαλό του με ιδέες, αλλ' αδειανές τις τσέ- πες. Είχε κάμει διαδοχικά τ' α χρυσόθηρα στην Άλάσκα, τον έμπορο μαργαριταρίων στις Φιλιππίνες, το λαθρέμπορο σ' α σύνορα του Καναδά, το δημο- σιογράφο σ' α Σαν Φραντσίσκο, τον εμπρεσάριο μουσικής της Χαβάης στη Νέα Υόρκη, ένα σωρό άλλα επαγγέλματα κι' είχε αποκτήσει μεγάλη πείρα από τ' α ζωή.

Ο Λάσκυ όμως έτρεφε απε- ριόριστο θαυμασμό γιά την έ- δδωχη τέχνη και στις συζητή- σεις του με τον Γκόλντφιν υπο- στήριζε πως ο κινηματογράφος θα καταχτούσε πολύ σύντομα τον κόσμο. Γιατί τάχα δεν θα μπορούσαν ν' α γίνουν οι δυο τους πρωτοπόροι τ' α νέας με- γάλης αυτής κατακτήσεως;

Ο Γκόλντφιν δεν άργησε ν' α πειστή και διέθεσε τις οικονο- μίες του. Όσο γιά τον Λάσκυ κατέθεσε στην έπιχείρησή την πείρα, την τόλμη και την αίσιο- δοξία του. Έτσι γύρισαν την πρώτη τους ταινία.

Άλλ' οι δυο συνεταίροι, μ' αλο που η πρώτη τους ταινία είχε καταπληκτική έπιτυχία, διέλυσαν το συνεργισμό τους, γιάτί φλέγονταν κι' οι δυο από την έπιθυμία να πετάσουν με δικά τους φτερά.

Και σ' λίγο τρύπωσε σ' ένα πλοίο κι' έφτασε λαθρεπιβάτης στη Νέα Υόρκη, χωρίς ούτε ένα σεντ στην τσέπη του. Είχε όμως, την καλή τύχη ν' α προ- καλέσει τη συμπάθεια ενός γέ- ρου έφημεριδοπώλη, που τον πήρε για βοηθό του. Άργότε- ρα, προσελήφθη σαν εργάτης σ' ένα εργοστάσιο κατασκευής γαντιών.

1909. Ο Σάμ Γκόλντφιν ή- ταν τότε 25 χρόνων και έδεω- ρείτο σαν ο άσος των γαντά- δων της Νέας Υόρκης. Άλλά τ' α, έπαγγελμα του γαντά δεν ταίριαζε στον Σάμ Γκόλντφιν. Ώνειρευόταν κάτι καλύτερο.

Σ' αυτή την κρίσιμη γιά τη σταδιοδρομία του στιγμή έμ- φανίστηκε μπροστά του ο Ζέσ- σι Λάσκυ. Ήταν ένας άνθρωπος που είχε γεμάτο το μυαλό του με ιδέες, αλλ' αδειανές τις τσέ- πες. Είχε κάμει διαδοχικά τ' α χρυσόθηρα στην Άλάσκα, τον έμπορο μαργαριταρίων στις Φιλιππίνες, το λαθρέμπορο σ' α σύνορα του Καναδά, το δημο- σιογράφο σ' α Σαν Φραντσίσκο, τον εμπρεσάριο μουσικής της Χαβάης στη Νέα Υόρκη, ένα σωρό άλλα επαγγέλματα κι' είχε αποκτήσει μεγάλη πείρα από τ' α ζωή.

Ο Λάσκυ όμως έτρεφε απε- ριόριστο θαυμασμό γιά την έ- δδωχη τέχνη και στις συζητή- σεις του με τον Γκόλντφιν υπο- στήριζε πως ο κινηματογράφος θα καταχτούσε πολύ σύντομα τον κόσμο. Γιατί τάχα δεν θα μπορούσαν ν' α γίνουν οι δυο τους πρωτοπόροι τ' α νέας με- γάλης αυτής κατακτήσεως;

Ο Γκόλντφιν δεν άργησε ν' α πειστή και διέθεσε τις οικονο- μίες του. Όσο γιά τον Λάσκυ κατέθεσε στην έπιχείρησή την πείρα, την τόλμη και την αίσιο- δοξία του. Έτσι γύρισαν την πρώτη τους ταινία.

Άλλ' οι δυο συνεταίροι, μ' αλο που η πρώτη τους ταινία είχε καταπληκτική έπιτυχία, διέλυσαν το συνεργισμό τους, γιάτί φλέγονταν κι' οι δυο από την έπιθυμία να πετάσουν με δικά τους φτερά.

Μετά τη διάλυσι του συνε- ταιρισμού τους, ο Λάσκυ ίδρυ- σε μαζί με τον Άντολφ Ζού- κορ, έναν παλιό έμπορο γου- ναρικών, την «Παραμούντα».

Από τ' αλλο μέρος, ο Γκόλντ- φιν συνεταίριστηκε με τους ά- δελφους Άρστ και Έλγκαρ Σέλγουιν και ίδρυσαν μαζί μ' α εταιρία που την ώνόμασαν «Γκόλντφιν» (από την πρώτη συλλαβή του ονόματος του Γκόλντφιν και τις δυο τελευ- ταιές των Σέλγουιν).

Απ' αυτή τη στιγμή, ο Γκόλντφιν έχασε το όνομά του κι' έγινε γιά όλους Γκόλντφιν.

Το 1926, η «Γκόλντφιν» συγχωνεύθηκε με δυο άλλες έ- ταιρείες: την «Μέτρο», που εί- χε συστήθ από έναν παλιό ράφτη του Κιγκινάτι, τον Μάρ- κους Λόεβ και πν «Μαγιερ» την εταιρία του Λιούις Μάγιερ, πράγμα που δεν έμπορσε τον Γκόλντφιν ή Γκόλντφιν ν' α συνε- χίση την παραγωγή έργων γιά προσωπικό του λογαριασμό, ανεξάρτητα από τους δυο συνε- ταιρούς του. Η «Εταιρία των Ήνωμένων Καλλιτεχνών» και η «Ρ. Κ. Ο.» είναι επίσης δημι- ουργήματά του.

Το έπιχειρηματικό σύμβολο του Γκόλντφιν είναι: «Πληρώνω καλά». Στο ό,τι πληρώνει καλά τους συνεργάτες του, όφειλει, άλλωστε, κατά μέγα μέρος την έπιτυχία του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ Ίστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο νέος όνειροκρίτης

Πολύ τον συμπαθούσα το Γιαννάκη, όπως συμπαθούμε κάθε συνάνθρωπό μας που νο- μίζουμε πως έχει λιγότερο μυαλό από μας. (Κι' εδω που τα λέμε μεταξύ μας, όλοι πι- στεύουμε πως οι άλλοι έχουν λιγότερο μυαλό από το δικό μας).

Ήμασταν συνάδελφοι στο ίδιο γραφείο, καθόταν ακριβώς απέναντί μου, κι' όταν τον κύ- ταζα ένοιωθα απέραντη στο- ργή γι' αυτή την αδύνατη, μα- κρουλή φάτσα, με τη μεγάλη μύτη που άκουμπουσε σχεδόν σ' α χαρτιά.

Κι' εκείνο το πρωί, λοιπόν, ο Γιαννάκης σήκωσε το μύτο του από τα χαρτιά και μου είπε:

— Απόψε είδα ένα πολύ πα- ράξενο όνειρο. Είδα, λέει, πως μέσα στην αυλή μου είχε φυ- τράσει μία κουνουπιδιά. Έκο- ψα ένα κουνουπιδί που είχε κι' αμέσως ξεφύτρωσε δεύτερο. Έκοψα και το δεύτερο και πε- τάχτηκε τρίτο. Κι' όλο έκοβα κι' όλο κουνουργιά βγαίνανε.

Ως που έζηνησα. Τί σημασία νάχη άραγε;

Δεν ξέρω πως μούρθε και είπα:

— Γράμμα θα λάβεις!

— Από πού; ρώτησε ο Γιαν- νάκης.

Και δεν ξέρω πως μούρθε πάλι και είπα:

— Από την Άμερική!

Μη με πάρετε γιά όνειροε- ζηγητή. Έτσι γιά σαχλαμάρα ξεφούνισα αυτές τις απαντή- σεις. Και όμως έγινε το θαύ- μα. Το απόγευμα ο Γιαννάκης ήρθε κρατώντας ένα μακρόστε- νο φακέλο. Γεμάτος χαρά φώ- ναξε:

— Λοιπόν, Ίάσων, το όνει- ρο βγήκε, όπως το είπες. Το μεσημέρι βρήκα στο σπίτι μου το γράμμα. Είναι από ένα θείο μου, που είχε τριάντα χρόνια στην Άμερική. Είχε δώδεκα χρόνια ν' α μ' α γράψη! Και ν' α που μ' α θυμήθηκε τώρα!... Κι' αν το βρής τί μ' α γράφει!

— Είχε πολλά φύλλα ή κου- νουπιδιά;

— Ούί!... Κάτι φύλλα δυο μέτρα!

— Ότι γυρίζει στην Έλλά- δα!

— Μπράβο, Ίάσων! Αυτό ακριβώς λέει. Ότι θα ξεπου- λήση την έπιχειρησή του και θάρη ν' α τελειώσει τις μέρες του στην πατρίδα! Ίάσων, εί- σαι έζηγητης όνειρων και μου το κράταγες κρυφά τόσο και- ρό!

Πού ν' α του πής του Γιαννά- κη ότι όλα αυτά ήταν συμπτώ- σεις και τίποτα παραπάνω.

Στο γραφείο ήταν άλλοι δυο συνάδελφοι. Ο Μιχάλης και ο Νίκος — σοβαροί άνθρωποι και οι δυο. Σε μιά στιγμή που ο Γιαννάκης είχε βγη, με ρώ- τησε ο ένας:

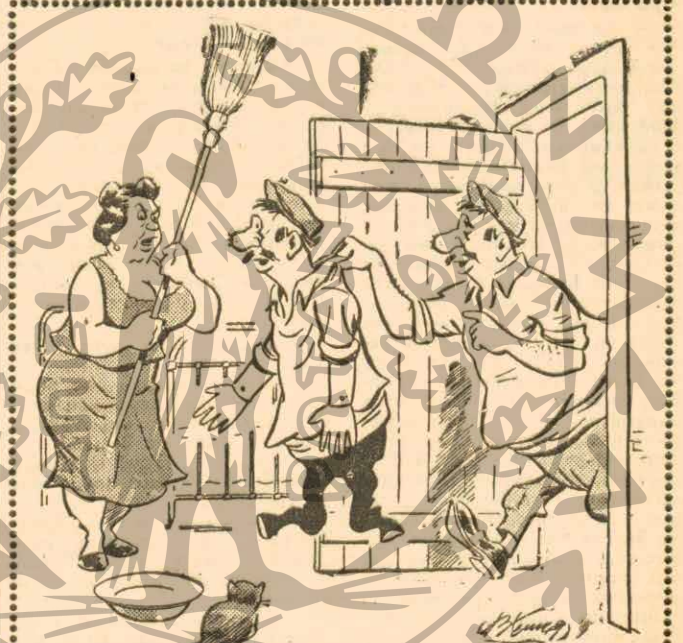
— Μά ξέρεις από όνειρα;

— Όχι, αδερφέ. Έτσι στην τύχη το ξεφούνισα!

— Και όμως βγήκε!

— Συμπέτως! είπε ο άλ- λος. Τί πιο φυσικό από το ν' α λάβης γράμμα; Άλλά ο Γιαν- νάκης τόδεσε σ' α φιλό μαντήλι!

Πέρασαν τρεις - τέσσερις μέ- ρες.

— Ο Θεός σωρέσ' α τα πεθαμένα ατόμου του Χαράλαμπου, που μούμαθε το κόλπο με τ' αντρέικελο!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ρες, τὸ ὄνειρο, εἶχε ξεχαστή πιά. Κι' ἕνα ἄλλο πρῶτὸ ὁ Γιαννάκης ἤρθε μὲ καινούργιο ὄνειρο:

— Ἰάσων, ἀπόψε εἶδα ἕνα ἄλλο παράξενο ὄνειρο. Ἡμῶνα, λέει, στὴ θάλασσα καὶ ψάρευσαν. Κι' ἐκεῖ πού ψάρευσαν, κἀνὰ ἔτσι μὲ τ' ἀγκίστρι καὶ τραβάω ἕνα ψαράκι, λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ μιὰ μαρίδα. Μόλις τὸ ῥαγκίστρωσα ὅμως, τὸ ψαράκι ἄρχισε νὰ μεγαλώνει, νὰ μεγαλώνει, ὥς πὺ ἐγίνε σὰν καρχάριος.

— Ὑστερα, ὕστερα; — Ὑστερα ξύπνησα! Τί λές νὰ σημαίνει αὐτὸ τὸ ὄνειρο; Καὶ δὲν ξέρω πὺς μοῦρθε καὶ εἶπα:

— Ὅ, σου κάνη αὐστηρὲς παρατηρήσεις ὁ τμηματάρχης! — Γιατί νὰ μου κάνη; Ποτέ δὲν μοῦχει κάνει παρατήρησι.

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του καὶ μπήκε ὁ κλητῆρας.

— Κύριε Γιαννάκη, σὰς θέλει ὁ τμηματάρχης.

Ὁ Γιαννάκης μοῦριξε μιὰ φοβισμένη ἐρωτηματικὴ ματιά, γεμάτη ἀπορία. Διόρθωσε τὴ γραβάτα του, κομπώσε τὸ σακκάκι του, πῆρε τὸ σεμνὸ ὕφος τοῦ πειθαρχικοῦ υπαλλήλου καὶ βγήκε. Ξαναγύρισε σ' ἕνα τέταρτο, σκυφτός, στενωχωρημένος, σὰν βρεμένη γάτα.

— Εἶχες δίκιο, εἶπε. Πέντε χρόνια στὴν ὑπηρεσία, εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺ μου τραβάει τ' αὐτὸ ὁ τμηματάρχης.

— Για ποῖο λόγο; — Γιατί εἶχα ξεχάσει νὰ ἐπισυνάψω κάποιον ἐγγράφον σ' ἕνα φάκελλο. Τὸ ὄνειρο! Ψιθύρισε καὶ κάθησε στὸ γραφεῖο του μελαγχολικός.

Ἐγὼ γελοῦσα ἀπὸ μέσα μου. Για κῦττα ἐκεῖ συμπτῶσις, λέω. Νὰ πετάξῃ μιὰ παρόλα ἐπειδὴ σου ἤρθε στὸ στόμα καὶ νὰ γίνη ἀλήθεια.

— Μὰ γιὰ πὺς μου, εἶπε ὁ Γιαννάκης διακόπτοντας τὴ θλιθερὴ του σιωπὴ, ἔχεις σπουδάσει τὸν ὀνειροκριτῆ;

— Ὁχι, ἀλλὰ καὶ ξέρω ἀπὸ ὄνειρα, ἀπάντησα κι' ἄς μὴν εἶχα ἰδέα.

— Λοιπὸν, ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἔδωσα πίστι στὰ ὄνειρα. Τὰ θεωροῦσα ἀνοησίες. Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι χειροπιαστὰ πράγματα! Καὶ τώρα τὰ πιστεύω! Μάλιστα! Τὰ ὄνειρα ἔχουν βαθεῖα σημασία. Πέφτει νὰ κοιμηθῇς καὶ βλέπεις ἕνα κουνουπίδι στὰ καλά καθούμενα. Καὶ γιὰ νὰ ξεφυτρώσῃ ἀκριβὲς ἕνα κουνουπίδι καὶ ὄχι ἕνα γαρούφαλλο, ἄς πούμε, ἡ μιὰ μελιτζάνα; Γιατί τὸ κουνουπίδι ἔχει ἕναν προορισμό. Εἶναι μιὰ προειδοποίησι ὅτι σοῦρχεται γράμμα καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Καὶ τὸ ψάρι πὺς μεγαλώνει; Γιατί νὰ μεγαλώνῃ τὸ ψάρι, ἔτσι ἀφύσικα καὶ ἀδικαιολόγητα καὶ νὰ γίνεταί καρχάριος; Γιατί εἶναι φανερό σημάδι πὺς θὰ σοῦ γίνη παρατήρησι ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους σου. Καρχάριος ἴσον τμηματάρχης. Τί ἄλλο θέλεις, κύριε, γιὰ νὰ πεισθῇς; Κῦτταξά τὰ δόντια τοῦ τμηματάρχη, καθὼς εἶχε ἀνοικτὸ τὸ στόμα του καὶ ἄφριζε καὶ τὸν ἔβλεπα μπουσούτ' μου τὸν καρχάριον! Ἰδὺς κι' ἀπαράλαχτος. Κι' ἐγὼ ἤμουνα τὸ ψαράκι πὺς σπάρανε μπροστὰ του! Λογικὴ ἐξήγησι!... Εἴμαστε ἔρμαια τῶν ὀνείρων μας, Ἰάσων. Αὐτὸ ἐσὺ τὸ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα! Νὰ ἰδοῦμε ἀπόψε τί ὄνειρο θὰ ἰδῶ!

τὸ ἄλλο πρῶτὸ βῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ Γιαννάκη πολὺ ἐκνευρισμένο.

— Ἐλα, Ἰάσων! εἶπε μόλις μὲ εἶδε. Μισὴ ὥρα σὲ περιμένω.

— Τί συμβαίνει; — Εἶδα ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο ἀπόψε. Δὲν βλέπεις τὰ μάτια μου πὺς εἶναι κόκκινα; Δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι! — Ἀσε με πρῶτ' - πρῶτ', μωρὲ Γιαννάκη!

— Ὁχι, Ἰάσων μου. Ἄν δὲν μοῦ πῆς τὴν ἐξήγησι, δὲν θὰ μπόρῃς νὰ ἐργασθῶ.

— Τέλος πάντων. Τί εἶδες; — Ὅτι ἔψηνα τὴ θεία μου τὴν Εὐτέρπη. Κι' ὅπως τὴ γύριζα στὴ σοῦβλα τῆς ἔλεγα: «Ὅπως μ' ἔψησες σὲ πῆνω». Καὶ μὲ εἶχε ψῆσει ἡ ἀφιλότιμη, γιὰ αὐτὴ μ' ἀνέθρεψε! Τί παῖ νὰ πῇ αὐτὸ, Ἰάσων!

Γιὰ νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου ἐπὶ τέλους, εἶπα:

— Δὲν σημαίνει τίποτα! Ὑπάρχουν καὶ ὄνειρα πὺς δὲν ἔχουν ἐξήγησι!

— Δὲν μπορεῖ! Ὁνειρο χωρὶς ἐξήγησι δὲν ὑπάρχει!

— Ἐ, τότε δὲν τὴν ξέρω!

— Ὁχι, Ἰάσων. Ξέρεις καὶ δὲν θέλεις νὰ μου πῇς! Φαίνεται πὺς εἶναι πολὺ φοβερὴ ἡ σημασία του. Καὶ τὸ τρομακτικὸ θὰ μοῦ συμβῇ καὶ σὺ μοῦ τὸ κρύβεις!

— Ἀεῖντε, πὺς του νὰ ἡσυχάσῃ κι' αὐτός, νὰ ἡσυχάσουμε κι' ἐμεῖς! εἶπε ὁ Μιχάλης. Ἀποφάσισα νὰ ρίξω πιά τὴ μάσκα.

— Ἀκουσε δῶ, Γιαννάκη μου. Πρέπει νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι ἀπὸ ὄνειρα δὲν σκαμπάζω γρῶ. Καὶ τίς δύο φορές πὺς σοῦ εἶπα τὴν ἐξήγησι, ἦταν ἔτσι στὴν τύχη. Οἱ συνάδελφοι εἶναι ἐν γνώσει.

— Ναί, ἔτσι εἶναι! εἶπε ὁ Νίκος.

— Καὶ τότε πὺς βγήκαν ἀληθινὰ τὰ ὄνειρα;

— Σύμπτωσις!

— Ἀδύνατον, ἐπέμεινε ὁ Γιαννάκης. Σύμπτωσις τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, σύμπτωσις καὶ ὁ καρχάριος μὲ τὸν τμηματάρχη; Γιὰ ἡλίθιο μὲ παίρνεις, Ἰάσων!

Ἀδύνατον νὰ πεισθῇ ὁ Γιαννάκης. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐπέμενα νὰ μὴ τοῦ λέω. Ἦταν μιὰ πολὺ διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἡ πάλη μεταξὺ μας καὶ τὴν τραβοῦσα σὲ μακρὸς γιὰ λόγους εὐθυμίας. Τὸ μεσημέρι πὺς φυγάμε μὲ πῆγε ὡς τὴ γωνία, ἐκλιπαρώντας μιὰ ὁποιοδήποτε ἐξήγησι. Δὲν τοῦ τὴν ἔδωσα.

Τὸ βράδυ πὺς γύρισα στὸ σπῆτι, ὁ Γιαννάκης μὲ περίμενε. Ἦταν σὲ ἀξιολύπητη κατάσταση.

— Σὲ ἰκετεύω, εἶπε. Πὺς μου!

— Βρὲ Γιαννάκη μου, βρὲ χρυσέ μου, βρὲ καλὸ μου παιδί, κατάλαβέ με ἐπὶ τέλους. Δὲν ἔχω ἰδέα πὺς ὄνειρα!...

— Ἐχεις, Ἰάσων! Πὺς μου! Ἐδῶ ἔψηνα τὴ θεία μου. Γιατί νὰ τὴν πῆνω;

— Καὶ τί φταίω ἐγὼ; Ἐπειδὴ ἔψηες ἐσὺ τὴ θεία σου, πρέπει νὰ ψῆνῃς τώρα κι' ἐμένα; Μὴ δίνεις πίστι στὰ ὄνειρα!

— Πὺς μου, Ἰάσων, σ' ἐξορκίζω στὴ φιλία μας. Εἶναι φανερό πὺς μὲ ἀπειλεῖ κάποια φοβερὴ καταστροφή. Μήπως πρόκειται νὰ πεθάνω; Πὺς μου νὰ προετοιμασθῶ, Ἰάσων. Σὲ παρακαλῶ. Μὴ μοῦ τὸ κρύβεις. Εἶμαι ἄνθρωπος μὲ θάρρος καὶ

δὲν μὲ νοιάζει. Ὅ,τι κι' ἂν εἴναι θὰ τὸ ἀντιμετωπίσω μὲ ψυχραιμία. Ἀκόμα καὶ τὸ θάνατο. Λυτῆσου με! Ἀπὸ τὸ πρῶτ' παῖ νὰ μοῦ φύγῃ τὸ μυαλό.

Γιὰ νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ μελῶ, κι' ἐπειδὴ τὸν λυπήθηκε ἡ ψυχὴ μου, πέταξα κατὶ πὺς μοῦ ἤρθε στὸ μυαλό. Κατὶ εὐχάριστο κι' αἰσιόδοξο.

— Αὔριο θὰ σὲ καλέσουν σὲ τραπέζι!

— Φέμματα μοῦ λές, Ἰάσων! Καὶ τὸ λές γιὰ νὰ μοῦ φύγῃ αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης. Τὸ βλέπω στὰ μάτια σου. Τὸ διαισθάνομαι! Μοῦ τὸ λέει τὸ ἐνστικτὸ μου. Μοῦ τὸ διαψεύδει ἡ ψιμένη θεία μου! Πὺς μου τὴν ἀλήθεια!

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια, Γιαννάκη. Ἀλλὰ δὲν ἔχω.

— Καὶ γιὰτί δὲν μοῦ τὴν ἔλεγες ἀπὸ τὸ πρῶτ'; ῥώτησε μὲ δυσπιστία.

— Ἐτσι... ἤθελα νὰ σὲ παιδέψω λιγάκι!

— Φέμματα λές! Ἡ ἐξήγησι εἶναι τρομακτικὴ. Καὶ τώρα βῆκες μιὰ ψεύτικη, γιὰ νὰ μὲ καλμάρῃς καὶ νὰ μὲ παραδώσῃς ἀνυπεράσπιστο στὸ μοῖρα.

— Ὁχι, Γιαννάκη μου. Νὰ πῶς νὰ κοιμηθῇς ἡσυχός. Αὔριο θὰ σὲ καλέσουν σὲ τραπέζι.

— Καὶ ποῖος θὰ μὲ καλέσῃ;

— Ὅ, σὲ καλέσω ἐγὼ.

— Νὰ τὸ τὸ φέμμα! Τώρα τὸ σκέφτηκες αὐτὸ, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ἐξήγησί σου.

— Ὁχι, δὲν τὸ δέχομαι. Κι' ἂν μὲ καλέσῃς θ' ἀρνηθῶ! Θέλω τὴν πραγματικὴ ἐξήγησι!

— Δὲν ἔχω καμμιά ἄλλη. Καὶ ἄσε με νὰ χαρῃς ὅτι ἀγαπᾷς! Μὴ μὲ πιλατεύῃς ἄλλο!

Κατέβασε τὸ μακρουλὸ του κεφάλι καὶ εἶπε μὲ παραπονιάρικο ὕφος:

— Καλὰ, Ἰάσων. Δὲν πειράζει. Σ' ἀφῆνω, ἀφοῦ σοῦ γίνονται βάρος. Γεῖά σου!

— Γεῖά σου!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θυμήθηκα ὅτι ὁ Γιαννάκης μούχε πῇ πὺς ἦταν ζαλισμένος καὶ σκόνταβε στίς κολώνες. Καὶ πρόσθεσα:

— Καὶ τώρα πὺς κατεβαίνει, πρόσχε τις σκάλες. Τὸ ὄγδοο σκαλοπάτι εἶναι φαγωμένο.

Δὲν ξέρω ἂν μὲ ἄκουσε. Ἀλλὰ μόλις ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ πέρασαν πεντέξη δευτερόλεπτα, ἀκούω ξαφνικά ἕνα «γκρρρ» καὶ βγαίνω τρομαγμένος στὸ κεφαλόσκαλο.

— Τσακίστηκε, εἶπα!

Κι' ἦταν ἀλήθεια. Ὁ Γιαννάκης εἶχε γλυστρήσει στὰ σκαλοπάτια κι' ἔφτανε κουτρούδαρα στὸ ἰσόγειο, μὲ τὸ κεφάλι κάτω. Ἐτρεξα ἀμέσως νὰ τὸν σηκώσω.

— Σὲ εἰδοποίησα νὰ προσέχῃς! εἶπα, καθὼς τὸν σηκώνα. Πὺς χτύπησες;

Καὶ πὺς δὲν εἶχε χτυπήσει. Στὸ κεφάλι, στὰ παῖδια, στὰ πόδια, στὰ χέρια. Τὸν ἀκούμπησα στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι. Μόλις συνῆλθε λίγο, ψιθύρισε:

— Τὸ ὄνειρο! Βγήκε! Καὶ δὲν ἤθελες νὰ μοῦ τὸ πῆς καθάρᾳ!

Τὸν μεταφέραμε στῶν Πρώτων Βοηθειῶν. Ἐκεῖ συνῆλθε ἐντελώς, καὶ ἐπέμεινε πὺς ἦταν τὸ ὄνειρο. Τοῦ ὠρκίστηκε πὺς ὄχι.

— Τότε γιὰτί μοῦ εἶπες νὰ προσέχω τὰ σκαλοπάτια; Τά-ξερεις!...

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δραματικὸ γεγονός, ἐνίσχυσε πιά τὴ φήμη μου πὺς ἦμουν μέγας ὀνειροεξηγητῆς. Ὁ Νίκος καὶ ὁ Μιχάλης τὸ παραδέχτηκαν, κι' ἄς μὴν προσπαθοῦσαν νὰ κρυφτώ πιά. Στὸ γραφεῖο μου γίνονταν κάθε μέρα προσκύνημα. Συνάδελφοι ἀπὸ ὅλα τὰ γραφεῖα καὶ τῶν δύο φύλων περνοῦσαν ἀπὸ τὸ πρῶτ', ἕνας-ἕνας, δύο-δύο, τρεῖς-τρεῖς, γιὰ νὰ μοῦ ἀναφέρουν τὰ ὄνειρά τους καὶ νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσω. Ὅσο κι' ἂν σὰς φανῇ ἀπίστευτο, πολλές φορές ἔβγαιναν. Ἐδῶ δὲν ἀπλῆς ἐρμηνείας «θὰ λάβῃς γράμμα», «θὰ σοῦρθουν λεφτά», «θὰ συναντήσῃς γνωστὸ πρόσωπο», «κάποιος δικός σου θ' ἀρρωστήσῃ» καὶ ἄλλα τέτοια. Καὶ ποῖος δὲν λαδαίνει γράμμα, καὶ ποῖος δὲν παίρνει λεφτά καὶ σὲ ποῖον τὸ σπῆτι δὲν συμβαίνει ἕνα κρουλόγημα, μιὰ βαρυστομαχία, ἕνα συναχί; Καὶ πὺς νὰ κάνω δουλειὰ πιά! Ὅλα εἰμὶναι ἐκκρεμῇ, ἡ πέννα μου εἶχε σκουριάσει. Γιατί ἡ μόνη μου δουλειὰ ἦταν νὰ ἐξηγῶ τὰ ὄνειρα, ἀπ' τις ὀχτῶ ὡς τις δύο.

★

Ἐγὼ συνήθως δὲν ἔβλεπα ὄνειρα. Μιὰ νύχτα ὅμως εἶδα. Ἦταν ἕνα παράξενο ὄνειρο, σὰν κι' αὐτὸ πὺς εἶχε δῇ τὴ δεύτερη φορὰ ὁ Γιαννάκης. Ἡμῶνα, λέει, σὲ θάλασσα καὶ ψάρευσαν. Ξαφνικά αἰσθάνομαι τὸ ἀγκίστρι νὰ μὲ τραβάει μιὰ ἀτίστευτη δύναμις. Καὶ βλέπω ἕναν καταπληκτικὸν καρχάριον ν' ἀνοίγῃ τὴ στοματάρτα του καὶ νὰ μὲ κάνῃ μιὰ χαψιά. Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μὲ εἶχε ἀνησυχήσει καὶ τότε τοὺς συναδέλφους μου.

— Βρὲ παιδιά, ἀπόψε εἶδα πὺς μ' ἔφαγε ἕνας καρχάριος. Τί λέτε νὰ σημαίνει;

— Αὐτὸ ἐσὺ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃς! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Μὰς κοροιδεύεις τώρα δηλαδὴ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπήκε ὁ κλητῆρας.

— Κύριε Ἰάσων, σὰς θέλει ὁ τμηματάρχης.

Μὲ δέχτηκε ὀρθὸς καὶ αὐστηρός. Καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲν μοῦ λές, κύριε Ἰάσων, τὸ ὄνειρο εἶδατε ἀπόψε;

— Πὺς μ' ἔτρωγε ἕνας καρχάριος, κύριε τμηματάρχη.

— Καὶ πὺς τὸ ἐξηγεῖτε;

— Δὲν ξέρω. Μήπως ξέρετε σεις;

— Καὶ βέβαια ξέρω. Καὶ τὴν ἐξήγησι τὴν ἔχω ἐτοιμὴ καὶ γραπτὴ μάλιστα. Ὅριστε!

Μοῦδωσε ἕνα ἔγγραφο. Ἦταν ἡ ἀπόλυσίς μου, γιὰτί λέει, «ὄχι μόνον οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν προσφέρει, ἀλλὰ παρεκώλυε συστηματικῶς καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων υπαλλήλων, ἀσχολούμενος διαρκῶς μὲ τὴν ἐξήγησιν ὀνείρων».

— Μερσί, κύριε τμηματάρχη, εἶπα. Ἐπρεπε νὰ τὴν καταλάβω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ αὐτὴ τὴν ἐξήγησι. Τὰ σέβη μου κύριε καρχάριον!

★

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος δὲν χάνεται. Εἶπα τοὺς συναδέλφους μου πὺς ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἔξω θὰ δέχομαι στὸ σπῆτι μου, ὅπου θὰ ἐξηγῶ τὰ ὄνειρα. Ὁχι δωρεάν ὅμως. Ἐνα δεκάρικο τὰ δυσάρεστα, εἴκοσι τὰ εὐχάριστα. Καὶ κάνω χρυσὲς δουλειές...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Μιὰ καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς στὴ γειτονιά νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὸ δόρυθρο πὺς κανεὶς, ἤρθαμε κι' ἐμεῖς ἀπρόσκλητοί στὸ πάρτυ!...

(Τοῦ Μ. Γάλλια)

Ο ειδικός πυροσβεστήρας που επιτρέπει να ελπίσεται η πυρκαϊά, χωρίς στα παραπετάσματα χημικής ομίχλης.

Τα νεώτερα μέσα ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗΣ των πυρκαϊών

Το νερό είναι το λιγότερο αποτελεσματικό

Για πολλόν καιρό, το νερό θεωρήθηκε σαν ο μεγαλύτερος εχθρός της φωτιάς. Άλλα σήμερα έχει πέσει σε πολλή κατώτερη μοίρα, γιατί αποδείχθηκε ότι η αποτελεσματικότητά του είναι πολύ περιορισμένη και ότι οι φθορές που προκαλεί είναι το ίδιο σημαντικές όπως και της φωτιάς. Γι' αυτό, οι επιστήμονες αναζητούν τον τελευταίο καιρό άλλα μέσα για την καταπολέμηση των πυρκαϊών.

Τα σημαντικότερα απ' αυτά είναι τα εξής:

1) Το διοξείδιο του άνθρακα που είναι βαρύτερο από τον αέρα και δεν αναφλέγεται. Αυτό το αέριο σβύνει τις φλόγες, γιατί τις στερεί από οξυγόνο. Δυστυχώς, όμως δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε μεγάλες πυρκαϊές (δασών, μεταλλείων, κλπ.).

2) Το καλούμενο «υγρό νερό».

Η εκφοράς αυτή μπορεί να φανεί πολύ περιεργή. Πρόκειται για συνθιγμένο νερό, στο οποίο προστίθενται διάφορες χημικές ουσίες, που έχουν την ιδιότητα να έπαιζάνουν την διεισδυτικότητά του. Μ' αυτό τον τρόπο, το νερό διεισδύει βαθύτερα μέσα στα καίοντα υλικά και «πληττει» τη φωτιά στις ρίζες της, στο σημείο, δηλαδή, όπου σχηματίζονται τα αέρια καύσους.

3) Οι χημικές ομίχλες, που αποδείχθηκαν αποτελεσματικές σε περιπτώσεις πυρκαϊών ελαίων, εύφλεκτων ουσιών κλπ.

4) Το βασικό «Ινστιτούτο» του Μάντσεον (Βίσκονσιν των Ηνωμένων Πολιτειών) ώδηγηθηκε έπειτα από πολυετή πειράματα στην ανακάλυψη ενός μεγάλου αριθμού χημικών ουσιών, που καταπολεμούν αποτελεσματικά τη φωτιά. Τέτοιες ουσίες είναι οι διττανθρακικό κάλι και σε δεύτερη μοίρα το φωσφορικό οξύ, τα διττανθρακικά φωσφορικά, τα μονοαμμωνιακά φωσφορικά και το βορικό οξύ. Αξιόλογα αποτελέσματα, μολονότι κάπως βραδύτερα, αποδίδουν επίσης η θειική αμμωνία, το χλωριούχο λίθιο, το χλωριούχο μαγνήσιο και ο χλωριούχος ψευδάργυρος, σε πολύ πυκνές διαλύσεις.

5) Κατά τη διάρκεια του πο-

λέμου, το αμερικανικό ναυτικό χρησιμοποίησε για την κατάσβεση των πυρκαϊών πάνω στα πλοία ένα χημικό παρασκεύασμα, που οι ναύτες το αποκαλούσαν «σουπά από κουκιά». Αυτό το παρασκεύασμα αποτελείτο από κουκιά, σόγια, λεπία ψαριών και σιδηρούχα άλατα. Πέτοντας πάνω στα καίοντα υλικά, εσχημάτιζε ένα πυκνό στρώμα και έτσι από το ένα μέρος απέκλειε την έξοδο των αερίων καύσους και από το άλλο την είσοδο οξυγόνου. Με τον τρόπο αυτό, η πυρκαϊά έσβυνε μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα.

Το ίδιο παρασκεύασμα χρησιμοποιήθηκε επίσης με μεγάλη επιτυχία για την κατάσβεση πυρκαϊών σε αποθήκες βενζίνης και γενικά σε μέρη όπου υπήρχαν εύφλεκτες ύλες.

6) Προκειμένου για μία πυρκαϊά σε αεροπλάνο, εκτός από το διοξείδιο του άνθρακα και τον τετραχλωριούχο άνθρακα, άριστα αποτελέσματα αποδίδει επίσης το βρωμιούχο μεθύλιο. Οι τεχνικοί το θεωρούν σαν το ανώτερο από τα εν χρήσει μέσα για την κατάσβεση των πυρκαϊών. Είναι 20 - 100% αποτελεσματικότερο από το διοξείδιο του άνθρακα, παρουσιάζει, όμως, το μειονέκτημα ότι έχει μεγάλη τοξικότητα και διαβρωτική δύναμη.

Παράλληλα με τη μελέτη των μέσων κατασβέσεως των πυρκαϊών, οι ειδικοί της εποχής μας εμελέτησαν επίσης τον τρόπο της προληψίας των, που συνίσταται στην αποτελεσματική προστασία διαφόρων ειδών, σε τρόπων ώστε να καθίστανται απρόσβλητα από τη φωτιά.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες ανέκαλύψαν διάφορες ουσίες, που κάνουν άτρωτα από τη φωτιά το ξύλο, ώρισμα ελθ υφασμάτων, το καουτσούκ, κτλ. Προκειμένου για το ξύλο π. χ. η επάλειψή του μ' ένα στρώμα φασφορικού αμμωνίου το καθιστά απρόσβλητο σχεδόν από τη φωτιά. Για τα ύφασματα, γίνεται χρήση βόρσας και θειικού αλουμινίου. Η προστασία που αυτές οι ουσίες παρέχουν στα ύφασματα είναι προσωρινή ή μόνιμη.

Για την προστασία των ύφασμάτων από τη φωτιά χρησιμοποιείται επίσης το φωσφορικό οξύ, η θειική αμμωνία, το οξυχλωριούχο αλουμίνιο, ο χλωριούχος ψευδάργυρος, το βορικό οξύ, κτλ.

☼

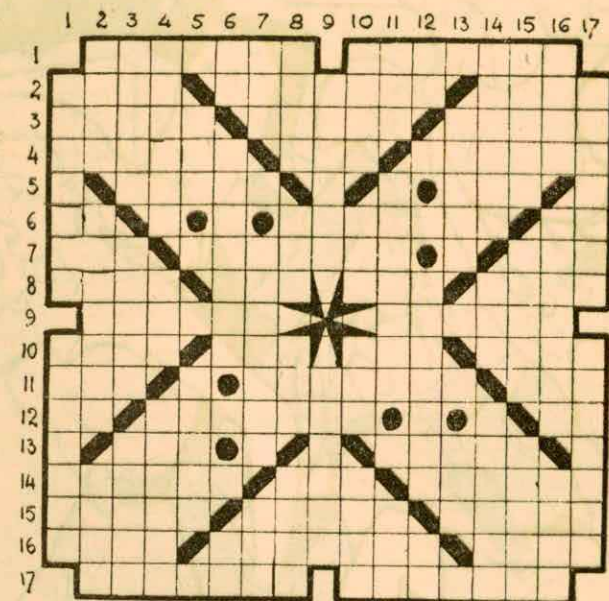
Διαθετικοί χωρίς να τὸ ξέρουν

Υπολογίζεται ότι οι διαθετικοί που αγνοούν ακόμη αυτή την άρρωστία τους — και την ανακαλύπτουν μόνον όταν έχει πια προχωρήσει πολύ — είναι τόσοι όσοι κι' εκείνοι που υποβάλλονται ήδη στη σχετική θεραπεία. Να γιατί οι Αμερικανοί γιατροί συνιστούν σ' όλο τον κόσμο να προμηθευθεί τα απαιτούμενα για την πρόχειρη διάγνωση του διαβήτη. Πρόκειται για ένα κουτί, που περιέχει ένα δοκιμαστικό σαλίνη, ένα σταγονόμετρο και δύο άσπρες ταμπλέτες, κοστίζει δε μόνο μισό δολάριο. Μ' αυτό, μπορεί κανένας ν' ανακαλύψει μόνος του αν υπάρχει σακχάρο στα ούρα του. Δεν έχει παρά να διαλύσει τη μία ταμπλέτα σ' ένα δείγμα των ούρων. Αν το υγρό πάρη τότε μπλε χρώμα, σημαίνει ότι δεν περιέχει σακχάρο. Κάθε χρωματισμός φανερώνει την παρουσία σακχάρου. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να αποπειράται κανείς άμεσα στο γιατρό. Σημειώνεται όμως ότι η ύπαρξη σακχάρου στα ούρα δεν αποτελεί πάντοτε θετική απόδειξη διαβήτη.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 253

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) 'Επίρρημα : Συχνά.— Πρόσωπα που απαλλάσσονται της στρατιωτικής υπηρεσίας.
- 2) Η παλις όπου ο Χριστός έκαμε το πρώτον του θαύμα.— Πόλις της Πελοποννήσου.— Ταγόρι (καθ.).
- 3) 'Οπτασία.— Νύμφη των πηγών.— Πύσιμο.
- 4) 'Υπάρχει μόνο στο 'Αλγέρι κι' έδωσε το όνομά της σ'ε περυσινό.
- 5) 'Αφορούν μία μεγάλη ευρωπαϊκή χώρα (θελ.).— 'Απάντημα.
- 6) Βγαίνει από τη θάλασσα.— Τουρκική εφημερίς.— Πατάμος της 'Ελβετίας.— Τζέμιο.
- 7) Θεός των αρχαίων.— Δηλητηριώδης ουσία.
- 8) Τουρκικά επίφωνημα.— Νησί των Κυκλάδων.— Χρονικός σύνδεσμος.— Μέρος του παπουτσιού (δημ.).
- 9) Μάρκα αυτοκινήτων.— Δια-

- 1) Φίλμ της 'Υδόν ντέ Κάρλο.— Δικό σου (καθ.).— 'Απ' τις ωραιότερες πρωτοουσίες (δημ.).
- 2) Κούνια.— 'Ισπανικό έθνος.
- 3) Νημάτιο.— Κάνει μία γυναίκα νά υποφέρει τρομερά.— Δύο όμοια σύμφωνα.
- 4) Νότα.— Καρποφόρο δέντρο.— Πρέπει (αρχ.).
- 5) Μουσικό όργανο.— Γενάρης των 'Ινών.— 'Αλογο.— Προσωπική αντίληψη (πληθ.).
- 6) Ευδαίνας.— Τα αντικατέστησαν ηλεκτρικά κουδούνια.
- 7) 'Ερωτηματική αντίληψη (οὐδέτ.).— Ναυτικό παράγγελμα.— Κτητική αντίληψη.— 'Ηπειρος.
- 8) Βρίσκα τη λύσι του σταυρολέξου.— Φάνα σε δυσάρεστη κατάσταση.— Σέρνταν: σπάρ του κινηματογράφου.
- 9) Φανερώνει κάποια αδιαφορία.— Είδος σημαίας.— Διακριτικά εκλεκτικής ποιότητας.
- 10) 'Αρχαίος θεός.— Κομμάτι ξύλου, μύτερο από τὸ ένα μέρος (δημ.).
- 11) Νησί του Αιγαίου.— 'Ερωτηματική αντίληψη.— 'Ατάραχος.
- 12) Τὴν έχει κάθε τι τὸ φαγώσιμο.— 'Εξαιρετικά μικρόσωμος.— 'Εχουν ελλείψεις και ελαττώματα (οὐδ.).
- 13) Κορδόνι.— Τέτοιος είναι ένας λόφος.— 'Ολόκληρος.
- 14) Καταπότης των νόμων.— 'Επίρρημα: άτονα.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) 'Εχουν το χρώμα της φωτιάς (οὐδ.).— Λοζοί.
- 2) Δεν υπολογίζεται στο βάρος.— Περιήμος μουσουργός (έπαν.).— Θά τὸ βρήτε στη θάλασσα και στο ραδιόφωνο.
- 3) 'Ανανοή.— Τοπικό επίρρημα (δημ.).— Κάθε (θελ. αἰ.).
- 4) Ούτε μία.— 'Αρχικά όργανισμο.— Πόλις της Θεσσαλίας.
- 5) Τοπικόν επίρρημα (καθ.).— Ευρωπαϊκό κράτος.
- 6) Φωνή και σύμφωνα συνεχόμενα στο αλφάβητο.— 'Ο κάτοικος πόλεως της 'Αργολίδος.— Δύο όμοια σύμφωνα.
- 7) 'Ελαττωματικός σύνδεσμος.—

Τὸ αἷμα κολλάει τὰ νεύρα

Ο δόκτωρ Ζ. Σούλιθαν, απ' το Τόροντο βρήκε μια μέθοδο συνένωσης των κομμένων νευρών με στερό αἷμα. Τὴν εφημερίδα δε ήδη σ' ανθρώπους που είχαν πληγυθεί στο πρόσωπο και που είχαν κοπή ώρισμα νύρα τους, καθώς και σ' άλλους που τους είχαν αφαιρεθῇ με εγχείρησι όλοι των νευρών.

Η συνένωσις γίνεται ως εξής: Τα δύο κομμάτια των νευρών ράβονται τὸ ένα με τ' άλλο, με λεπτές βελονιές. Έπειτα ο γιατρός τὸ βάζει μέσα σ' ένα καλούτι και χύνει από πάνω πλάσμα αἵματος. Σε 3—7 λεπτά της ώρας, τὸ αἷμα έχει πήξει κι' έχει συνδέσει στερεά τὸ νευρο.

Φάρμακα για τὴν ἐπιληψία

Τα νεότερα φάρμακα για τὴν ἐπιληψία εἶνε ισχυρότερα απ' όλα τὰ μέχρι σήμερα γνωστά. Δεν περιέχουν φάσμα πια βρωμιούχα άλατα. Η ενεργεία τους εἶνε αντιεπιληπτική. Οι ζάλες που προκαλούν κάποτε, μπορεί νά λείψουν με τη χορήγησι καφένης, ή απλάς δυνατό καφέ. Συγχρόνως, οι γιατροί συνιστούν στους ἐπιληπτικούς νά κόψουν τελείως τὸ οινόπνευμα, νά μὴ πίνουν πιά ούτε μία μπύρα.

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

Με τὸ φακό τοῦ ματιοῦ

ΥΣΤΕΡΑ από διακοπή πολλῶν μηνῶν ἐπαναλαμβάνει και πάλι τις εργασίες της ή Βουλή, για νά συμπληρώσει κανονικά τὸ τελευταίό στάδιο της ζωής της. Τὸ πόσον ὁ λαός εἶναι ικανοποιημένος από τὴ δραστηριότητά της, θά φανή στις ἐρχόμενες ἐκλογές, όπου επίσης θά φανή αν οι σημερινοί «πατέρες τοῦ ἔθνους» διατηροῦν τὴν παλαιά ἐκτίμησι των ἐκλογέων τους. Γεγονός εἶναι ὅτι βρισκόμαστε ήδη στο πρώτο στάδιο της προεκλογικής κινήσεως και ὅτι μετὰ μερικούς μήνες — πιθανῶς τὸν Μάρτιο, ἀσφαλῶστα τὸν Μάιο — οι κάλπες θ' ἀποκαλύψουν τὸ μεγάλο μυστικό. Ἐν τῷ μεταξύ δεν ἔχουμε παρά νά εὐχηθούμε σ' ὅλους ὅσο τὸ δυνατόν ἐλαφρότερο τὸ... καρδιοχτύπι.

ΥΠΟΤΙΘΕΤΑΙ ὅτι τὰ δημόσια νυκτερινὰ Γυμνάσια ιδρύθηκαν με σκοπό νά ἐξασφαλίσουν δωρεάν ἐκπαίδευσι στα ἄπορα και ἐργαζόμενα παιδιά. Αὐτὴ ἦταν ή διαφορά τους από τὰ ιδιωτικά. Μ' όλα ταῦτα τὸ Κράτος καθώρισε δίδακτρα 15 χιλιάδων δραχμῶν τὸ μήνα. Ἴσως νά φαίνεται μικρὸ τὸ ποσό, ἀλλά εἶναι σημαντικώτατο για ἕνα ἐργαζόμενο παιδί. Τώρα πάλι γίνεται σκέψις νά ἀυξηθοῦν τὰ δίδακτρα. Καί μολονότι ὁ ὑπουργός της Παιδείας ἔχει ἀντιρρήσεις, οι εἰσηγηταὶ τοῦ μέτρου ἐπιμένουν και κανείς δέν ὑπορεὶ νά βεβαιώσῃ ὅτι τελικά δέν θά ἐπιρριχθῇ ή ἀποφίσι τους.

Η οὐσία εἶναι ὅτι ἐνὸς τὸ Κράτος χαρακτήρισε ως οικονομικές ἐπιχειρήσεις «εις βάρος των πτωχῶν παιδιῶν» τὰ ιδιωτικά νυκτερινὰ Γυμνάσια, τείνει νά ὑποκαταστήσῃ τὸ ἴδιο τους ἐπιχειρηματίες. Ἀλλά τότε διερωτᾶται κανείς γιατί καταργήθηκαν τὰ ιδιωτικά;

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ἀναγνώστες μας για ἕνα περίεργο φαινόμενο που σχετίζεται με τὰ τεχνάσματα της Ἡλεκτρικής Ἑταιρείας. Πρόκειται για τὴν ἐξασθένησι της ἡλεκτρικής παροχής σ' ὀρισμένες ὥρες και σ' ὀρισμένες περιοχές. Η Ἑταιρεία — λένε οι καταγγέλλοντες — διαχτείνει, αὐτές τις περιπτώσεις ρεύμα ὄχι 220 βόλτ, ἀλλά 160. Ἐτσι ἐξασθενίζουν και ὁ φωτισμός και τὸ ραδιόφωνο και τὰ ἡλεκτρικά κουδούνια και τὰ πάντα. Δεν ἔξερουμε τί ἀκριβὸς συμβαίνει με τὸ περίεργο αὐτό φαινόμενο. Δεν πρέπει ὅμως νά ἐνδιαφερθῇ τὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο;

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΤΟ τακτικό μενού των σκυλόφαρων τοῦ Σαρωνικού: «Υπό της Ἀστυκνησιατρικής Ὑπηρεσίας τοῦ Πετραίως κατεστράφησαν ὁ ἀκατάλληλα πρὸς βρώσιν και ἐρρίθθσαν εις τὴν θάλασσαν ποσότητες 40 ὀκάδων βακαλάου, 60 ὀκ. λακέρδας, 30 ὀκ. σκουμπριῶν και 20 ὀκ. ταραμάς». Πρέπει νά ὁμολογηθῇ ὅτι τὸ μενού αὐτὴς της ἐβδομάδος ἦταν ἰδιαίτερος ὀρεκτικό. Μόνο που δέν συνδεύθηκε ή... εὐγενής προσφορά και με λίγο λαδολέμονο για τὴν ταραμοσαλάτα...

ΕΧΕΙ ΑΠΟΛΥΤΑ δίκιο ὁ ἐμπορικός κόσμος που διαμαρτύρεται για τὴν μη ὑπαγωγή των ὑφασμάτων στο πρόγραμμα των εἰσαγωγῶν. Ἀφού οι ἐγχώριες βιομηχανίες, μ' ὅλους τους προστατευτικούς νόμους δύνουν στήν κατανά-

λωσι ὑφάσματα πολὺ ἀκριβώτερα από τὰ ξένα, εἶναι ἀκατανόητο νά μη διευκολύνωνται οι εἰσαγωγές από τὸ ἐξωτερικό. Τὸ ἰδεώδες εἶναι βέβαια νά ἐξυπηρετῇ ή ἑλληνική βιομηχανία ὅλες τις ἐγχώριες ἀνάγκες. Ἀλλά με τὴν προϋπόθεσι ὅτι δέν θά γίνεται ἐκμεταλλευσίς της προνομιακής της θέσεως εις βάρος των καταναλωτῶν. Ἀλλοιῶς πρέπει νά δοθῇ ή εὐκαιρία τοῦ συναγωνισμού και δέν ὑπάρχει ἄλλος ἀσφαλῆστερος τρόπος από τὴν εἰσαγωγή ξένων και φθηνῶν ὑφασμάτων. Ἐτσι εἶναι δυστυχῶς...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ μᾶς γράφουν ὅτι οι ἀνταρτοπληκτοὶ δέχθηκαν με βαθύτατη συγκίνησι τὰ δέματα που τους ἐστάλησαν με τὴν πρωτοβουλία και τις φροντίδες της Ἐκκλησίας, ἀλλά πολλοὶ ἐρωτοῦν αν ἔγινε ή ὄχι ή ἀπολύμανσις των δεμάτων. Κι' αὐτὸ ἐπειδὴ ὁ κόσμος εἶνε τρομοκρατημένος από τὴν πολιμυελίτιδα. Ἐπειδὴ ὑπάρχει κίνδυνος νά γενικευθοῦν ἐντελῶς ἀδικαιολόγητα οι ἀνησυχίες, χρησιμο νομίζουμε εἶνε νά ἐκδοθῇ και νά κοινοποιηθῇ στοὺς ἀνταρτοπληκτους μία ὑπεύθυνη ἀνακοίνωσις που νά δίνῃ καθυσχαστικές διαβεβαιώσεις ἐπάνω στο θέμα των δεμάτων. Εἶνε ἀνάγκη...

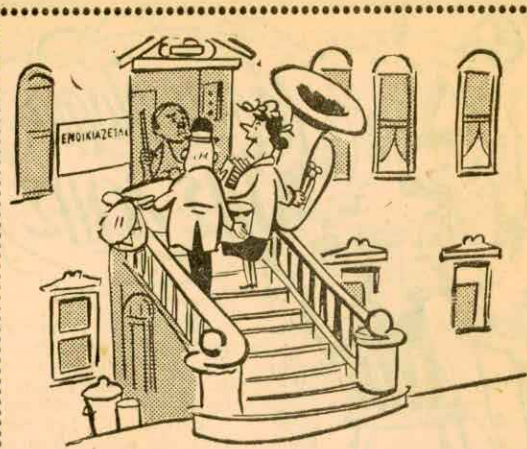
ΚΑΘΥΣΤΕΡΕΙ από τὴν 1η Ἰουνίου ή διανομή ἀλευρών στις οἰκογένειες στρατευθέντων πολλῶν κοινοτήτων της Σάμου. Ὑστερα από πολλές διαμαρτυρίες και ὑπομνήματα των ἐνδιαφερομένων ή ὑπηρεσία κοινωνικής προνοίας εἰχεν ὑποσχεθῇ πρὸ δύο μηνῶν ὅτι θά ἐδίδοντο ὅλα τὰ καθυστερούμενα ἀλευρα «τὸ βραδύτερον ἐντός 20 ἡμερῶν». Ἀλλά πέρασαν ἔκτοτε τρία εικοσαήμερα χωρίς νά πραγματοποιηθῇ καμμία διανομή. Δεν γνωρίζουμε αν ή εὐθύνη βαρύνει τις κεντρικές ή τις τοπικές ὑπηρεσίες, ἀλλά εἶνε ἀνάγκη νά ἐνδιαφερθῇ προσωπικά για τὸ ζήτημα ὁ ὑπουργός της Προνοίας. Εἶνε ντροπὴ νά περιμένουν ἐπὶ ἕνα ἔξαμνη τώρα τόσες φτωχὲς ἀγροτικές οἰκογένειες τὸ λίγο ἀλευρι που ἀποτελεῖ τὴ βασική τροφή τους...

Η ΕΝΩΣΙΣ εἰσαγωγῶν γαιανθράκων Πειραιῶς δέν δέχεται τις διατακτικές του ὑπουργείου Μεταφορῶν για τὸν ἀνθρακίτη. Λέγει στοὺς ἐνδιαφερομένους νά περάσουν μετὰ τις 15 Δεκεμβρίου. Ἐν τούτοις ἀνθρακίτης ὑπάρχει, ὅπως τουλάχιστον βεβαιώνει ή ὑπηρεσία καυσίμων. Τί συμβαίνει λοιπόν; Μήπως πρόκειται νά γίνῃ νέα ἀναπροσαρμογή τιμῶν; Μήπως πρόκειται νά μᾶς πληροφωρῶσουν οι ἀρμόδιοι ὅτι σταματᾶσι ή εἰσαγωγή καρβουνῶν ως τὴν... αὐξήσι; Η οὐσία εἶναι ὅτι ή μη ἐκτέλεσις των διατακτικῶν εἶχε... εὐεργετική ἐπίδρασι στή μαύρη ἀγορά, όπου ὁ ἀνθρακίτης ἐφθασε αἰσίως τὸ 112 ἑκατομμύριο κατὰ τόνο...

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ειδικοί της μόδας, ἀνεκρίβαν τὸν Ὑπουργὸ των Ἐξωτερικῶν των Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ντην Ἀτσεσον, ως «τὸν κομψότερον ἄνδρα της Ἀμερικής». Τὸ πρῶμα δέν μᾶς φαίνεται περίεργο. Ἐνας ὑπουργός των Ἐξωτερικῶν, φυσικόν εἶναι νά περιπολιτᾷ πρὸ παντός τὸ... ἐξωτερικόν του!

Στὴν Ἑλλάδα, θά ἦταν πῶς σωστό και πῶς εύκολο ν' προκηρυχθῇ ἕνας διαγωνισμός για τὴν πῶς πενήρη ἐμφάνισι. Ἀσφαλῶς θά ἔρχονταν πρώτοι οι δημόσιοι ὑπάλληλοι ἐξωτερικῶς και ἐσωτερικῶς!

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

— Δεν ἔχομε οὔτε σκύλους, οὔτε παιδιά... Μόνο οι δύο μᾶς εἶμαστε!...

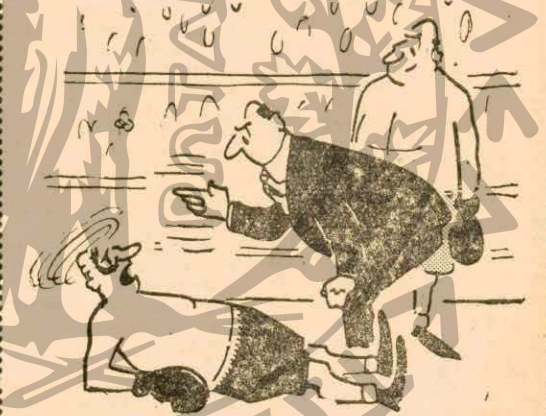

— Θά ἔρθω σέ λίγο, χρυσή μου. Η σύσκεψις των μελῶν της ἐταιρείας μᾶς ἀνεβλήθη. (Από τὸ «Hérissou»)

— Κάποια από σᾶς δέν εἶνε ἐν τάξει στή γραμμή της!...

(Από τὸ «Hérissou»)

— Μέτρα πῶς ἄργά, ρέ!...

Ένας άνθρωπος στα σύννεφα...

(Η σκηνή σ' ένα τραπέ-
ζακι του κοιμωού παραθα-
λάσιου κέντρου, με τη γνω-
στή ρωμαντική σκηνογρα-
φία της καλοκαιρινής βρα-
δυάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Μια κινούμενη
αβροή κουκλα. Μια μοντέρνα
«Πομπαντούρ». Από το κε-
φάλι ως τα νύχια, όλα «της
ώρας», όλα «εὐθραυστα», ο-
λα «εὐαίσθητα». Κι' όλα τέ-
λεια. Κόμμοσι «ἐπισημο-
νή». Βόστρυχοι ἀνετίλη-
πτοι ἀρτίστικο μακιγιάζ!
Μάτια θεία, βαθεία, με οὐ-
ράνιο χρώμα. Χείλη γεμάτα
ἐρωτική πρόκληση. Σάρκα
λευκή, σάν κατασκευασμένη
ἀπὸ κρίνα καὶ γκαρντένιες.
Εἰκοσιεῖς χρονῶν. Φαίνεται
δεκαεννέα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κομψός,
μᾶλλον ἀσχημὸς νέος, ἀρε-
νιπὸς καὶ συμπαθητικὸς.
Εἰκοσιπέντε χρονῶν. Συνεχι-
ζουν ἐνδιαφέρουσα κου-
βέντα).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, Μα-
ρία!... Δὲ θέλω νὰ σὰς
λέω «Μαίρη»! Σὰς ταιριά-
ζει τόσο τὸ «Μαρία». Δὲ
βρίσκετε καὶ σεις πὺς εἶν'
ἓνα ὄνομα πὺς μπορεῖ νὰ τὸ
«φορέσετε» καλλιτέρα; Τὸ
«Μαίρη» εἶνε μὴ κοινότατη
«ρενά». Ἐνῶ τὸ «Μαρία»
εἶνε μὴ κατάλευκη ἐρίμια.

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει κρυ-
στάλλινα): Λέτε με ὅπως
σὰς ἀρέσει! Μοῦ εἶνε ἀδιά-
φορο.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σ' αἰσθημα-
τικὸ οἶστρο): Σεις δὲν εἴ-
σατε γυναῖκα, Μαρία! Εἴ-
σατε ἓνα πορτραῖτο τοῦ
Νταβίντσι πὺς δραπέτευε
ἀπ' τὴν κορνίζα του. Εἰσα-
στε τὸ ἐξαυλωμένο πλῆγμα
πὺς ζωντανέψε γιὰ νὰ δώσῃ
σάρκα στὰ ὄνειρά!... Ἐ-
ξή μῆνες τώρα παλεύω γιὰ
νὰ κερδίσω λίγο τὴν εὐνοία
σὰς γιὰ νὰ μπορῶ νὰ πῶ
στὸν ἐαυτὸ μου πὺς μοῦ ἐ-
πιτρέψατε νὰ ἐλπίζω.

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἀφέλεια):
Ἔχετε πὺς βαριέμαι ν' ἀ-
κούω κομπλιμέντα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴν καταβ-
ζετε τὸ αἶσθημά μου Μα-
ρία, σὲ μὴ ἔννοια τόσο πε-
ρὶ καὶ τόσο ἀσχημῆ. Τὸ
κομπλιμέντο εἶνε, ἢ προ-
συχία τῆς εὐγένειας!...

Τρελλοῦμαι γιὰ υπομῖ-
να καὶ γιὰ τριαντάφυλλα!
ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐπεῖτ' ἀπὸ
μικρὴ σιγῇ): Δὲν ἔχετε ἀ-
γαπήσει; Δὲν ἔχετε κλάψει
ποτέ, Μαρία.

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπλᾶ): Μόνον
ὅταν πέθανε ὁ μπαμπὰς κι'
ὅταν μούγγαλαν τὸ δόντι.
(Μικρὴ παύση). Μὰ γιὰτί μὲ
ρωτάτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά... γιὰ
τίποτα! Ἔτσι, ρώτησα. (Ἀ-
νάδει τοιγάρο).

ΕΚΕΙΝΗ: Λοιπόν, θὰ
μοῦ μιλήσετε γιὰ τὴν καλ-
λιτέρου τῆς ζωῆς μου; Τί
σκεπτεύετε, δηλαδή, νὰ κά-
νετε γιὰ μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ μὴ γκρι-
μάτα ὑποφίας πόνου, κι'
ὠχρός): Ὁ, τί θέλετε.

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ἐπιτηδευμέ-
νη ἀμχανία): Ἐ, μὰ ἐγὼ
δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ, τί
θέλω! Αὐτὰ οἱ ἄντρες τὰ
προτείνουν (μικρὴ σιγῇ).
Δὲν εἶν' ἔτσι;... (δειλιά).
Τὰ οἰκονομικά μας πηγαί-
νουν πολὺ ἀσχημα τώρα τε-
λευταία. Ὁ ἄντρας μου δὲν
κερδίζει πολλὰ. Δὲν ἔχει
θάρρος στὴ ζωῇ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρὶς νὰ πι-
στεύῃ στὴν ἐρώτησί του):
Θὰ τὸν χωρίζατε γιὰ νὰ σὰς
πάρω ἐγὼ;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐξαρτάται!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀπὸ τί;
ΕΚΕΙΝΗ: Ἀπὸ τὴ ζωῇ
πὺς μπορεῖτε νὰ μοῦ ὑπο-
σχεθῆτε. Ἀπὸ τί ἄλλο; Μοῦ
ὑπόσχεσε μὴ ζωῇ ὄνειρε-
μένη. Τί ἐννοεῖτε μ' αὐτὸν
τόν ὄρο; Δὲν μοῦ τὸν ἔχετε
ἐξηγήσει. Τὸν ἔχετε ἀφήσει
φ. λ. οὐ!... Πόσα κερδίζετε
τὸ μῆνα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πὺς τὴν κυτ-
τάζει τώρα ὅσο μπορεῖ θρα-
σύτερα): Ἐσεῖς μὲ πόσο
μοῦ πουλάτε τὸν ἐαυτὸ σας;
ΕΚΕΙΝΗ (πειραγμένη
στὸν ἐγωισμό της κι' ἀρκε-
τὰ αἰφνιδιασμένη ἀπ' τὴν ὡ-
μὴ ἐρώτησί): Δὲν εἰσαίτε
καθόλου εὐγενής! Δὲν ἔρε-
τε νὰ φερθῆτε μὲ τίς γυναί-
κες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρὴ ἀπα-
λότατη εἰρωνεία): Θὰ μὲ
μάθετε σεις! (στὸ γκαρσὶ-
νὸ πὺς στέκει παράμερα).
Λογαριασμοῦ, σὲ παρακα-
λῶ... (Πίνει μὴ γουλιὰ
κρασί). Μὴ μὲ παρεξηγήτε.
Εἶμαι λίγο... ἀλλόκοτος
ἀνθρώπος!... Σὰς ζητῶ
συγγνώμην, γι' ἀποφῶ... Ὅ-
τὰ πούμε αὐριο, καλλιτέρα.

ΕΚΕΙΝΗ (ὕπεροπτικά):
Ὅπως θέλετε!... (Ρου-
φαίει βαθεῖα τὸν καπνὸ τοῦ
τοιγάρου της καὶ τὸν τινά-
ζει ψηλὰ μὲ κοκέττικο σουμ-
πρεττίστικο ὕφος γεμάτο
ἀπ' τὴν εὐτυχισμένη αὐτο-
πεποίθησιν τῆς γυναίκας πὺς
«κάνει τὴ ζωῇ της»). Οὐφ!
Ἐπληξὰ πολὺ ἀποφῶ!...
(Ψευδοκοσμικὰ καὶ σὰ νὰ
εἶνε βέβαιη πὺς τὸν πειρά-
ζει). Σεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀ, ὄχι!
Δὲν πρόφτασα... (Πληρώ-
νει). Πάμε: (Ἐκείνη σηκών-
ει ἀβρὰ τὴν ζωντανὴν καμα-
ρωτὴ φιλαρέσκεια τῆς ἀ-
δειας κούκλας, κι' ἐκείνος
τὴν κυττάζει μὲ βαθεῖα λυ-
πη, λυπη διπλῇ. Καὶ γιὰ
κείνην καὶ γιὰ τὸν ἐαυτὸ
του. Ψιθυρίζει σιγὰ:) Κρί-
μα!... (Ἀλλὰ δὲν τ' ἀ-
κούει κανεὶς γιὰτί ἔχει πέσει
πιά πῃ:

ΕΚΕΙΝΗ (ὕπεροπτικά):
Ὅπως θέλετε!... (Ρου-
φαίει βαθεῖα τὸν καπνὸ τοῦ
τοιγάρου της καὶ τὸν τινά-
ζει ψηλὰ μὲ κοκέττικο σουμ-
πρεττίστικο ὕφος γεμάτο
ἀπ' τὴν εὐτυχισμένη αὐτο-
πεποίθησιν τῆς γυναίκας πὺς
«κάνει τὴ ζωῇ της»). Οὐφ!
Ἐπληξὰ πολὺ ἀποφῶ!...
(Ψευδοκοσμικὰ καὶ σὰ νὰ
εἶνε βέβαιη πὺς τὸν πειρά-
ζει). Σεις;

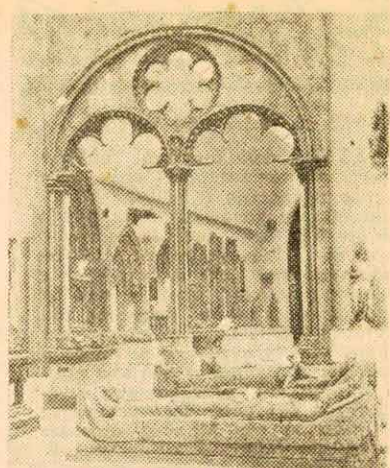
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀ, ὄχι!
Δὲν πρόφτασα... (Πληρώ-
νει). Πάμε: (Ἐκείνη σηκών-
ει ἀβρὰ τὴν ζωντανὴν καμα-
ρωτὴ φιλαρέσκεια τῆς ἀ-
δειας κούκλας, κι' ἐκείνος
τὴν κυττάζει μὲ βαθεῖα λυ-
πη, λυπη διπλῇ. Καὶ γιὰ
κείνην καὶ γιὰ τὸν ἐαυτὸ
του. Ψιθυρίζει σιγὰ:) Κρί-
μα!... (Ἀλλὰ δὲν τ' ἀ-
κούει κανεὶς γιὰτί ἔχει πέσει
πιά πῃ:

ΕΚΕΙΝΗ (ὕπεροπτικά):
Ὅπως θέλετε!... (Ρου-
φαίει βαθεῖα τὸν καπνὸ τοῦ
τοιγάρου της καὶ τὸν τινά-
ζει ψηλὰ μὲ κοκέττικο σουμ-
πρεττίστικο ὕφος γεμάτο
ἀπ' τὴν εὐτυχισμένη αὐτο-
πεποίθησιν τῆς γυναίκας πὺς
«κάνει τὴ ζωῇ της»). Οὐφ!
Ἐπληξὰ πολὺ ἀποφῶ!...
(Ψευδοκοσμικὰ καὶ σὰ νὰ
εἶνε βέβαιη πὺς τὸν πειρά-
ζει). Σεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδὸν μ'
ἀγωνία): Δὲ σὰς ἀρέσει τὸ
θέατρο; Ἡ μουσικὴ; Τὰ
λουλουδία;
ΕΚΕΙΝΗ: Ἀ, ναί, τὰ
λουλουδία μ' ἀρέσουν. Ὁ-
πως καὶ τὰ σκολατάκια.

Αὐλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ ΓΑΥΠΤΙΚΗΣ

Στὸ ἀνάκτορο τοῦ Τροκαντερό, ὅπου πρὸ
μηνῶν ἐφιλοξενήσαντο οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ
Ο. Η. Ε., εἶνε τελευταῖα μὴ ἐκείσε γαλ-
λικῆς γλυπτικῆς τέχνης. Ὅλοι οἱ μεγαλυ-
τεροὶ γλύπται τῆς Γαλλίας παρουσιάσαν σ'
αὐτὴν τὰ τελευταῖα τοὺς δημιουργήματά. Στὴ
φωτογραφία μας ἓνα τμήμα τῆς ἐκθέσεως μὲ
διόφρα ἀγάλματα καὶ μὴ μερικὰ ἀναπαρά-
στασι τοῦ κεντρικοῦ ναοῦ τοῦ Μπουρκ πὺς
εἶνε ἀρχιτεκτονικὸ ἀριστούργημα.

ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ-Υ-Σ

Οἱ τρεῖς Γάλλοι κτηματίαι Τζὲ Χαμάν,
Πιέρ Κρισσὺ καὶ Φίλιπ Χερσάν ἀποφάσισαν
νὰ μετατρέψουν τὸ μικρὸ γαλλικὸ χωριουδά-
κι Μπουκατέλ σὲ μὴ μικρογραφία ἀμερικαν-
ικοῦ Φαρ-Ούεστ. Ἐφωδίστηκαν λοιπόν
μὲ λάσσο καὶ ἵππους μὴ «Λέσχην Γαλλῶν
Καού-Μπούς».

(Φωτογραφίες Keystone)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΛΕΡΩΝΩΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΤΕΣΣ
Οἱ γυναίκες καλτέσες δὲν θὰ λερώνωνται
πιά ἀπ' τὴ λάσπη, τίς βροχερὲς ἡμέρες, χά-
ρις σ' ἓνα περιδέρημα ἀπὸ ναύλον πὺς ἐ-
φαρμόζεται σάν γκέτα στὸ κάτω μέρος τοῦ
ποδιοῦ.

Αθηναϊκά ἐδικαίρια

Προαγωγή

Συνταραχθῆτε οὐρανοὶ καὶ τρέμε τώρα γῆ.
Γιὰτὸ ὁ Χότζας ὁ Ἐμβερ πῆρε προαγωγή.
Κι' ἐνῶ ἦταν ἀντιστράτηγος καὶ μάλιστα ἐνεργός,
τώρα καθὼς μαθαίνουμε εἶνε «στρατηγός»!
Καὶ μπρὸς στὴ δόξα τοῦ Ἐμβερ πὺς ἔχει ὕψος λέ-
(ὄντος)
σβύνει ἡ δόξα τοῦ πτωχοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος!

Δὲν ξέρω πὺς ἐνίκησε καὶ πὺς νὰ ἐπολέμησε
καὶ τὰ βαθμὸ τοῦ «στρατηγού» τὸ πὺς τὸν ἐσελέ-
(μῆσε).

Μὰ ἔχουμε ὑποχρέωσι νὰ πᾶμε δέκα - δέκα,
νὰ συγχαροῦμε, ὦρε πρᾶ, τὸ νέο Βεληγκέα!

Οἱ ἐξαιρούμενοι

Στοὺς ὑπαλλήλους πιθανὸν αὐξήσεις νὰ δοθοῦν,
ἀφοῦ ἐκὼμ ἑφτά ἡ ὀκτὼ φορὲς θ' ἀναβληθοῦν.
Μὰ ὁ Χέλμης τὸ ἐδήλωσε μ' ὅλο τὸ θάρρος πὺς
πὺς φυσικὰ θὰ ἐξαίρεθοῦν πάλι οἱ συνταξιούχοι!

Κι' ὅταν τοῦ εἶπαν πὺς κι' αὐτοὶ ἔχουν κοιλιὰ καὶ
(στόμα)
κι' αὐξήσι πάντα ζητάγαν καὶ τὴ ζητᾶν ἀκόμα,
γιὰτί καταδικάστηκαν σ' αἰώνια ἀφαγία,
ἀπάντησε ὁ ὑπουργός: «Ἀς κάνουν ἀπεργία!»

Τὸ ξυριστικό

Στὴν αὐξήσεων τὴν νέων τὴ μεγάλη εὐκαιρία
αὐξήθηκαν αἰφνιδίως κι' οἱ τιμὲς εἰς τὰ κουρεία.
Κι' ἔτσι φτάνουμε αἰσίως ὅπως πάντα ὑπ' ὅψιν εἶχα
στὸ λογαριασμὸν περίπου, κατστάρικο καὶ τρίχα!

Δίκιο ἦτανε, νομίζω ἔστω κι' ἔτσι ξαφνικά,
κάποια αὐξήσι νὰ πάρουν τώρα τὰ ξυριστικά.
Μὴ πὺς τόσοι καρχαρίαί, μὲ τοῦ κράτους μας τὴ
(σκέπη)
δίχως νᾶναι μπαρμπεράκια, μὰς ἔξο-
(τὴν τσέπη).

Ἡ πέμπτη

Ὁ φίλος μας Γκιτρὺ Σασά
πὺς ἔχει τρυφερὴ καρδιά κι' αἰσθήματα χρυσά,
πέμπτη φορά παντρεύτηκε προχθὲς εἰς τὸ Παρίσι
ἀφοῦ γυναῖκες τέσσερις ὡς τώρα ἔχει χωρίσει.

Σὲ καμαρώνω βρὲ Γκιτρὺ, ἀφοῦ μὲ πέρα τόση,
καὶ μὲ γυναῖκες τέσσερις δὲν ἔχεις βάλει γνώσι!
Πάρε, λοιπόν, πρὸς τὸ παρόν, τὴν πέμπτη σου γυ-
(ναίκα)
καὶ χωρίσε τὴ γρήγορα, γιὰ νὰ τίς φτάσης δέκα!
Καὶ χωρίσε τίς στὴ γραμμὴν ἂν θὰ σοῦ βγοῦν στίφες
Γιὰ νὰ πληρώνης ὕστερα δέκα διατροφές!

Κοσμικὲς ταβέρνες

Ἀνοίγουν τώρα συνεχῶς οἱ κοσμικὲς ταβέρνες
κομψὲς καὶ ἀνθοστόλιστες, ὠραῖες καὶ μοντέρνες.
Κι' ὁ κόσμος ὁ γλεντιζέδικος ἐκεῖ τὴ νύχτα τρέπεται
ἀφοῦ πιά τώρα καὶ χορὸς καὶ γλέντι ἐπιτρέπεται.

Παίζει μὲ κέφι ἡ μουσικὴ, ὀρύνονται οἱ ντιζέρ,
καὶ τρῶς ἀριστοκρατικὰ «ὀρ - ντ' ἔδρ» καὶ «σπλη-
(ναντέρ)

Ζαλίζεσαι μὲ τὸ χορὸ καὶ τὰ ποτήρια ἀράδα,
κι' ὕστερα στὸ λογαριασμὸν σοῦ φεύγει ἡ ζαλάδα.

Τὰ φράκα

Πανηγυρίσατ' Ἕλληνες κι' ἀρχίστε τὸ χορὸ,
τακτοποιεῖται ἡ ζωῇ μὲ τρόπο σοβαρὸ.
Διότι, σὰς πληροφορῶ, πὺς ὅλος ξαφνικά
τῶν φράκων καθωρίσθησαν τὰ καθαριστικά!

Εἴκοσι πέντε μοναχὰ θὰ δίνουμε χιλιάδες
στὸν φράκων τοὺς καθαριστὰς καὶ τοὺς σιδερωτάδες.
Κι' ἂς τόχουμε ὑπ' ὅψιν μας — τοὺς δὲν τὸ ἀπο-
(κλείω —
ὄν ἴσως μὰς καλέσουνε νὰ πάρουμε ὑπουργεῖο!

Τὰ ἐπὶ Κατοχῆς

Εἶναι πιά τώρα γεγονός.
Ἐνέκρινε ἡ κυβέρνησις σαφῶς κι' εἰλικρινῶς
τὸ νόμο τὸν περίφημο περὶ τὸν πωλησάντων
τὰ σπιτία τοὺς στὴν κατοχῇ.
Καὶ εἰς τὸ πείσμα πάντων,
ἀρχίζει τοῦ ζητήματος καινούργια ἐποχῇ.

Ἄλλοι πίσω τὰ παίρνουνε, ἄλλοι κατὰ τὸ ἥμισυ,
Κι' ἄλλοι παίρνουν συμπλήρωμα κατὰ τὴ... δια-
(τίμησι).

Ἄλλ' ὅμως γιὰ νὰ ἐπιλυθοῦν ἐτοῦτα τὰ μυστήρια
οἱ ἐνδιαφερόμενοι θὰ πᾶν στὰ δικαστήρια!
Καὶ θὰν τὰ ἐξοδα πολλὰ. Μὲ ἄλλους λόγους, ἦτοι
διὰ νὰ τὰ πληρώσουνε θὰ φάνε κι' ἄλλο σπίτι!

Τὸ πρῶτο Τάγμα

Τὸ πρῶτο Τάγμα ἔφυγε τὸν φίλων μας Ἑγγλέζων
πὺς χρόνια μὲς στὸν τόπο μας λίαν ἀνέναντος ἔζων.
Μὰ τῆς ἀποχωρήσεως ἦρθε ἡ στιγμὴ μοιραία,
καὶ ἔρρευσε ποταμὸν τὸ δάκρυ στὸν Περαιά.

Ἄλλοι ἐφύγαν λευθεροὶ καὶ ἄλλοι παντρεμένοι.
Μὰ κοριτσιῶν ἀπόθεμα πολὺ ἀκόμα μένει.
Καπέλλες πὺς θὰ ἦθελαν — τὸ λένε φανερά —
νάχουν Ἑγγλέζο σύζυγο κι' Ἑγγλέζα πεθερά.
Γι' αὐτὸ, ἂς τὸ ἐλπίζουμε πὺς μὲ γιορτὲς καὶ φέ-
(στες),
θὰ ξαναρθοῦνε σύντομα νὰ πάρουν καὶ τίς ρέστες.

Μοτοσυκλέττες

Μία ἡμέρα δὲν περνᾶ σχεδὸν, χωρὶς ν' ἀκούσης
αὐτῶν τῶν μοτοσυκλεττῶν τρεῖς - τέσσερις συγ-
(κρούσεις).

Γιὰτί εἶν' πολὺς ὁ κίνδυνος αὐτῆς τῆς μηχανῆς
κι' ἀπὸ τοὺς τόσους λάτραις της δὲν γλύτωσε κανεὶς.
Ἐτσι πὺς ὅλο τρέχουνε σάν νᾶχουνε ἄγῶνες,
συγκρούονται μ' αὐτοκίνητα, μὲ δέντρα καὶ κολώνες.
Γι' αὐτὸ στοὺς ἐπιδοτάς της μὴ συμβουλή ἀνήκει:
Πρὶν ἀνεβοῦν νὰ τρέξουνε, νὰ κάνουν διαθήκη.

Καὶ πάλιν ὁ «Εὐγένιος»

Μὰς ἔρχεται ὁ «Εὐγένιος» λοιπόν, τῆς «Σαβοΐας».
Εἰδοποιήθημεν προχθὲς ὑπὸ τῆς Ἱταλίας
πὺς τὸ καράβι της αὐτὸ, τέλος, μὰς τ' ἀποστέλλει
γιὰ ν' ἀντικαταστήσωμε τὴν ἐνδοξὴ μας «Ἑλλη».

Καὶ διὰ τοῦ σημειώματος ὠρίσθη τοῦ ἴδιου,
ἡμέρα παραδόσεως ἡ... πρώτη Ἀπριλίου!

Αὐτὴ ἡ μέρα νὰ σὰς πῶ, ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει.
Καὶ δικαίωται ἀσφαλῶς κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ,
πὺς πάλι θὰ μὰς φτιάξουνε οἱ Ἱταλοὶ δουλειά!
Καὶ θὰ μὰς πουν: Σὰς τόπαμε γιὰτί εἶν'... προ-
(ταπρηλιά).

Στὸν Παναμᾶ

Καὶ εἰδήσεις ἔρχονται πὺς εἶναι ν' ἀπορῆ!
Τὸ κράτος, λέει, τοῦ Παναμᾶ ἔχει προέδρου τρεῖς,
κι' ἔχει καὶ δύο πρωθυπουργοὺς νομίμους καὶ τοὺς
(δύο).

Νὰ κράτος γιὰ ὑποδειγμα, νὰ κράτος μεγαλειό!

Ἐκεῖ, λέει, τὰ κόμματα ἐκάνανε κινήματα
γιὰτί διαφωνήσανε σὲ μερικὰ ζητήματα.
Καὶ κάθε κόμμα πρόεδρο δικὸ του εἶσι ὀρίζει,
πὺς βέβαια τοὺς ὑπολοίπους δὲν τοὺς ἀναγνωρίζει.

Νομίζω πὺς κι' ἐφοπλιστὰ ἡμέτεροι καμπόσοι
πρέπει κι' αὐτοὶ ἓναν πρόεδρο νὰ στείλουνε παρέα.
Τὰ δικαιούται ἀσφαλῶς, ἀφοῦ ἔχουν ὕψος,
κι' αὐτοὶ, τὴν Παναμαϊκῇ, στὰ πλοία τοὺς, σημαία!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Τό έγκλημα ενός τρελλού

Με τούς τρελλούς δέν μπορεί πότε κανείς νά βρή άκρη. Όταν τούς εξερεθίσουν πάνω στή μανία τους μπορούν νά σέ σκοτώσουν. Κι' είναι τρελλοί που σκηνοθετούν μ' εκπληκτική... λογική τό έγκλημά τους ή σοφίζουν χίλια δυό γιά νά δικαιολογήσουν τήν πράξι τους. Θά θυμάστε βέβαια τό έγκλημα τού Δουφλή που έσφαξε τή παιδιά του. Μά από τίς πιό παράδοξες ύποθέσεις είναι ή δολοφονία τού συγγραφέα Δημ. Κόκκου. Τόν σκότωσε ένας μισοτρελλός στρατιώτης κι' ύστερα αυτοκτόνησε, γιατί είχε νομίσει ότι σατύριζε τόν παπού του σ' ένα θεατρικό έργο του. Νά τι άναφέρουν σχετικά τ' Αρχεία τής 'Αστυνομίας και τί είχε γραφή στις έφημερίδες εκείνης τής έποχης:

Ο Δημήτριος Κόκκος είχε γεννηθή στήν 'Ανδρίτσαινα, μά ή οικογένειά του κατάγονταν από τή Νάξο. Είχε σπουδάσει νομικά κι' όταν πήρε τό δίπλωμά του διορίστηκε γραμματέας τού ελληνικού προξενείου τής Τεργέστης. Μά ο Κόκκος γρήγορα εγκατέλειψε τό διπλωματικό στάδιο, γύρισε στήν 'Αθήνα κι' άφοσιώθηκε στά γράμματα. Έγραφε σατυρικά και λυρικά ποιήματα στό «Μη χάνεσαι», στό «Άστ», στό «Ραμπανά». Ύστερα άσχολήθηκε με τό έλαφρό θέατρο κι' έγραψε τόν «Καπετάν Γιακουμή» και τήν περίφημη «Λύρα τού Γέρο Νικόλα» που έγινε ή άφορμή σέ ηλικία 35 χρόνων νά χάσει τή ζωή του.

Τό έργο αυτό είχε άνεβαστή στό θέατρο «Ομόνοια» που ήταν τό καλύτερο τής έποχής εκείνης και είχε σημειώσει εκπληκτική επιτυχία. Οί 'Αθηναίοι είχαν γελάσει με τούς τύπους τού κωμειδού, διασκεδάοντας με τά νόστιμα τραγουδάκια του και τήν όμορφή του μουσική. «Η Λύρα τού Γέρο - Νικόλα» είχε κάνει μεγάλη εντύπωση κι' από τότε σ' ολοκληρή τήν ρωμαντική έποχή έμειναν άλησμόνητα τά τραγούδια του κι' ιδιαίτερα ή μπαλλάντα του.

Τό τραγούδι αυτό ήταν, άν τó θυμάστε, τό ακόλουθο:

Κρατώντας άπ' τó χέρι τó παιδί του
και σ' άλλο άκουμπώντας σό ραβδί του.
Έβγινε ο Στραβο - Γιώργης μιά φορά
ζητώντας μέσ στον κόσμο τή χαρά.
Έπέρασε βουνά, λαγκάδια, δασά,
πελάγη, δέν φοβήθη νά περάσθαι.
Χωρίς καί πολιτείες περπατάει
και τή ζητεί, τόν κόκο τή ζητεί!

Μά τó ίδιο βράδυ τής πρεμιέρας ένας θεατής, ο λοχίας Γιαννουτζάκος Μαυρομιχάλης, σκότωσε με μιά σφαίρα τόν συγγραφέα. Και νά πώς διαδραματίστηκε ή τραγική σκηνή:

Μετά τήν παράτασι ο Δημ. Κόκκος μαζί με τήν οικογένειά του και

τούς φίλους του άνέβαιναν τήν όδό Σταδίου, συζητώντας εύθυμα και μιλώντας γιά τήν εξαιρετική επιτυχία τής «Λύρας τού Γέρο - Νικόλα». Μπροστά πηγαινε ή γυναίκα του Κόκκου με τόν Γ. Αναγνωστόπουλο, τού 'Ελεγκτικού Συνεδρίου. Άκολουθούσε ο άδελφός του Νικόλαος Κόκκος με τήν άδελφή τους και πίσω άπ' αυτούς ο Δημ. Κόκκος με τó Διευθυντή τού Πολυτεχνείου Ι. Θεοφιλά, τó δικηγόρο Άντ. Καλούδη και τόν άνθυπομάρχη Σκούφο. Η εύθυμη συντροφιά είχε φτάσει μπροστά στό ύπουργείο τών Οικονομικών όταν εαφνικά ένας στρατιωτικός που τούς άκολουθούσε χωρίς νά τόν αντιληφθούν, άχυνε τó βήμα του, πλησίασε τó Δημ. Κόκκο και βγάζοντας τó περιστροφό του τόν πυροδότησε κατάστηθα από άπόστασι δύο μέτρων, χωρίς νά τού πη ούτε μιά λέξι. Ο Κόκκος σωριάστηκε θανάσιμα πληγώμενος στό τεζοδόριο. Οί φίλοι του πρίν νά συνέλθουν καλά - καλά από τήν κατάπληξι τους είδαν τόν άγνωστο στρατιωτικό νά προχωρή πρós τόν Κήπο τού Κλαυθμώνος βιαστικά. Ο άνθυπομάρχη Σκούφος έβγαλε τó σπαθί του κι' έτρεξε γιά νά τόν χτυπήσει. Μά δέν πρόλαβε. Είδη τόν άγνωστο δολοφόνο νά στηρίξει τó περιστροφό στον κρόταφό του και νά πυροβολή. Ο δολοφόνος τού Κόκκου είχε αυτοκτονήσει.

Ποιός όμως ήταν αυτός ο μυστηριώδης έγκληματίας και γιά ποιο λόγο είχε σκότωσει τόν Κόκκο; Η ιστορία του είναι πολύ περίεργη.

Τήν ίδια μέρα που δινόταν ή πρώτη παράστασις τής «Λύρας τού Γέρο - Νικόλα» στις 7½ μ. μ. με τήν άμαξοστοιχία τών Πατρών είχαν φτάσει στήν 'Αθήνα οί άντρες τής πυροβολαρχίας τού Γενήσαρλη. Σ' αυτήν ύπηρετούσε ο λοχίας Γιαννουτζάκος Μαυρομιχάλης. Ήταν ένας άτίθασσος άνθρωπος. Πολλές φορές έκανε τόσο φοβερά πράγματα που όλοι τόν έπαριναν γιά τρελλό. Ο λοχαγός Γενήσαρλης, άφού βαρέθηκε νά τόν τιμωρή, έκαμε μιά άναφορά στό Ύπουργείο Στρατιωτικών, τόν χαρακτήρισε τελείως άκαταλόγιστο και ζήτησε τήν άπομάκρυνσί του άπ' τó στρατό. Ο Γιαννουτζάκος πέρασε από ιατρική εξέτασι, μά ο γιάτρος Πιέρρης γνωμοδότησε πώς ο λοχίας αυτός τά είχε τετρακόδια κι' ότí δέν παρουσίαζε καμμία διαταραχή. Ύστερα φυσικά άπ' αυτή τή διαπιστάσι ο Γιαννουτζάκος έμεινε στήν πυροβολαρχία, μά κανείς δέν τόν έδραζε από φόβο νά κάνει καμμία δουλειά.

Σάν έφτασε στήν 'Αθήνα, ο Γιαννουτζάκος άφού γύρισε αρκετή ώρα άσκοπα στους δρόμους, πήγε στό θέατρο «Ομόνοια» και γιά νά διασκεδάσει πήρε ένα εισιτήριο κι' άνέθηκε στή γαλαρία. Μά από τίς πρώτες σκηνές τού έργου άρχισε νά σκυθρωπάξει και ν' άναστατώνεται. Είδη με κατάπληξι του ότí ο συγγραφέας σ' αυτό τó έργο του σατύριζε τόν παπού του Γέρο - Νικόλα. Σιγά - σιγά τó μυαλό του άρχισε νά θολώνη. Πάνω στήν τρέλλα τόν άποφάσισε νά τιμωρήσει τόν συγγραφέα που φυσικά δέν είχε ιδέα, ούτε είχε άκούσει ποτέ τίποτε γιά τόν παπού τού Γιαννουτζάκου! Και πραγματικά άμα τέλειωσε ή παράτασι, άκολούθησε τó Δημ. Κόκκο και τόν σκότωσε μπροστά στό Ύπουργείο Οικονομικών. Ύστερα αυτοκτόνησε γιά νά γλυτώσει τήν τιμωρία.

Οί συγγραφείς και οί ήθοποιοί άκόμα, έγιναν πολλές φορές θύματα τέτοιων επιθέσεων από άτομα ή πολιτικά έλατρία από μανιακούς, άπολίτιστους ή και μπράδους. Όπως στά θλιβερά γεγονότα τού «Περόκη» στά 1930.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

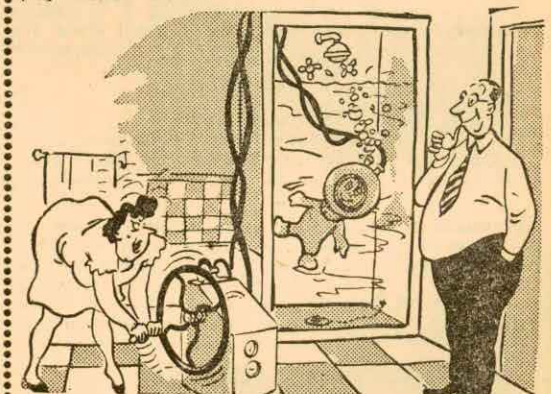
ΓΙΑ ΝΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ!

— Η εταιρεία μας τó έχει παράδοσι, νά μην άπολύη κανένα... Πόρε λοιπόν τόν πιστόλι αυτό, και βοήθησε μας νά... διατηρήσουμε τήν παράδοσί μας!

ΤΟ ΘΥΜΑ

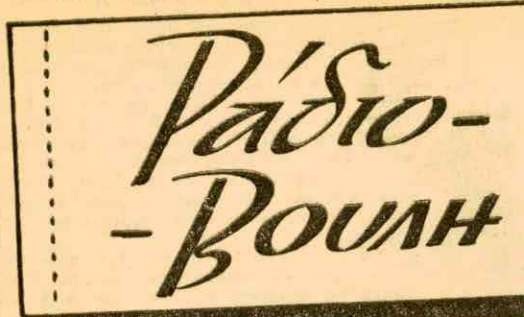
Ο πεθερός: Στήν καμπούρα μου θά ξεσπάσει τó γαμήλιο γεύμα!... Θά πλένω δυό μέρες πιάτα!...

— Δέν μπορώ νά καταλάβω τί σου ήρθε νά κάνης δώρο στό Γιαννάκη μιά στολή δύτου;...

Ο πρόεδρος: Η συνεδρίασις, κύριοι σύμβουλοι, θεωρείται λήξασα γιά σήμερα!...

Μέσ' στίς τόσες άπεργίες, που πηγαινούν ήδη γόνα και συνήως κατεβαίνουν κι' άλλοι κλάδοι στον άπειλούν, αυτές τίς μέρες, νά κατέλθουν σ' άπεργία και τής Ραδιοφωνίας τά ποικίλα συνεργεία!

Άπεργούν τεχνίτες, «σπήκερ», συνεργάτες γενικά, και βουδός θά παραμείνη ο σταθμός μας φυσικά. Άπλάση θά διακόψη, γιά πολύ, τή λειτουργία και θά χάσει τόσος κόσμος τή φτηνή ψυχαγωγία!

Μ' ό'αυτά, τó κλείσιμο του αισθητό δέν θά μας και χωρίς ψυχαγωγία ή 'Ελλάδα δέν θά μείνη άν φροντίση νά συνέλθη ή Βουλή μας έν τώ άμα, πού με τόν σταθμό μας είναι έντελώς τó ίδιο πράμα.

Μοιάζει σ' όλα τά σημεία και σ' άφάνταστο βαθμό, με τόν Ραδιοσταθμό και μπορεί άνέτως, πάντα — και χωρίς ύπερβολή, τó κοινόν ν' απολαμβάνη άπ' τó «Ράδιο - Βουλή» ύπουργών σαφείς δηλώσεις και προγράμματα κομμάτων, που θ' άποτελούν τήν ώρα τών... «ευθύμων προγραμμάτων»!

Όρα τού Κανελλοπούλου, θάχη επίσης ειδική, άλλα και συνεργασία, όπως λένε, τακτική. Έπειδή δέ ο Παναγιώτης, ως γνωστόν, άναλαμ- (δάνει, όλες τίς μεσολαβήσεις, προθυμότητα, νά κάνει κι' έπειδή κατά τó μάλλον, στις έκάστοτε ζυμώσεις μεταφέρει τίς άποψεις τών κομμάτων τών μεγάλων, θάν' ό πιο ένδεδειγμένος γιά τίς... άναμεταδόσεις)!

Ο Φωκίων ο Ζαΐμης, που τούς Δήμους σιγουρίζει και Δημάρχους κάθε λίγο και λιγάκι καθαρίζει, θά μας διώχνη τήν άνία με όργάνων κομπανία και συνήως — άναγνώστα — και συχνότατα θ' (άκούς: «Τό συγκρότημα Ζαΐμη, σε σκοπούς... δημοτι- (κούς)»!

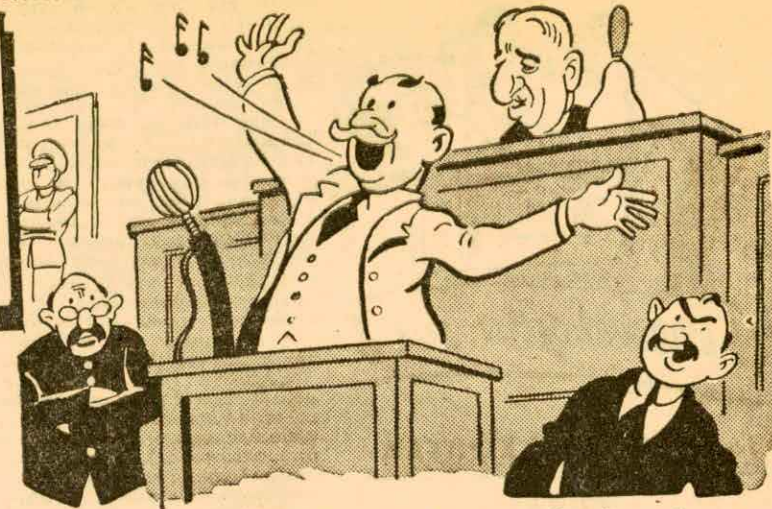
Ρουμελιώτικα τραγούδια κι' Ηπειρώτικα συχνά, με κλαρίνο και φλογέρα, που θυμίζουν λαγκάδια — και με δυό γραμμές — (δουνά

θά μας τέρπουν κάθε μέρα και κανείς δέν άμφιβάλλει πώς σέ δαύτα θάχη ο Ζέρβας ειδικότητα μεγάλη. Θά θυμάται με μεράκι τήν παλιά του τή γενειάδα τά παλιά του τά λημέρια, τίς βρυσούλες, τά κλα- (ρία

και θά κοπανή άράδα τά «Σαραντά παλληκάρια» και τού... Βάλτου τά (χωριά).

Ο γλυκός ο Παπανδρέου και μελίρρυτος ήγέτης, πού δέν γνώρισε άκόμα τί σημαίνει γλωσσοδέτης, με σωστή κανονίσια, όπως πάντοτε, φωνή θά μας λήη πρωί και βράδυ τά... «σουξέ τά διε- (θνή) τίς παλιές του επιτυχίες στό μυαλό μας θά μας και χωρίς πολυλογία και πολλές περιστροφές, θά διαλέγη τó τραγούδι, πρίν «...ψηλά κανείς τó (παίανει) και κυρίως τά «μοτίβα» πούχουν άφθονες... στρο- (φές)!

Ποικιλία πιό μεγάλη ο Σταθμός γιά νά μας δίνη, ειδική θά έχη ώρα και τού Σπύρου Μαρκεζίνη, πού δέν θά ναι, ύποθέτω, συναυλία τραγουδιού,

μά περίπου ένα είδος σαν τήν «ώρα τού... παι- (διού)!

«Ξεκινήματα» θά έχη κι' άλλα τέτοια σχετικά, στα τροπάρια θά κίνη τά εκκλησιαστικά, έτσι ο φερελπίς ήγέτης, ό τó πάλαι, ντροπαλός, πού σπανίως τής Βουλής μας τόν εγγώρισαν οί (θώκοι, άπ' τó «τράκ» άππληαγμένος κι' άλλαγμένος έντε- (λως, με τó κόρο του θά ψάλλη «ταίς πρεσβείαις τού... (Θεοτόκη)!

Χάριν, έπαναλαμβάνω, πληρεστέρας ποικιλίας, έκπομπές τού ύπουργείου, θ' άκουστούν τής Ναυ- (τιλίας, μά μ' αυτές δέν θά μας φύγη ή κατήφεια κι' ή (θλίψις, γιαντί «άγονες» θά είναι «είς ευρύτερες συλλήψεις. Έκπομπές θά θεωρούνται γιά ναυτίες ειδικές (μακά, μά και... καταχρηστικές

και στήν κυριολεξία και χωρίς πολλά λιμά, θά μπορούμε νά τίς πούμε έκπομπές τού... Πα- (ναμά, 'Εκπομπές, έκτός, άπ' όσες άναφέρω πάρα πάνου κι' από τó Μελά θ' άκούμε με τή συνοδεία πιάνου, από τó σοφό προστάτη τού 'Ενοικιστάσιου, τού καινούργιου λαδουρίθου, τού χαώδους κι' άπαι- (σιού.

Γιά χατήρι του και μόνον τó δωμάτιο - άχοורי, άπαιτεί, στήν έποχή μας, στρογγυλόν λιβράν μα- (σοורי, Συνεπώς γι' αυτό τó λόγο και γι' αυτή τήν άφορμή, άπ' τόν ραδιοσταθμό μας θά μας κάνη τήν τιμή νά μας παίξη κλασσικές «μουσικές τού... δωματίου» μ' αξιώσεις... «λιρικές»!

Τόν πομπό και στον 'Αδερφά ο σταθμός θά διαθέτη, πού συνθέτει, τελευταίως, διαρκώς... κι' άποσυν- (θέτει, και θά παίζονται, νομίζω, άπ' τόν νέον μουσουργόν είς... «μη φά» γνωστά κομμάτια και σειρές... (είσαγωγών).

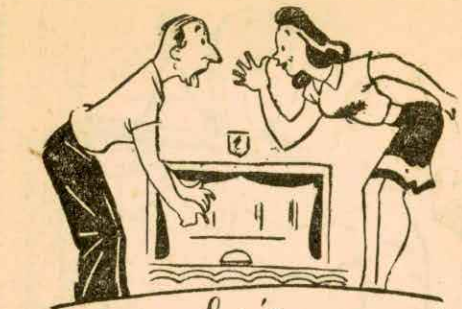
Στράφι όμως θά πηγαινούν οί έμπνεύσεις του εκεί- (νός, μαλονότι θάν' Ιδées... φαι- νότατες και φίνες κι' από τούς άκροατές των δέν θ' άκούγονται καλά γιαντί θά ναι υπερδεμένες με... παράσιτα πολλά!

Τέλος ο Δημήτριος Χέλμης ο πολυαγαπημένος «έπί τών έμβατηρίων» θάν' ο έπιφορτισμένος. Μ' έμβατήρια καινούργια θά τού φύγη τ' άλκολίκι κι' ές αίτίας του ο κόσμος θάχη... έμβατηριολίκι!

«Μπορώ παιδιά γιά νέους φόρους» θάν' ο δίσκος που θά βάζη και μ' αυτόν θά μας ταραχή. «Μπορώ γιά νέες... λεω - φόρους» θά ναι πάντα ο σκοπός που θά παίξη άνελλιπώς.

Με αυτήν, τήν έκπομπή του κι' ο σταθμός θά τε- (λειώνη, και ο έθνικός μας ύμνος αύθαρεί θά συμπληρώνη και θά λήη άναμφίβολως, γιά τών φόρων τή φορά: «— Άπ' τά κ ό κ κ α λ α βγαλμένοι τών 'Ελλή- (νων τά Ιερά»!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η Κωμωδία μας

ΜΙΑ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΠΕΤΡΟΣ ΛΕΝΟΥΑΡ: 40 χρόνων. ΕΛΕΝΗ: Σύζυγός του 30 χρόνων. ΥΒ ΜΑΝΣΟΥΡ: 38 χρόνων, φίλος του Πέτρου. ΡΟΛΑΝ ΚΡΑ- ΠΛΑ: 40 χρόνων, φίλος του Υβ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ένα καφενείο. Ο Πέτρος και ο Υβ συνομιλούν. Έξαφα ο Πέτρος σηκώνεται και λέει στο φίλο του).

ΠΕΤΡΟΣ: Μά γιατί δεν έρχεσαι καμιά φορά στο σπίτι μου; Πρέπει άλλωστε νάρθεις για να σου γνωρίσω και τη γυναίκα μου. Α, είναι μία εξαιρετικά γοητευτική ύπαρξη! Τραγουδάει και παίζει θαυμάσια πιάνο. Έλα, λοιπόν, κανένα απόγευμα να πάρωμε το τσάι μαζί...

ΥΒ (χωρίς μεγάλη προθυμία): Πολύ καλά, θα έρθω. (Κατ' ιδίαν): Πόσο ήλιθιοι είναι αυτοί οι παντρεμένοι!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στο σπίτι του Λενουάρ ύστερα από μία βδομάδα. Είναι απόγευμα και το ζεύγος παίρνει το τσάι του μαζί με τον Υβ Μανσουρ που ήρθε να τους επισκεφθεί).

ΥΒ (κατ' ιδίαν): Είχε δίκιο ο Πέτρος. Η γυναίκα του είναι μία αληθινή εξαιρετική ύπαρξη!...

ΠΕΤΡΟΣ (μαντεύοντας τη σκέψη του): Λοιπόν, Υβ, είναι δίκιο που σου έλεγα ότι η γυναίκα μου είναι σωστός θησαυρός; (Κυττάζει το ρολόι του και λέει απευθυνόμενος στη γυναίκα του): Έλενισσα, θησαυρέ μου, πρέπει να πηγαίνω έγω. Θα με συγχωρήσεις γι' αυτό κι' εσύ, αγαπητέ μου φίλε. Πρέπει οπωσδήποτε να πάω στη συνέλευση τών μετόχων της εταιρείας. Είμαι όμως δέβαιος πως θα περάσετε εύχα-

ριστα την ώρα σας ο ένας κοντά στον άλλο. (Ο Υβ δεν ξέρει τί να πη και ο Πέτρος συνεχίζει): Λοιπόν, φεύγω. Θα ξαναγυρίσω σε δύο ώρες.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στο ίδιο σαλονάκι ύστερα από δύο βδομάδες. Ο Υβ βρίσκεται και πάλι εκεί. Κάθεται στο πιάνο μαζί με την Έλενη, ενώ ο σύζυγός της πηγαίνωρεται σκεπτικός μέσα στο σαλόνι. Ο Υβ και η Έλενη συνομιλούν άλλοτε υψηλόφωνα και άλλοτε χαμηλόφωνα. Ο σύζυγός σε μία στιγμή βγαίνει απ' το σαλόνι).

ΕΛΕΝΗ: Γιατί κάνετε τρεις μέρες να φανήτε; (Χαμηλόφωνα). Μ' έκανες να σ' επιθυμώ τόσο, κακό παιδί!...

(Τα δέματα του συζύγου πλησιάζουν την πόρτα και η Έλενη αλλάζει θέμα).

ΕΛΕΝΗ: Πήγα στο κτήμα του θείου μου κι' έχει ξέρτε κάτι εξαιρετικές φράουλες. (Με πάθος). Τρελλαινόμαι για τις φράουλες έγω. (Τα δέματα του συζύγου απομακρύνονται). Αισθάνομαι πως σ' αγαπώ διαρκώς περισσότερο. Γιατί κι' εσύ δεν μου λες πως μ' αγαπάς; Γιατί δεν με σφίγγεις στην αγκαλιά σου; (Τα δέματα πλησιάζουν). Τι όμορφα που περπάσα στο θείο μου. (Τα δέματα απομακρύνονται). Μήπως χάριξες σε καμμία άλλη τα φιλιά σου τις ημέρες αυτές; Προσέξε, καυμένη, γιατί είμαι τόσο ζηλιάρα πού...

ΥΒ (έκνευρισμένος): Πάψε καυμένη! Όρα που βρήκες να μου πης αυτές τις κουταμάρες. Θα φύγω τώρα και θα ξαναγυρίσω, μόλις ξεκουμπιστή ο άντρας σου!

ΠΕΤΡΟΣ (εμφανίζεται στο κατώφλι και φωνάζει): Όστε έτσι αϊ; Καταχράσαι της εμπιστοσύνης μου, εσύ, ο καλλίτερος φίλος μου!... Τι θα πη μόλις «ξεκουμπιστώ» απ' εδώ; Έγω ξεκουμπίζομαι άμεσα, μία και σ' ενοχλώ έσένα και το περιστέράκι σου!...

(Η Έλενη βγάζει μία δυνατή κραυγή και απλώνει το χέρι προς τον άντρα της).

ΠΕΤΡΟΣ (αυστρία): Περίττον!... Περίττον!... Δεν έχω ανάγκη από εξηγήσεις. Τα είδα, τα άκουσα όλα ολοκάθαρα και έχω πάρει την απόφασή μου: Φεύγω!... Δεν μπορώ να υπομείνω περισσότερο αυτό το ρεζίλι. Φεύγω... Σας παρακαλώ μόνο αν έρθη κανένα γράμμα γ'ά μένα, να μου το στείλετε στο ξενοδοχείο «Μπριστόλ».

(Προτού η Έλενη και ο Υβ προφτάσουν να αρθρώσουν λέξι ο Πέτρος εξαφανίζεται κλείνοντας πίσω του με δύναμη την πόρτα).

ΕΛΕΝΗ (φωνάζει): Θεέ μου!... (Υστερα σπριζεί το κεφάλι της στο στήθος του Υβ και ακουμπίζοντας τα δάκρυά της ψιθυρίζει). Ας πάη στο διάβολο! Θέλω να ζήσω επιτέλους ευτυχισμένη κοντά σου χρυσούλη μου!...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Υστερα από ένα μήνα, στο δωμάτιο του ξενοδοχείου «Μπριστόλ» όπου μένει ο Πέτρος Λενουάρ, καταφάνει ένα απόγευμα ο Υβ καταγανακτισμένος).

ΥΒ (φωνάζει): Έτσι λοιπόν!... Είχατε συννομήσει και οι δύο σας έναντιον μου! Μου στήσατε ένεδρα. Κι' εγώ έπεσα στην παγίδα σαν χαλός!...

ΠΕΤΡΟΣ (με κινισμό): Μά τί έπαθες, αγαπητέ μου; Έγώ απλούστατα αποσύρθηκα για να μη γίνω εμπόδιο στην ευτυχία σου!

ΥΒ: Έξακολουθείς να λες ψέμματα; Έγώ όμως κατάλαβα την αλήθεια. Βαρέθηκες τη γυναίκα σου και μου την φότωσες έμένα!...

ΠΕΤΡΟΣ (γελώντας σαρκαστικά): Δεν είσαι λοιπόν, ευχαριστήμένος από το κατόρθωμά σου;

ΥΒ: Ευχαριστημένος; Μά αυτή δεν είναι γυναίκα, χριστιανέ μου. Είναι φειδί και φειδί κολοδό μάλιστα. Κακιά, ψεύτρα, ζηλιάρα, σωστός σατανάς!... Και τώρα κατάλαβε κι' αυτή το κόλπο σου και απειλεί σκάνδαλο!

ΠΕΤΡΟΣ (γελώντας): Είναι ικανή να το κάνει κι' αυτό!...

ΥΒ: Είμαι έτοιμος να τα ξεχάσω όλα και να σου συγχωρήσω το κακό που μου έκανες, υπό τον όρο όμως, να μου δής μια διέξοδο για να γλυτώσω απ' αυτή τη στρίγγλα.

ΠΕΤΡΟΣ: Μία μόνη διέξοδος υπάρχει, φίλε μου: Να κάνεις μ' έναν άλλο, ο,τι έκανα εγώ με σένα!...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Λίγες μέρες αργότερα, ο Υβ συναντά στο καφενείο τον φίλο του Ρολάν Κραπλά).

ΥΒ: Τι γίνεται, καλέ μου Ρολάν; Μήνες έχω να σε ιδώ. Πρέπει νάρθεις μία μέρα στο σπίτι μου. Έχω παντρευτή μία αληθινή εξαιρετική γυναίκα. Α, η Έλενισσα μου, φίλε μου, είναι μία θαυμασσία σύντροφος! Τραγουδάει, παίζει πιάνο και είναι όμορφη σαν θεά! Έλα, λοιπόν, κανέ να απόγευμα να πάρωμε το τσάι μαζί.

ΡΟΛΑΝ (κατ' ιδίαν): Πάει τρελλάθηκε αυτός ο Υβ! (Δυνατά). Ναι, ναι, θάρω άρισμένως αύριο το απόγευμα, αγαπητέ μου.

ΥΒ: Θα χαρή πολύ η Έλενη, που φαίνεται πως σε γνωρίζει γιατί κάποτε μου ανέφερε το όνομά σου.

ΡΟΛΑΝ (σαν να μαντεύη κάτι): Δεν μου λες; Μήπως πρόκειται για την Έλενη που ήταν πρό καιρού σύζυγος του Πέτρου Λενουάρ;

ΥΒ: Ακριβώς!... Όστε την ξέρεις κι' εσύ!...

ΡΟΛΑΝ: Άν την ξέρω λέει... Δυστυχισμένη φίλε μου, πάνε χαμένοι οι κόποι σου μαζί μου... Και ξέρεις γιατί; Γιατί εγώ ήμουν εκείνος που την φότωσε του Λενουάρ!...

ΠΩΛ ΚΛΟΣ Εύθυμα Λόγια

Ένα πολυτελές αυτοκίνητο σταματάει απ' έξω από ένα μικρό χωριόσπιτο. Στην πόρτα του σπιτιού αυτό καθέται ένας γέρος, καπνίζοντας την πίπα του. Ένας κομψός κύριος πηδάει απ' τ' αυτοκίνητο, αγκαλιάζει το γέρο και του λέει με συγκίνηση:

— Μπαμπά μου! Αγαπημένο μου μπαμπά! Δεν μ' αναγνωρίζεις; Είμαι ο γιός σου, ο Πέτρος!... Πρό 11 ετών μ' είχες στείλει μία μέρα στην πόλη να σου πάσω καπνό. Εγώ όμως, αντί να γυρίσω πίσω, τόσκασα για την Αμερική. Εκεί έγινα πλούσιος! Και τώρα νάμαι!...

— Καλά, καλά! απαντάει ο γέρος μ' άταραξία. Κι' ο καπνός μου πού είναι; Τον έφερες;...

— Σήμερα το πρωί, πέρασα απ' το ράφτι μου για να τόν πληρώσω, αλλά δεν τον βρήκα εκεί. Πέρασα απ' τόν παπουτή μου... το ίδιο! Απ' το φούρναρά μου... το ίδιο!...

— Μά εσύ είσαι εύτυχής άνθρωπος! — Έτσι νομίζεις;... Όταν γύρισα στο σπίτι μου, τους βρήκα όλους να με περιμένουν εκεί, με το λογαριασμό στο χέρι!

έρετε τί είναι το «λίφτινγκ»; Με αυτό το όνομα οι σημερινοί έπιστήμονες χαρακτηρίζουν την αισθητική χειρουργική του προσώπου και υποστηρίζουν ότι με μερικές προσεκτικές νυστεριές μπορούν να σας δώσουν δέκα πέντε τουλάχιστον χρόνια λιγώτερα απ' αυτά που έχετε.

Ας πούμε ότι φτάσατε τα σαράντα πέντε. (Μία απλή υπόθεση...). Το σώμα σας διασπείρεται νεανικό, οι δυνάμεις σας είναι άκμαίες κι' ο πόθος σας για να χαρήτε τη ζωή είναι το ίδιο ζωηρός όσο και στα τριάντα σας χρόνια. Ναι, αλλά το πρόσωπό σας έχει γεράσει. Ίσως γιατί δεν τό περιποιηθήκατε όσο και όταν έπρεπε. Ίσως γιατί κάποτε κατάχρησι καλλοντικών, μασσάζ κτλ. Αλλά και χωρίς αυτές τις δύο αιτίες, είναι φυσικό και αναπόφευκτο να μην έχη πεία το πρόσωπό σας την ανθηρότητα που είχε άλλοτε. Και μόνο η συγκέντρωση σης λίπους είναι αρκετή, άλλως τε, για να υποσκάψη την επιδερμίδα σας και να την μαράνη. Αλλοίμονο! Τα χρόνια δεν περνούν χωρίς ν' αφήνουν τα ίχνη τους πάνω μας...

Και τώρα πηγαίνετε στον καθρέφτη σας, σηκώστε τα μαλλιά σας και τραβήξτε τα με δύναμη προς τα πίσω. Η εικόνα που βλέπετε μέσα στον καθρέφτη σας δεν είναι εκείνη που έχετε συνηθίσει ν' αντικρύζετε κάθε μέρα και που σας δίνει τόσες ανησυχίες. Όχι. Είναι μία εικόνα του έαυτού σας πριν από δέκα ή δεκαπέντε χρόνια. Πραγματικά, έχετε ξαναγεννηθεί. Οι ρυτίδες, τα γουδιάσματα, οι ζάρες έχουν εξαφανισθή. Και η επιδερμίδα σας έχει ξαναβρεί τη ζωρότητα και τη νεανικότητά της.

Αλλ' όταν κατεβάσετε τα χέρια σας, οι ρυτίδες ξαναεμφανίζονται, τα μάγουλά σας παρουσιάζουν ένα ή περισσότερα αντισυμβατικά γουδιάσματα και η επιδερμίδα σας φαίνεται και πάλι άτονη και μαρμαμένη.

Αλλά δεν είναι δυνατόν, λοιπόν, να διατηρήση το πρόσωπό σας την έκφραση που είχε μερικές στιγμές προηγήσεως, όταν είχατε τραβήξει με δύναμη τα μαλλιά σας προς τα πίσω; Αυτό ακριβώς είναι εκείνο που επιδιώκει το «λίφτινγκ».

Τα πρώτα «λίφτινγκ» είχαν μακρότερο σχήμα και γίνονταν στους κροτάφους, με σκοπό ν' ανασήκωσουν και να τεντώσουν το δέρμα των παρεών και της άκρης των βλεφάρων. Άλλοι αισθητικοί χειρουργοί προτιμούσαν να κάνουν δυο παράλληλες τομές στις άκρες του μετώπου και αφαιρούσαν από το μέρος αυτό δυο μικρά κομμάτια δέρματος.

Σήμερα, το «λίφτινγκ» έχει τελειοποιηθή και επιτρέπει μία ολοκληρωτική επιδιόρθωση του δέρματος του προσώπου. Η τομή γίνεται κατά μήκος του τριχωτού μέρους του κεφαλιού, αρχίζοντας από την κροταφική χώρα. Όταν το υστέρη φτάση στο αυτί, κάνει μία μικρή κλίση προς τα έξω, ακολουθεί τη γραμμή του ώς κάτω και κατόπιν ξαναγυρίζει στο τριχωτό μέρος του κεφαλιού, αυτή τη φορά

Η αισθητική χειρουργική το προσώπου

τερική άκσα των βλεφάρων.

β) Για την εξαφάνιση των ρυτίδων που σχηματίζονται στην άκρη των χειλέων.

γ) Για το ανασήκωμα των παρεών και την εξαφάνιση του γουδιάσματος.

δ) Για την εξαφάνιση του διπλοσάγονου και των συγκεντρώσεων λίπους στο κάτω μέρος του προσώπου.

ε) Για την διόρθωση οποιασδήποτε άλλης ατελείας (ρυτίδων, κτλ.).

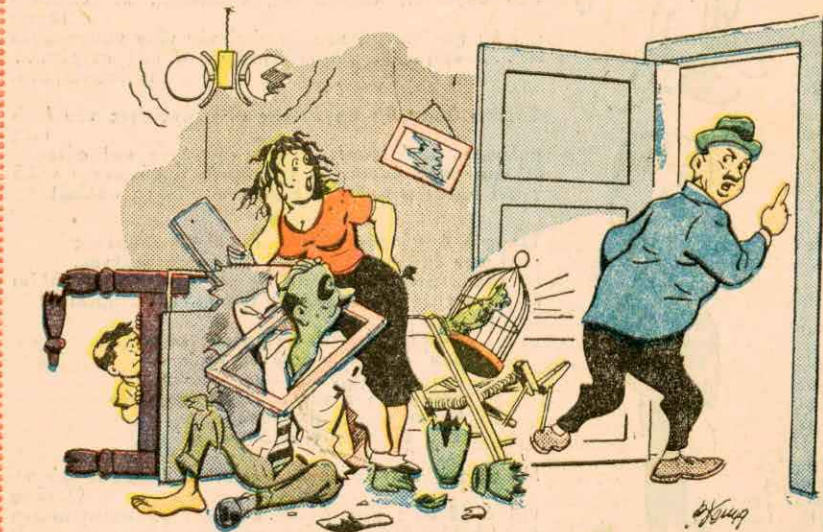
στ) Για την ολοκληρωτική ανασυρρομή του δέρματος πάνω στο υπόστρωμα των μυών και την τόνωσή του.

Και τώρα ένα τελευταίο ερώτημα: Σε ποιά ηλικία πρέπει μία γυναίκα να κάνει το «λίφτινγκ»;

Η απάντησις δεν είναι εύκολη. Για τόν άπλουστατο λόγο ότι το «λίφτινγκ» δεν μπορεί να επαναληφθή πολλές φορές. Θα φροντίσετε, λοιπόν, να τό κάνετε όσο τό δυνατόν αργότερα. Μ' ένα «λίφτινγκ» γύρω στα σαράντα, μπορείτε να διατηρήσετε την ανθηρότητα του προσώπου σας ως τα πενήντα ή τό πενήντα πέντε. Κι' αυτό είναι κάτι περισσότερο από αρκετό.

Σεφα Λόγια

- ★ Σπάνια οι προφάσεις δεν είναι αλατισμένες με το ψέμμα.
- ★ Γραψε τις ρυτίδες πάνω στον άμμο και τις ευγενείες πάνω στο μάρμαρο.
- ★ Ο άνθρωπος επιθυμεί με λαχτάρα εκείνα τα πράγματα που τού είναι απαγορευμένα.
- ★ Όταν κανείς είναι ευτυχισμένος στο γάμο του, μία που πλευρά άζει πιο πολύ απ' όλα τα κόκκαλα του σώματος.
- ★ Ο καλός λόγος είναι ολιγόλεξος και πολύ άζει.
- ★ Σαν πεθάνη ο γάιδαρος του μένει το σαμάρι. Σαν πεθάνη ο άνθρωπος του μένει το όνομα.
- ★ Όλα φθείρονται με την άργία! Το ακίνητο νερό βρωμάει, το ακατέργαστο σίδερο ακουδιάζει, η ακαλλέργητη γη γεμίζει ανάκλια κι' αγνώριστα.

— Είναι η τελευταία προειδοποίησι που σας κάνω για το νοίκι. Άλλη ζυρά, θ' αναγκασθώ να σας φερθώ... κάπως σκληρά!

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΤΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΡ

Ο ΥΠΟΔΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΕΛΕΙΑΣ

Ο Ραούλ πείθει τη Ζαν να παίξει το ρόλο της Βασίλισσας του Σαδά στο μαγικό πείραμα των 'Ανακτόρων. Πηγαίνουν στ' 'Ανάκτορα με το μαρτίσιο Ντέ Τιάνζ και η άπατη επιτυχάνει απόλυτα. Ο 'Αντιδασίλειος μένει κατενθουσιασμένος. Στο μεταξύ όμως η 'Αντωνία Βέρντι άγρυπνεί. 'Υποπτεύεται την άπατη και ζητεί να δει τον 'Αντιδασίλειο. Δεν της επιτρέπουν όμως να μπει στ' 'Ανάκτορα. Παρά το θρίαμβό του, ο Ραούλ άνησχει. Πραγματικά, το άλλο πρωί, ένας άπεσταλμένος του 'Αντιδασίλειου, κρατώντας ένα γράμμα ζητάει να τον δει.

33ον «Διατάσσεται ο Ιππότης Ραούλ ντε Τραμπλέϊγ να μεταβεί άμέσως προς συνάντησιν του 'Αντιδασίλειου, όποιαδήποτε στιγμή του έπιδοθί το παρόν σημείωμα.

Φίλιππος της 'Ορλεάνης» Ο Ραούλ στράφηκε προς τον άπεσταλμένο του 'Αντιδασίλειου και του είπε, προσπαθώντας να φανή ήρεμος: — Πολύ καλά, θα έρθω άμέσως στα 'Ανάκτορα. Πηγαίνετε και δεν θ' άργήσω. — Άδύνατον, κύριε ιππότη, άπάντησε ο άγνωστος.

— Γιατί; — Γιατί έχω διαταγή να σας συνοδεύω μέχρι των 'Ανακτόρων.

— Έχετε πραγματικά τέτοια διαταγή; ψιθύρισε ο Ραούλ.

— Μάλιστα, κύριε Ιππότη. — Τότε να διατάξω να έτοιμάσουν το άμάξι μου, είπε ο Ραούλ, κι' έτοιμάστηκε να χτυπήσει το κουδούνι.

— Άλλ' ο άγνωστος τον έμπόδισε. — Είπε περιττό, του είπε. Μάς περιμένει έξω ένα άνακτορικό άμάξι.

— Πολύ καλά, ψιθύρισε ο Ραούλ, που ή άνησυχία του άρχισε να μεγαλώνει.

Και, άφού ζώστηκε το σπαθί του και φόρεσε το καπέλλο του, πρόσθεσε:

— Πηγαίνουμε.

Μέσα στην αούλή, είδε τρεις άντρες, με μαύρες φορεσιές, που περίμεναν. Μόλις ανέβηκαν στο άμάξι, τον άκολούθησαν κι αυτοί, και κάθισαν άντίκρυ στο Ραούλ.

Η άμαξα ξεκίνησε άμέσως για τ' 'Ανάκτορα.

Άλλέκοτη άνάκρισις

— Μου επιτρέπετε, κύριε, να σας κάμα μιάν έρώτησι, και μου υπόσχεσθε να μου άπαντήσετε ειλικρινώς; είπε ο Ραούλ στο συνοδό του, όταν το άμάξι ξεκίνησε.

— Είμαι στις διαταγές σας, κύριε ιππότη, άπάντησε έκείνος. Ρωτήστε με ό,τι θέλετε, και σας υπόσχομαι ότι θα σας άπάντησω.

— Είστε άστυνόμος, μήπως, και είμαι κρατούμενος;

— Μάλιστα, είμαι άστυνομικός, άπάν-

τησε έκείνος, αλλά δεν είστε κρατούμενός μου. Είμαι απλώς ύποχρεωμένος να σας συνοδεύω στον 'Αντιδασίλειο.

— Κι' αν άρνιούνται να σας άκολουθήσω;

— Είχα λάβει διαταγή να χρησιμοποιήσω δία έναντίον σας. Ευτυχώς όμως δεν χρειάστηκε.

— Ξέρετε ότι χτές το δράδυ δείπνησα με τον 'Αντιδασίλειο;

— Μάλιστα.

— Ξέρετε ότι μου έδειξε μεγάλη εύνοια;

— Κι' αυτό το ξέρω.

— Πώς εινε δυνατόν να μου φέρνεται σήμερα μ αυτό τον έχθρικό τρόπο;

— Δυστυχώς δεν μπορώ ν' άπαντήσω σ' αυτή την έρώτησί σας, γιατί δεν ξέρω περί τίνος προκειται.

Ο Ραούλ σώπασε και βυθίστηκε σε ζοφερές σκέψεις.

Ήταν δέβαιος ότι άφορμή για την ξαφνική έκείνη δυσμένεια του 'Αντιδασίλειου έναντίον του ήταν ή 'Αντωνία Βέρντι. Άλλά τί είχε πει στον 'Αντιδασίλειο; Η μάλλον τί ήξερε να του πει;

«Αν ο 'Αντιδασίλειος μάθι όλη την άλήθεια για τη ζωή μου, είμαι χαμένος!» σκέφθηκε ο «Ιππότης του Διαβόλου».

Όταν μπήκε μέσα στο δωμάτιο του 'Αντιδασίλειου, του φάνηκε πώς άκουσε πίσω από ένα παραβάν, ένα ελαφρό θρόισμα, σαν από μεταξωτό γυναικείο φόρεμα.

— Ο 'Αντιδασίλειος δεν εινε μόνος του, σκέφτηκε. Ποιά εινε όμως αυτή, που κρύφτηκε έκεί πίσω;

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης, μόλις είδε το Ραούλ να μπαίνει μέσα στο δωμάτιο, τον ρώτησε ειρωνικά:

— 'Ηρθατε λοιπόν, πιστέ μου ύπκοξε;

— Είμαι όπως πάντοτε στις διαταγές της 'Υψηλότητός σας, άπάντησε ο Ραούλ, προσπαθώντας να κρυψη την ταραχή του.

— Μπορείτε να μαντέψετε για ποιο λόγο σας κάλεσα;

— Όχι, 'Υψηλότη, ύποψιάζομαι όμως ότι οί έχθροί μου με συκοφάντησαν.

— Σας ύποσχέθηκαν, ιππότη, ότι θα σας προστατέω, είπε σοβαρά ο Φίλιππος.

Κι' άποδείξεις ότι κρατώ την ύπόσχεσί μου, εινε ότι, προτού πιστέψω στα όσα σας κατηγορούν, σας κάλεσα για να σας άκούσω.

Ο 'Αντιδασίλειος σώπασε για λίγο, σά ναψαχνε να βρη τά κατάλληλα λόγια, κι' έπειτα συνέχισε:

— Τί θα σκεπτόσαστε σείς, κύριε ντε Τραμπλέϊγ, για έναν εύγενή, που, ενώ είχε την εύνοια του ήγεμόνος του, χρησιμοποιήσε αυτή την εύνοια για να τον εξαπατήσει με αίσχρες μαγειείες;

Ο Ραούλ πάγωσε άκούγοντας τά λόγια αυτά του 'Αντιδασίλειου, και, συγκεντρώ-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

νοντας όλο του το θάρρος, άπάντησε:

— Ο εύγενής, που θα φερνόταν μ' αυτό τον τρόπο στον ήγεμόνα του, θα ήταν άσυγχώρητος, και κανείς δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί πώς ή τιμωρία του, όποιαδήποτε κι' αν ήταν, θα ήταν άυστηρη.

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης τον κύταξε κατάπληκτος, κι' ο Ραούλ ύπέμεινε το δλέμμα του χωρίς να χαμηλώσει τά μάτια.

— Όστε αυτή εινε ή γνώμη σας, κύριε ντε Τραμπλέϊγ; ρώτησε σε λίγο ο 'Αντιδασίλειος.

— Μάλιστα, 'Υψηλότη.

— Και λέτε πως όποιαδήποτε τιμωρία έναντίον ενός τέτοιου εύγενούς δεν θα ήταν άυστηρη;

— Μάλιστα, 'Υψηλότη.

— Είσατε πολύ άυστηρός στην κρίσι σας, κύριε ντε Τραμπλέϊγ.

— Δεν είμαι άυστηρός, 'Υψηλότη, αλλά δίκαιος.

— Κι' αν σας παρουσίαζα αυτόν τον κατηγορούμενο, θα λέγατε και μπροστά του όσα μου είπατε τώρα;

— Χωρίς κανένα δισταγμό, 'Υψηλότη.

— Είσατε δέβαιος γι' αυτό;

— Βεβαίως.

— Κι' αν ή καταδίκη του σε ισόβια δεσμά έξητράτο από σας θα τον καταδικάζατε;

— Χωρίς κανένα δισταγμό, 'Υψηλότη.

— Και δεν θα σας έτυπτε ή συνείδησί σας;

— Όχι, 'Υψηλότη, γιατί ή καταδίκη του θα ήταν δίκαιη.

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης σώπασε πάλι και κάρφωσε τά δλέμματά του στο χαλί του δαπέδου.

Το τρίτο πρόσωπο

Τέλος, ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης σηκωσε το κεφάλι του, και, κυτώντας κατάματα τον Ραούλ, τον ρώτησε άποτομα:

— Αν σας ζητούσα να μου παρουσιάσετε άποψε τη βασίλισσα του Σαδά, τί θα μου λέγατε;

Ο Ραούλ ταραχτηκε, αλλά κατάρθωσε να συγκρατήσει την ταραχή του και άπάντησε με φωνή που προσπαθούσε να την κάνει σταθερή:

— Θα έλεγα, 'Υψηλότη, ότι θα γίνη όπως θέλετε.

— Και τ' άποτελέσματα θα ήσαν τά ίδια με τά χτεσινοδραβύνα;

— Γιατί όχι, 'Υψηλότη;

— Κι' αν σας άπαγορευόταν κάθε επικοινωνία με όποιονδήποτε έξω από τά 'Ανάκτορα;

— Αυτό δεν θα είχε καμιά σχέση με τ' άποτελέσματα του 'κπειράματος».

— Μου το διαβεβαιώνετε αυτό;

— Στο λόγο της τιμής μου.

— Προσέχετε, κύριε ντε Τραμπλέϊγ.

Ένα από τά δυό συμβαίνει: "Η είσατε τίμιος άνθρωπος και σας συκοφάντησαν αίσχρότατα, ή είσατε ο θρασύτερος άπατεών, που φάνηκε στον κόσμο!

— Είμαι τίμιος άνθρωπος και με συκοφάντησαν, είπε ο Ραούλ.

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης έμεινε πάσι σιωπηλός, κι' ο «Ιππότης του Διαβόλου» δρισκόταν σε φοβερή αγωνία.

Τέλος, ο 'Αντιδασίλειος, άφού σκέφτηκε άρκετά, τον ξαναρώτησε χαμογελώντας:

— Πώς συμβαίνει, ιππότη, και δεν μου ζητήσατε την άδεια, που θα σας έδινα πολύ ευχαρίστως;

— Ποιάν άδεια, 'Υψηλότη;

— Να φέρετε στα 'Ανάκτορα και να μου παρουσιάσετε τη σύζυγό σας;

Ο Ραούλ ταραχτηκε, κι' έσπευσε να διαμαρτυρηθί:

— 'Υψηλότη, έχασα τη σύζυγό μου πριν από πολλά χρόνια.

— Έχει πεθάνει λοιπόν;

— Μάλιστα, 'Υψηλότη.

— Και σας στοίχισε πολύ ο θάνατός της;

— Άλλοίμονο, ναί, 'Υψηλότη!

— Άλλά παρηγορηθήκατε, μου φαίνεται, για την άπώλεια της πρώτης, παίρνοντας δεύτερη σύζυγο.

Ο Ραούλ έγινε κατάχωρος.

— 'Υψηλότη, ψιθύρισε, σας γέλασαν, αν σας είπαν ένα τέτοιο πρόγμα.

— Όστε με γέλασαν, κύριε ντε Τραμπλέϊγ, όταν μου είπατε ότι παντρευθήκατε τη δεσποινίδα ντε Σαμπάρντ, κι' ότι σας

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

καταγοήτεψε, γιατί μοιάζει καταπληκτικά με τη βασίλισσα του Σαδά της τοιχογραφίας που ξέρετε; Όλα αυτά εινε ψέμματα λοιπόν και συκοφαντίες;

Ο Ραούλ κατέβασε το κεφάλι και δεν άπάντησε.

— Μου είπαν ακόμα, εξακολούθησε ο 'Αντιδασίλειος, ότι, έπειδή φοβόσαστε να συνδεθίτε μαζί της με τά δεσμά του γάμου, την ξεγελάσατε, κάνοντας ψεύτικο γάμο. Μήπως κι' αυτά ειναι ψέμματα;

— Όχι, 'Υψηλότη, φώναξε ο Ραούλ, δεν ειναι αλήθεια. Η Ζαν ντε Σαμπάρντ ειναι νόμιμη σύζυγός μου.

— Κι' ή τελετή του γάμου στο έκκλησάκι του μεγάρου ντε Τιάνζ;

— Ήταν αληθινή, 'Υψηλότη.

— Κι' ο παπάς, που έκανε την ιεροτελεστία;

— Ήταν πραγματικός λειτουργός του 'Υψίστου, 'Υψηλότη.

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης κύταξε για λίγο κατάματα το Ραούλ, κι' έπειτα συνέχισε χαμογελώντας:

— Τότε, κύριε ντε Τραμπλέϊγ, τόσο το χειρότερο για σας, γιατί μόνος σας το βελησατε.

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πíte, 'Υψηλότη, άπάντησε ο «Ιππότης του Διαβόλου» που ή αγωνία του είχε φτάσει στο κατακόρυφο.

— Θέλω να πώ, εξακολούθησε ο 'Αντιδασίλειος, ότι, ως Φίλιππος της 'Ορλεάνης, θα μπορούσα ίσως να συχωρέσω ένα έγκλημα έναντίον μου, άλλ' ως 'Αντιδασίλειος της Γαλλίας είμαι ύποχρεωμένος να τηρήσω το νόμο. 'Ιππότη ντε Τραμπλέϊγ, μολονότι είσατε εύπατριδης, δεν θ' άποκεραλισθήτε, αλλά θα κρεμασθήτε!...

— Άλλά τί έκαμα λοιπόν; Τί έκαμα; ψέλλισε ο Ραούλ. Γιατί θα κρεμαστώ;

— Παντρευθήκατε δυό γυναίκες, κύριε ιππότη, άπάντησε ο 'Αντιδασίλειος, και ήρατε τη δεύτερη ενώ ζούσε ή πρώτη. Κι' ο νόμος ειναι κατηγορηματικός: Η διαγαμία τιμωρείται με θάνατο στη Γαλλία!

— Άλλά ή πρώτη μου γυναίκα έχει πεθάνει, 'Υψηλότη, ψιθύρισε ο Ραούλ.

— Έχετε καμιάν άπόδειξη γι' αυτό;

— Όχι, 'Υψηλότη, άλλ' ή άπόδειξη αυτή ύπάρχει, πρέπει τουλάχιστον να ύπάρχη και μπορεί κανείς να την βρη...

— Είσατε βέβαιος;

— Μάλιστα, 'Υψηλότη.

— Εγώ όμως άμφιβάλλω.

— Γιατί, 'Υψηλότη;

— Γιατί έχω την άπόδειξη ότι ή πρώτη κυρία ντε Τραμπλέϊγ ζούσε ακόμα, όταν παντρευθήκατε τη δεύτερη.

— Αυτό ειναι άδύνατον, 'Υψηλότη.

— Κι' όχι μόνο ζούσε, εξακολούθησε ο 'Αντιδασίλειος, αλλά ζη και σήμερα, κι' αυτό μπορείτε να το ιδίτε και μόνος σας.

Και, με μιάν άπότομη κίνησι, ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης τράβηξε το παραβάν.

Ο Ραούλ είδε τότε μία γυναίκα, που καθόταν ήρεμη πάνω σε μία πολυθρόνα. Το πρόσωπό της τόκρυβε μία βελούδινη προσωπίδα.

— Άντωνία Βέρντι, είπε ο 'Αντιδασίλειος, πείτε στον κύριο ντε Τραμπλέϊγ ότι δεν πέθανε ή πρώτη του γυναίκα. "Ι-σως έσας να σας πιστέψη.

Η Άντωνία Βέρντι σηκώθηκε όρθια κι' έβγαλε την προσωπίδα της.

Ο Ραούλ έμεινε σαν κεραυνόπληκτος, γιατί, στο πρόσωπο της 'Ιταλίδας τυχοδιώκτριας άναγνώρισε την πρώτη του γυναίκα, την "Ηθι, την «Κόρη του Διαβόλου»!...

Η συμφωνία

— Λοιπόν, τί λέτε τώρα, κύριε ντε Τραμπλέϊγ; ρώτησε ο 'Αντιδασίλειος ειρωνικά τον Ραούλ.

— Τίποτα, 'Υψηλότη. Καταλαβαίνω πώς είμαι καταδικασμένος. Άλλά προσέ- ξετε αυτή τη γυναίκα, γιατί ειναι τέρας!...

Η «Κόρη του Διαβόλου» προχώρησε προς το μέρος του, με τά μάτια φλογερά, με τις γροθιές σφιγμένες.

— Τολμάς να μιλάς έτσι; του είπε με μίσος. Τολμάς να με λες τέρας, έσύ, ο άπατεών, ο δολοφόνος του ντ' 'Αδίζακ!

— Όχι Νταμπινύ, σύ, που θα δολοφονού- σας και μένα την ίδια, αν δεν πρόφταίνα να φύγω;...

Ο Φίλιππος της 'Ορλεάνης έθεσε τέρ-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

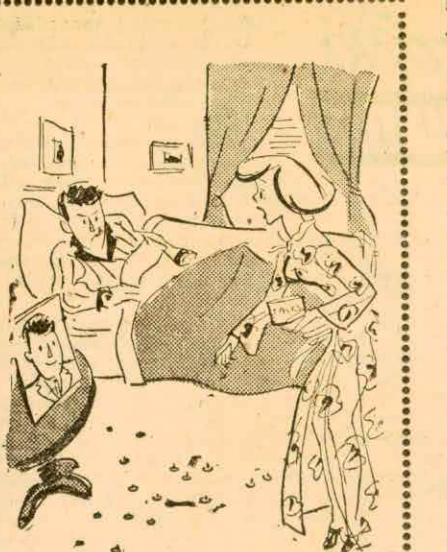
.....

.....

.....

.....

.....

— Τώρα να δούμε θα γυρίξω στο σπίτι άργά, χωρίς να σε παίρνω μυρωδιά;...

Έκείνη: Δεν ξέρεις πόσο άνηπομονά να φτάσουμε στο σπιτάκι μας!

Έκείνος: Σε καταλαβαίνω, χρυσή μου...

Έκείνη: Με στενεύουν, ξέρεις, τρομερά τά παπούτσια μου!

(Από το «Henriette»)

— Μ' έστειλε ο άδελφός μου για να μου πíte το νούμερο του τηλεφώνου σας!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

μα σ' αυτή τη σκηνή. Έκαμε νόημα στην "Ηθι, και βγήκε μαζί της από το δωμάτιο, αφήνοντας μόνο το Ραούλ.

Σχεδόν άμέσως, μπήκε μέσα ο άστυνομικός, που τον είχε οδηγήσει στα 'Ανάκτορα.

— 'Ηρθατε για να με πάτε στη Βαστίλλη; ρώτησε με πικρία ο «Ιππότης του Διαβόλου». Είμαι έτοιμος να σας άκολουθήσω.

— Συγγνώμη, κύριε ιππότη, άπάντησε ο άστυνομικός, αλλά με παρεξηγείτε. Δεν έχω καμιά έντολη να σας οδηγώ στη Βαστίλλη. Ο 'Υψηλότης διατάζει να σας επιτιρώ, ως πού να άποφασίση για σας.

Πέρασαν δυό ώρες, που φάνηκαν δυό αιώνες για το Ραούλ. Περίμενε με θανάσιμη αγωνία ν' άποφασίση ή τύχη του.

Τό διαζύγιο

Μιλάει μία μετανοημένη

Πόδες παντρεμένες, που θεωρούν τον έαυτό τους άτυποφωρα δυστυχισμένο, βλέπουν το διαζύγιο σαν μοναδική σωτηρία! Ξάπρεπε όμως κανείς να τις προειδοποιήσει ότι — εκτός των λίγων περιπτώσεων που επιβάλλεται αναπόφευκτα — το διαζύγιο είναι δυναμική! Δυναμική για το σώμα τους, για το πνεύμα τους και ιδίως για τις βαθύτερες ανάγκες της ψυχής τους. Αν ο γάμος είναι πραγματικά ένα τυχερό παιχνίδι, το διαζύγιο αποτελεί ασφαλές χάσιμο. Η ζωτοχήρα είναι πάντοτε χαμένη στο τυχερό αυτό παιχνίδι.

Θέλετε να καταστρέψετε το σπίτι σας, την ασφάλειά σας, το λόγο της υπαρέσας σας, να αλλάξετε ριζικά τις συνήθειες της ζωής σας, να προσπαθήσετε να χτίσετε ένα καινούργιο κόσμο, μόνιμο, αδόκητο, εξαντλημένη, σωματικά και ψυχικά; Ζητήστε τότε διαζύγιο...

«Ας αφήσουμε όμως να μιλήσει μία παθούσα, και μάλιστα Αμερικανίδα, που έκαμε το σφάλμα να χωρίσει απ' τον άντρα της και μετάνιωσε πικρά γι' αυτό: «Αν έχετε την καλή τύχη να είστε παντρεμένη — έστω και μ' ένα σύζυγο που έχει λίγα ελαττώματα — κρατήστε γερά αυτή την ευτυχία σας, που δεν την καταλαβαίνετε ίσως και δεν την εκτιμάτε όσο αξίζει. Αντί να χέσετε την αντίληψη ότι το σπίτι σας κι ο άντρας σας σας ανήκουν δικαίωμα, παρακαλέστε μάλλον κάθε μέρα το Θεό να τα διατηρήσει σ' όλη σας τη ζωή. Κι' αντί να σκέπτεστε το διαζύγιο, προσπαθήστε να κάμετε σωστό παράδεισο τη ζωή του άνδρα που διαλέξατε κάποτε ως ιδεώδη σύντροφο της ζωής σας.

«Όταν πήρα το διαζύγιό μου, πίστευα πως είχα σοβαρούς λόγους να φερθώ έτσι. Γιατί δεν είχα μπορέσει να καταλάβω τι συνέβαινε στην ψυχή του συζύγου μου και ν' αναζητήσω μία λογικότερη λύση.

Μη νομίζετε ότι έσπευσα να χωρίσω, αμέσως μετά τα πρώτα σημάδια της μπόρας... Είχα ένα παιδί που το λάτρευα κι' ένα σύζυγο που τον υπεραγαπούσα. Έκανα υπομονή λοιπόν επί 10 χρόνια και παρακαλούσα ν' αλλάξουν τα πράγματα. Έπειτα εξαντλήθηκε πια η αντοχή μου και ζήτησα διαζύγιο, με τη βεβαιότητα ότι

αν δεν έκανα έτσι, θα πέθαινα...

«Όταν όμως τελείωσαν όλα και βρέθηκα μέσα στο τρένο που με πήγαине μακριά, ένοιωσα την καρδιά μου βαρεία, σαν μολυβένια. Γά σφάλματα του συζύγου μου μού φάνηκαν ξαφνα σήμαντα, μπροστά στους άγνωστους φόβους που αντιμετώπιζα. Ακόμη κι' η «άλλη», η γυναίκα που είχε ξεμυαλίσει τον άντρα μου, μού φαινόταν τώρα σαν μία απειλή που θα μπορούσα να την πολεμήσω με περισσότερο θάρρος, παρ' όση την αθλιότητα της μοναξιάς.

«Κάνοντας τότε ένα αντικειμενικό αυτοέλεγχο, παραδέχθηκα ότι δεν είχα προσπαθήσει πάντα να προσφέρω την ευτυχία στον άντρα μου κι' ότι είχα κυττάξει να ικανοποιήσω εγωϊστικά τα δικά μου ενδιαφέροντα, αντί να καλλιεργήσω τα δικά του. Δεν ήταν λοιπόν φυσικό να ζητήση παρηγοριά κι' ανακούφιση στην αγκαλιά μιάς άλλης γυναίκας;

«Η έλλειψη συμπάθειας και κατανόησης εκ μέρους μου είχε βοηθήσει τα σχέδια αυτής της άλλης. Κι' όταν έγω έφυγα οριστικά από κοντά του, εκείνη μεταχειρίστηκε όλη τη στοργική της ικανότητα, για να γίνει νομίμη σύζυγός του. Βρισκόταν δίπλα του, ευτυχισμένη νύφη, ενώ εγώ έχανα πικρά δάκρυα και βασανιζόμουν από νυκτερινούς εφιάλτες... Είχα άρρωστησει από φόβο κι' από έλλειψη αυτοπεποίθησης. Δεν μπορούσα πια να φάω και ν' κοιμηθώ. Ένοιωθα κοιμμένα τα γόνατά μου, η καρδιά μου πονούσε, τα μηλίγγια μου πήγαιναν να σπάσουν... Και — το χειρότερο απ' όλα — ήξερα ότι ήμουν η μόνη υπεύθυνη για τη δυστυχία μου... ότι δεν μπορούσα να τα βάλω με κανέναν άλλον απ' τον έαυτό μου!

«Όταν άφισα τον άντρα μου, δεν είχα σκεφθώ πως μπορούσε να ξαναπαντρευτεί. Πίστευα πως θ' απέφυγε πια τα δεσμά του γάμου. Και προσπαθούσα μάλλον να του δώσω ένα σκληρό μάθημα, να τον κάμω να υποφέρει όσο είχα υποφέρει κι' εγώ. Το σχέδιό μου όμως απέτυχε. Ο άντρας μου δέχθηκε μ' ένθουσιασμό την ελευθερία που του πρόσφερα, κι' η μόνη που ζημιώθηκε ήμουν εγώ. Όταν έμαθα πως ξαναπαντρεύτηκε, μ' έπνιξε η ζήλεια, το μίσος για την άλλη, η πληγωμένη περηφάνειά μου, η επιθυμία εκδίκησης, η απελπισία... Πώς να πολεμήσω μ' όλες αυτές τις συγκινήσεις που με ταράκιζαν;

«Μα είχε κι' άλλες ακόμη συνέπειες το διαζύγιο μου! Συντρίψα την καρδιά του παιδιού μου, σ' ένα περίοδο της ζωής που χρειαζόταν περισσότερο ένα στα-

θερό περιβάλλον. Έξακολουθώ ν' αγαπώ τον άντρα μου, δίχως ανταπόδοσι. Δουλεύω σκληρά για να ζήσω χωρίς να κυλιστώ στη λάσπη...

«Όχι, καμιά γυναίκα δεν κερδίζει τίποτε με το διαζύγιο — τίποτε άλλο από απογοητεύσεις και πόνους της καρδιάς... Για να ζήσει μία παντρεμένη, πρέπει να μάθει να καταπνίγει την περηφάνειά της και να συγχωρή.

«Όσο για κείνες που δεινούνται ν' αφήσουν τις άχαρες και κουραστικές δουλειές του νοικοκυριού και να χωρίσουν για ν' αναζητήσουν πραγματικά τη ζωή τους, πρέπει να ξέρουν πως σκάβουν το λάκκο τους με τα χέρια τους! Θα βρεθούν βέβαια πολλοί άντρες, που θα τις πολιορκήσουν, θα τις περιποιηθούν, θα τους πούν πως έκαναν πολύ καλά «ν' αποτινάξουν τη σκλαβιά τους». Κανείς όμως απ' αυτούς δεν έχει στο νου του να τις παντρευτεί, να τους προσφέρει σπίνι, οικογένεια, παιδιά, αληθινή και βαθειά ευτυχία.

«Αν καταλάβετε καλά τις αθλιότητες που ακολουθούν αναπόφευκτα το διαζύγιο, θα πάψετε πια να λογαριάζετε τις μικρομίζιές του γάμου. Και, πριν ριχτείτε με ζήλο στη δουλειά του νοικοκυριού σας, θα γονατίσετε και θα λέτε στο Θεό: «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, για το όνομά μου, για τον άντρα μου, για τα παιδιά μου, γι' αυτούς που έχω το πρόνοιο να εξυπηρετώ!».

«Μην ξεχνάτε ποτέ ότι ο άντρας χρειάζεται στοργή, όσο και το παιδί σας. Αν δεν του την προσφέρετε σείς, θα την αναζητήσει αλλού. Και τότε θα καταλάβετε πως ήταν πρόνοιο αυτό που σας φαινόταν ευθύνη — μα θάναι πια πολύ αργά...

«Πριν σκεφθώ το διαζύγιο, συζητούσε την κατάσταση με τον άντρα σας και προσπαθήστε να επιτύχετε μία άμοιβαία κατανόηση. Αν αποτύχετε, καταφύγετε σ' ένα παπά ή σ' ένα ψυχίατρο... όχι όμως σ' δικηγόρο!»

ΟΙ Έσκιμωδοι προσεδύουν

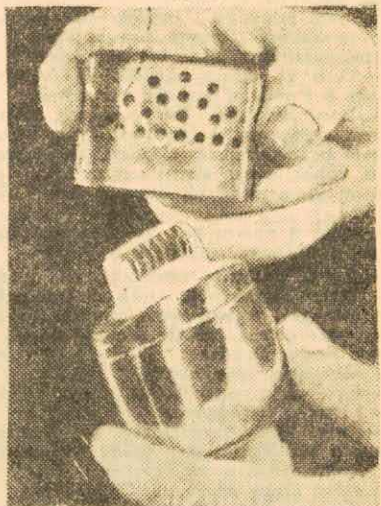
Οι Έσκιμωδοι προχωρούν με γρήγορο ρυθμό στο δρόμο της προόδου. Το ραδιόφωνο έχει εισχωρήσει σήμερα και στους πιο μικρούς καταυλισμούς. Οι Έσκιμωδοι κυνηγοί και ψαράδες απέχτησαν, έξ' άλλου, ραδιοφώνων της τέλει, που τους συνοδεύουν στις μετακινήσεις τους.

Μια άλλη πρόοδος είναι ότι άρχισαν να συνηθίζουν στην ιδέα της διαθήκης. Ως τώρα, όταν πέθαινε ένας Έσκιμωδός, εκείνοι που κληρονομούσαν τα υπάρχοντά του ήταν οι άνθρωποι που βρίσκονταν κοντά του, αδιάφορο αν ήταν συγγενείς του ή όχι. Οι τοπικές αρχές διένειμαν τελευταία σ' όλους τους κατοίκους έντυπες διαθήκες. Ο διαθέτης δεν έχει παρά να τις συμπληρώσει, για να εξασφαλίσει τη μεταβίβαση της περιουσίας του στους συγγενείς του.

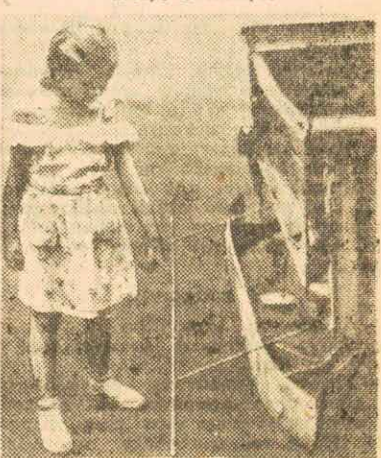
ΕΝΑ ΒΡΑΔΥΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Ο Ρομπέρ Πιγκέ, που θεωρείται ο καλύτερος Γάλλος σχεδιαστής φορεμάτων, παρουσιάζει το θαυμάσιο αυτό βραδυνο φορέμα από κίτρινο «φαίνο», στολισμένο με μικρά μπουκέτα από χρυσές πούλιες. Η φούστα είναι από γκριζό τουλί.

ΕΝΑΣ ΘΕΡΜΑΝΤΗΡΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΡΙΑ

Τα χέρια σας δεν θα «εξυλιάζουν» πια όσο κρύο κι' αν κάνει, χωρίς σ' ένα μικρό θερμαντήρα που κατασκεύασε ένας Αμερικανός. Ο θερμαντήρας αυτός και οι βενζίνη ή καθαρό οινόπνευμα.

ΤΟ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΦΡΕΝΟ

Για να προλαμβάνονται τα δυστυχήματα όταν τ' αυτοκίνητα κάνουν όπισθεν, οι Αμερικανοί έφεραν ένα δεύτερο προφυλακτήρα που εφαρμόζεται στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου. Ο προφυλακτήρας αυτός, μόλις έρθει σ' επαφή με οποιοδήποτε αντικείμενο, βάζει αμέσως σ' λειτουργία τα φρένα και σταματάει το αυτοκίνητο.

Τό κατάντημα ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ άριστοκρατών

Η λέξις λόρδος συνώνυμο της φτώχειας

Είνε στ' αλήθεια να κλαίει κανείς τους Άγγλους λόρδους. Πριν από μερικά χρόνια, η λέξις λόρδος ήτο σύμβολο ευημερίας και πλούτου. Σήμερα είναι συνώνυμο της φτώχειας και της δυστυχίας. Και τα παραδείγματα λόρδων που εξασκούν διάφορα διοριστικά επαγγέλματα — όπως του μανάβη, π.χ. — άφθονούν από κάμποσο καιρό. Αλλά συμβαίνουν και χειρότερα...

Ένα απλό παράδειγμα είναι αρκετό για να δείξει την απόγνωση των Άγγλων άριστοκρατών. Ας υποθέσουμε ότι ένας λόρδος έχει έναν πύργο 500.000 λιρών. Ξέρετε ποιος είναι ο φόρος που πρέπει να πληρώσει κάθε χρόνο στο κράτος; 300.000 λίρες! Δηλαδή κάτι περισσότερο από την αξία του μέσας σε δύο μόνο χρόνια. Κι' αν θέλει να τον διατηρήσει, θα πρέπει ν' ανακαλύψει ένα σημαντικό μεταλλείο, για να μπορεί να πληρώσει τους βαρύνοντες φόρους που του ζητάει συνεχώς το κράτος.

Μερικοί μεγάλοι ευγενείς προσπαθούν, ωστόσο, να τους διατηρήσουν. Αλλά, για να το καταρθώσουν, άνοιξαν τις τσέπες τους, εγκατέστησαν έναν ταμία στην είσοδο και δέχονται επισκέπτες με... εισιτήριο. Αυτό έκαμαν π.χ. ο δούξ του Ντεβονσάιρ, ο δούξ του Ρούτλαντ, ο μαρκήσιος του Σώλσπαρ, ο μαρκήσιος του Νόρθμπτον, ο δούξ του Νόρφολκ, ο κόμης του Ντέριμπυ, ο μαρκήσιος του Μπάθ και πολλοί άλλοι με μεγάλα άριστοκρατικά ονόματα.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι πύργοι όλων αυτών των ευγενών έχουν ιστορική αξία και περιέχουν αντικείμενα μεγάλης αξίας, πίνακες, βιβλία, έργα τέχνης, κειμήλια παντός είδους, κτλ.

Μερικοί λόρδοι υποδέχονται οι ίδιοι τους επισκέπτες τους και τους παρουσιάζουν τα αξιοθέατα του πύργου τους. Η μαρκησία του Μπάθ π.χ. οδηγεί η ίδια τους επισκέπτες...

Μικρά - Μικρά

Τα αστυνομικά κρατητήρια του Ντόρσεστερ πρόκειται να εφοδιασθούν, προσέχως με ηλεκτρικές θερμάστρες σ' όλα τα κελιά τους.

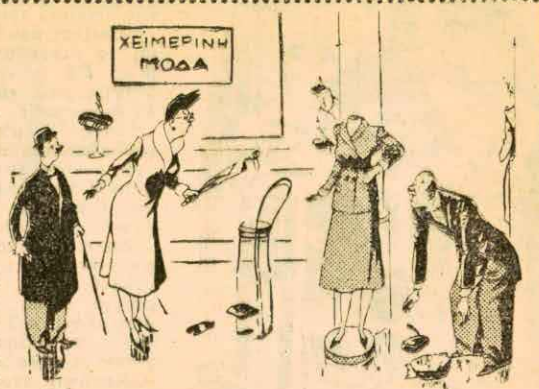
Το μικρότερο μισθό απ' όλους τους Άγγλους παίρνει ένας γραφεύς μίας ένορίας του Χερτφορντσάιρ 17 χαρτινές λίρες το χρόνο! Τελευταίος, τούκαναν αύξηση 9 πέννες τη βδομάδα!

Δεν ένθουσιασθηκε ασφαλώς καθόλου ένας φάρος της Οστάνδης, όταν τράβηξε τα δίχτυα του και βρήκε μέσα... μία τσιγάρα, που είχε μείνει απ' τον καιρό του πολέμου, χωρίς να εκραγή!

Καθώς μία αυτόματη φωτογραφική μηχανή έπεσε από μία πειραματική ρουκέτα από ύψος 108 χιλιομέτρων, δεν λειτουργήσε το αλεξίπτωτό της. Κι' όμως η μηχανή έφτασε στο έδαφος χωρίς να πάθει τίποτα!

Σ' ένα χωράφι έκτασως 10 στρεμμάτων, 16 χιλιομέτρα μακριά απ' τη θάλασσα, στο Χάκερ Μπαϊν της Ν. Ζηλανδίας, έπεσαν μία μέρα απ' τον ουρανό χιλιάδες μικρά φώρια.

Καθώς φάρμα σε μία άκρογιαλιά του Νοτάλ, μία νέα Ευρωπαία σισάθανε ένα δυνατό πρύνονμα στ' άγκιστρο της, το τράβηξε έξω κι' είδε ότι είχε πιασθή σ' αυτό... ένας πελώριος Ιπποπόταμος!

— «Ω! με συγχωρείτε... Νόμιζα πως το μοντέλο έκανε κόρτε στον άντρα μου!...

— Τί πάθατε και κλαίτε όλες; — Μάθαμε πως ο σουλτάνος έχει κι' άλλη γυναίκα!...

— Είνε ο θεός μου που σου έλεγα πως άσχαλείται με μικροεφευρέσεις!...

— Είνε ο κινηματογραφικός κριτικός που διαρκώς τους κατηγορεί.

(Από το είδ Paris)

ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΠΑΝΩ στην ηλεκτρική καρέκλα

Το τελευταίο 24ωρο του μελλοθανάτου

«Απόψε, στο «θάλαμο του θανάτου» των φυλακών του Σίνγκ - Σίνγκ, ο τάδε γκάνγκστερ θα πληρώσει το χρέος του στην κοινωνία...».

Οι αμερικανικές εφημερίδες δημοσιεύουν κάθε τόσο μια παρομοία είδηση. Εκτελέσεις στις φυλακές του Σίνγκ - Σίνγκ σημαίνει «ψησιμο πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα». 'Αλλ' οι εκτελέσεις δεν γίνονται οποτεδήποτε και όπουδήποτε. 'Η παραδοσιακή έχει καθιερωθεί μια ωρισμένη ημέρα της εβδομάδας, την Πέμπτη και μια ωρισμένη ώρα, την ένδεκάτη νυχτερινή.

'Αλλ' ως δομεί πως γίνεται η εκτέλεση ενός καταδίκου πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ωρα 9, το βράδυ. 'Η πόρτα της φυλακής ανοίγει για να επιτρέψει την είσοδο σε καμμία τριανταριά πρόσωπα, που θα παραστούν στην εκτέλεση. Αυτοί οι «θεαταί» είναι οι αντιπρόσωποι της αρχής, οι μάρτυρες, που, σύμφωνα με το νόμο, πρέπει να υπογράψουν το πρακτικό της εκτέλεσης, οι δημοσιογράφοι και μερικοί «προσκαλεσμένοι», άντρες και γυναίκες, που έχουν ειδικές άδειες του κυβερνήτου.

Εκτός από τους αντιπροσώπους των αρχών, όλοι οι άλλοι υποβάλλονται σε αυστηρότατη σωματική έρευνα. Για τους εκπροσώπους του ωραίου φύλου διατίθεται μια ειδική φύλαξη, που κάνει αυτή την έρευνα.

Στους δημοσιογράφους δεν επιτρέπεται να έχουν μαζί τους φωτογραφικές μηχανές. Γι' αυτό, οι φωτογραφίες εκτελέσεων στο Σίνγκ - Σίνγκ είναι στανιώτατες και έχουν όλες παρόη «στά κλεφτά».

'Αλλ' ως αφήσαμε τους «θεατάς» και ως περάσαμε στο κελλί του καταδίκου. Το μαρτύριο του έχει αρχίσει από το πρωί και άκριτως έπεται από το πρόγευμα. Την ώρα αυτή ο εφημέριος μπαίνει στο κελλί του και του κάνει γνωστή την επικείμενη εκτέλεση, αρχίζοντας με τις λέξεις:

«Θάρος, τέκνον μου...».

Αμέσως έπειτα εισάγονται στο κελλί του μελλοθανάτου τα μέλη της οικογένειάς του. Οι φύλακες δεν τα αφήνουν να παραμείνουν περισσότερο από δέκα λεπτά. 'Υστερα έρχεται η επίσκεψις του γιατρού. 'Η πρώτη σειρά. Γιατί θα έπακολουθήσουν και άλλες κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Αυτή η επίσκεψις είναι έντελως τυπική. 'Ο γιατρός περιορίζεται να κάμη μερικές ερωτήσεις στο μελ-

λοσάνατο για... την κατάσταση της υγείας του κι' έπειτα φεύγει. 'Εκείνος που δεν αφήνει ούτε στιγμή το μελλοθανάτο είναι ο εφημέριος. Θα μείνη κοντά του ως τη στιγμή που το θανατηφόρο ρεύμα θα διοχετευθώ στο σώμα του.

Στις 10, μπαίνει στο κελλί του μελλοθανάτου ο κουρέας. 'Ο ρόλος του συνίσταται στο να του περιποιηθώ τα μαλλιά. 'Οχι να τα κόψω. Γιατί τα μαλλιά είναι καλός αγωγός του ηλεκτρισμού.

Μετά τον κουρέα ακολουθεί το μπάνιο. Βγαίνοντας απ' αυτό, ο μελλοθανάτος, φορεί καινούργια ρούχα: λευκό πουκάμισο, μαύρο πανταλόνι και παντούφλες με λάστιχο, σε τρόπο που τα βήματα του γίνονται τελείως άθρονα.

Κατόπιν σερβίρουν στο μελλοθανάτο τὸ μεσημεριανό φαγητό του, που δεν διαφέρει από των άλλων καταδίκων. 'Ο εφημέριος τρώει μαζί του.

Στις 5 ο γιατρός ξαναγυρίζει και αυτή τη φορά υποβάλλει το μελλοθανάτο σε λεπτομερεστάτη εξέταση.

Στις 7 σερβίρουν στο μελλοθανάτο τὸ βραδυνό φαγητό του, που είναι σύμφωνα με την επιθυμία του. 'Αμέσως μετά το γεύμα ξαναεμφανίζεται... ο γιατρός.

Οι ώρες εξακολουθούν να κυλάνε άργα... Οι βελόνες του μεγάλου εκκρεμούς του Σίνγκ - Σίνγκ δείχνουν, έπειτα από πολλούς γύρους που έκαναν πάνω στην πλάκα, έντεκα παρά πέντε.

'Ενας από τους φύλακες κάνει ένα νεύμα στους «θεατάς», που διασχίζουν ο ένας πίσω από τον άλλον μια σκοτεινή αλλη και μπαίνουν σε μια μακρόστενη αίθουσα.

Είναι ο «θάλαμος του θανάτου». Στο βάθος βρίσκεται μια πινακίδα με τη λέξη «Σιωπή». Σύστασις περιττή, γιατί κανείς δεν έχει τη διάθεσι να μιλήσει. Στο μέσον του θαλάμου, ή «καρέκλα», σάν ένα απαίσιο τέρας, περιμένει τη λεία της, εφωδιασμένη μ' ένα σωρό ι-μάντες.

11 παρά ένα λεπτό.

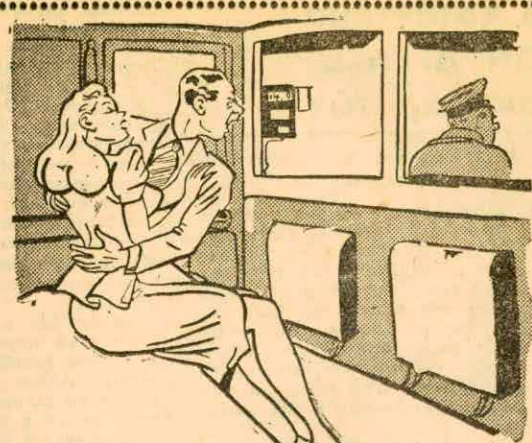
'Ο καταδίκος οδηγείται μέσα στην αίθουσα. Πεπατάει ή τον σπρώχνουν ή τον υποβάσάζουν οι φύλακες. Κανείς δεν θα μπορούσε να το πη... 'Ενα τελευταίο σπρώξιμο και ο μελλοθανάτος βρίσκεται πάνω στην «καρέκλα». Μέσα σε 40 μόνον δευτερόλεπτα, οι φύλακες, που είναι εξασκημένοι στο είδος αυτό της εργασίας, τον δένουν γύρω με τους ιμάντες, σκίζουν το πανταλόνι του στη δεξιά κνήμη, για να του περάσουν ένα ηλεκτρόδιο και του εφαρμόζουν στο κεφάλι μια δερματίνη κάσκα, που είναι εφωδιασμένη μ' ένα άλλο ηλεκτρόδιο. Τα δύο ηλεκτρόδια είναι μουσκεμένα μέσα σε αλατισμένο νερό, σε τρόπον ώστε ή επαφή με το δέρμα να είναι πλήρης.

'Ο εφημέριος σιγοψιθυρίζει μερικές προσευχές. Πλάι στο μελλοθανάτο, ο γιατρός εξέτάζει πάνω σ' ένα ειδικό όργανο τις αναπνοές του. Κατά τη στιγμή της εισπνοής, σηκώνει ξαφνικά το χέρι του. 'Ο δημῖος — στην πραγματικότητα ένας ηλεκτροτεχνίτης — κατεβάσει αμέσως το διακόπτη...

Οι ηλεκτρικές λάμπες ανάβουν και σβύνουν τρεις φορές. Μέσα στην αίθουσα απλώνεται μια όρμη ψηφωμένου κρέατος. Το σώμα του καταδίκου τινάζεται μερικές φορές κι' έπειτα μένει ακίνητο... 'Ο ηλεκτροτεχνίτης διακόπτει τη διοχέτευσι του ηλεκτρικού ρεύματος και ο γιατρός σπρωίζει το στήθοςκόπιο πάνω στην καρδιά του εκτελεσθέντος.

— Δηλώ, λέει έπειτα μ' επίσημη φωνή, ότι αυτός ο άνθρωπος έπαψε να ζή!...

11 και πέντε. 'Ολα έχουν τελειώσει. 'Η δικαιοσύνη έκαμε τὸ έργον της.

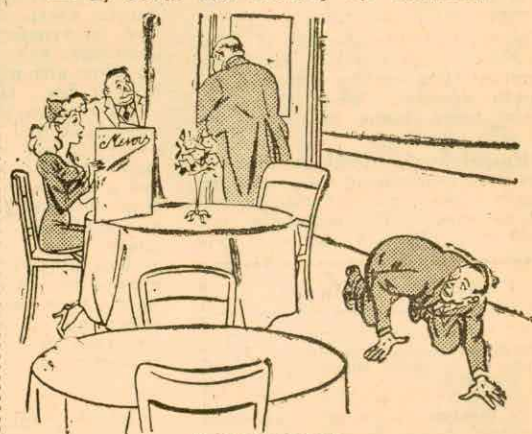

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΟΝ ΚΑ'Υ-ΜΟ ΤΟΥ!...

— Πές μου πόσο μ' αγαπάς Λάκη;
— Δεκατέσσερες χιλιάδες έγραψε κιόλας τὸ ρολόι!...

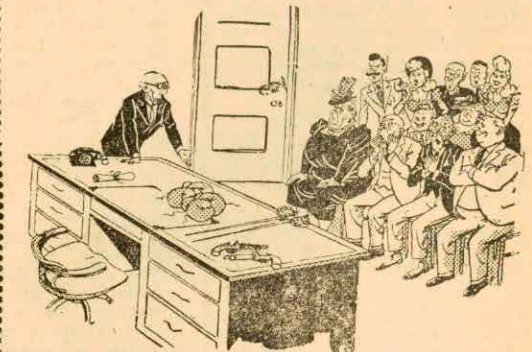

— 'Ε, σὺ!... Δεν 6λέπεις τὴν πινακίδα;

ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ!...

— 'Αγάπη μου, εγώ λέω να παραγγείλουμε, πρώτα στρείδια και γαλοπούλα και μετά 6λέπουμε!

— 'Ομολογώ ότι ο μακαρίτης διάλεξε μια πολύ πρωτότυπη μέθοδο για να όρίσει τὸν όριστικό κληρονόμο της περιουσίας του!...

Γεώργιος Ριζάρης

Η ονομασία της Ριζαρείου Σχολής, που τὸ παλιό της κτίριο στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας θυμίζει λιγάκι τὴ ζωή της Παληάς 'Αθήνας, προήλθε απ' τὸ επώνυμο του Γεωργίου Ριζάρη ο οποίος και τὴν ίδρυσε με δικά του χρήματα για να βοηθήσει τὴν πνευματικὴ ανάπτυξη τῶν 'Ελληνοπαίδων.

Εἶπε πραγματικὰ ενδιαφέρουσα ἡ Ιστορία τοῦ μεγάλου αὐτοῦ 'Ηπειρώτη, απ' τὴν παιδικὴ του ἡλικία.

Γεννήθηκε στὸ Μονοδένδρι, κοντὰ στὸ Ζαγόρι τῆς 'Ηπείρου στὰ 1769, δηλ. στὴν ἐποχὴ τῆς πρώτης καὶ αὐτῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασης ποὺ ὑποκινήθηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη τῆς Ρωσίας.

'Ηταν τριῶν ἐτῶν μόνον ὁ Γεώργιος Ριζάρης καὶ πέντε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του Μάνθος, ὅταν ξαφνικὰ καὶ πρόωρα πέθανε ὁ πατέρας τους στὸ Μονοδένδρι, στὰ 1772.

'Η οἰκογένεια ἦταν φτωχὴ καὶ ἡ δυστυχισμένη μάνα χήρα Ριζάρη ἀνέλαβε τὸ δυσκολοβάσταχτο βάρος ν' ἀναθρέψῃ καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὰ δύο ἀγῶρια της ποὺ βρῆκαν, εὐτυχῶς, ἀργότερα καὶ τὴν προστασία δύο θείων τους ἀδελφῶν τοῦ πατέρα τους, ποὺ ἦσαν, ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔμποροι στὴ Ρωσία.

Στὴν ἀρχὴ λοιπόν, ἀπροστάτευτὴ καθὼς ἦταν, ἡ χήρα Ριζάρη ἀναγκάστηκε γιὰ χάρι τῶν παιδιῶν της νὰ δουλέψῃ σκληρὰ, κόποντας καὶ πουλώντας ξύλα στὰ Ζαγοροχώρια.

'Ετσι μόλις κατῶρθωνε νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί της καὶ τὸ ψωμί τῶν παιδιῶν της ποὺ ὅταν μεγάλωσαν λιγάκι, πῆγαιναν στὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ κι' ἐμάθαιναν τὰ πρώτα γράμματα.

'Ο Γεώργιος πονοῦσε πολὺ τὴ μητέρα του ποὺ βασανίζετο δὴλ. μέρα στὰ δάση καὶ συχνὰ τῆς ἔλεγε:

— 'Αμα μεγαλώσω λιγάκι θ' ἀρχίσω νὰ κόβω ἐγὼ ξύλα καὶ τίς Κυριακές θὰ πηγαίνω νὰ ψέλνω στὴν 'Εκκλησία!

'Αλλὰ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ ὁ ἕνας θείος του στὴ Ρωσία, ἔστειλε καὶ πῆρε κοντὰ του, στὴ Μόσχα τὸ μεγαλύτερο ἀδελφό του, τὸ Μάνθο.

'Ετσι ἡ χήρα μάνα τους ἀνα-

κουφίστηκε κομμάτι, καὶ τᾶθγανε καλύτερα πέρα ὥπου ὁ ἀνδράδελφός της πῆρε καὶ τὸ μικρότερο παιδί του προστασία του.

Τὰ δύο παιδιά, στὴ Μόσχα, ἔμαθαν κοντὰ στὸ θείο τους, ὅσα γράμματα ἐπέτρεπαν οἱ περιστάσεις, ἀλλὰ πολὺ σύντομα ρίχτηκαν στὴ δουλειὰ καὶ βοηθοῦσαν τὸν ἀδελφὸ τοῦ πατέρα τους στὶς ἐμπορικὲς του ἐργασίες.

Πολὺ νωρὶς, ἔτσι, ἔμαθαν νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί τους με τοὺς κόπους τῆς καὶ σιγὰ - σιγὰ, με τὴν ὑποστήριξι τοῦ θείου τους ἀρχισαν νὰ κάνουν κι' αὐτοὶ δουλίτσες δικές τους ἕως ὅτου, με τίς οἰκονομίες τους καὶ με τίς παραχωρήσεις τοῦ πατέρα τους, ἔγιναν ἔμποροι μεγάλοι καὶ τρανοί.

'Η μεταξὺ τους ἀλληλεγγύη ἦταν, ἀπὸ μικρὰ παιδιά, παραδειγματικὴ.

Κάποτε, σὲ μιὰ ἐπιδημία ἀρρώστησαν ταυτοχρόνως καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, κι' ὁ ἕνας ἀνηनुχοῦσε καὶ παρακαλοῦσε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου. Μιὰ μέρα πῆγε ὁ γιατρός νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ καὶ καθὼς ἐξέταζε τὸ μικρότερο, αὐτὸς με δυσφορία τοῦ εἶπε:

— Δεν εἶνε καὶ τόση ἀνάγκη, γιὰτρέ, νὰ χάνης τὸν καιρὸ σου γιὰ μένα. Κύτταξε καλύτερα τὸ Μάνθο γιὰτί ἂν πάθῃ αὐτὸς τίποτε, χαθήκαμε. 'Ενὼ ἂν πάθω ἐγώ, δὲ θὰ χάσῃ οὔτε ἡ Βενετία βελόνι!...

Κι' ὁ Μάνθος, τότε, απ' τὸ ἄλλο κρεββάτι ἀπάντησε:

— Μὴ τὸν ἀκούς, γιατρέ! Πρόσεξε τον καλὰ γιὰτί τὸ ἀντίθετο θὰ συμβῇ καὶ μὴν δίνῃς προσοχὴ στὰ λόγια του! Κινδύνεψαν, τότε, καὶ οἱ δύο, ἀλλὰ σῶθηκαν. Κι' ἐξακολούθησαν τίς δουλειές τους στὸ ἐμπόριο καὶ ἡ περιουσία τους ἔγινε πολὺ μεγάλη, χωρὶς ὁμῶς καὶ αὐτοὶ νὰ ἐνοχλῶνται σὲ μεγάλα ἔξοδα.

Γεώργιος Ριζάρης

'Εκράτησαν τὸ οἰκονομικὸ πνεῦμα καὶ ἡ μόνη σπατάλη ποὺ ἀρχισαν νὰ κάνουν ἦταν τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀποφάσισαν νὰ φανοῦν πρώτα - πρώτα, χρήσιμὸι στὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα τους, τὴν πολυαγαπημένη τους 'Ηπειρο.

— Δεν ἔχει ἀξία ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἔλεγε ὁ Μάνθος, ὅταν σκέπτεται κανεὶς μονάχα τὴν καλοτέραςι τοῦ ἑαυτοῦ! Εἶνε εὐχάριστο νὰ γίνεται κανεὶς πραγματικὰ χρήσιμος καὶ σ' ἐκείνους ποὺ ἀξίζουν τὴν ὑποστήριξί του, ὅπως ἔκαμε καὶ γιὰ μᾶς ὁ θείος μας!

'Ο Γεώργιος συμφώνησε ἀπόλυτα μαζί του. Καὶ τότε οἱ δύο ἀδελφοὶ ἀποφάσισαν καὶ ἱδρυσαν στὴν ἰδιαιτέρῃ τους πατρίδα μεγάλου καὶ οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητο ἑλληνικὸ Σχολεῖο ποὺ ἐφώτισε ἔκτοτε τὴν 'Ηπειρωτικὴ νεολαία καὶ ἔκωσε τίς ἐθνικὲς παραδόσεις ἐκεῖ ποὺ ἡ τυραννία τοῦ 'Αλῆ πασᾶ ἐργαζότανε νὰ τὴ σῶθῃ.

Σὲ λίγο καιρὸ πέθανε ὁ Μάνθος ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχισε ὁ 'Αγῶνας τοῦ 1821. Καὶ πρὶν ξεφυχῇ εἶπε στὸν ἀδελφὸ του Γεώργιο:

— Τὸ τελευταῖο θνητὸ μου εἶνε νὰ γίνῃ με δικά μου χρήματα στὴν ἐλευθερὴ πατρίδα μας, τὴν 'Ελλάδα, μιὰ 'Εκκλησιαστικὴ 'Ακαδημία!

Αὐτὴ ἡ τελευταία παραγγελία τοῦ Μάνθου Ριζάρη χαράχτηκε στὴν ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ πῆρε ἀπόφασι νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία.

Μετά τὸ θάνατο τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ Γεώργιος Ριζάρης ἀλλάξε κλίμα καὶ τόπο διαμονῆς κι' ἐγκατεστάθηκε στὴν 'Οδησσό. 'Εξοήθησε χρηματικὰ τὸν πόλεμο τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ὅταν ἡ 'Ελλάς ἐλευθερώθηκε κι' ἔφτασε ὁ 'Οθῶνας στὴν 'Αθήνα, ἦρθε κι' αὐτὸς (1837) στὴ νεοελληνικὴ πρωτεύουσα, ἀποφασισμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν τελευταία ἐπιθυμία τοῦ ἀδελφοῦ του, με χρήματα τοῦ κοινοῦ καὶ ἀδιανέμητου ἀδελφικοῦ ταμείου.

Πολλοὶ μακρὺνὸι συγγενεῖς του, τότε, τὸν ἐπολιόρκησαν γιὰ νὰ βάλουν χερί στὴν περιουσία του, ἀλλ' αὐτὸς, ἔχοντας σύμβουλο τὸ σοφὸ διδάσκαλο Νεόφυτο Δούκα στάθηκε ἀλύγιστος καὶ ἱδρυσὲ τὴ Ριζαρείου Σχολή. Κι' ἀφοῦ παρέδωσε στοὺς νεωτέρους 'Ελληνας τὸ μνημειώδες ἐκπαιδευτικὸ ἱδρυμα, πέθανε εὐχαριστήσιμος, τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1841.

Στὴ Ριζαρείου Σχολὴ παλαιότερα — ὅπως καὶ σήμερα — ἔμπαιναν καὶ μαθηταὶ ποὺ δὲν προορίζοντο μόνο γιὰ τὴν ἐκκλησία. 'Ηταν καὶ εἰναι ἕνα ἀπὸ τὰ χρησιμότερα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα. Καὶ γι' αὐτό, κάποτε, ὁ Γαστριλίδης ἔλεγε στὸ μακαρίτη Παράσκευόπουλο, τὸν κατόπι Γενικὸ Γραμματέα τοῦ Δήμου 'Αθηναίων ποὺ τὸν εἶχε συντάκτῃ:

— 'Ακου νὰ σοῦ πῶ, Γεώργη! ἀπὸ δὴ καὶ πέρα θὰ παίρνω συντάχτες μόνο Ριζαρίτες! Γιατί οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποὺ μούρχονται ἐδῶ, εἶναι μὲν μάγκες ὅπως τοὺς θέλω, ἀλλ' εἶναι ἀγράμματοι! Δεν ξέρουν νὰ μουντζουρώσουν οὔτε χαρτιά!...

Καὶ κατέληξε με τὸ πλατὺ γέλιο του:

— Τοὺς θέλω μάγκες με ράσα!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ διάστημα του πολέμου, σαράντα περίπου γυναίκες πρώτες κατατάχθηκαν εθελοντικά στην Ύπηρεσία Ειδικών Επιχειρήσεων. Αφού εκπαιδεύτηκαν με κάθε μυστικότητα στη σχολή του Γουόνμπορν Μαϊνχορ, έστάλησαν για ν' αναλάβουν δράση στις διάφορες χώρες τις κατεχόμενες από τον Άξονα. Όλες τους γνώριζαν στην έντελεια τη γλώσσα κάθε χώρας όπου θα στέλλονταν, τὰ ἦθκα καὶ τὰ ἔθιμά της. Άλλες ρίχνονταν μ' ἀλεξιπτωτο, άλλες μεταφέρονταν με ὑποδρόμια καὶ άλλες με πλοία.

Όπως ἀναφέραμε κι' ἄλλοτε, οἱ γυναίκες αὐτὲς ἦσαν «στρατιῶτες ἀσχιολούμενοι στὰ μετόπισθεν τοῦ ἐχθροῦ» καὶ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέση με τὸν τύπο τῶν ὡραίων γυναικῶν που βλέπουμε στὸν κινῆ-

Ἑλληνες καὶ ἑξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ τολμηρὴ Σεσίλια

θανάτο της, τῆς ἀπονεμήθηκε ὁ Σταυρὸς τοῦ Γεωργίου.

Ἡ Σεσίλια Βίντοκ, τὸ γένος Μπράκστον, ἦταν μιὰ νεαρὴ Ἀγγλίδα 25 περίπου χρονῶν, χήρα ἑνὸς Καναδοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ σκοτώθηκε στὶς 3. Ἰουνίου 1940 στὴν ἐκκένωση τῆς Δουγκέρκης. Ὅταν κατατάχθηκε στὴ Μυστικὴ Ύπηρεσία, εἶχε ἑνὰ ἀγόρι τριῶν μόλις χρονῶν, τὸ Ντόσιαν. Ἡ Σεσίλια «ἔπεσε» με ἀλεξιπτωτο — στὴ διάρκεια ἑνὸς νυχτερινοῦ βομβαρδισμοῦ τῶν Συμμάχων — στὴ Σαξωνία, στὴν περιοχή τοῦ Κόλντιτς, μαζί μ' ἑνὰν Ἀγλο ἀξιωματικὸ ποὺ ἡ ἀποστολὴ του ἦταν ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη. Ἐπρόκειτο νάρθη σ' ἐπαφὴ μ' ἑνὰν Αὐστριακὸ ταγματάρχη, τὸν Ράιμαλ, διοικητὴ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Κόλντιτς, φανατικὸ ἀντιχιτλιστὴ, γιὰ νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ἀπόδρασι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς κρατούμενους.

Τὸ στρατοπεδὸ συγκεντρώσεως τοῦ Κόλντιτς ἦταν ἑνὰς παλιὸς πύργος ποὺ τὸν εἶχε χτίσει κατὰ τὸν 17ο αἰῶνα ὁ Αὐγουστός ὁ Ἰσχυρός. Στὸ στρατοπεδὸ αὐτὸ ποὺ εἶχε ὀνομαστῇ «Στρατοπεδὸ προσωπικοτήτων» οἱ Γερμανοὶ εἶχαν κλείσει ὀρισμένους αἰχμαλώτους, ποὺ γιὰ τὴ φύλαξί τους ἐνδιαφέρονταν ἰδιαίτερως. Μεταξὺ ἄλλων εἶχαν τὸ Ζιλ Ρομίλλυ, ἀνεψιὸ τοῦ Τσῶρτσιλ, τὸ λοχαγὸ Ἀλεξάντερ, ἐξαδελφὸ τοῦ στρατάρχη, τὸ Ζὰν Ἐλιστόουν, ἀνεψιὸ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ, τὸν ἀνεψιὸ τοῦ βασιλιά Λόρδο Λάσσελ καὶ πολλοὺς ἄλλους τῆς ἀνώτερης κοινωνίας τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ζωὴ στὸν πύργο τοῦ Κόλντιτς δὲν διέφερε ἀπ' τῶν ἄλλων στρατοπέδων συγκεντρώσεως. Κανεὶς ὥστόσο ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοὺς αἰχμαλώτους δὲν παραπονέθηκε ποτέ. Κι' ὅταν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, γύρισαν στὴν πατρίδα τους, τίποτε δὲν ἀκούστηκε γιὰ τὰ μαρτύρια καὶ τὶς κακουχίες ποὺ πέρασαν ἐκεῖ. Ἐνὰ ὅμως εἶνε βέβαιο. Ἀν κατάρθωσαν ν' ἀνθέξουν καὶ νὰ ἐπιζήσουν, αὐτὸ οφείλεται στὴ χαλύβδινη δύναμι τῆς θελήσεώς των. Ἀνάμεσα τῶν αἰχμαλώτων αὐτῶν ὑπῆρχε κι' ἑνὰς Γάλλος καθηγητὴς τῆς χημείας, ὁ Ζὰκ Λενουάρ, ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὸν τύπο μιᾶς νέας ἐκρηκτικῆς ὕλης ἐξαιρετικὰ χρήσιμης γιὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ πολέμου. Οἱ Γερμανοὶ, ὅταν εἰσέβαλαν στὴ Γαλλία, προσπάθησαν νὰ τοῦ ἀποσπᾶσουν τὸ μυστικόν. Ὑστερὰ ὅμως ἀπὸ τὴν ἐπίμονη ἀρνήσι του νὰ τοῦς τὸ ἀποκαλύψῃ, τὸν μετέφεραν σ' αὐτὸ τὸ στρατοπεδὸ ἀπ' ὅπου ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἀπαγάγουν οἱ Βρετανοί. Ἐπὶ δύο βδομάδες, ὁ Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς κι' ἡ Σεσίλια Βίντοκ — με κίνδυνο νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή — προσπάθησαν νὰ πείσουν τὸ διοικητὴ τοῦ στρατοπέδου νὰ τοὺς παραδώσῃ τὸ Λενουάρ. Στὸ τέλος δέχτηκε κείνος μετὰ τὴ συμφωνία νὰ πάρουν κι' αὐτὸν μαζί τους. Ἐτσι κι' ἔγινε. Ὅταν συμπληρώθηκε τὸ ἔργο τους, ἑνὰ ἀεροπλάνο παρέλαβε καὶ τοὺς τέσσερις ἀπὸ ἑνὰ ἐρημικὸ ἀγρὸ καὶ τοὺς μετέφερε στὴν Ἀγγλία.

Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀνάπαυσι στὴν πατρίδα της, ἡ Σεσίλια προσφέρθηκε εθελοντικῶς νὰ συμμετάσχῃ σὲ μιὰ δεύτερη ἀποστολὴ, γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἦταν λίγο πρὶν ἀπ' τὴν κατάρρευσι τῆς Ἰταλίας. Ἐφοδιασμένη μ' ἑνὰ σωρὸ ταυτότητες καὶ μ' ἑνὰ μικρὸ φορητὸ πομπὸ ξεκίνησε πάλι με τὸ ἀεροπλάνο, στὶς 24 Ἰουλίου 1943, γιὰ νὰ πᾶσθ μετὰ ἀλεξιπτωτο στὴν περιοχή τῆς Δωρίδος. Ἀρχηγὸς τῆς περιφέρειᾶς αὐτῆς ἦταν ὁ Βρεταννὸς ταγματάρχης Τζέφ Γκόντφριν Κρέτ καὶ μ' αὐτὸν ἐπρόκειτο νὰ συνδεθῇ ἡ μικρὴ κατασκοπὸς. Νὰ τί γράφει γι' αὐτὴν ὁ πιλότος τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ τὴ μετέφερε στὴν Ἑλλάδα: «Ἡ Σεσίλια, λεπτὴ καὶ ὡραία, περίμενε μαζί μ' ἑνὰν ὁμιλο βαρέως ὄπλισμένον ἀνδράν, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσουν ἀπὸ τὸ ἴδιο ἀεροδρόμιον. Φοροῦσε ἑνὰ ἀπλό φόρεμα — ἐλληνικῆς κατασκευῆς — ποὺ τῆς εἶνε μιὰ παράξενη γοητεία. Φορεσε τὸ ἀλεξιπτωτό της κι' ἀνέβηκε ἡσυχά στὸ ἀεροπλάνο. Ἦταν ἑνὰ ζωντανὸ σύμβολο τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ θάρρους, μὰ ὅσοι τὴν εἶδαν τὴν ὥρα ἐκείνη ἐνοίωσαν βαθεῖα συγκίνησι σὰν νὰ προαισθάνθηκαν τὸ τραγικὸ τῆς τέλους. Ὅταν ἐπείτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες ἀνοίγε τὴν πόρτα τοῦ ἀεροσκάφους γιὰ νὰ πηδῇ, τὴν εἶδα νὰ μοῦ χαμογελά καὶ νὰ μοῦ κλείνῃ εὐθὺς τὸ μάτι. Ὑστερὰ τίποτε πιά. Ἡ Σεσίλια, ἡ ἀγα-

πημένη Σεσίλια, χανόταν σὰ νυχτερινὴ πεταλούδα μέσα στο σκοτεινὸ κενὸ ποὺ τὸ τερμὰ του ἦταν ἡ ἐλληνικὴ γῆ».

Ἡ Σεσίλια «ἔπεσε» στὴν τοποθεσία καρρύτες. Ἐκεῖ τὴν περίμενε αὐτοπροσώπως ὁ ταγματάρχης ἱεφ μαζί με τὴν Αὐγὴ Μισούλη, τὴν τολμηρὴ Ἑλληνίδα ποὺ ἐκτελοῦσε χρεὶ συνδέσμου μεταξὺ βουνῶν καὶ πολεμῶν. Ἀφού ἔβαψαν τὸ ἀλεξιπτωτό της κι' ἐξαφάνισαν καδὲ ἱχνοὺς τῆς διαβάσεώς της, τὴν ὀδήγησαν μέσα στὴ νύχτα στο Μαλανδρίνο, ἑνὰ χωριουδάκι σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν Ἀμφίσσα. Στὸ σπίτι της κ. Βαρβάρας Σκανδάλη εἶχαν ἐγκαταστήσει τὸ μυστικὸ στρατηγικόν τους. Ἡ Σεσίλια — ποὺ ἀκόμη δὲν ἐπιτρέπεται γιὰ ὀρισμένους λόγους ν' ἀναφερθῇ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς της στὴν Ἑλλάδα — ἔμεινε ἀρκετὸ διάστημα στὸ φιλόξενο αὐτὸ χωριό. Ὑστερὰ κατέβηκε στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἐγκαταστάθηκε προσωρινὰ σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι στὴν Καλλιθέα (Πλατῶνος 27) καὶ λίγο ἀργότερα στὸ σπίτι τῆς Αὐγῆς Μισούλης στοῦ Χαροκόπου (Σοφοκλέους 45). Τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἦταν ἑνὰ συστηματικὸ καταφύγιον τῶν Βρεταννῶν κατασκόπων ποὺ τὸ θεωροῦσαν σπίτι τους.

Δεκάδες εἶνε οἱ Ἀγγλοὶ ποὺ πέρασαν ἀπὸ κεῖ μέσα. Ὁ Ζόζεφ Περίνσκυ, ὁ Τζῶν Χάουπ, ὁ Μάκ Φάλλερ καὶ πολλοὶ ἄλλοι, μετὰ τὴ βοήθεια τῆς Αὐγῆς Μισούλης, τῆς ἀδελφῆς της Ἀντιγόνης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της κ. Ἀνδρέα Μισούλη, ἀπέτελεσαν ἑνὰ ἰσχυρὸ κλιμάκιο κατασκοπείας καὶ συμποτάς, ποὺ ἔγινε ἀληθινὸς ἐπαιτήτης τῶν Γερμανῶν. Στὸ μεταξύ ἡ ἀποστολὴ τῆς Σεσίλιας — ποὺ ἔμεινε ἐν ὅλῳ πέντε μῆνες στὴν Ἀθήνα — εἶχε τελειώσει. Στὸ διάστημα ὅμως αὐτὸ, ἀντιμετωπίζοντας σὲ καδὲ δῆμα τῆς τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, προσέφερε πολὺτιμες πληροφορίες στὰ συμμαχικὰ δίκτυα καὶ στὸν ἐλληνικὸ ἀγῶνα. Ἡ «Ύπηρεσία Διαφυγῆς» ἀνέλαβε τότε νὰ τὴν στείλῃ στὴ Μ. Ἀνατολή.

Παραμονὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φυγαδευθῇ, μ' ἑνὰ καΐκι ἀπὸ τὸ Σούνιο, ἡ Σεσίλια Βίντοκ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὰ Ἑς - Ἑς. Κάποιος τὴν εἶχε καταδώσει ὡς Ἑβραία. Δυστυχῶς στὴ μαρτυρικὴ τῆς ἀνακρίσι ποὺ ἔγινε στοῦ Μέλιν, ἀνακαλύφθηκε ἡ πραγματικὴ τῆς ταυτότητα. Ἐτσι, ἡ τολμηρὴ Ἀγγλίδα καταδικάστηκε ἀπὸ ἀνώτατο στρατοδικεῖο δύο φορές σὲ θάνατον καὶ λίγες μέρες ἀργότερα τὴν ἔστειλαν στὴ Γερμανία γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ με ἀποκεφαλισμό. Μὲ ἰσχυρὴ συνδεία ἔφτασε στὸ Σααρμπρούκεν — κέντρο ἐπιλογῆς τῶν καταδικασμένων — καὶ ἀπὸ κεῖ στὸ φοβερὸ στρατοπεδὸ τοῦ Ράδενσμπουργκ. Ἐνὰ ὁλόκληρον χρόνον — ὡς τὶς 9 Ἰανουαρίου 1945 — ἔμεινε κλεισμένη μέσα σ' ἐκείνη τὴ φοβερὴ κόλασι. Οἱ ἐλπίδες της ὅμως, — γιὰτὶ ἴσως οἱ δῆμοί της εἶχαν ξε-

χασεὶ πῶς ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐκτελέσουν — ἄρχισαν νὰ πληθαίνουν σταθερά. Οἱ Σύμμαχοι προχωροῦσαν ραγδαία πρὸς τὸ γερμανικὸ εὐαφὸς κι' ἡ καταρρευσι τοῦ Γ' Ράιχ πλησίαζε.

Ὡστόσο ἑνὰ πρῶν, μαζί με τρεῖς ἄλλες Ἀγγλίδες κατασκόπους, τὴ Βαίσελν Τσάμπο, τὴ Λίλιαν Ρολφ καὶ τὴ Ντένις Μπλόκ, τὴν ἀπομονώνων αὐστηρά μέσα στὰ κελλία τοῦ θανάτου. Ἐπὶ μιὰ βδομάδα συνεχῶς ἔμειναν ἐκεῖ χωρὶς καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἐπαφὴ, νηστικὲς καὶ διψασμένες. Καὶ τὰ χαράματα τῆς 16 Ἰανουαρίου, τὶς μετέφεραν στὸ κρεματόριον τοῦ στρατοπέδου ὅπου καὶ τὶς τουφέκισαν. Ὁ ἀποκεφαλισμὸς τῆς Σεσίλια, λόγω... ἐξαιρετικῆς διαγωγῆς, μετετράπη σὲ κανονικὴ ἐκτέλεσι διὰ τουφεκισμοῦ!

Ὁ ὑποδιοικητὴς τοῦ στρατοπέδου, φὸν Ἀπλερους, ποὺ πιάστηκε ἀργότερα ἀπὸ τὶς προελαύνουσες συμμαχικὲς δυνάμεις καὶ ποὺ ἦταν παρὼν στὴν ἐκτέλεσι τῶν τεσσάρων Ἀγγλίδων, περιέγραψε με πραγματικὸ θαυμασμὸ τὸ θάρρος ποὺ εἰδείξαν ὅλες ὡς τὴν τελευταία τους στιγμὴ. Γιὰ τὴ Σεσίλια Βίντοκ, πρόσθεσε:

— Ἡ γυναίκα αὐτὴ στάθηκε με ὑψωμένον μέτωπον μπρὸς στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Οὐτε μιὰ στιγμὴ δὲ ἀνιχνύει τὸ φόβον στὰ μάτια της. Χαμογελοῦσε κι' ὅταν ἀκόμη τὸ ὠραῖο κορμὶ της εἶχε κυλήσει αἰμόφυρτον στὴ γῆ...

Ἄλλα ὅμως τραγικὰ γεγονότα συνέβαιναν στὴν Ἀθήνα. Στὶς 13 Μαΐου 1944 πιάνονταν ἀπὸ τὴν Γκεστάπο ἡ Αὐγὴ Μισούλη καὶ ὁ ἀδελφὸς της Ἀνδρέας ἐξ συνεργειᾶς τῶν «Βυρῶνων». Ὁλόκληρη ἡ δράσις τους εἶχε προσδοχῇ. Ὁ τελευταῖος κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρά τους. Ἡ Αὐγὴ Μισούλη ὅμως καταδικάστηκε σὲ θάνατον καὶ ἐρήμην ὁ ἀδελφὸς της. Τὴν ἐκέλευσαν προσωρινὰ στὶς φυλακὲς «Ἀβέρωφ» ὅπου τὴν ἔκαναν ἀφάνταστα μαρτύρια, ἐστὶ ποὺ ἀρρώστησε βαρεῖα ἀπὸ τὶς θηριώδεις τῶν Οὐνών. Βδομάδες καὶ μῆνες πάλεψε ἀνάμεσα σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατον. Τὸ βασανισμένον κορμὶ τῆς ἔφερνε τὰ ματωμένα ἀχνάρια τοῦ ἀγρίου ξυλοδαρμοῦ.

Ὡστόσο ἡ ἐκτέλεσις της δὲν πραγματοποιήθηκε. Ἡ καλὴ τῆς τύχῃ τὴν εὐνόησε μετὰ τὴν παραπάνω. Ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ Γερμανοὶ ἀρχισαν νὰ φυγούν πανικοβλητοὶ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡ Αὐγὴ Μισούλη, ζούσε. Βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ἀπελευθερώσεως.

Σήμερα ἡ τολμηρὴ αὐτὴ Ἑλληνοπούλα φέρνει τ' ὄνομα τοῦ Ἀγγλοῦ πλοιάρχου κ. Ἐντουαρντ Μάρκου καὶ ζῇ εὐτυχισμένη κοντὰ στὰ δύο ὡραϊότατα παιδάκια της. Ἡ ἀνάμνησις μονάχα τῆς Σεσίλια Βίντοκ βαθαίνει καμμιὰ φορὰ τὴ μνήμη της. Μὰ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ μεγάλῃ της σύντροφος ἔπεσε γιὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς δίνει τὴν πιὸ γλυκεῖα παρηγορία.

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ τοῦ Γιάννη Φολερ-ῶ

Τὸ χειμωνιάτικο κείνο πρῶν τοῦ 1942, ἑνὰ μικρὸ κτίρινον αὐτοκίνητο ἀνέβαινε σιγὰ τὴν ὁδὸ Πατησίων. Κάθε τόσο ἐκοδε ἀνάμεσα στὰ τετράγωνα τῶν κτιρίων, ἐδραϊνε πάλι στὴν εὐθεία καὶ ξαναγύριζε μπρὸς γιὰ νὰ ἐπαναρχισθῇ πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὅσοι ἐτύχαν καὶ τὸ εἶδαν νὰ προχώρῃ με τέτοιον περιεργόν τρόπο, καταλάβαιν ἀμέσως σχεδόν τί συνέβαινε κι' ἡ ψυχὴ τους γέμισε ἀγωνία. Γιὰτὶ τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ δὲν ἦταν, παρὰ ἑνὰ ἀπὸ τὰ πολλὰ ραδιογωνιόμετρα τῶν Γερμανῶν, ποὺ ἀναζητοῦσε τοὺς ἀσυρμάτους ποὺ δούλευαν μυστικὰ στὰ διάφορα σημεῖα τῆς Ἀθῆνας, γιὰ λογαριασμὸ τῶν Συμμάχων καὶ ἔδιναν πληροφορίες στὴ Μ. Ἀνατολή.

Σὲ ἀπόστασι ἐκατὸ μόλις μέτρων, ἀκολουθοῦσαν ἄλλα δύο αὐτοκίνητα μετὰ Ἑς - Ἑς. Πληγαιναν ὑπομονετικὰ καὶ χωρὶς νὰ διαζώνται. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς δὲ μίλουσε. Στὰ πρόσπὰ τους μονάχα τὴν ἀπλόα μνημὴν μιᾶς φοβερῆς ἀπάθειας ποὺ σκορποῦσε τὸν τρόμον τοῦ θανάτου σὲ ὅσους τ' ἀντικρύζαν ξαφνικά. Φτάνοντας στὴν ὁδὸ Ἀγίου Μελετίου, τὸ κτίρινον αὐτοκίνητο σταμάτησε ἀπτότομα. Ἀμέσως τὸ μὴνῆκαν πίσω του καὶ τ' ἄλλα δύο ποὺ ἔμειναν ἀκίνητα ἑνὰ ὁλόκληρον τέταρτον. Φαίνεται πῶς τὴν ὥρα ἐκείνη προσπαθοῦσαν νὰ καθορίσουν τὸ ἀκριβὲς σημεῖον τοῦ κυματός τοῦ συμμαχικοῦ πομποῦ ποὺ δούλευε συνεχῶς ἀπὸ τὸ πρῶν. Ὁ Γερμανὸς λοχίας χαμογέλασε ἀνεπαίσθητα.

— Ὁλοταχὺς ἀριστερά, διέταξε με φωνὴ τραχεῖα. Ὅλο ἀριστερά... Ἐστρίψαν τὴν Γ' Σεπτεμβρίου, κατέβηκαν τὴν ὁδὸ Ἀχαρνῶν καὶ στάθηκαν σιωπηλὰ μπρὸς σ' ἑνὰ διπλὸν σπίτι τῆς

Ἡ συνέχεια ὀπισθεν

— Τὸν ἐσφάξε γιὰ νὰ μὴ τὸν τουφεκίσουν, εἶπε σαρκαστικὰ ἡ Ρίτα στὸν Παπαζογλου

Τὴν παραμονὴ τῆς φυγαδεύσεώς της, ἡ Σεσίλια συλλαμβανόταν ἀπὸ τὰ Ἑς - Ἑς.

ματογράφου ἢ δ' ἀδράζουμε στὰ μυθιστορήματα. Οἱ γυναίκες αὐτὲς, καδὲ ἄλλο παρὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὰ θέλητρά τους. Οἱ περισσότερες εἶχαν ἐπιστρατευθῇ ἀπὸ τὸν κύκλο τῶν συνηθισμένων γυναικῶν καὶ ἦσαν ὑπάλληλοι, νοικοκυρὲς ἢ μητέρες. Ἦσαν γυναίκες ποὺ εἰδειχναν τὴ διάθεσι νὰ συμμετάσχουν ἐνεργῶς στὸν πόλεμον καὶ ἦσαν πρόθυμες νὰ ζήσουν μέσα στὴ φωτιά, τὸν κίνδυνον καὶ τὴν ἀγῶνα.

Ἀπ' αὐτὲς ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, εἰκοσιδύο δὲν γύρισαν πίσω. Βρῆκαν τὸν ἥρωικὸ θάνατον μακριὰ. Τὸν ἀντιμετώπιζαν ὅμως με γαλήνη καὶ ψυχραιμία ποὺ προκάλεσε κατὰπληξι καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐκτελεστάς τους. Δεκάτρει ἔπεσαν στὴ Γαλλία, δύο στὴ Νορβηγία καὶ ἑπτὰ στὴν Ἑλλάδα. Δὲν ὑπάρχει κριτήριον γιὰ νὰ μετρηθῇ ἡ ἀφοσίωσι τους στὸ καθήκον ποὺ τάχθηκαν με ἀδάμαστο θάρρος καὶ αὐταπάρνησι. Τὰ ὀνόματά τους, ἀνάμεσα καὶ σ' ἄλλα ὀνόματα τῶν γυναικῶν τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος ποὺ ἔπεσαν κατὰ τὸν πόλεμον, εἶνε χαραγμένα πάνω σὲ μιὰ πλάκα ἐξω ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ Ἀγίου Παύλου στὸ Λονδίνο. Στὴν ἐκκλησίαν αὐτὴ οἱ περισσότερες εἶχαν γονατίσει γιὰ νὰ προσευχηθοῦν λίγον προτοῦ ξεκίνησαν γιὰ τὴν τελευταία ἀποστολὴ τους. Κι' ἂν ἡ πλάκα αὐτὴ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ θὰ μὰς ἔλεγε τὴν παρακάτω ἱστορίαν γιὰ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναίκες, ποὺ μετὰ τὸ

“Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι στην Ελλάδα

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

δόου Σωζοπούλεως 17. Τά “Ες - “Ες, πή-
δσαν άμέσως απ’ τ’ αυτοκίνητα. Και σά
να έπρόκειτο να δώσουν μάχη στήθος με
στήθος με τον έχθρο, κύκλωσαν όλκληρο
τό τετράγωνο με τό πολυδάλα στο χέρι.
“Η δουλειά έγινε με άφάνταστη ταχύτητα.
“Ο επί κεφαλής αξιωματικός, μαζί με με-
ρικούς στρατιώτες πλησίασαν άθροισμα τό
σπίτι και ανέβηκαν τις σκάλες. Μία όμο-
δροντία από πέντε περίσ’ όφρα που άδει-
σαν πάνω στην κλειδωνιά, έκανε ν’ ανοίξει
διάπλατα την πόρτα. Σάν πεινασμένα ά-
γρίμια, οι Γερμανοί ώρμησαν μέσα στα
διαμερίσματα του σπιτιού. Από ένα δω-
μάτιο προβάλλε έξάλλος ένας άντρας. “Η-
ταν ό κ. Α. Πρωτοπαπάς.

— Τί θέλετε; προσπάθησε να πη. Πώς
μάς...

Δέν πρόλαβε ν’ άποτελειώσει τη φράση
του. “Η κάνη ενός περιστρώφου έπεσε βα-
ρειά στο πρόσωπό του. Σώπασε για μία
στιγμή, άλλ’ άμέσως σχεδόν ξανάδαλε τις
φωνές:

— Γιαννάκη, οι Γερμανοί! Φύγε απ’ την
πίσω πόρτα...

“Ηταν όμως άργά. Τά “Ες - “Ες ώρ-
μησαν στο δωμάτιο και συνέλαβαν τό
Γιαννάκη Φολερό μπροστά στον ασύρμα-
τό του, μαζί με τό βοηθό του Νικόλαο
Μπουκά. “Ο τομήρος “Ελληνας έξακολου-
θούσε να παραμένη άτάραχος μπρός στο
χειριστήριο του και να μεταδίδη τά τελε-
υταία νέα στο Λονδίνο. Για να τον βγά-
λουν απ’ τη θέση του οι Γερμανοί, χρειά-
στηκε να ξεριζώσουν τά σύρματα του
πομπού και να του παραλύσουν τά δάχτυ-
λα με τά φοβερά χτυπήματά τους. Οι
τρεις πατριώτες κύτταξαν με άπόγνωση
ό ένας τον άλλον.

— Κρίμα που δέν προλάβαμε να τελει-
ώσουμε την έκπομπή μας, ψιθύρισε ό
Μπουκά. Είχαμε ακόμη να μεταδώσουμε
ένα σωρό πολύτιμες πληροφορίες...

Με κοντακίες και χτυπήματα, τους γκρέ-
μισαν σχεδόν από τις σκάλες και τους
έβγαλαν έξω απ’ τό σπίτι. Τους φόρτωσαν
ύστερα σ’ ένα από τά τρία αυτοκίνητα
που τράβηξαν όλοταχώς για τό Μέρλιν.
Οι ανακρίσεις και τά μαρτυρία που έπα-
κολούθησαν εκεί είναι κάτι τό άπερίγρα-
πτο. “Επί μία όλκληρη βδομάδα προσπα-
θούσαν να τους άποσπασουν έστω και μία
λέξι για τους συνεργάτες τους. “Ωστόσο
κανείς απ’ τους τρεις πατριώτες δέν άνοι-
ξε τό στόμα του. Και ή δική τους, που
έγινε ύστερ’ από μερικές μέρες, καταδί-
καζε σε θάνατο τό Φολερό και τό Μπουκά
και σε δέκα χρόνια φυλάκιση τον κ. Α.
Πρωτοπαπά. Μά ό τελευταίος κατώρθωσε
να δρατετεύσει με μυθιστορηματικό σγε-
δόν τρόπο και να συνεχίση την πατριω-
τική του δράση σε άλλο μυστικό κλιμά-
κιο που δρούσε την εποχή εκείνη στην
Αθήνα.

Τους δυό μελλοθάνατους, τό Φολερό και
τό Μπουκά, τους έκλεισαν στα φοικώδη
κελλάϊά του Μπλόκ Α’ των φυλακών «Αδέ-
ρωφ». Σε λίγο όμως τους χώρισαν για
πάντα. Τό Μπουκά τον πήραν για έκτέ-
λεσι, ενώ τό Φολερό τον έρριχναν στο μοι-
ραίο κελλάϊ 13 μαζί με τρεις άλλους ή-
ρώες: τό Δημήτρη Γιαννάτο, τό Λαμπρό-
πουλο και τον κ. Μιχ. Παπάζογλου, διευ-
θυντή του επί της όδου Σταδίου Πρακτο-
ρείου Ταξιδιών. “Η ήρωική αυτή συντρο-
φία προσπαθούσε να παρηγορήση ό ένας
τον άλλον. Γιατί κι’ οι τέσσερες μελλο-
θάνατοι, διαισθάνονταν πως από στιγμή
σε στιγμή άγγιζε τό τέλος τους. “Ο Φο-
λερός όμως έλεγε συχνά:

— Έγώ δε θα παραδοθώ ποτέ στους
Γερμανούς. Δέ θα τους δώσω τη χαρά να
με τσεφικίσουν ζωντανό. Δέ θα τους ά-
φισω να με φάνε σαν τά πεινασμένα κο-
ράκια.

Τά έφημερώματα της 16 Δεκεμβρίου
1942, οι Γερμανοί με επί κεφαλής τον πε-
ρίφημο δημιο ντόκτωρ Γκέυ, ύποδιοικητή
του «Αδέρωφ», άκούστηκαν στο διάδρο-
μο των κελιών του θανάτου.

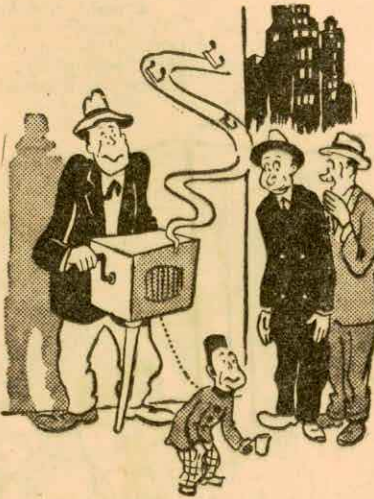
“Ο κ. Παπάζογλου ανατρίχιασε. Κά-
ποιον έρχονται να πάρουν. “Αλλά πειόν ά-
πό τους τέσσερες μελλοθάνατους; “Ο Για-

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

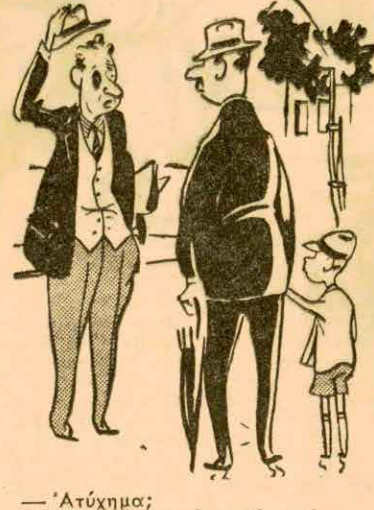

— Νομίζω παιδιά, πως αν τα μοι-
ραζώμαστε ειρηνικά, θα βγαίναμε πε-
ρισσότερο κερδισμένοι!...

(Από τό «ici Paris»)

— Τί χαριτωμένη μαϊμού!...
— Δέν είναι μαϊμού... “Ο γυιός
του είναι!...

— “Ατύχημα;
— “Οχι. Πολιτική συζήτηση!...

νάκης Φολερός κοιμόταν ήσυχος, μ’ ένα
παιδικό χαμόγελο στα χείλη. Τίποτε, καμ-
μία ύποψια δε βάραινε τον τραγικό του
ύπνο. Ξαφνικά άνοιξε τά μεγάλα του μά-
τια. Την ίδια στιγμή ή σιδερένια πόρτα
άνοιξε διάπλατα. “Η φωνή ενός δεσμοφύ-
λακα, του Φρίτς Κούρτ, άντήχησε άγρια
κι’ έγκληματική:

— Φολερός, ράους, λός, λός! (Φολερός
έξω, γρήγορα, γρήγορα!).

“Ολοι πετάχτηκαν πάνω με τον τρόπο
του θανάτου ζωγραφισμένο στο πρόσωπό
τους. “Ο κ. Παπάζογλου ζύγωσε τό Φο-
λερό, που έξακολουθούσε να μνήν ξεπλω-
μένος κατάχαμα και προσπάθησε να τον
βοήθηση να... ντυθή. “Η στιγμή ήταν
τραγική. “Ο Γιαννάκης, που τό χαμόγελό
του δέν έσβυσε ούτε λεπτό από τά χείλη
του, έκανε μία κίνηση να νόθευε να ξε-
σπαση σε τρανταχτά γέλια. Κι’ ενώ οι
άλλοι τον κύτταξαν περίεργοι γι’ αυτή
του την άπάθεια, με μία άστραπιαία τα-
χύτητα, έβγαλε από τη μικρή τσέπη της
πυτζάμας του μία χειριστική λεπίδα—που
ώς φαίνεται τη φύλαγε προσεκτικά—έ-
κουμπώθηκε γρήγορα και τράβηξε μία βα-
θειά μαχαίριά πέρα για πέρα στην κοι-
λιά του.

— Σκυλιά! “Ετσι πεθαίνουν οι “Ελ-
ληνες!

Τό αίμα ξεπήδησε από την πληγή σαν
από συντριβάνι. “Εβαψε τά ρούχα του, τά
χέρια του και όσους στέκονταν σιμά του.
“Ο κ. Παπάζογλου, ένοιωσε την ψυχή του
να φύγει. “Ωστόσο έγειρε πάνω του και
προσπάθησε να τό άποσπαση τη λεπίδα.
Μάταιος κόπος. “Ο Φρίτς Κούρτ, που μό-
λις κείνη τη στιγμή άντέληφθηκε τί συνέ-
βαινε, έδωσε και ύστερικές φωνές, ενώ
συγχρόνως με την άνάσθη του πιστολιού
του χτυπούσε τον κ. Παπάζογλου στο κε-
φάλι. Στις φωνές έτρεξαν μερικοί Γερμα-
νοί. Μαζί τους κι’ ή Ρίτα Χαρτοφύλλου
— ένα θηλυκό τέρας των φυλακών— που
ή πρώτη της δουλειά ήταν να ζητήσει ευ-
θύνες απ’ τον κ. Παπάζογλου:

— Τον έσφαξες για να μη τον τσεφικί-
σουν, είπε σαρκαστικά. Μά έννοια σου,
στή θέση του θα βάλουμε σένα.

“Εκείνος, κρατώντας από τις μασχάλες
τον αίμοφυστο Φολερό, δέν έκανε καμμία
προσπάθεια να δικαιολογήση. Τά πράγμα-
τα μιλούσαν μόνα τους. “Ωστόσο ή Χαρτο-
φύλλου, με κλωτσιές και δαγκωνιές προ-
σπαθούσε να κάνει τον έτοιμοθάνατο να...
όμολογήση. Στο μεταξύ, τό έκτελεστικό
άποσπασμα είχε πάρει από τά διπλανά
κελλάϊα τους άδελφους Καναβαράιους, τό
Χρήστο Κανέλλη και τον “Αγγλο λοχία
Μπίλ Τόμσον και τους οδηγούσε για έκ-
τέλεσι. “Η είδηση ότι ό Γιαννάκης Φολε-
ρός αυτοκτόνησε πέρασε σαν άστραπη
από στόμα σε στόμα. Οι κρατούμενοι ά-
χισαν τό συνηθισμένο τους «μούγκρισμα»
που τρέλλαινε συχνά τους Γερμανούς δε-
σμοφύλακες. Μά ό Φολερός δέν είχε πε-
θάνει ακόμη. “Ο γιαιτρός των φυλακών
Βάγκερ, διέταξε να τον μεταφέρουν στο
κελλάϊ 22. Τον έξάπλωσαν σε μία σανίδα,
τον έδεσαν χειροπόδαρά για να μην κου-
νιέται και του έρραψαν την πληγή— ά-
κριβώς όπως μπαλάνουν τά σακκία— με
σακκοράφα και σπάγγο. Δέν ύπάρχει καμ-
μία ύπερβολή στο γεγονός.

“Ο Φολερός ήταν άναίσθητος. “Η έκτέ-
λεσις του αναβλήθηκε για λίγες ώρες και
ό κ. Παπάζογλου με τη βοήθεια του άρ-
χιφύλακα Μέδα— ό τελευταίος βοήθησε
έκατοντάδες κρατούμενους με άληθινό κίν-
δυνο της ζωής του— κατάφερε να είδο-
ποίηση τους συγγενείς του Φολερού για
να γίνη ένέργεια μήττας και τό χαριστή
ή ζωή. Δυστυχώς, οι Γερμανοί δέν είχαν
κανένα άνθρωπισμό μέσα τους. Την άλλη
μέρα, στις 4 τό πρωί, τον έρριξαν μέσα
σε μία κουβέρτα και τον πήραν, όπως τό
Χριστό, για τό Σταύρωσι... Βγαίνοντας, ό
Γιαννάκης άντίζει με δυσκολία τά θυμωφα
μάτια του. Κύτταξε με χαμόγελο τους άλ-
λους μελλοθάνατους και καθώς τους άφινε
για πάντα κατώρθωσε να ψιθυρίση:

— Γεια σας, παιδιά. Είθε τό αίμα μου
να είναι τό τελευταίο που χύνεται για
την πατρίδα μας!

Αυτά ήταν τά τελευταία του λόγια. “Ο
Γιαννάκης Φολερός, έπεσε για την “Ελ-
λάδα στις 17 Δεκεμβρίου 1942.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ του Ναού της “Αναστάσεως

“Από την εποχή του Μ. Κων-
σταντίνου ως τις ημέρες μας

“Ολος ό χριστιανικός κόσμος, ά-
νεξάρτητα από δογματικές διακρί-
σεις, παρακολούθησε με βαθυτάτη
συγκίνηση τη νέα δραματική περιπέ-
τεια του Ναού της “Αναστάσεως
στην “Ιερουσαλήμ, που κινδύνευσε να
καταστραφή την περασμένη έβδομά-
δα από μία έντελώς τυχαία πυ-
καία.

“Ο Ναός της “Αναστάσεως είναι τό
σεπτότερο μνημείο της Χριστιανικής
Θρησκείας. Είναι ένα πελώριο κτίριο
που περιλαμβάνει μέσα στην περιο-
χή του τον λόφο του Γολγοθά, τό
σημείο όπου ή “Αγία “Ελένη ανάκα-
λυψε τον Τίμιο Σταυρό και τον Τά-
φο του Χριστού. Πρώτος ιδρυτής του
Ναού είναι ό Μέγας Κωνσταντίνος, ό
όποιος κατασκεύασε και τό πρώτο
“Κουβούκλιον από λαμπρά μάρμα-
ρα, περιτριγυρισμένο από δώδεκα
κιόνες με άργυρά κιονόκρανα.

Κατά τη διάρκεια των δραματι-
κών περιπετειών της “Ιερουσαλήμ,
των κατακτήσεων και των άρπαγών,
τό μεγαλοπρεπές τό Κουβούκλιον
και τά γύρω κτίσματα ύπέστησαν
άλλεπάλληλες καταστροφές. Μ’ όλα
αυτά ό Ναός της “Αναστάσεως, πό-
τε έρείπιωμένος και πότε νεοκτιζόμε-
νος, παρέμεινε τό σεπτό κέντρον της
Χριστιανικής πίστης, που την έθε-
μαινε ή ήθική δύναμις της “Αγιοταφι-
κής “Αδελφότητας, της οποίας οι ρί-
ζες ξεκινούν από την εποχή του Με-
γάλου Κωνσταντίνου.

Κατά την πρώτη περίοδο της Ι-
στορίας του θρησκευτικού αυτού
τάγματος, οι καλόγηροι που τό ά-
ποτελούσαν έκαλούντο «Σπουδαίοι
της “Αγίας του Χριστού “Αναστά-
σεως» και ή “Αδελφότης έλέγετο
“Τάγμα των Σπουδαίων». “Ιδρυτής
της “Αγιοταφικής “Αδελφότητας είναι
ό “Αγιος “Ιλαρίων (350 μ.Χ.), ό ό-
ποιος και άνήγειρε τό πρώτο μονα-
στήρι κατά τό υπόδειγμα του άνα-
χωρτικού βίου του “Αγίου “Αντω-
νίου.

“Ολοι οι μετά τον Μ. Κωνσταντί-
νο Αυτοκράτορες του Βυζαντίου πε-
ριέβαλαν τό Ναό της “Αναστάσεως
με τό ευλαβικό ένδιαφέρον τους. Πε-
ρισσότερο γενναιοδωρος όμως απ’ ό-
λους προς την ελληνική “Εκκλησία
της Παλαιστίνης δείχθηκε ό “Ιουστι-
νιανός ό Α’. “Επλούτισε τό Ναό με
άνεκτίμητα κειμήλια και ίδρυσε ξε-
νώνες για τους προσκυνητάς. Τότε
πήρε μεγάλη ανάπτυξη και τό έπί-
σιο προσκύνημα των ευλαβών Χρι-
στιανών στην “Αγία Πόλη της “Ιερου-
σαλήμ, που διατηρήθηκε αμετάβλητο
ως την εποχή μας.

Τό υπέρλαμπρο κτίσμα του Μεγά-
λου Κωνσταντίνου καταστράφηκε
250 περίπου χρόνια μετά την άνέ-
γερσί του (20 Μαΐου 614), στην έ-
πιδρομή των Περσών κατά της “Ιε-
ρουσαλήμ. “Οχι μόνον ό Ναός της
“Αναστάσεως, αλλά και όλα τά άλ-
λα θρησκευτικά ιδρύματα που άνή-
γειραν οι Αυτοκράτορες και οι ευλα-
βείς προσκυνητά μετεβλήθησαν σε έ-
ρείπια. Οι έπιδρομείς έσφαξαν χι-
λιάδες καλογήρους και λαϊκούς και
άπήγαγαν τον Πατριάρχη Ζαχαρία.
“Αλλά τό σπουδαίοτερο είναι ότι πή-
ραν μαζί με τά λάφυρα και τον Τί-
μιο Σταυρό, που τον μετέφεραν
θριαμβευτικά στην Περσία και τον
άνέκησαν τό 630 ό Αυτοκράτωρ “Η-
ράκλειος, ύστερα από τις νικηφόρες
έκστρατείες του εναντίον των Περ-
σών.

Λίγα χρόνια αργότερα, τό 638 ή
“Ιερουσαλήμ έπεσε στα χέρια των
“Αράβων κι’ από τότε αρχίζει μία

νέα περίοδος δραματικής δοκιμασίας
για τη Χριστιανική Θρησκεία και τά
μνημεία της λατρείας της.

“Ο Ναός της “Αναστάσεως ξανα-
κτίσθηκε, σύμφωνα με τη συνθήκη
που υπεγράφη μεταξύ του “Ηγεμό-
νος των “Αράβων “Ομάρ και του Πα-
τριάρχου Σωφρονίου. “Αλλά κατα-
στράφηκε πάλι τό 797 κατά διατα-
γή του Χαλίφη “Αρούν “Αλ Ρασίτ.

“Η «άπελευθέρωσις» των “Αγίων
Τόπων από τους Σταυροφόρους τό
1099 δέν υπήρξε ευεργετική για τη
Γη του Θεού Δράματος. Οι “Χρι-
στιανοί έλευθερώται» έληφάτησαν
τά ιερά μνημεία και ήλθαν σε πόλε-
μο με την “Αγιοταφική “Αδελφότη-
τα. Τότε έγινε διά της βίας και ό
πρώτος διαχωρισμός των μνημείων,
πολλά από τά οποία πήραν υπό την
κατοχή τους και διατηρούν μέχρι ση-
μερα, οι Λατίνοι. Οι Σταυροφόροι έ-
πέτρεψαν την άνοικοδόμησι του Ναού
της “Αναστάσεως, αλλά τον διεχώ-
ρισαν έσωτερικά σε διάφορα τμήμα-
τα, από τά οποία έμεινε στα χέρια
των “Ελλήνων και τό τμήμα που πε-
ριλαμβάνει τον Τάφο του Χριστού.

Τό 1517 ή “Ιερουσαλήμ περιήλθε
υπό την δικαιοδοσία των Τούρκων
και ό Σουλτάν Σελήμ ό Α’ άνεγνώ-
ρισε την κυριότητα των “Ελλήνων μο-
ναχών επάνω στα θρησκευτικά προσ-
κυνήματα. “Αλλά ή κατάσταση της
“Εκκλησίας ήταν τραγική. “Η Λατι-
νική προπαγάνδα έξώδευε άνοητα
χρήματα, ενώ οι “Ελληνες μοναχοί
δέν είχαν ούτε τά στοιχειώδη μέσα
της ζωής. “Ετσι οι Λατίνοι κατώρ-
θωσαν, με τά χρήματα και με άλλα
μέσα, να άποκτήσουν δικαιώματα έ-
πάνω σε ώρισμένα θρησκευτικά μνη-
μεία.

Την 30 Σεπτεμβρίου 1808 μία
μεγάλη πυρκαϊά κατέστρεψε για
πολλοστή φορά τό Ναό της “Αναστά-
σεως. “Από τη στιγμή εκείνη όλό-
κληρο τό υπόδουλο “Ελληνικό “Εθνος
ξεσηκώθηκε για την άνοικοδόμησί
του. “Ολοι άνεδαιρέτως προσέφεραν
για τον ιερό σκοπό και ύπήρξαν
πολλοί που έπειδή δέν είχαν χρήμα-
τα, πουλούσαν τά οικιακά τους
σκέυη για να μετάσχουν στον έρ-
αο. Οι Λατίνοι και οι “Αρμένιοι ξε-
σηκώθηκαν επίσης για να πάρουν με-
ρος στην άνοικοδόμησι και να προ-
στατεύσουν τά δικαιώματα που εί-
χαν άποκτήσει με τη βία ή με άλλα
παράνομα μέσα. Διάταγμα όμως
του Σουλτάνου που εξέδόθη τό 1809
έπέτρεπε στο “Ελληνικό Γένος να ά-
νοικοδομήση τό Ναό.

Κατά τά 130 χρόνια που έπέρα-
σαν έκτοτε τό πανσέπτο ιδρυμα της
χριστιανικής θρησκείας συνεπληρώ-
με έσωτερικά και έξωτερικά εξαρτη-
ματα και διακοσμήσεις. “Αλλά πρό
τριάντα περίπου έτών διεπιστώθη ό
κίνδυνος καταρρεύσεώς του. “Ο τρού-
λος του δέν παρουσιάζει μεγάλη
στερεότητα. “Αγγλοι και “Ελληνες
μηχανικοί που εξήτασαν την κατα-
στασί του έδωκαν τό πόρισμα ότι
όλό τό επάνω μέρος του Ναού πρέ-
πει να έπισκευασθή ριζικά. “Η έργα-
σία όμως αυτή προϋποθέτει τερα-
στιες δαπάνες, και ή “Αγιοταφική
“Αδελφότης δέν διαθέτει τους πόρους
που απαιτούνται. Μ’ όλα αυτά έγι-
ναν μερικές έπισκευές που συγκρά-
τούν επί του παρόντος τό βάλο.

“Ας σημειωθεί ότι πέρυσι, κατά τη
διάρκεια των στρατιωτικών έπαχειρή-
σεων μεταξύ “Αράβων και “Εβραίων,
έπεσαν κατά του Ναού τρία βλήματα,
αλλά ευτυχώς χωρίς σοβαρά ά-
ποτελέσματα. Τώρα ή περιοχή των
μνημείων της Χριστιανισμένης μένει
στη δικαιοδοσία των “Αράβων και
είνε χαρακτηριστικό ότι ευθύς μετά
την έκρηξη της πυρκαϊάς έφθασε επί-
τόπου ό Βασιλεύς της “Υπεριορδανίας
“Αμπντούλλά, ό οποίος εξεδήλω-
σε ζωηρό ένδιαφέρον για τη διάσωσι
του Ναού.

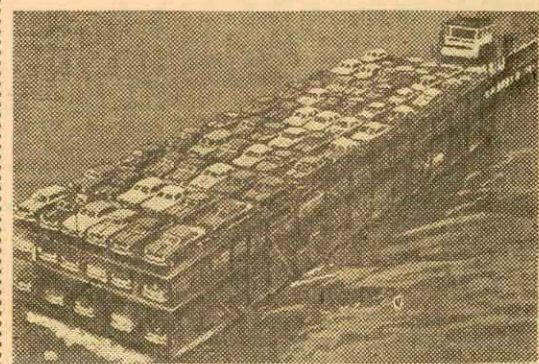
Κ. Π.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Πρό έβδομάδος, γιορτάσθηκε, όπως κάθε χρόνο, στο Λον-
δίνο, ή ημέρα των ξένων φοιτητών που βρίσκονται στην “Αγ-
γλία. “Ολοι οι φοιτητά του Λονδίνου συγκεντρώθηκαν στο
Χάιντ Πάρκ, όπου έψαλαν διάφορα φοιτητικά τραγούδια.
Στη φωτογραφία μας, μία όμους αλλοδαπών φοιτητών ξε-
κινάει για τό Χάιντ Πάρκ. Νομίζει κανείς ότι ή παρέλασις
αυτή είναι άποκράτικο καρναβάλι με τις διάφορες στολές
και τό άνδρείκελο με τό πούρο στο στόμα. Κι’ αυτό είναι
ένα απ’ τά παράδοξα της άγγλικής ζωής.

(Φωτογραφία Keystone)

ΠΟΤΑΜΟΠΛΟΙΑ ΓΙΑ 180 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Οι πολυτελέστατες αυτές κούρες που μπορούν ν’ αναπτύ-
ξουν ταχύτητα 150 χλμ. την ώρα διαπλέουν τον ποταμό
Μισσούρι με την ταχύτητα των 12 χλμ. Τό παλαιό τροχο-
κίνητο ποταμόπλοιο που τις μεταφέρει χρόνια τώρα από τό
Μέμφις, όπου βρίσκονται τά εργοστάσια παραγωγής, στον
λίμενα του “Αγίου Λουδοβίκου, δέν έχει αλλάξει από την
εποχή που πρωτομπήκε στην κυκλοφορία. “Εξακολουθεί ό-
μως να προσφέρει πολύτιμες υπηρεσίες γιατί οι τρεις γέ-
φυρές του επιτρέπουν να μεταφέρει με μίας 180 αυτοκίνητα.

Η ΦΟΡΗΤΗ ΣΥΣΚΕΥΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ

“Η έταιρία «Μαρκόνι» κατασκεύασε την είδική αυτή συσκευή
έκπομπής τηλεοράσεως εικόνων, που χωρίς στο μικρό της
βάρος και τον όγκο μπορεί να μεταφέρεται ευκολώτατα σε
οποιοδήποτε μέρος χρειασθή. “Η κερία της είναι κατευθυ-
νή, “Εκπέμπει δε σε υπερβραχεία κύματα. “Η τηλεόρασις
κοντεύει να γενικευθή σχεδόν, ένα έδω δέν την... είδαμε
κόμα.

«Δέν είμαι ΤΕΤΟΙΑ!...»

Ελευθερία... αλλά όχι έξω
απ' τα όρια

Οι κοπέλλες της εποχής μας — ιδίως στις μεγάλες πόλεις — έχουν αποκτήσει ελευθερία που δεν θα μπορούσαν καν να την φαντασθούν τα κορίτσια των περασμένων γενεών. Αλλά δεν απολαμβάνουν ακόμη όλα τα πλεονεκτήματά της. Όπως είπαμε πολύ επιτυχμένα κάποιος κοινωνιολόγος, η ελευθερία αυτή ωφέλησε ιδίως τους άντρες στο να κάνουν τολμηρές προτάσεις στα κορίτσια.

Πραγματικά, η σύγχρονη κοπέλλα ευχαριστείται να τραβάει την προσοχή και το ενδιαφέρον, αλλά μέχρι ενός σημείου. Απ' τη στιγμή που θα γίνουν υπερβολικές οι ανδρικές εκδηλώσεις απέναντί της, προπάντων δε απ' τη στιγμή που θα πάρουν ένα πεζότερο κι' υλιστικότερο χαρακτήρα, πρέπει ν' αναλύσει η κοπέλλα την εντύπωση που κάνει στους άντρες. Κατά πάσαν δέ πιθανότητα, θα διαπιστώσει τότε ότι τη θεωρούν σαν εύκολη λεία.

Συχνά δημιουργούν αυτή την παρεξήγηση εις βάρος τους τα άδωα, άφελη και πολύ εκδηλωτικά κορίτσια — ενώ υπάρχουν απεναντίας κοπέλλες υπόπτου ήθους, που κρύβονται πίσω από μια εμφάνιση «φραγκοπαναγίας».

«Ας ιδούμε όμως τι πρέπει κυρίως να προσέχει μια νέα, για να μη βρεθεί ποτέ στην ανάγκη να πη στους άντρες ότι «δεν είναι τέτοια» κι' ότι την παρεξήγησαν:

1) Η εμφάνισις. — Τι θα σκεφθεί ένας άντρας, όταν βλέπει μια υπάλληλη να ηγαίνει στη δουλειά της φορώντας φουστάνια πολύ εφαρμοστά, με τολμηρό ντεκολτέ, πολλά και φανταχτερά κοσμήματα και άθονα αρώματα; Αφού μοιάζει έτσι σαν να έχει έτοιμαστη για έρωτικό ραντεβού, είναι φυσικό να της το προτείνει ο καθένας... Δεν έπεται μ' αυτό ότι τα εργαζόμενα κορίτσια πρέπει να φορούν άκοιφα φορέματα και στροβοειδημένα παπούτσια... Μπορεί νάνε κομψά, ελκυστικά, αλλά μέσα στα όρια της λογικής και του καλού γούστου. «Ας αποφεύγουν ακόμη το υπερβολικό μακιγιάζ και τα οξυεναντισμένα ή βαμμένα μαλλιά».

2) Οι στάσεις κι' οι κινήσεις. — Το λικνιστικό βάδισμα της Μαίρι Γουέστ συντελούσε σημαντικά στη δημιουργία του τύπου της: του τύπου δηλαδή της γυναίκας με το υπερβολικό και ωμό σεξ-άππιλ. Το βάδισμα αυτό είναι μάλλον μέσον επιδείξεως, παρά κινήσεως. Απ' τον τρόπο που περπατάτε, που στέκεστε, ο άλλος θα σχηματίσει την εντύπωση ότι έχει να κάνει με μια κοπέλλα καθώς πρέπει — ή το αντίθετο. Εύτυχως, οι μακρυές φούστες επιτρέπουν σήμερα στις γυναίκες να κινούνται πιο ελεύθερα, να σταυρώνουν τα πόδια τους, κλπ., χωρίς το φόβο απρεπών... επιδείξεων!

Ο ασφαλέστερος τρόπος για να κάνει κακή εντύπωση μια γυναίκα, είναι το να πίνει πολύ. Στο σημείο αυτό — εύτυχως — δεν υπάρχει ισοτής των δύο φύλων. Κανείς δεν θα κατηγορήσει πολύ έναν άντρα, που γυρίζει σπίτι του στο κέφι... τουλάχιστον εφόσον δεν ξελοκοπάει τη γυναίκα του! Μια κοπέλλα όμως κινδυνεύει σοβαρά την υπόληψή της, όταν τη δουν λίγο μεθυσμένη.

3) Τα μέρη που συχνάζει. — Δεν είναι σωστό να δίνει ραντεβού σε ύποπτα κέντρα... ή απόκεντρα. Ούτε να ηγαίνει χωρίς

συνωδό σε μέρη αμφιβόλου σοβαρότητας. Περισσότερο να πούμε ότι η γυναίκα που θα μπη μόνη σ' ένα μπαρ, θεωρείται εύκολο κυνήγι απ' όλους τους άντρες του βρισκονται εκεί, διοντάς τους την εντύπωση ότι έχει χυθεί για να βοηθ προσωρινό σύντροφο.

4) Η συνομιλία. — Είναι γεγονός ότι οι άντρες δεν περιορίζουν πια πολύ τη γλώσσα τους μπροστά στις γυναίκες, εφόσον και το γυναικείο φύλο έχει γίνει ελευθερόστομο. Όλα τα πράγματα όμως έχουν όρια. Δεν μπορεί π. χ. μια γυναίκα να βρίζει και να βλαστημάει, αν θέλη να την θεωρούν λεπτή και ραφινισμένη.

Ακόμη σπουδαιότερο είναι το θέμα της συνομιλίας. Οι άντρες γενικά θεωρούν προκλητικές τις κοπέλλες που μιλούν για σεξουαλικά ζητήματα, έστω κι' απ' την ψυχολογική ή την κοινωνική πλευρά τους. Την ίδια κακή εντύπωση κάνουν οι πολύ σόκιν, οι «βρώμικες» ιστορίες.

5) Τα πράγματα που ανέχεται. — Κάποτε, μια κοπέλλα δεν λέει ή δεν κάνει τίποτε το απρεπές, δέχεται όμως αδιαμαρτύρητα οτιδήποτε θα κάνει ή θα πει ένας άντρας μπροστά της. Η σιωπή της θεωρείται τότε σαν ένα είδος έπιδοκίμασας. Κάνοντας πώς δεν καταλαβαίνει, ακολουθεί μια ανόητη «τακτική στρουθοκαμήλου», ή μ' άλλα λόγια κρύβεται πίσω απ' το δάχτυλό της. Έτσι όμως χειρότερεύει τα πράγματα και ριψοκινδυνεύει την υπόληψή της. Το σωστό είναι να σταματήσει με μια επιτιμητική ματιά τον άντρα που παρεκτρέπεται, ή να του φερθεί ψυχρά για να καταλάβει το λάθος του. Πάντως, αυτό πρέπει να γίνει ευθύς εξ αρχής, πριν τον άφιση να προχωρήσει. Προτιμώτερο να εκδηλώσει την αποδοκιμασία της με πράξεις, παρά με λόγια.

6) Η συντροφιά της. — Μπορεί να δεχέστε στην παρέα σας και μερικούς τύπους «μπεμ», χωρίς κοινωνικούς περιορισμούς και προκαταλήψεις. Αν όμως η συντροφιά σας αποτελείται προπάντων από... ξεμυαλισμένους, είναι φυσικό να σκεφθούν όλοι ότι ανήκετε και σεις στην ίδια κατηγορία!

Και τώρα, μην ανησυχήσετε απ' όλες αυτές τις συστάσεις και τις απαγορεύσεις. Δεν υπάρχει ίσως κοπέλλα που δεν έχει παραβη π ο τ έ κάποιον απ' τους παραπάνω κανόνες. Δεν κινδυνεύει μ' αυτό να την παρεξηγήσουν οι άντρες, εφόσον δεν το παρακάνει... Αν όμως παρατηρήσει ότι βρίσκεται διαρκώς στην ανάγκη να επαναλαμβάνει πως «δεν είναι τέτοια», σημαίνει ότι πρέπει ν' αναλύσει τον εαυτό της και να βρει εκείνο που δημιουργεί την κακή εντύπωση εις βάρος της.

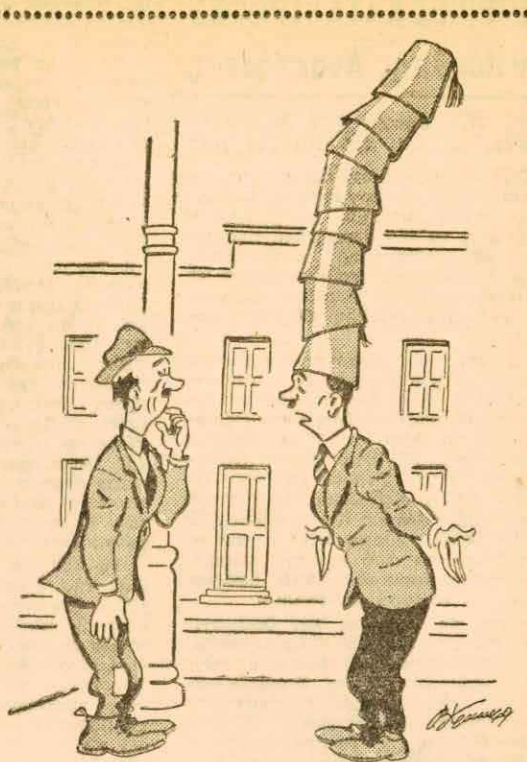
Συνέπειες της δημοκρατίας

Τρεις χιλιάδες γυναίκες της Κορέας διοργάνωσαν μια διαδήλωση και παρουσιάστηκαν στην Έθνοσυνέλευση της χώρας τους, με μαχητικές διαθέσεις. Το αίτημά τους ήταν ν' απαγορευθεί στους δημοσίους υπαλλήλους νάχουν, εκτός απ' την επίσημη σύζυγό τους, και μια ανεπίσημη — πράγμα που επιτρέπεται απ' τα έθιμα και τις παραδόσεις.

«Πώς μπορεί — είπαν — να διατηρηθ' η δομή των γυναικών ένας δημοσίου υπάλληλος;».

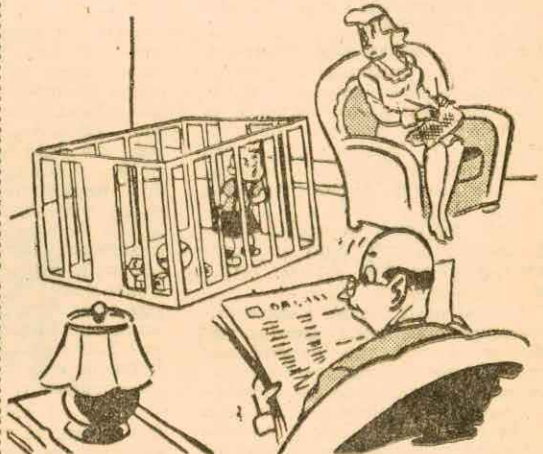
Φαίνεται ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι της Κορέας δεν βρίσκονται σε καλλίτερη κατάσταση απ' τους δικούς μας... Πάντως, οι άντρες δεν έδειξαν καθόλου ενθουσιασμό. «Ένας μάστιγας απ' αυτούς είπε:

«Νομίζω πως το παρακάνουμε, με τις δημοκρατικές αρχές!...».

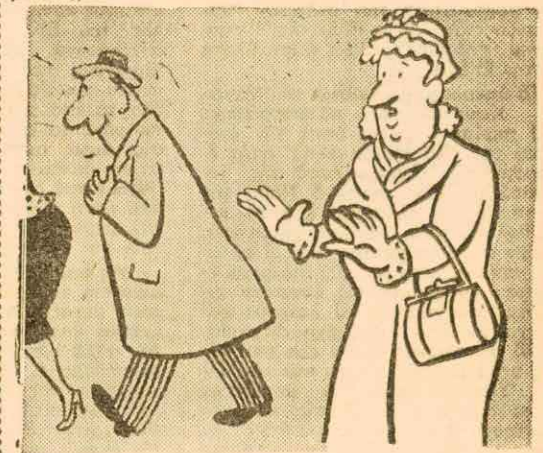

— Αμάν, μωρέ 'Ανάργυρε, πάλι δανεικά μου ζητάς; Δεν σου φτάνουν τόσα φέσια που μούχεις φορέσει;...

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Ο μ π έ μ π η ς: Τι περιμένετε από μένα όταν μεγαλώσω, αφού έχω συνηθίσει στη φυλακή από μικρός;

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

— Πού είσαι, Παύλο;... Δεν σε βλέπω...
— Εύτυχως!...

(Από την «Presse»)

Η δόνα Έστανσία, η γυναίκα του Ισπανού δικηγόρου της Λατακούνγκα έκλαιγε από είκοσι χρόνια το χαμένο παιδί της. Ο Μανουέλε ήταν αγόρι. Είπε αλήθεια πως ο Θεός την είχε εύπλαχιστή και της είχε δώσει άλλα δυο παιδιά. Μα ήταν κορίτσια.

Τί να είχε απογίνει τάχα ο Μανουέλε; Ζούσε ή είχε πεθάνει; Μ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατάφερε ποτέ να το μάθει. Όταν της τον πήραν από την αγκαλιά της, ήταν δεν ήταν τεσσαράν χρόνων. Κι' από τότε τα χρόνια είχαν κυλήσει γοργά, με τις χαρές και τις λύπες τους, με τις ελπίδες και τις απογοητεύσεις τους...

Αυτό είχε γίνει την εποχή που οι Ισπανοί θέλησαν να ξεπεράσουν το Ρίο ντε λος Ενγκάνιος και να προχωρήσουν προς το μέρος της κοιλάδας της Σάντα Έλενα.

Οι Ιθαγενείς που διαφιλονικούσαν ως τότε βήμα προς βήμα το έδαφος της πατρίδας τους, χάθηκαν αυτή τη φορά δόλωτα από μπροστά τους. Κι' οι Ισπανοί χώνονταν ολοένα και πιο βαθειά μέσα στα άπεραντα δάση που σκέπαζαν αυτά τα μέρη χωρίς να συναντούν κανένα.

Πώς θα μπορούσαν να φανταστούν πως οι έχθροί τους βρίσκονταν στην απέναντι όχθη του ποταμού και ότι ακολουθούσαν την αντίθετη κατεύθυνση από τη δική τους;

Και να τ' έγινε τότε. Ένώ οι Ισπανοί προχωρούσαν προς την κοιλάδα της Σάντα Έλενα, οι Έρυθρόδερμοι μπήκαν στο Άρανιο, σκότωσαν πολλούς από τους κατοίκους του, έβαλαν φωτιά στα σπίτια κι' έφυγαν παίρνοντας μερικά παιδιά μαζί τους. Άνάμεσα σ' αυτά ήταν κι' ο Μανουέλε. Η μητέρα του ήταν πληγωμένη στο στήθος από το βέλος ενός Ιθαγενούς και δεν μπόρεσε να υπερασπιστεί το παιδί της.

Οι Ιθαγενείς κατέβηκαν κατόπιν το Ρίο ντε λος Ενγκάνιος, από την αντίθετη όχθη αυτή τη φορά κι' οι Ισπανοί, που περιμέναν να τους βρουν μπροστά τους, τους είδαν, ξαφνικά, πίσω τους.

Οι Έρυθρόδερμοι τους έσπρωχναν ολοένα και πιο μπροστά κι' έκαναν αδύνατη την υποχώρησή τους. Στο τέλος, από τους 470 Ισπανούς, που αποτελούσαν το εκστρατευτικό σώμα, μόνον 15 κατάφεραν να σωθούν και να φτάσουν, έπειτα από αφάνταστες περιπέτειες στο Άρανιο. Οι υπόλοιποι άφησαν τα κουφάρια τους στις αβιλόξενες εκτάσεις της Σάντα Έλενα. Άνάμεσα σε κείνους που σώθηκαν ήταν και ο δόν Άλνonso ντι Μπόρρα, ο πατέρας του μικρού Μανουέλε.

Από τότε τα πράγματα είχαν αλλάξει πολύ. Οι Ισπανοί κι' οι Έρυθρόδερμοι είχαν συμφιλωθεί και ζούσαν αρμονικά μαζί. Από τ' άλλο μέρος, ο δόν Άλνonso ντι Μπόρρα, που είχε διακριθεί σε πολλές μάχες, τοποθετήθηκε στη θέση του δικηγόρου της Λατακούνγκα και βρισκόταν σε πολύ φιλικές σχέσεις με τους φυλάρχους των Ιθαγενών της περιοχής.

Αλλά, ξαφνικά, η ειρήνη ταράχτηκε και πάλι. Ένας νεαρός Ιθαγενής, ο Ούναμάγκα, είχε ξεσηκώσει τις ανυπότακτες φυλές του Άρμελίο και της Κόκα κι' έκανε μεγάλη φθορά στους Ισπανούς κατακτητές.

Ο δόν Άλνonso ντι Μπόρρα ξαναζώστηκε τότε το ξίφος του και ξεκίνησε επί κεφαλής του στρατού του για να καταδιώξει τον άπιστότατο και να ξαναφέρει την τάξη στην περιοχή της Λατακούνγκα.

Και τότε η τραγωδία του Άοάνιο ξετυλίχτηκε άλλη μια φορά. Ένώ ο δόν Άλνonso προχωρούσε προς το μέρος της Γκουαοάνια, όπου, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε, βρισκόταν το μεγαλύτερο μέρος των έπαναστατών, οι Ιθαγενείς μπήκαν στο Κοτοπαξί, την πρωτεύουσα της Λατακούνγκα και σκόρπισαν παντού το θάνατο και την καταστροφή. Ο ίδιος ο Ούναμάγκα — που σημαίνει «φερωτός αρχηγός» — διηύθυνε το έργο του όλεθρου και του αφανισμού. Έκατοντάδες Ισπανοί και μαζί μ' αυτούς πολλοί Ιθαγενείς, που είχαν πάει με το μέρος τους, βρήκαν το θάνατο κατά τη σφαγή που έπακολούθησε την κατάληψη της πόλεως.

Οι Ιθαγενείς έβαλαν κατόπι φωτιά στα σπίτια, για να ξεσκακίσουν εκείνους που είχαν κρυφτεί να βγούν έξω και καθέναν που έμφανιζόταν τον ξεπαστρεύαν με τον πιο άγριο τρόπο.

Η απαγωγή της Έσμεράλντας

λογά τους, τις έπιασαν από τα μαλλιά και τις έφεραν μπροστά στον αρχηγό τους.

Αλλά, την ίδια στιγμή, ένας άλλος Ιθαγενής, που έρχονταν τρέχοντας μ' έναν τρελλό καλπασμό από το μέρος της πεδιάδας, πλησίασε τον Ούναμάγκα και του ψιθύρισε μερικές λέξεις.

Η είδησις που έφερε στον αρχηγό του ήταν πως ο δόν Άλνonso κι' οι στρατιώτες του είχαν πληροφορηθεί την έπιθεσι έναντιον του Κοτοπαξί κι' έτρεχαν σε δύο φάλαγγες για να αποκώσουν την υποχώρησι των έπαναστατών και να τους κλείσουν μέσα στην πόλη.

Ο Ούναμάγκα έδωσε άμέσως το σύνθημα της αναχωρήσεως. Κι' όπως περνούσε μπροστά από τις τρεις γυναίκες, που έτρεμαν περιμένοντας το θάνατο, άπλωσε το χέρι του, άρπαξε την Έσμεράλτα από τη μέση, την έβριξε με το κεφάλι κάτω στη ράχη του ζώου του κι' έξαφανίστηκε μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης.

Οι Ιθαγενείς κατάφεραν να φύγουν από το Κοτοπαξί, άλλ' έπειτα από μερικές μέρες έπεισαν σε μια ένεδρα που τους είχαν στήσει ο δόν Άλνonso κι' οι άνθρωποί του και πολύ λίγοι απ' αυτούς κατάφεραν να διαφύγουν. Οι άλλοι έπεσαν κάτω από τις φονικές σφαίρες των Ισπανών ή αιχμαλωτίστηκαν.

Ο Ούναμάγκα ήταν ανάμεσα στους αιχμαλώτους. Άλλ' οι Ισπανοί είχαν βρή μέσα στη σκηνή του και μια λευκή νέα. Ο δόν Άλνonso αναγνώρισε σ' αυτή τη μεγαλύτερη από τις κόρες του. Η Έσμεράλτα του εξήγησε με δυο λέξεις τί είχε συμβεί.

Σε κακομεταχειρίστηκε; τη ρώτησε ο πατέρας της. Η νέα, χωρίς ν' απαντήσει, άρπαξε το έγχειρίδιο που κρεμόταν από τη ζώνη του δόν Άλνonso και, με μια άστραπιαία κίνηση, το βύθισε μέσα στο στήθος της. Έπειτα, σωριάστηκε κάτω, πλημμυρισμένη στα αίματα.

Πατέρα, ψιθύρισε με σδυμένη φωνή, ενώ ξεψυχούσε, πεβάνω ευχαριστήμην γιατί ξέρα πώς θα μ' εκδικηθείς. Έπειτα από δυο μέρες, ο δήμιος του Κοτοπαξί άποκεφάλισε εδωδμήντα τέσσερις από τους αρχηγούς των έπαναστατών στη μεγάλη πλατεία που άπλωνόταν μπροστά στο δικαστήριο του Κοτοπαξί.

Τελευταία από όλα έπεσε το κεφάλι του Ούναμάγκα. Μαζί μ' αυτό, όμως, κύλησε από το λαιμό του κι' ένα μικρό μενταγιόν, που κρεμόταν από μια χρυσή αλυσίδα.

Ο δήμιος το έδωσε στον Άλνonso.

Ο δικηγόρος της Λατακούνγκα έγινε άμέσως κατακτάτονος κι' έτρεξε να το δείξει στη γυναίκα του.

Είσαι βέβαιη πως αυτό το μενταγιόν ήταν εκείνο που του είχες περάσει στο λαιμό του; τη ρώτησε ο άντρας της.

— Αν είμαι βέβαιη! απάντησε η δόνα Έστανσία. Περίμενε να τ' ανοίξω...

Μέσα στο μενταγιόν βρισκόταν ένα κομματάκι κόκκαλο.

Νά το! φώναξε η δόνα Έστανσία. Αυτό το κόκκαλακι είναι από το άριστερο χέρι του Άγιου Ιακώβου της Κομποστέλλας. Είχα δώσει ένα δακτυλίδι με σμαράγδι για να το άποχτήσω...

Δυστυχισμένη! είπε ο άντρας της. Ο Ούναμάγκα ήταν ο γιος μας!

Από τότε έφυγαν απ' το Κοτοπαξί και κλείστηκαν και οι τρεις σε μοναστήρι: ο Άλνonso, η Έστανσία και η Ραφαέλα.

Ο Ούναμάγκα άπλωσε τα χέρια του κι' άρπαξε την Έσμεράλτα απ' τη μέση.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΤΑ ΚΡΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ ΚΙ' Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥΣ

Εισπνοές πενικιλίνης και προφυλακτικά έμβολια

Ένα παλιό γνωμικό έλεγε ότι «ένα κρυολόγημα περνάει σε 15 μέρες δίχως καμιά θεραπεία και σε 14 με θεραπεία». Αυτό σημαίνει ότι δεν υπήρχε κανένα αποτελεσματικό θεραπευτικό μέσον γι' αυτή την κοινότατη αρρώστια.

Σήμερα όμως, η κατάσταση έχει καλλιεργήσει αισθητά. Οι εισπνοές πενικιλίνης, εφ' όσον γίνουν εγκαίρως με τα πρώτα συμπτώματα του κρυολογήματος, περιορίζουν σημαντικά τη διάρκεια και τη σοβαρότητα του.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το αρχικό κρυολόγημα προκαλείται από ένα ιόν, που εξασθενίζει τους ιστούς και τους κάνει επιδεκτικούς σε νεώτερες μολύνσεις από διάφορα μικρόβια. Η πενικιλίνη λοιπόν δεν έχει καμιά επίδραση στον ιόν, εμποδίζει όμως να εγκατασταθούν κατόπιν τα μικρόβια, που θα προκαλούσαν πυρετό, πονόλαιμο, βήχα, πόνους στ' αυτιά, κλπ.

Στις δοκιμές που έγιναν πάνω σε 169 κρυολογημένους, τα 80% θεραπεύθηκαν σε 1-3 ημέρες, με τις εισπνοές πενικιλίνης. Μόνο σε 3 περιπτώσεις δεν παρατηρήθηκε καμιά βελτίωση.

Μερικά απ' τα αποτελέσματα ήταν αξιοσημείωτα. Ένας δυνατός πονόλαιμος πέρασε σε μια ώρα. Άλλοτε πάλι, οι κρυολογημένοι ένοιωσαν ότι ξεβουλώθηκε άμεσως η μύτη τους κι' ότι μπορούσαν να αναπνεύσουν πιο ελεύθερα. Έλειψε επίσης η γενική «κούραση» κι' οι κόμορες.

Οι γιατροί αναγνωρίζουν ότι τα φαινόμενα αυτά δεν μπορούν να εξηγηθούν με τις ήδη γνωστές ιδιότητες της πενικιλίνης. Παραδέχονται όμως ότι είναι πραγματικά — κι' αυτό κυρίως ενδιαφέρει τους αρρώστους.

Στην αρχή, οι εισπνοές πενικιλίνης γίνονταν με πυκνή διάλυση φαρμάκου και με πολύπλοκες κι' ογκώδεις νοσοκομειακές συσκευές, σε περιπτώσεις μολύνσεων των ανωτέρων ή κατωτέρων αναπνευστικών οργάνων (ιγμορίτιδες, βρογχίτιδες, πνευμονίες, βρογχικών άσθμα, κλπ.). Κατόπιν όμως, άρχισε να χρησιμοποιείται για το σκοπό αυτό λεπτοτάτη σκόνη πενικιλίνης, διασκορπισμένη σαν σύννεφο.

Η νέα αυτή μέθοδος παρουσίαζε πολλά τεχνικά προβλήματα: Την παραγωγή πολύ λεπτής σκόνης πενικιλίνης. Την προφύλαξη της απ' την υγρασία (γιατί η πενικιλίνη απορροφά εύκολα υδατμούς απ' τον αέρα και παθαίνει τότε αποσύνθεση). Την κατασκευή της συσκευής από κατάλληλο υλικό που να μην επιδρά χημικά στην πενικιλίνη. Την παρεμπόδιση της επικάθωσης της σκόνης στην εσωτερική επιφάνεια της συσκευής, κλπ.

Τέλος, επινοήθηκε μια απλή

και φθηνή συσκευή, από διαφανή πλαστική ουσία. Η χρησιμοποίησή της είναι εύκολη, σαν το κάπνισμα της πίπας. Ο αέρας της εισπνοής παρασύρει τη σκόνη του φαρμάκου μέσα στη μύτη ή στο στόμα, κι' από εκεί στα κατώτερα αναπνευστικά όργανα. Η πενικιλίνη σχηματίζει τότε ένα λεπτό στρώμα πάνω στους ερεθισμένους βλενογόνους ιστούς και φέρνει ένα ισχυρό τοπικό αποτέλεσμα. Συγχρόνως, απορροφάται σιγά-σιγά απ' το αίμα, επί πολλές ώρες μετά την εισπνοή, και φτάνει ως τους βαθύτερους ιστούς που έχουν προσβληθεί απ' το κρυολόγημα.

Τέτοιες συσκευές, μαζί με τα σχετικά «καυούλια» πενικιλίνης, υπάρχουν ήδη σε ώριμα μεγάλα αθηναϊκά φαρμακεία.

Εξ άλλου, οι επιστήμονες προσπαθούν να βρουν ένα προφυλακτικό έμβολιο κατά του κρυολογήματος. Για να το κατορθώσουν, μελετούν πρώτα τις ιδιότητες του ιού αυτής της αρρώστιας. Τον έχουν ήδη μάλισμα με το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο κι' έχουν εξακριβώσει ότι μοιάζει πολύ με τον ιόν της γρίπης κι' ότι έχει διάμετρο ενός δεκάκις χιλιοστού του χιλιοστού μέτρου. Είναι τόσο ανθεκτικός, ώστε δεν καταστρέφεται ούτε σε θερμοκρασία 70 βαθμών υπό το μηδέν.

Φαίνεται όμως ότι δεν υπάρχει ένα μόνον είδος ιού κρυολογήματος, αλλά πολλά. Για να γίνει λοιπόν γενικά αποτελεσματικά ένα έμβολιο, θα πρέπει να παρασκευασθεί από καλλιεργειές όλων αυτών των ιών μαζί.

Τα έμβολια που υπάρχουν σήμερα κατά του κρυολογήματος, σκοτώνουν μόνο τα μικρόβια που προκαλούν τις νεώτερες μολύνσεις κι' επιπλοκές, κι' όχι τον αρχικό ιόν. Έχουν δηλαδή κι' αυτά, όπως κι' η πενικιλίνη, το μειονέκτημα ότι δεν παρεμποδίζουν το κρυολόγημα, αλλά το κάνουν ελαφρότερο και συντομότερο και δεν αφίνουν τον οργανισμό να εξασθενήσει απ' τις μικροβιακές προσβολές.

Τα έμβολια αυτά υπάρχουν και σε ταμπλέτες, που χορηγούνται απ' το στόμα. Η δόσις είναι: 1 την ημέρα επί 7 ημέρες, και κατόπιν 2 την εβδομάδα επί ολόκληρο το χειμώνα.

Τέλος, το «μπεναντράλ» είναι ένα νέο φάρμακο, που ελαττώνει πολύ τις εκκρίσεις της μύτης και το βήχα μέσα σε 24 ώρες. Πρέπει όμως να παίρνεται άμεσως με τα πρώτα συμπτώματα του κρυολογήματος. Οι αποτυχίες που έχει σημειώσει ως τώρα, είναι μόλις 10%.

□□

Η θεραπεία της πολιομυελίτιδας

Στις Ηνωμένες Πολιτείες έχουν

σημειωθεί 8.000 κρούσματα πολιομυελίτιδας, σχεδόν διπλάσια δηλαδή απ' τα περσινα. Οι κυριότεροι παράγοντες για τη θεραπεία αυτής της αρρώστιας — λέει ένας ειδικός — είναι ένα καλό ορθοπαιδικό νοσοκομείο, ένας έμπειρος φυσιοθεραπευτής, και ιδίως η πλήρης συνεργασία του αρρώστου. Με τις συνθήκες αυτές μόνο στα 23% των αρρώστων μπορεί να απομείνει μία παράλυσις.

Στα τελευταία λίγα χρόνια, η πολιομυελίτις γινόταν διαρκώς λιγότερο παιδική αρρώστια, και κινδύνευαν απ' αυτήν ακόμη κι' οι ενήλικες. Το ποσοστό των κρουσμάτων σε ενήλικους στις Ηνωμένες Πολιτείες, ανέβηκε σε 25%, ενώ το 1916 ήταν μόλις 3,7%. Και στην Κοτεχάγη, το 1944, τα 53% των θυμάτων ήταν ηλικίας άνω των 15 ετών.

Σ' ένα παγκόσμιο συνέδριο, που διοργανώθηκε πέρσι στη Νέα Υόρκη, διαπιστώθηκε ότι η πολιομυελίτις είναι διεθνής αρρώστια, που έχει πάρει διαστάσεις επιδημίας στην Κίνα και στις Φιλιππίνες. Τα περισσότερα όμως κρούσματα συμβαίνουν στις Ηνωμένες Πολιτείες και στις Σκανδιναβικές χώρες.

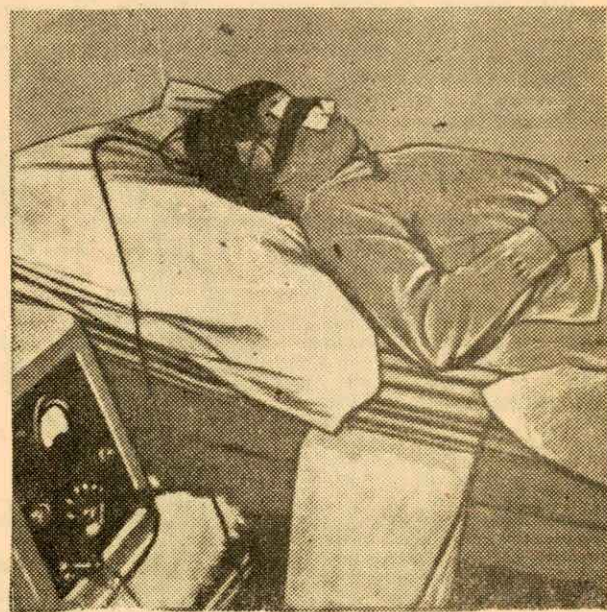
Ένα νέο έμβολιο παρέχει άνοσια στους πιθανούς στούς οποίους δοκιμάστηκε. Θεωρείται όμως πολύ επικίνδυνο ακόμη για δοκιμές σε ανθρώπους.

Δεν είναι γνωστό με ποιά τρόπο εισχωρεί στο σώμα ο ιός της πολιομυελίτιδας. Έχει διαπιστωθεί ωστόσο ότι η αρρώστια αυτή δεν είναι πολύ κολλητική, όπως π.χ. η παρωτίτις. Είναι λίγες οι περιπτώσεις που προσβεβλήθηκαν πολλά μέλη της ίδιας οικογένειας. Δεν μολύνονται επίσης εύκολα τα πρόσωπα που βρίσκονται σ' επαφή με τον αρρώστο ως που ν' αναγνωριστεί η αρρώστια του και ν' απομονωθεί.

Οι δύο σημαντικές πρόοδοι στον αγώνα κατά της πολιομυελίτιδας είναι: ο «καλυδίνος πνεύμων» για περιπτώσεις παραλύσεως των αναπνευστικών μυών, και το μασάζ κι' η γυμναστική των αρρώστων μυών.

Για το κόψιμο του γύψου

Το κόψιμο των γύψων επιδέχεται, που εφαρμόζονται στα σπασμένα χέρια ή πόδια, ως που να κολλήσει το κάκκαλο, ήταν πάντα μια δουλειά δύσκολη και κουραστική. Τώρα λοιπόν γίνεται εύκολα και γρήγορα μ' ένα νέο ηλεκτροκίνητο μηχάνημα, εφοδιασμένο με μια λεπίδα που εκτελεί ταχύτερες κινήσεις παλμικές (28.000 στο λεπτό). Όταν η λεπίδα αυτή ακουμπά σ' ένα σκληρό υλικό, όπως είναι ο γύψος, το κόβει γρήγορα. Αν όμως συναντήσει τη

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Μεταξύ των μεθόδων που χρησιμοποιούνται σήμερα για την καταπολέμηση της πολιομυελίτιδας, η ηλεκτροθεραπεία κατέχει την πρώτη θέση. Ο μικρός αυτός αρρώστος δεχεται για μερικά λεπτά της ώρας ένα ηλεκτρικό ρεύμα που διασπίζει τον νωτιαίο μυελό του. Η μέθοδος δεν είναι καθόλου δύσκολη.

σάρκα — ή ύφασμα, ή οτιδήποτε άλλο μαλακό πράγμα — δεν την κόβει, γιατί παλλεται κι' αυτή μαζί με τη λεπίδα.

Γυαλέχαρτο για τα σημάδια του δερμάτος

Πέντε πλαστικοί χειρουργοί του Νητρώιτ επινόησαν μια νέα μέθοδο απαλλαγής του δερμάτος απ' τα σημάδια που αφήνουν τα μπιμπικά ή η εύλογια. Το τρίβουν δηλαδή απλούστατα με γυαλέχαρτο, εφαρμοσμένο πάνω σ' ένα ειδικό εργαλείο! Σ' άλλες περιπτώσεις χρησιμοποιούν για τον ίδιο σκοπό ένα σμυριδοτρόχο! Με τον τρόπο αυτόν αφαιρούνται επίσης οι ανεξέλεπτοι λεκέδες του δερμάτος, το «κταουά», κλπ.

Σας πονεί ο σβέρκος;

Θάχνη συμβή ίσως να σας πιάσει ένας πόνος στο σβέρκο, που επεκτείνεται ως τους ώμους και που οφείλεται σε κουραστική εργασία, σε κακή στάση ή σε νευρική υπερτάση. Αν επαναλαμβάνεται συχνά, ο πόνος αυτός αποτελεί πια μια πραγματική πάθηση. Η θεραπεία της συνίσταται σε μασάζ, θερμότητα, ακτίνες Χ, ενέσεις νοβοκαΐνης και κατάλληλες γυμναστικές ασκήσεις.

Στρεπτομυκίνη στις «τριγυρίστρες»

Οι «τριγυρίστρες» είναι μια γνωστή κι' οδυνηρή πάθηση, που οφείλεται στη μόλυνση του γύρου των νυχιών από διάφορα μικρόβια. Πολλές φορές, προκαλεί το πείσιμο των νυχιών. Άλλοτε χρησιμοποιούνται στην περίπτωση αυτή διάφορα φάρμακα, που αργούνταν όμως να φέρουν αποτέλεσμα. Στα τελευταία χρόνια, δοκιμάστηκε μ' άριστη επιτυχία η αλοιφή πενικιλίνης. Ακόμη όμως καλύτερη απέδειξε μια παρόμοια αλοιφή με στρεπτομυκίνη. Μ' αυτήν, επιτυγχάνεται γρηγορότερη θεραπεία και επουλώνει κι' αποφεύγονται οι επιπλοκές από νέες μολύνσεις.

Ένα άκινδυνο έντομοκτόνο

Οι δοληγείς χρήσεις του D.D.T. τονίζουν πάντα ότι έχει δηλητηριώδη ενέργεια στους ανθρώπους και στα ζώα κι' ότι συνεπώς δεν πρέπει να πέσει ποτέ μέσα σε φαγώσιμα. Τώρα όμως κατασκευάζεται στην Αμερική ένα νέο έντομοκτόνο, το «μεθο-εχλωρίον», που είναι απηλλαγμένο απ' αυτό το μειονέκτημα, ενώ συγχρόνως έχει ισχυρότερα αποτελέσματα.

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΑΜΟΙΒΑΔΩΝ

Τέσσερα χαινούργια φάρμακα

Έπειτα από ένα παιδικό πάρτυ, που είχε δοθεί σ' ένα σπίτι της Ν. Υόρκης, όλες οι μικρούλες που είχαν λάβει μέρος σ' αυτό, ένοιωσαν πόνους στο στομάχι, διάρροια κι' άλλες γαστρικές ανωμαλίες. Στην αρχή, οι μητέρες νόμισαν ότι επρόκειτο για απλή δυσπεψία. Άλλα η κατάσταση αυτή εξακολούθησε και χειρότερη μάλλον.

Τέλος, οι υγειονομικές αρχές έκαναν μια έρευνα κι' εξακρίβωσαν ότι ο μάγειρος που είχε ετοιμάσει τα φαγητά του πάρτυ, έπαχε από αμοιβαδική δυσεντερία, κι' η αρρώστια του είχε μεταδοθεί στα παιδιά.

Η αμοιβαδική δυσεντερία είναι οι κοινές λεγόμενες «αμοιβάδες» — από το όνομα του μικροσκοπικού μονοκυττάρου οργανισμού που προκαλεί αυτή την ασθένεια και που φαίνεται στο μικροσκόπιο σαν μια άμορφη σταγόνα ζελατίνης. Μερικοί τέτοιοι οργανισμοί βρισκόνταν, καθώς φαίνεται, στα χέρια του μάγειρου, που δεν είχε φροντίσει να τα πλύνει καλά, κι' έτσι πέρασαν στα φαγητά των παιδιών.

Στην περίπτωση λοιπόν αυτή, δοκιμάστηκε για πρώτη φορά ένα νέο φάρμακο: η «βερτραινίνη» (ένα αντιβιοτικό σαν την πενικιλίνη, για το οποίο έχουμε γράψει κι' άλλοτε). Τα άρρωστα παιδιά τόπαιραν καθημερινώς απ' το στόμα. Σε 10 μέρες, είχαν γίνει τελείως καλά κι' οι αμοιβάδες είχαν λειψεί τελείως απ' το πεπτικό τους σύστημα. Από τότε πέρασαν αρκετοί μήνες, χωρίς καμιά υποτροπή της ασθένειας.

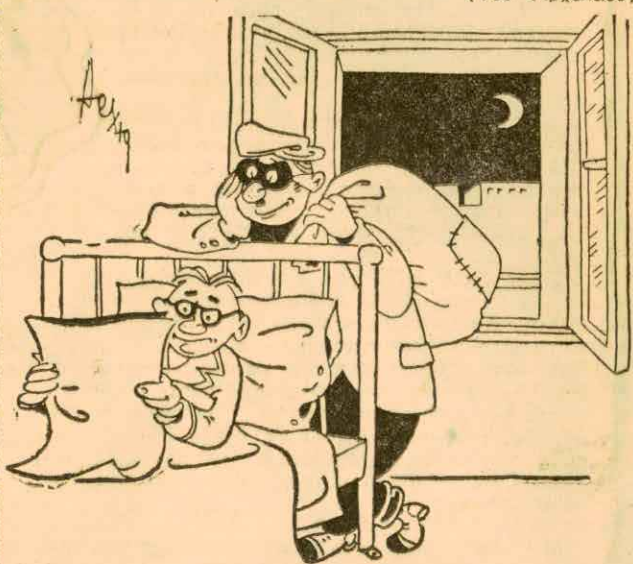
Πρέπει να σημειωθεί ότι οι αμοιβάδες έθεωρούντο ως τώρα σαν μια απ' τις πιο δυσκολοθεραπεύτες αρρώστιας. Το 1933, στο διάστημα της Παγκοσμίου Έκθεσης του Σικάγου, έπαθαν αμοιβάδες 1.000 άτομα σ' αυτή την πόλη, και τα 40 πέθαναν.

Εκτός απ' τη δακτριανίνη, έχει δώσει ικανοποιητικά αποτελέσματα κατά των αμοιβάδων κι' ένα άλλο αντιβιοτικό, η «χρυσομυκίνη». Πάντως βρίσκονται ακόμη και τα δυο στο στάδιο των πειραμάτων. Ο δόκτωρ Χάρρυ Μόστ, του Ιατρικού Κολλεγίου του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, έκανε τελευταίως μιά ανακοίνωση στην Ιατρική Ακαδημία, τονίζοντας ότι επέτυχε πολλές θεραπείες αμοιβάδων με τη δακτριανίνη. Κι' άλλοι συνάδελφοί του δεβαιώνουν το ίδιο για τη χρυσομυκίνη.

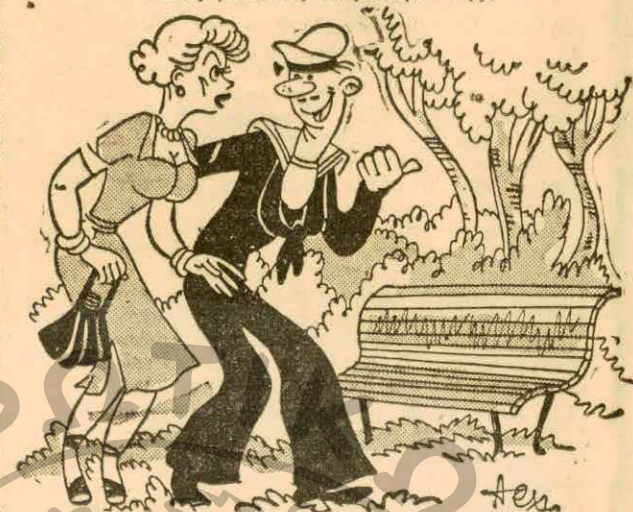
Εξ άλλου, δοκιμάσθηκαν μ' άριστη επιτυχία κατά της ιδίας αρρώστιας δυο νέα συνθετικά χημικά φάρμακα, το «C. C. 914» και το «C. C. 1037». Είναι και τα δυο ενώσεις άρσενικού με άλλες ουσίες. Οι δόκτορες Άντερσον, Μόσκιτ και Τζόνσον, της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, εξακρίβωσαν ότι τα φάρμακα αυτά καταστρέφουν τις αμοιβάδες μέσα στα έντερα 10 φορές καλλίτερα από κάθε άλλο, παλαιότερο.

Γελωτοθεραπεία

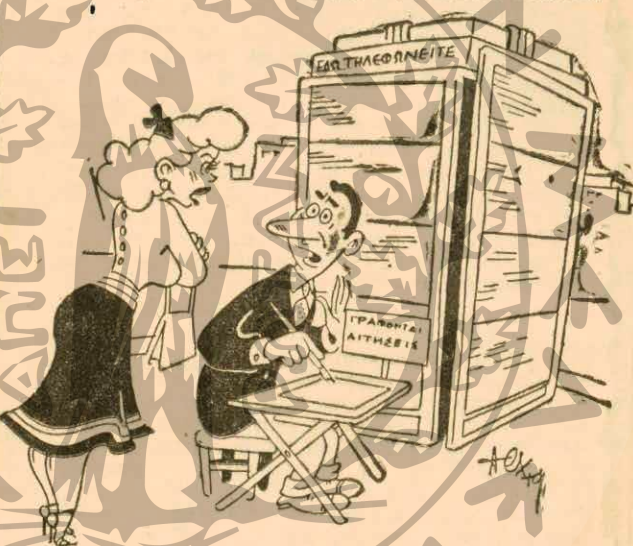
(Του Άρχελαου)

Ένας μανιακός λαθραναγνώστης!

Τί λές, Λιλίκα; Δεν... ρίχνουμε άγκυρα εδώ;...

— Αυτό είναι, βρε άθλιε, που μούλεγες πως έχεις καί... τηλεφώνω στο γραφείο σου;...

ΑΠΟ όχτώ χρόνια πού ο Βιτσέντε 'Αραγκουέθ υπηρετούσε στο Σάντος, σαν διευθυντής των φυλακών της πόλεως, δεν είχε ενδιαφερθή ποτέ να μάθω πού βρισκόταν ή τί ήταν ή «Ταβέρνα του 'Ηλιου». Μά από την έποχή πού ο 'Εστεμπάκ Καρσερόν βρισκόταν πίσω από τα σίδερα, όλος ο κόσμος μιλούσε γι' αυτήν και την Κονταίτα, την όμορφη τσιγγάνα, πού χόρευε εκεί.

Στ' αλήθεια, τί κουταμάρα ήταν αυτή πού είχε κάμει ο 'Εστεμπάκ Καρσερόν! 'Ενώ έξουσίαζε την καρδιά και τό κορμί της όμορφης Κονταίτας, πιάστηκε στα δίχτυα μιάς έκκεντρικής άριστοκράτιδος, της κόμισσας Ντολорές ντε Μπλίνος και την έπαθε.

Γιατί χωρίς αυτή την άνόητη περιπέτεια του, ή άστυνομία δεν θάβρισκε ποτέ τά ίχνη του. Με την Κονταίτα τό πράγμα ήταν διαφορετικό. Αυτή ήξερε να προστατεύη τον αγαπημένο της κι ήταν τόσο τετραπέρατη, πού κατάφερε πάντα να ξεγελάη τους άστυνομικούς, όταν ήθελε να δεχθή κάπου τον 'Εστεμπάκ ή να τρέξη να τον συναντήση. Μά ή κόμισσα Ντολорές ήθελε όλος ο κόσμος να γνωρίζη τις σχέσεις της με τον περίφημο ληστή. Γιατί αυτές οι σχέσεις κολάκευαν την ματαιοδοξία της.

Μιά μέρα, όμως, οι άστυνομικοί μπήκαν στο μέγαρό της κι έπιασαν τον 'Εστεμπάκ.

Στην άρχή, όλοι πίστεψαν πώς ή δυστυχισμένη Κονταίτα θα πέθαινε από τη λύπη της. Μά όταν την είδαν να ξαναγορεύη στην «Ταβέρνα του 'Ηλιου» όπως και πρίν, είπαν πώς αυτό πού έκανε ήταν σωστό. Γιατί ο 'Εστεμπάκ την είχε προδώσει άναντρα. Κι' όχι από άγάπη, πράγμα πού επί τέλους θα ήταν μιά δικαιολογία, άλλ' από άπερίσκεψία κι' έλαφρότητα. 'Εκείνο πού τον είχε γοητεύσει δεν ήταν ή όμορφη της Ντολорές, άλλ' ο τίτλος και τά πλούτη της.

'Εκείνο τό βράδυ ο Βιτσέντε 'Αραγκουέθ, φορώντας τη χρυσαστόλιση στολή του ύπολογαγού της χώραφυλακής, μπήκε στην «Ταβέρνα του 'Ηλιου». Ήταν ή στιγμή πού χόρευε ή Κονταίτα. Στ' αλήθεια, αυτή ή νεαρή τσιγγάνα ήταν πολύ όμορφη. Πώς διάβολο ο 'Εστεμπάκ μπόρεσε να την προδώση; Ο διευθυντής των φυλακών του Σάντος τό έβρισκε άκατανόητο κι' άνεξήγητο.

Τό άλλο βράδυ, ξαναπήγε στην «Ταβέρνα του 'Ηλιου». Και τό τρίτο βράδυ πήρε τό θάρρος να της στείλ' ένα ύπέροχο μπουκέτο από κόκκινα τριαντάφυλλα.

'Η όμορφη τσιγγάνα, μόλις τέλειωσε τό χορό της, πήγε στο τραπέζι του.

— Είμαι γοητευμένη με τά λουλούδια σας, ύπολογαγέ, του είπε. Πώς φαίνεται ότι δεν είσαστε από δω!... Οι θαυμασάι μου στο Σάντος δεν ξέρουν να μου στέλνουν τίποτ' άλλο εκτός από σακκούλάκια με «μυλρείς». Σαν να μπορούσαν να συγκινήσουν με τά λεφτά τους την καρδιά μιάς γυναίκας. Τους τά πετάω, φυσικά, στα μούτρα...

Γέλασαν κι' οι δυό. Ο 'Αραγκουέθ γέμισε ύστερα δυό ποτήρια με κεχριμπαρένιο κρασί του Ξερές και πρόσφερε τό ένα στη χορεύτρια.

— Στην ύγεια σου, όμορφη Κονταίτα, της είπε.

— Στις έρωτικές επιτυχίες σας, ύπολογαγέ, του άπάντησε ή τσιγγάνα.

— Άδειασε τό ποτήρι της και ύστερα τον ρώτησε:

— Πού υπηρετείτε, ύπολογαγέ;

Ο 'Αραγκουέθ σκέφτηκε για μιά στιγμή να της τό κρύψη. Άλλά κατάλαβε άμέσως πώς αυτό δεν ήταν σωστό. Κι' έπειτα, ή Κονταίτα ίσως ήξερε ποιος ήταν και του έκανε αυτή την έρώτηση μόνο και μόνο για να δη άν θα της έλεγε την αλήθεια.

— Είμαι διευθυντής των φυλακών, της άπάντησε ο ύπολογαγός.

— Ω! Μ' άλλα λόγια, είσαστε ο άρχοντας των φυλακισμένων; είπε ή χορεύτρια. Τό έπάγγελμά σας είναι επικίνδυνο, ύπολογαγέ. Φαντάζομαι πώς

Ο προδότης της ΑΓΑΠΗΣ

Δραματικό διήγημα

οι φυλακισμένοι σας δεν θα σκέφτονται τίποτ' άλλο παρά πώς να τό σκάσουν.

Ο 'Αραγκουέθ γέλασε.

— Καθένας στη θέση τους τό ίδιο θα σκεφτόταν, είπε.

— Έπειτα ρώτησε:

— Γνωρίζεις τον 'Εστεμπάκ Καρσερόν, Κονταίτα;

— Τον 'Εστεμπάκ;... Μά, βέβαια... Ήταν ένας καλός φίλος μου... Κι' αυτός είναι στην έξουσία σου, ύπολογαγέ;

— Ναι. Τον έχω στο κελλί 213...

— 213, ξανάπε ή Κονταίτα, σαν να προσπαθούσε να χαράξη αυτό τον αριθμό στο μυαλό της.

Σέ λίγο πρόσθεσε με προκλητικό χαμόγελο:

— Ο 'Εστεμπάκ είναι τό παρελθόν. Κι' ή Κονταίτα ζή μόνο στο παρόν.

Από κείνη την ημέρα, ο Βιτσέντε 'Αραγκουέθ κι' ή Κονταίτα συνδέθηκαν πολύ στενά κι' όλοι στο Σάντος μιλούσαν για τό καινούργιο ειδύλλιο της όμορφης τσιγγάνας. Με τον καιρό, μάλιστα, ή νέα πήρε τη συνήθεια να έπισκέπτεται τον αγαπημένο της στη φυλακή και να μένη εκεί ώρεςλόκληρες μαζί του. Μιά μέρα, τέλος, του είπε:

— Απόψε, Βιτσέντε, θέλω να μείνω εδώ, να κοιμηθώ μαζί σου...

— Αυτό δεν θα είναι ευχάριστο, Κονταίτα. Φοβάμαι μήπως στενοχωρηθής...

— Παντού όπου βρίσκεται ή αγάπη μου είναι όμορφα, Βιτσέντε, είπε ή νέα.

Και έμεινε. Έφαγαν μαζί, άδειασαν μερικές μπουκάλες κρασί του Ξερές κι' έπειτα έπεσαν να πλαγιάσουν...

Ποτέ άλλοτε ή Κονταίτα δεν ήταν τόσο θερμή και τόσο έρωτιάρα όσο εκείνο τό βράδυ. 'Υστερα άπ' τά έρωτικά τους παιχνίδια τά μεσάνυχτα τους πήρε ο ύπνος.

Σέ κάποια στιγμή, ο Βιτσέντε 'Αραγκουέθ άναταράχθηκε πάνω στο κρεβάτι του και, μισανοίγοντας τά μάτια του, δεν είδε πλάι του την Κονταίτα. Τό βλέμμα του έπεσε τότε πάνω στο μεγάλο πίνακα, όπου βρίσκονταν τά κλειδιά των κελλιών. Τό κλειδί του κελλιού 213 έλειπε από τη θέση του.

— Τώρα εξηγούνται όλα, μουρμούρισε άνάμεσα στα δόντια του, ενώ φορούσε βιαστικά τη στολή του. Ήθελε να μ' αποκοιμίση για να τρέξη να δη τον 'Εστεμπάκ αν ο σκοπός της δεν ήταν να τον βοηθήση να δραπέτευση...

Έβγαλε κατόπιν τό ξίφος του από τη θήκη του και κρατώντας το γυμνό στα χέρια του, διευθύνθηκε πρós τό μέρος όπου βρισκόταν τό κελλί ύπ' αριθμ. 213.

— Θα τους σκοτώσω και τους δυό, ψθύριζε, καθώς χιέσχιζε τους δι-αδρόμους.

Σέ λίγο έφτασε στο κελλί ύπ' αριθμ. 213. Ή πόρτα ήταν άνοιχτή. Ο Βιτσέντε την έσπρωξε και μπήκε μέσα.

Ή Κονταίτα βρισκόταν ακόμη εκεί. Κι' ο 'Εστεμπάκ. Ευτυχώς.

Ο Βιτσέντε περίμενε πώς θα τους έβρισκε άγκαλιασμένους. Άλλ' όχι. Ή Κονταίτα στεκόταν κοντά στην πόρτα με τό κορμί σπριγμένο στον τοίχο. Κι' ο 'Εστεμπάκ ήταν πάνω στο στενό κρεβάτι του με τά μάτια κλειστά. Ένα σεντόνι τον σκέπαζε ως τό λαιμό.

— Κοιμάται; ρώτησε ο Βιτσέντε.

Ή Κονταίτα άνασήκωσε τους ώμους.

— Έτρεξε τότε ο 'Αραγκουέθ κοντά στο κρεβάτι και τράβηξε με όρμη τό σεντόνι. Ένα στενόμακρο έγχειρίδιο ήταν καρφωμένο στην καρδιά του 'Εστεμπάκ Καρσερόν.

— Γιατί τό έκανες αυτό; Κονταίτα; ρώτησε.

— Γιατί είχε προδώσει την αγάπη μου.

— Άλλά τον άλλο μήνα θα γινόταν ή δική του και τό κεφάλι του θάπεφτε κάτω από τό τσεκούρι του δήμιου, της είπε ο ύπολογαγός.

Γιατί να βιαστής;

— Γιατί δεν ήταν τό ίδιο πράγμα, άπάντησε ή νέα. Ο 'Εστεμπάκ έπρεπε να πεθάνει από τό χέρι μου.

Ο Βιτσέντε 'Αραγκουέθ κατάφερε να σκεπάση την ύπόθεσιν, παριστάνοντας τό θάνατο του 'Εστεμπάκ σαν άυτοκτονία. Και σέ λίγον καιρό έκανε τους γάμους του με την Κονταίτα.

ΥΒ. ΝΤΕΡΜΕΖ

J. MATEY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η μονομαχία θεωρείται ανυπόφερτη. Οι μάρτυρες των δύο αντιπάλων συναντώνται και κανονίζουν τη μονομαχία, που θα γίνει με πιστόλι. Ο Αδόλφος εξασκείται στο μεταξύ στη σκοποβολή. Η Ρόζα δεν ξέρει τί πρόκειται να συμβεί.

17ον. Ο έκνευρισμός του ήταν μεγάλος.

— Δεν θα μπορέσω να κοιμηθώ! ψιθύριζε κάθε τόσο. "Αν το ήξερε ο Λαρμέ... Αλλά ο ύπνος δεν εινε στο χέρι μας..."

Πήδησε απ' το κρεβάτι του κι άρχισε να περπατάει πάνω - κάτω μέσα στην κάμαρά του, με τα χέρια στυρωμένα στο στήθος.

Σε μια στιγμή πλησίασε στο τζάμι και κύτταξε έξω. Σκοτάδι και σιωπή βασίλευε στο άπέραντο Παρίσι. Ο ούρανος ήταν γεμάτος αστέρια.

Ο Αδόλφος χαμογέλασε λυπημένα και μουρμούρισε:

— "Ρωσία ήμερα, θάχη αύριο!... Γαλάζιος ούρανος, ήλιος, φώς... Τι τρομερό πράγμα να πεθάνει κανείς ενώ η φύσις γύρω θα γιορτάζει!..."

Το στόμα του ήταν στεγνό. "Επ'ε ένα ποτήρι νερό και ξανάπεσε στο κρεβάτι. Μάταια όμως περίμενε τον ύπνο. Μάταια στριφογύριζε σαν κολασμένος. Ο έκνευρισμός του δλο και μεγάλωνε.

— Καταραμένε Τρεβίλ!... Βλαστήμησε με λύσσα. Δεν θάθελα να σκοτώσω ούτε μια γυναίκα. Έσ'ένα όμως, γελώσε και θρασυδείλε, θά σ' έπιγνα με τα ίδια μου τα χέρια!..."

Βέβαιος πια ότι δεν έπρόκειτο να κοιμηθ' έδρεξε το φλογισμένο μέτωπό του με κρύο νερό, πήρε ένα βιβλίο, κάθησε σε μια πολυθρόνα και βυθίστηκε στη μελέτη. Το διάβασμα του έκανε καλό. Καλμάρισαν τα νεύρα του. Ηρέμησε το μυαλό του. Και σιγά - σιγά, χωρίς να το περιμένει, αποκοιμήθηκε. Το βιβλίο έπεσε από τα χέρια του, το κεφάλι του κρεμάστηκε στο στήθος του...

Ένα ρολόγι σήμανε μακριά τρείς φορές.

Δυό ώρες έμεινε βυθισμένος ο Κριλλιόν στον βαθύ ύπνο του.

Όταν άνοιξε τα μάτια του, ο ούρανος στην ανατολή άρχισε να θαμποφωτίζεται.

— Κοιμήθηκα λίγο, ψιθύρισε. Αυτό μού φτάνει... Ξημερώνει... Θάρρη ο γιατρός. Έμπρός, Κριλλιόν, φώναξε Κριλλιόν!...

Πλύσου και ντύσου γρήγορα... Κάπου έξω απ' το Παρίσι σε περιμένει ο θάνατος!

Γέλασε με το αλλόκοτο κέφι του κι άρχισε να ντύνεται.

— Πρέπει να γίνω κομπός σήμερα, ψιθύρισε. Θά πεταχτώ στη Ρόζα. Κι' έπειτα... έπειτα...

Έφτασε σε λίγο ο γιατρός.

— Ετοιμος είσαι;... απόρησε. Ασφαλώς δεν κοιμήθηκες.

— Κοιμήθηκα, γιατρέ.

— Τόσο το καλύτρω. Σε βλέπω ζωηρό κι' ακμαίο.

— Ναί, έχω ένα αλλόκοτο κέφι. Συμβαίνει αυτό, γιατρέ, στους μελλοθάνατους;... Μή λες άνοησις παιδι μου. Αυτό που λες κέφι εινε ίσως μια νευρική υπερένταση. Ένα ντόρος και λίγη γυμναστική θά σούκαναν καλό.

Ο Κριλλιόν γέλασε με την καρδιά του,

— Αυτά εινε πολυτέλειες, γιατρέ μου, φώναξε. Μά να είσαι ήσυχος. Βρίσκομαι σε φόρμα, το νοιώθω καλά.

Έξω ξημερώνε.

Η μέρα ήταν αληθινά υπέροχη. Στον πλαϊνό κήπο τα σπουργίτια χαλούσαν τον κόσμο με τα κελαϊδίσματά τους.

— Τι ευτυχισμένα τα πουλιά!... Αυτά δεν μονομαχούν, δεν υποψιάζονται το θάνατο, ψιθύρισε ο Αδόλφος. Ρόζα, Ρόζα θάθελα να σου λέγα πόσο σ' αγαπώ πριν πεθάνω!...

— Φτάνει πια που να πάρη ο διάβολος!... Πάντα ο Λαρμέ. Φτάνει!... Μή χάνης τον καιρό σου. Πρέπει να πάς να πής το άθωο ψέμμα μας στη Ρόζα.

Ο Αδόλφος που άνηπομονούσε να δη την αγαπημένη του υπάκουσε άμέσως. Άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε.

— Δεν θ' άργήσω, γιατρέ, φώναξε. Πραγματικά γύρισε γρήγορα. Τώρα φαινόταν λυπημένος, είχε χάσει το κέφι του.

— Λοιπόν; τον ρώτησε ο Λαρμέ.

Ο Αδόλφος ρίχτηκε σ' ένα κάθισμα συντριμμένο.

— Με πίστεψαν, απάντησε. Λυπήθηκαν πολύ. Θά ρθούν να σάς δούν ειπαν. Και τώρα τί γίνεται;

— Ήσυχασε. Θά πώ στη θυρωρό να τους πη πως κοιμούμαι. Άλλωστε θά τελειώσουμε γρήγορα μ' αυτή τη θλιβερή ιστορία.

— Ναί, πολύ γρήγορα... μουρμούρισε ο Κριλλιόν.

Ήταν τώρα συγκινημένος. Είχε δη κι' είχε σφίξει το χέρι της Ρόζας για τελευταία φορά. Της είχε υποσχεθ' να ξαναπάη σε λίγο. Πόσα ψέμματα!...

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα κι' έφτασε ο Λαμπάλ. Κρατούσε ένα κιβώτιο με δυό ραβδωτά πιστόλια. Ο Λαρμέ είχε φροντίσει να τον γνώρισε.

— Τρείς γιατροί σε μια μονομαχία!... ψιθύρισε. Σαν να πρόκειται να γίνει ολόκληρη σφαγή!...

— Ας το θεωρήσουμε γούρι, τον διέκρινε ο Λαρμέ. Μην κακομελετάς, διαβόλε!... Έγώ σου λέω ότι δεν θά τρέξη ούτε σταλαγματιά αίματος κι' ότι οι δύο νέοι θά συμφιλιωθούν κατόπιν και θά δώσουν τα χέρια.

Ο Αδόλφος χαμογέλασε βεβιασμένα. Τις στιγμές αυτές ένοιωσε το κουράγιο του εν τάξει, αλλά η καρδιά του σφιγγόταν. Δεν ήταν από φόβο. Συλλογιζόταν τη Ρόζα. "Αν ο Τρεβίλ τον σκότωνε η άγγελική μικρούλα θά βυθίζοταν πάλι στο πένθος και στην απελπισία. Και ποιος ξέρει τί θά συνέβαινε άργότερα, πόσοι κίνδυνοι θά την απειλούσαν. Οι ενοχλήσεις του Τρεβίλ, ο γυρισμός του Φλεμάν..."

— Πρέπει να ζήσω, σκέφτοντο ο Κριλλιόν. Πρέπει να ζήσω, χάριν της Ρόζας, για την ασφάλειά της...

Πλησίασαν και χαιρέτησαν τον Τρεβίλ, τους δυό μάρτυρες του και το γιατρό του.

Ο Αδόλφος απομακρύνθηκε λίγα βήματα, έβγαλε το σακκάκι του και το έριξε πάνω στη χλόη. Συγχρόνως σήκωσε τα μαντίκια του στον ούρανο. Ήταν ολογράντος κι' ο ήλιος σκόρπιζε το χρυσάφι του στην πλάσι.

— Πατέρα... μητέρα μου... ψιθύρισε, σεις που με βλέπετε από ψηλά αυτή την κρίσιμη στιγμή, μεσιτέψτε στο Θεό για τη σωτηρία μου... Ξέρете πως δεν είμαι δειλός... Έπιθυμώ να ζήσω χάριν ενός αγέλου: της Ρόζας.

Ο Λαρμέ τον είδε από μακριά.

— Προσεύχεται, μουρμούρισε. Θά ήταν τρομερό, αν έχανε το κουράγιο του. Τον πλησίασε άμέσως και τον ρώτησε:

— Αδόλε, πές μου ειλικρινώς: Φοβάσαι, παιδί μου;

— Ετσι, για το «Βεν- (τεττισμό), θ' άνοιξω και λογαριασμο, — με δυό κουβέντες (σκέτες) — και με το σόι σου, που (λές), θάχω, Φροσάκι μου (πολλές) Μανιάτικες... Βεντέ- (τες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Το «στούντιο» στο Ψυχικό, που βάν' Έλληνο - άγγλικό, μου κοπανός στα ντρίπα και όνειρεύεσαι συνέ — νάσαι βεντέττα του «σινέ» σαν τη χανού τη Ρίτα!

Γι' αυτό το λόγο σου δηλώ—, βάλε στη μάπα σου μυαλό, ρε πλάσμα ντελικάσο, και μη μιλάς για Ψυχικό, μη φας μπηχτή στο... ψ υ χ ι κ ό και σε κυλίσω κάτω!

Ετσι, για το «Βεν- (τεττισμό), θ' άνοιξω και λογαριασμο, — με δυό κουβέντες (σκέτες) — και με το σόι σου, που (λές), θάχω, Φροσάκι μου (πολλές) Μανιάτικες... Βεντέ- (τες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Το «στούντιο» στο Ψυχικό, που βάν' Έλληνο - άγγλικό, μου κοπανός στα ντρίπα και όνειρεύεσαι συνέ — νάσαι βεντέττα του «σινέ» σαν τη χανού τη Ρίτα!

σει για φάρμακα κι' επιδέσμους κι' είχε μαζί του ένα μικρό βαλιτσάκι.

— Να κατέβουμε, πρότεινε ο Λαμπάλ. Θά πιούμε κάτι σ' ένα μπαρ και θά άφύγουμε. Έχουμε αρκετό δρόμο να κάνουμε. Όσο για την αστυνομία είμαι σίγουρος πως δεν υποψιάζεται τίποτα.

Ο Αδόλφος έριξε ένα μεγαλοκικό βλέμμα γύρω, στο δωμάτιό του, σαν να το αποχαιρετούσε και φώναξε αποφασιστικά:

— Έμπρός, κύριοι!

Κατέβηκαν κάτω και μπήκαν σ' ένα μπαρ όπου έπιαν τρία αναψυκτικά.

— Καλή επιτυχία! ειπαν οι δυό γιατροί.

— Αμην!... ψιθύρισε ο Αδόλφος. Προχώρησαν πιό κάτω και πήραν ένα ταξί.

Θά συναντούσαν σ' ένα έξοχικό κέντρο, έξω απ' το Παρίσι έναν έπιστάτη του χτήματος του Τρεβίλ που θά τους συνώδευε ως εκεί για να τους δείξη το χτήμα.

Ο έπιστάτης τους περίμενε στο δρόμο, έμπρός στο κέντρο. Μπήκε στο αυτοκίνητο και απομακρύνθηκαν με ταχύτητα.

Όταν έφτασαν στο τμήμα ειπαν στο σωφέρ να τους περιμένει κάπου εκεί κοντά.

— Θα κυνηγήσουμε λίγο και θά γυρίσουμε, τού ειπε ο Λαρμέ για να μην υποψιαστή τίποτα ακούγοντας τους πυροβολισμούς.

Ένα άλλο αυτοκίνητο ήταν σταματημένο στο προαύλιο της άγροικίας.

— Οί φίλοι μας βρίσκονται εδώ, ειπι ο Λαρμέ.

Ο έπιστάτης προηγήθηκε.

Πίσω από το χτήμα, στο πλαί ενός υψώματος, κάτω από μερικές γέριες καστανιές περίμενε ο υποκόμης Τρεβίλ με τους μάρτυρές του και το γιατρό του.

Ο Λαμπάλ τον γνώρισε.

— Τρείς γιατροί σε μια μονομαχία!... ψιθύρισε. Σαν να πρόκειται να γίνει ολόκληρη σφαγή!...

— Ας το θεωρήσουμε γούρι, τον διέκρινε ο Λαρμέ. Μην κακομελετάς, διαβόλε!... Έγώ σου λέω ότι δεν θά τρέξη ούτε σταλαγματιά αίματος κι' ότι οι δύο νέοι θά συμφιλιωθούν κατόπιν και θά δώσουν τα χέρια.

Ο Αδόλφος χαμογέλασε βεβιασμένα. Τις στιγμές αυτές ένοιωσε το κουράγιο του εν τάξει, αλλά η καρδιά του σφιγγόταν. Δεν ήταν από φόβο. Συλλογιζόταν τη Ρόζα. "Αν ο Τρεβίλ τον σκότωνε η άγγελική μικρούλα θά βυθίζοταν πάλι στο πένθος και στην απελπισία. Και ποιος ξέρει τί θά συνέβαινε άργότερα, πόσοι κίνδυνοι θά την απειλούσαν. Οι ενοχλήσεις του Τρεβίλ, ο γυρισμός του Φλεμάν..."

— Πρέπει να ζήσω, σκέφτοντο ο Κριλλιόν. Πρέπει να ζήσω, χάριν της Ρόζας, για την ασφάλειά της...

Πλησίασαν και χαιρέτησαν τον Τρεβίλ, τους δυό μάρτυρες του και το γιατρό του.

Ο Αδόλφος απομακρύνθηκε λίγα βήματα, έβγαλε το σακκάκι του και το έριξε πάνω στη χλόη. Συγχρόνως σήκωσε τα μαντίκια του στον ούρανο. Ήταν ολογράντος κι' ο ήλιος σκόρπιζε το χρυσάφι του στην πλάσι.

— Πατέρα... μητέρα μου... ψιθύρισε, σεις που με βλέπετε από ψηλά αυτή την κρίσιμη στιγμή, μεσιτέψτε στο Θεό για τη σωτηρία μου... Ξέρете πως δεν είμαι δειλός... Έπιθυμώ να ζήσω χάριν ενός αγέλου: της Ρόζας.

Ο Λαρμέ τον είδε από μακριά.

— Προσεύχεται, μουρμούρισε. Θά ήταν τρομερό, αν έχανε το κουράγιο του. Τον πλησίασε άμέσως και τον ρώτησε:

— Αδόλε, πές μου ειλικρινώς: Φοβάσαι, παιδί μου;

— Ετσι, για το «Βεν- (τεττισμό), θ' άνοιξω και λογαριασμο, — με δυό κουβέντες (σκέτες) — και με το σόι σου, που (λές), θάχω, Φροσάκι μου (πολλές) Μανιάτικες... Βεντέ- (τες)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Το «στούντιο» στο Ψυχικό, που βάν' Έλληνο - άγγλικό, μου κοπανός στα ντρίπα και όνειρεύεσαι συνέ — νάσαι βεντέττα του «σινέ» σαν τη χανού τη Ρίτα!

Γι' αυτό το λόγο σου δηλώ—, βάλε στη μάπα σου μυαλό, ρε πλάσμα ντελικάσο, και μη μιλάς για Ψυχικό, μη φας μπηχτή στο... ψ υ χ ι κ ό και σε κυλίσω κάτω!

Ετσι, για το «Βεν- (τεττισμό), θ' άνοιξω και λογαριασμο, — με δυό κουβέντες (σκέτες) — και με το σόι σου, που (λές), θάχω, Φροσάκι μου (πολλές) Μανιάτικες... Βεντέ- (τες)!

Ο Κριλλιόν δρθωσε περήφανα το κορμί του.

— Κάνετε λάθος, γιατρέ, απάντησε. "Οχι, σας το βεβαιώνω στην τιμή μου. Δεν φοβάμαι. Περιφρονώ το θάνατο.

— Μπράβο, Κριλλιόν!

— Θά σας παρακαλέσω μόνον... αν σκοτωθώ...

— Άνοησίες!... φώναξε με πείσμα ο Λαρμέ.

— Εστω, γιατρέ, μά ακούστε με. "Αν σκοτωθώ σας παρακαλώ, σας ικετεύω να γίνετε ο προστάτης της Ρόζας. Δεν έχει στον κόσμο αυτό, τον ύπουλο και σκληρό, παρά μόνον τη μητέρα της, μια γυναίκα. Να της παρασταθήτε, γιατρέ. Να την παρηγορήσετε. Να την προστάτεψτε απ' τις παγίδες. Μου το υπόσχεσε:

— Ναί, που να πάρη ο διάβολος, σου το υπόσχομαι, φώναξε ο Λαρμέ, αλλά συγχρόνως σε πληροφορώ ότι θά γυρίσεις σε λίγο σώος και άδολαής στο Παρίσι.

Ο καλόκαρδος γέρο - γιατρός προσποιόταν τον οργισμένο για να κρύψη τη συγκίνησή του. Ήταν πραγματικά πολύ συγκινημένος. Αγαπούσε τον Αδόλφο σαν παιδί του.

— Αν τού συμβή τίποτε, σκέφτοντο συγχρόνως, θά βγάλω το νωστέρι απ' το κιβώτιο με τα χειρουργικά εργαλεία και θά κόψω το λαρύγγι αυτού του άχρειου βλάκας του Τρεβίλ!..."

Γύρισαν κοντά στους άλλους.

Η κρίσιμη στιγμή είχε φτάσει.

— Έβγαλαν τα ραβδωτά πιστόλια, τὰ ξετάσαν, μέτρησαν την απόσταση μεταξύ των δυό αντιπάλων.

Ο Τρεβίλ κι' ο Κριλλιόν τοποθετήθηκαν ο ένας αντίκρυ στον άλλο με τα όπλα στο χέρι.

Τη στιγμή αυτή ο Ζώρζ Μπονώ, εξαιρετικά συγκινημένος, ειπε δυνατά στους μάρτυρες ώστε ν' ακουστή απ' όλους:

— Κύριοι, πολύ βιαζόμαστε. Ίσως οι πελάτες μας να έχουν την έπιθυμία να συμφιλιωθούν...

— Φτάνει!... φώναξε άγρια ο Τρεβίλ.

Η κραυγή του αυτή, το σκληρό, έκδικητικό ύφος του και η εχθρική στάσι του έκαναν τον Αδόλφο έξω φρενών.

— Εύχαριστώ, κύριε, ειπε με καλωσύνη στο Μπονώ. "Αν ζήσω δεν θά δεχάσω το ενδιαφέρον σας..."

Τίναξε έπειτα περήφανα το κεφάλι του και κραύγασε:

— Έμπρός! "Η διαφορά μου με τον κ. υποκόμπα θά λυθ' με τα όπλα, μια για πάντα!..."

Ο Τρεβίλ χαμογέλασε ειρωνικά.

«Θάρρος και ψυχραιμία», έγενεσε ο Λαρμέ στον Κριλλιόν.

Οι δυό αντίπαλοι στάθηκαν ακίνητοι.

Ένας από τους μάρτυρας έδωσε το σύνθημα.

Ο Τρεβίλ πυροβόλησε πρώτος.

Ο Αδόλφος ένοιωσε τη σφαίρα να περνά σφυρίζοντας πλάι στο κεφάλι του, τόσο κοντά που αισθάνθηκε ένα δυνατό ρίγος. Μά η ταραχή του τού πέρασε άμέσως.

Άργα και ψυχραιμία σήκωσε κατόπιν το χέρι του και σκόπευσε τον αντίπαλό του.

— Για τη σωτηρία της Ρόζας και για την ευτυχία της!... ψιθύρισε πολύ σιγά.

Και πυροβόλησε.

Η εύχη του όμως κι' η έπιθυμία του δεν πραγματοποιήθηκαν.

Είδε τον αντίπαλό του να στέκει άθικτος στη θέσι του, με το αιώνιο περιφρονητικό μειδισμό του στα χείλη.

— Υποθέτω ότι φτάνει ως εδώ. Τί λέτε, κύριε; ρώτησε ο Μπονώ το Λαρμέ.

Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του.

— Έχετε ιπποτική καρδιά κι' ευγενικά αισθήματα, φίλε μου, τού απάντησε. Μά εινε περιττόν να έπιμένετε. "Η ιστορία αυτή θά τελειώση, δυστυχώς, με αίμα.

Στο μεταξύ αυτό ο Τρεβίλ είχε σηκώσει το χέρι του και σημάδευε τον Κριλλιόν.

Μετά τη μονομαχία

Μέσα στις λίγες αυτές στιγμές της αγωνίας οι καρδιές χτυπούσαν δυνατά.

Ο Λαρμέ έσφιγγε τις γροθιές του.

Ο Ζώρζ Μπονώ γύρισε έξαφνα και τον κύτταξε. Και το βλέμμα του έκείνου ήταν πολύ έκφραστικό, έμοιαζε σαν να τού ζητούσε τη βοήθειά του.

Αλλά τί μπορούσε να κάμη ο γέρο-γιατρός;

Κι' έξαφνα άντήχησε ένας πυροβολισμός. Είχε πυροβολήσει ο Τρεβίλ.

Όλων τα βλέμματα ήσαν καρφωμένα στον Αδόλφο Κριλλιόν. Και τόν είδαν ξαφνικά να παραπατάει, να λυγίζει, σαν δέντρο που το χτύπησε κεραυνός. Το πιστόλι ξέφυγε απ' το χέρι του κι' έπεσε κάτω.

Κι' ο ίδιος στριφογύρισε και σωριάστηκε στο έδαφος.

Ο υποκόμης Τρεβίλ, σαν να μην περίμενε αυτό που συνέβη, πέταξε το πιστόλι του μακριά.

Φαινόταν ταραγμένος κι' έριξε ένα έξαλλο βλέμμα γύρω του, σαν να ζητούσε ν' αποφύγη κάποιον κίνδυνο.

Μά κανείς απολύτως, ούτε αυτοί οι δυό μάρτυρές του δεν τον πρόσεχαν. Είχαν τρέξει κοντά στον άτυχο Κριλλιόν.

Ο νέος ήταν άναίσθητος.

Μια κόκκινη κηλίδα αίματος έδαφε το λευκό πουκάμισό του. Κόκκινος άφρός πρόβαλε στα χείλη του.

Ο Λαρμέ κι' ο συναδέλφος του είχαν σκύψει κοντά του.

Ο Λαρμέ άνοιξε το πουκάμισό του.

Η σφαίρα του Τρεβίλ είχε βρ'η το νέο στο άριστερό μέρος τού στήθους.

— Έχει χτυπηθ' ο πνεύμον! ειπε άνάμεσα απ' τα σφιγμένα δόντια του ο γερο-γιατρός.

Και ψιθύρισε σιγά, πολύ σιγά:

— Άμωρο παιδί!... Φτωχή Ρόζα!...

Γρήγορα - γρήγορα φρόντισαν να επιδέσουν το τραύμα για να σταματήση η αιμορραγία.

Αυτήν ακριβώς τη στιγμή πλησίασε ο Τρεβίλ. Ήταν χλωμός και το σαγόνι του έτρεμε καθώς αντίκρυσε έμπρός του τον αντίπαλό του άναίσθητο, με το πουκάμισό του βουτηγμένο στο αίμα.

Επιπόλαιος έκ φύσεως είχε πάρει τη μονομαχία για ένα παιγνίδι. Και τώρα άντικρυε τις τραγικές συνέπειες της άμυνας της πράξεώς του.

— Τον σκότωσα, Ζώρζ; ρώτησε το Μπονώ.

Ο Λαρμέ τον άκουσε. Σήκωσε άπότομα το κεφάλι του, τον κύτταξε άσπτηρά, με μίσος κι' αντίπαθεια και τού απάντησε:

— Ναί, ώραιε μου υποκόμη, τον σκότωσατε! Είσατε ικανοποιημένος τώρα;

— Λυπούμαι... λυπούμαι ειλικρινώς για ό,τι έγινε, τραύλισε ο Τρεβίλ.

— Λυπόσαστε; Περιφώνω, νέε μου, άλλα ειναι πολύ άργά πια! Ο θάνατος τού νέου αυτού θά σας βαρύνει σ' όλη σας τη ζωή.

— Έχετε συνεΐδηση.

Ο Τρεβίλ δεν απάντησε. Έσκυψε το κεφάλι του συντριμμένο. Τη στιγμή αυτή ήταν ειλικρινώς μετανοημένος για την τρέλλα στην όποια τόν είχε στρώσει το πείσμα του.

Ο Μπονώ, παρ' όλη την θλίψη που ένοιωσε για το αποτέλεσμα της μονομαχίας τον πλησίασε και τού ειπε:

— Ας πηγαίνουμε, φίλε μου. Το κακό πούγινε ειναι πια άνεπαρόρθωτο.

Ο υποκόμης δεν απάντησε και πάλι. Σαν αυτόματο βάδισε προς το αυτοκίνητο που τόν περίμενε. Σωριάστηκε μέσα σ' αυτό χλωμός, με το κεφάλι σκυμμένο στο στήθος του, σκυθρωπός και φοβισμένος, περιμένοντας τούς μάρτυρές του.

Η έπίδεσις του τραυματός του Κριλλιόν είχε τελειώσει.

— Θά τον μεταφέρουμε στην κλινική μου, ειπε ο Λαμπάλ στο Λαρμέ.

Και ξαφνικά, αλλάζοντας γνώμη πρόσθεσε:

— "Οχι, όχι. Θά τον μεταφέρουμε σπ'ίτι μου. "Η αστυνομία δεν πρέπει να μάθη τίποτε απολύτως. Συμφωνείτε, κύριοι; ρώτησε τούς μάρτυρες τού Τρεβίλ.

«Ο Λαρμέ σκεφτόταν τα έπακολούθα της τραγικής αυτής ιστορίας: «Ο Κριλλιόν κινδυνεύει!... Η Ρόζα δεν πρέπει να μάθει τίποτε, επί του παρόντος τουλάχιστον... Πρέπει όμως να μιλήσω σήμερα...»... Είμαι η μόνη που μπορεί να διαθέσει το ποσόν που υποσχέθηκα στο σωφρέ και ασφαλώς θα το δώσω πρόθυμα...».

Εφάρσαν στην κλινική του Λαρμέ κι' ανέβασαν μ' ένα φορείο τον 'Αδόλφο σ' ένα ιδιαίτερο δωμάτιο. Η μεταφορά του με το αυτοκίνητο από τόση απόσταση ήταν πολύ επικίνδυνη. Εύτυχως είχαν αποφυγεί την αιμορραγία.

Οι δυο γιατροί κι' ένας νοσοκόμος άσχολήθηκαν με τον τραυματία.

Όταν τελείωσαν, ο Λαρμέ, κύτταξε με αγωνία το συναδέλφό του.

«Ο Λαρμέ ήταν καλός χειρουργός. — Λοιπόν;... τόν ρώτησε. Ποιά είναι η γνώμη σου, αγαπητέ μου φίλε.

«Ο Λαρμέλ κούνησε με λύπη το κεφάλι του.

—Τό τραύμα, όπως καταλαβαίνετε άλλωστε, είπε στο Λαρμέ, είναι σοβαρό. Χτυπήθηκε ο πνεύμον. Θα κάμω ωστόσο, ε, τι μπορώ για να σώσω το φίλο μου. Πρέπει όμως να μάς βοηθήσει κι' ο Θεός...

«Ο 'Αδόλφος δεν είχε συνέλθει στο μεταξύ.

«Ανέπνεε με δυσκολία και κάθε τόσο βόγυζε πονεμένα. Θρόμβοι αίματος πρόσβαλαν κάθε τόσο στα χείλη του.

Στο μεταξύ αυτό ο Τρεβίλ κι' ο Μπονώ είχαν φτάσει στο σπίτι του δευτέρου.

«Ο νεαρός υποκόμης βρισκόταν σ' αξιοθρήνητη κατάσταση. Δεν τόν χωρούσε ο τόπος. Κάθε εξωτερικός θόρυβος τόν ενοχλούσε. Κύτταξε από το τζάμι και ψιθύριζε: «Η αστυνομία!...»

«Ο Μπονώ προσπαθούσε να τόν ήρεμηση: «Ήσυχα, Στέφανε. Δεν πρόκειται άλλωστε να σε καταδιώξουν για κανένα έγκλημα. Δεν είσαι δολοφόνος.

«Κι' όμως έχω αυτή την έντύπωση, Ζώρζ. Υπήρξα πολύ απέρσιςκετος.

«Αυτό είν' αλήθεια, φίλε μου. Επιδιμούσες να βγάλης από τη μέση τόν Κριλλιόν. Να λοιπόν που το κατάφερες!

«Κατάρα!... ούρλιαξε ο Τρεβίλ. Δώσε μου να πιώ.

Χωρίς να περιμένη το Ζώρζ, άνοιξε το μικρό μπουφέ, πήρε ένα μπουκάλι με λικέρ και δυο ποτήρια κι' άρχισε να πίνει, σαν να είχε φλόγες στα σπλάχνα του.

«Επειτα από μισή ώρα το λικέρ είχε κάνει το θαύμα του.

«Ο Τρεβίλ είχε αλλάξει έντελώς. Στα μάτια του δεν έλαμπε πιά ο τρόμος κι' η αγωνία. Κάτι σαν τρέλλα άστραφτε μέσα σ' αυτά.

«Ο Μπονώ παρακολουθούσε ανήσυχος.

— Πάψε να πίνεις, Στέφανε, τόν συμβούλεψε σ' ε μιά στιγμή.

«Ο Τρεβίλ γέλασε άγρια και φώναξε: «Άφησε τις συμβουλές, διάβολε! Άρκετη ώρα θυσιστήκαμε στο πένθος για ό,τι συνέβη. Στο κάτω της γραφής ποιος φταίει για ό,τι συνέβη;

«Ο Ζώρζ τόν κύτταξε μ' άπορία.

— Ξέρεις ποιος φταίει; συνέχισε ο Τρεβίλ. «Ο Κριλλιόν. Ποιος του είπε ν' ανακατευτεί στις δουλειές μας;

— Μά, αν δεν κάνω λάθος, έμεις άνακατευτήκαμε στις δουλειές του Κριλλιόν.

«Ο Τρεβίλ θύμωσε. Το πιστό τόν είχε κάνει έξαλλο.

— Δεν μιλάς σωστά, φώναξε στο Ζώρζ. Περιφρονώ και την αστυνομία κι' όλους τους διαβόλους! Μήπως λυπάσαι τόν Κριλλιόν; Που να πάρη ο διάβολος, τί ήθελε και βγήκε μπροστά μας αυτός ο έπαρχιώτης; Ναι, αγαπάω τη Ρόζα. Καί ξέρεις και κάτι άλλο; «Αν ο Κριλλιόν δεν φροντίσει να τα τινάξη — έγώ του τί φύτεψα πάντως καλά τη σφαίρα στο στήθος — αν δεν φροντίσει να τα τινάξη λέω, η Ρόζα...

— Η Ρόζα θα τόν αγαπήσει πιο πολύ! τόν διέκρινε ο Ζώρζ.

— Αυτό μου είναι αδιάφορο. Άλλο ήθελα να πώ. Η Ρόζα θα γίνη δική μου.

— Πώς;

— Απλούστατα θα την κλέψω!

— Στέφανε, φίλε μου, λες έξωφρενικά πράγματα. Όταν η Ρόζα πληροφορηθή τί

συνέβη, και θα τόν πληροφορηθή ασφαλώς, θα νοιώσει για σένα μίσος θανάσιμο. Μη χτίξης λοιπόν παλάτια με τραπουλόχαρτα.

«Ο Τρεβίλ πήδησε έπάνω. Τρέκλισε όμως κι' αναγκάστηκε να ξανακαθίσει στη θέση του.

— Δεν άκούω τίποτα! φώναξε με πείσμα, τόν τυφλό και τρελλό πείσμα τών μεθυμένων. Μιά άπαγωγή σήμερα είναι το εύκολότερο πράγμα του κόσμου. Όταν τόν πετύχω αυτό, η Ρόζα, για ν' άποφυγή τόν σκάνδαλο θα υποκύψει...

— Είσαι τρελλός!

— Στην άνάγκη θα της άρπάξω τόν παιδί.

— Δεν ζούμε στο μεσαίωνα, φίλε μου, που οι εύγενείς έκαναν ό,τι τους κατέβαινε.

— Τό ίδιο μου κάνει. Έγώ αγαπάω τη Ρόζα, την ποθα και θα την κάμω δική μου.

«Ο Ζώρζ κατάλαβε ότι ο φίλος του είχε χάσει τα λογικά του άπ' τόν μεθύσι. Τόν άφησε λοιπόν άρκετη ώρα να φλυαρή. Και σ' ε μιά στιγμή του άρπαξε τη μπουκάλια από τόν χέρι.

— Φτανει, Στέφανε! του είπε αúστηρά. «Ο Τρεβίλ θέλησε να σηκωθεί έπάνω. Μά τα πόδια του δεν τόν στηρίξαν πλέον. Βλαστήμισε άγρια και μούγγρισε:

— Την αγαπάω!... Θα σκοτώσω χίλιες φορές, όχι μοναχά τόν Κριλλιόν, αλλά κι' όποιονδήποτε άλλον θελήσει να μου φράξει τόν δρόμο!...

Κύτταξε με μίσος τόν Μπονώ και πρόσθεσε:

— Ακόμα και σένα Ζώρζ. Ναι, μ' με κυττάξεις σαν ήλιος, διάβολε! Ακόμα και σένα λέω. Γιατί και συ την αγαπάς τη Ρόζα... Και δεν θέλω να την αγαπάς... Είναι δική μου, μόνον δική μου...

«Ο Μπονώ σώπαινε. Δεν ήταν τόσο άνοητος ώστε να μην καταλαβαίνει τις διαθέσεις του Τρεβίλ, που τόν μεθύσι είχε λύσει τη γλώσσα του και τόν έκανε να φανερώσει τις μυστικές σκέψεις του.

— Δεν άπαντάς; Δεν λες τίποτα; Εξαφώνισε άπειλητικά ο νεαρός υποκόμης. Φοβάσαι;... Ναι, αυτό είνε. Είσαι ένας δειλός!...

«Ο Ζώρζ έσκυψε, τόν έπιασε άπ' τόν μπράτσο και του είπε, χωρίς κακία:

— Στέφανε, έπιες πολύ. Πρέπει ν' αναπαυθής. Πλάγισσε εδώ, σου παραχωρώ τόν κρεβάτι μου.

— Όχι, θα φύγω, ούρλιαξε ο Τρεβίλ. «Όλοι με υποδέλετε και θέλετε τόν κακό μου.

Μά δεν ήταν σ' ε θέση ούτε να σταθή όρθιος, ούτε να κάμει ένα βήμα.

«Ο Ζώρζ τόν βοήθησε να σηκωθεί και να ξεπλώσει σ' ένα ντιβάνι, μέσα στο ίδιο δωμάτιο.

ΑΦΟΥ ΤΑ ΕΚΑΝΕ ΘΑΛΑΣΣΑ

— Δε ντρέπεσαι, ρε Κατίγκω; Νοικοκυρά είσαι σύ; Τί ακαταστασία είνε αυτή, σήμερα, εδώ μέσα;

(Του Β. Χριστοδούλου)

«Ο μεθυμένος υποκόμης άποκοιμήθηκε άμέσως.

«Ο Ζώρζ στάθηκε άρκετη ώρα και τόν κύτταζε, με όϊκτο, με άδηία.

— Κτηνος!... ψιθύρισε έξαφνα.

Κι' έφυγε κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

★

«Ο 'Αδόλφος δεν είχε συνέρθει. Οι δυο γιατροί που τόν παράστεκαν ήσαν ανήσυχοι.

«Ο Λαρμέ που τόν θερμομέτρηση κύτταξε μ' άγωνία τόν θερμομέτρο. «Ο άτυχος νέος είχε πάνω από 38 βαθμούς πυρετό.

— Μην άνησυχείς, Λαρμέ, του είπε ο συναδέλφος του. «Ο πυρετός είνε κάτι που τόν φοβόμουν. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να προλάβουμε τόν μοιραίο.

— Θα μείνεις κοντά του; ρώτησε ο Λαρμέ σ' ε μιά στιγμή. Μήπως έχεις καμιά άλλη δουλειά;

— Κι' αν είχα θα την άφηνα. Δεν θα άπομακρυνθώ στιγμή από δώ. Γιατί με ρωτάς;

— Πρέπει να τρέξω στο σπίτι της κ. Γκρεβίλ. Η μητέρα της Ρόζας πρέπει να μάθει τί συνέβη. Είνε η μόνη που θα υπορέσει να διαθέσει ένα ποσόν για τόν σωφρέ. Του τόν υποσχέθηκα και πρέπει να κρατήσω τόν λόγο μου για να κλείση τόν στόμα του. Έκτος αυτού φοβούμαι τόν Τρεβίλ και τόν Μπονώ. Είνε νέοι, άπερίσκετοι. Πιο πολύ έκείνος ο γελοίος ο υποκόμης. Καθόλου άπίθανον να παινευτή για τόν «κατόρθωμά» του, να φλυαρήσει για τή μονομαχία. Πρέπει να προλάβω και να μιλήσω με τη μητέρα της Ρόζας. Θα ήταν τρωμερό να μάθαινε ξαφνικά η άτυχη νέα ένα τόσο τραγικό γεγονός.

— Έχεις δίκιο, Λαρμέ, συμφώνησε ο Λαρμέ.

— Όποτε, κέρη μου. Είπα πώς είσαι ένας άγγελος!

— Κι' ο 'Αδόλφος, γιατρέ; Πώς δεν είναι μαζί σας;

— Έχεις δίκιο, μικρούλα μου. Έπρεπε να είναι εδώ. Έγνοια σου και θα τόν μαλώσω.

— Μά που πήγε;

— Κάποια δουλειά μου είπε πώς έπρόκειτο να κανονίση. Κάποια ύποθεσι συγγενούς του από την έπαρχία. Δεν φαντάζομαι ν' άργήσει.

Σ' όλο αυτό τόν διάστημα, η κ. Γκρεβίλ κύτταζε τόν γιατρό κι' ένιωθε ένα όδυνηρό σφίξιμο στην καρδιά.

«Η γυναίκα διαίσθησι της δεν την άπατούσε. Κάτι συνέβαινε; Τί όμως; Αυτό δεν μπορούσε να τόν πείσει. Κάτι δυσάρεστο άσφαλώς. «Ο νους της πήγε στο Φλεμάν για μιά στιγμή. Μά όχι, όχι, κάτι άλλο συνέβαινε.

«Η άνυπομονησία της δεν είχε όρια. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ξαφνικά. Έτσι ή έκδρομη άναβλήθηκε. Τί κρίμα!.

«Ο γιατρός θυμήθηκε ξαφνικά τόν πρώτον φέμμο. Τα είχε ξεχάσει όλα, έπειτα άπ' όσα συνέβησαν.

— Ναι, μά ναι, φώναξε γελώντας προσποιητά. Οι άρρώστειες μας κυνηγούν έμας τους γιατρούς. Έχουν προσωπικά μαζί μας για τόν κυνηγό που τους κάνουνε...

— Έπρόκειτο να ρθούμε να σάς δούμε, είνε η κ. Γκρεβίλ.

Μιλούσε και κύτταζε τόν Λαρμέ παράξενα. Τό ύφος του, ή άφηρημάδα του, τόν ξαφνικό σήκωμά του άπ' τόν κρεβάτι, όπως τούς είπε, της έδωσαν να καταλάβη ότι κάτι τόν δυσάρεστο συνέβαινε.

Εύτυχως η Ρόζα δεν είχε ύποψιαστή τίποτα.

— Ναι, γιατρέ, του είπε, θα έρχόμαστε σπίτι σας, με τη μαμά, να σάς δούμε.

— Γι' αυτό, κορούλα μου, έτρεξα στο σπίτι σας. Για να μην κάνετε άδικα τόν κόπο. Ένοιωσα ξαφνικά τόν έαυτό μου καλύτερα. Καί είπα μέσα μου: «Λαρμέ, δρόμο!... Τόν κρεβάτι θα σ' άρωστήση χειρότερα. Πήγαινε μιά βόλτα ως τις καλές σου φίλες». Και νάμαι!...

«Η Ρόζα τόν έδωσε να καθίση.

— Καθήστε, γιατρέ μου. Θα μάς κρατήσετε συντροφιά. Καθήστε...

— Στα καρδιά!... μωρουμίρισε ο Λαρμέ, που δεν τόν χωρούσε ο τόπος.

— Πώς είπατε, γιατρέ;

— Τίποτε, κέρη μου. Είπα πώς είσαι ένας άγγελος!

— Κι' ο 'Αδόλφος, γιατρέ; Πώς δεν είναι μαζί σας;

— Έχεις δίκιο, μικρούλα μου. Έπρεπε να είναι εδώ. Έγνοια σου και θα τόν μαλώσω.

— Μά που πήγε;

— Κάποια δουλειά μου είπε πώς έπρόκειτο να κανονίση. Κάποια ύποθεσι συγγενούς του από την έπαρχία. Δεν φαντάζομαι ν' άργήσει.

Σ' όλο αυτό τόν διάστημα, η κ. Γκρεβίλ κύτταζε τόν γιατρό κι' ένιωθε ένα όδυνηρό σφίξιμο στην καρδιά.

«Η γυναίκα διαίσθησι της δεν την άπατούσε. Κάτι συνέβαινε; Τί όμως; Αυτό δεν μπορούσε να τόν πείσει. Κάτι δυσάρεστο άσφαλώς. «Ο νους της πήγε στο Φλεμάν για μιά στιγμή. Μά όχι, όχι, κάτι άλλο συνέβαινε.

«Η άνυπομονησία της δεν είχε όρια. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Στις 6 Νοεμβρίου, στο ναό της 'Αγίας Ζώνης, παρασταμένο έλεκτο κόσμος, έτελέσθησαν οι γάμοι του κ. Ευαγγέλου Στασινοπούλου, πολιτικού μηχανικού, μετά της δίδος Μαρίας 'Αχ. Μερασκεντή.

Αρραβώνες

Την προπαραβούσαν έδωμάδα έτέλεσαν τους αρραβώνες τών ό. κ. Δημ. 'Ιω. Γεωργαλίου και μετά της δίδος Καίτης 'Ηλια Γαρίδου. Εύχόμεθα ταχεία στέφιν.

Οικογένεια Κ. Τούντα

Γεώργιος Πρινιωτάκης — 'Ελένη Οικονομίδου
Έδωσαν άμοιβαίαν ύπόσχουν γάμου.

Α. Γ.

Ευχρηστίριον

«Εκφράζω την εύγνωμοσύνη μου στους διακεκριμένους έπιστήμονας Δρ 'Ιάκωβον Διαμαντόπουλον, διευθυντήν παθολογικής κλινικής τού Δημ. Νοσοκομείου «Ελπίς», που μου διέγινεσ κλινικός και κ. 'Ιωάννην 'Ορφανόν, διευθυντήν της χειρουργικής κλινικής, όστις με τόν έπιτυχή έπέμβασιν του με άπήλαξεν από όδυνηρον νόσημα. Ευχαριστώ επίσης τόν άξιον Γεν. Διευθυντήν τού ίδρύματος κ. Αναστάσιον 'Αναγνωστόπουλον, ως και την προϊσταμένην αδελφήν τού παθολογικού τμήματος κ. Φλωρεντίαν και τας νοσοκόμας, που με στοργήν κι' ένδιόφρον μ' ένόσηλευσαν.

ΜΠΕΛΛΑ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ-ΜΙΜΙΚΟΥ

Έκδόσεις

«Εκυκλοφόρησε σ' ε κομψό τόμο «Τό βιβλίο του σωφρέ», με 180 εικόνες και 2 πολυχρωμίες, τών κ. κ. Πέτρου Βιδάλη και 'Αναστ. 'Αρτοπούλου, διπλωματούχων μηχανικών κτλ. Πρόκειται για ένα βιβλίο εξαιρετικά χρήσιμο, μοναδικό στο είδος του. Πκλείται σ' ε δα τα βιβλιοπωλεία.

Ο ποιητής των ΑΝΘΕΩΝ του ΚΑΚΟΥ.

Η ζωή και τόν έργο του Μπωντελαίρ

«Ο Σαρλ Μπωντελαίρ, ένας από τούς φημισμένους ποιητές της Γαλλίας παγκόσμια γνωστός, γεννήθηκε στο Παρίσι στις 9 'Απριλίου 1821. Έμενε όρφανός από πατέρα στα 6 χρόνια του, κι' η μητέρα του ξαναπαντρεύτηκε με τόν στρατηγό 'Ωλίκ. Ποτέ ο Μπωντελαίρ δεν μπόρεσε να ταίριαση στο χαρακτήρα με τόν πατρίο του — κι' αυτό υπήρξε ίσως μιά άπ' τις αίτιες της δυστυχίας του και της όχι ισορροπημένης ψυχοσυνθέσεώς του, σ' όλη του τη ζωή.

Πάντως, ο στρατηγός προσπαθούσε να μορφώσει καλά τόν Σαρλ. Τόν έστειλε στο Κολλέγιο τού 'Αγίου Λουδοβίκου, στο Παρίσι, και σχεδίαζε να τόν κάμει διπλωμάτη.

«Αλλά ο Μπωντελαίρ είχε άλλες κλίσεις. Άρχισε να μαλώνει με την οικογένειά του, γιατί είχε άποκτήσει «άνεπιθύμητες συντροφίες». Τότε ο στρατηγός άποφάσισε να τόν στείλει στις 'Ινδίες, μαζί μ' ένα φίλο του που πήγαινε να μείνη εκεί για πολύν καιρό.

Τό ταξίδι έπρόκειτο να διαρκέση 12-15 μήνες. Άλλά ο Σαρλ πήγε μόνον ως τή νήσο τού Μαυροικίου. Εκεί, άρχισε να γράφει άρκετά καλά ποιήματα. Συγχρόνως έρωτεύθηκε τη γυναίκα που άνθρώπου που τόν φιλοένοουσε. Και περνούσε τις ήμέρες του γυρίζοντας άνάμεσα στην έξωτική βλάστησι, τούς γυμνούς σκλάβους, τα φοινικόδεντρα... Όλες αυτές οι εικόνες άποκραυσταλλώθηκαν μέσα στη μνήμη του κι' έξωτερικεύθηκαν στα πρώτα του ποιήματα.

Τέλος, γύρισε μ' ένα πλοίο στη Γαλλία. Όταν έφτασε στο Παρίσι, τόν 1843, ήταν πιά ένήλικος και μπόρεσε να πάρη στην κατοχή του μιά σημαντική περιουσία. Άρχισε τότε ή μόνη πραγματικά εύτυχισμένη και ζέγνοιαστη περίοδος της ζωής του.

Σκόρπιζε άφροντίστα τόν χρήμα κι' έμεινε σ' ε παρανομίες τούς «μπουζινγκό», που είχαν δράσει πριν από 10 χρόνια.

Αυτοί οι «μπουζινγκό» ήσαν μιά συντροφιά από νέους πομπέ, καλλιτέχνες και συγγραφείς, με άσχημο τόν τόν γλύπτη Ζαν ντυ Ζενιέρ, που είχαν άφίσει έποχή με τις έκκεντρικότητές τους. Τα ναρκωτικά και τόν όπιο ήσαν ό... καθημερινός πασατέμπος τούς. Διωρόγανναν όργιώδη γλέντια, όπου σεβδίζαν παγωτά μέσα σ' ε ανθρώπινα κρανία και χόρευαν τόν «σατανικό χορό» (λαϊκό χορό της έποχής) με τέτοια τρέλλα ώστε έπεισαν σχεδόν άναίσθητοι μετά τόν πρώτο ή τόν δεύτερο γύρο... Ντυνόntonσαν έξωφρενικά: άλλος σαν 'Ισπανός εύγενής, άλλος σαν Κοζάκος, άλλος σαν μαχαράτζη... Δυο αδελφοί φορούσαν μπλε σακκάκια με ροζ φόδ...

δρες και με τεράστια μαργαριταρένια κομπιά... Ένας άπ' αυτούς, ο περίφημος ποιητής Ζερρό ντε Νερβάλ, έπινε πάντα μ' ένα κρανίο που κουβαλούσε μαζί του.

— Είνε τόν κρανίο της μητέρας μου, ξέλεγε. Άναγκάστηκα... να τή σκοτώσω για να τής τόν πάρω!...

«Ο Μπωντελαίρ λοιπόν προσπαθούσε να ξεπεράση σ' ε έκκεντρικότητα τούς «μπουζινγκό», κατά τή σύντομη περίοδο τού πλούτου του.

Τότε άκριβώς σχετίστηκε με μιά μάυρη, τή Ζαν Ντυβάλ, για την όποια έγραψε τα ώραιότερα ποιήματά του. Έκείνη τούδινε άγάπη κι' άφοσίωσι όσο ήταν εύπορος. Μαζί όμως με τα χρήματά του, λιγόστεψε κι' ο έρωας της...

«Έπηρεασμένος άπ' τη φιλολογική κληρονομία τών «μπουζινγκό», ο Μπωντελαίρ άρχισε να γράφει ποιήματα με άδρσσκο και σατανικό περιεχόμενο. Στις «Λιτανείες τού Σατανά» π. χ. βλασφημούσε με βαρείες λέξεις τόν Θεό...

«Επειτα από δυο χρόνια σπάταλης ζωής, ή μισή περιουσία του είχε εξατμισθ. Η υπόλοιπη ήταν κατατεθειμένη κάπου, έτσι ώστε δεν μπόρουσε να τή άποσύρη. Θάπαιρνε μόνο σ' όλη του τη ζωή ένα μικρό τόκο άπ' αυτήν.

«Έτσι, έγινε ξαφνικά φτωχός, άφισε και άνάγκη τις άσωτείες και τις παρανομίες και προσπαθούσε να ζήση με τήν πέννα του.

Είχε ήδη μεταφράσει μ' έξαιρετική έπιτυχία τόν παραένα διηγήματα τού 'Εδγαρ Πόε. Οι μεταφράσεις του αυτές, αληθινά άριστουργήματα, θ' άρκούσαν για να τού έξασφαλισούν μιά άθάνατη θέση στη γαλλική λογοτεχνία.

Οι άπογοητεύσεις της ζωής του έκαναν πικρή την ποιήσι του. «Μη ζητάτε πιά την καρδιά μου — έγραψε — γιατί την έφαγαν τ' άγρίμια». Και, σ' ένα ποίημα που παρομοιάζει τήν ψυχή του με καμπάνα, λέει με πόνο: «Η ψυχή μου ραγίστηκε».

«Η έξγνωιαστη άλλοτε φυσιογνωμία του πήρε τή θασανισμένη έκφρασι, με την όποια τόν έζουον οι μεταγενέστεροι. Τις νύχτες, τριγύριζε στους σκοτεινούς δρόμους κι' άνακατευόταν με τούς άπόκληρους της κοινωνίας. Έτσι έμπνεύσθηκε τα ποιήματά του που έχουν τόν τίτλο «Τό τέλος της ήμέρας».

Τό 1857, έξέδωσε τόν μοναδικό τόμο τών ποιημάτων του: τά «Άνθη τού Κακού» με τόν γνωστό και περίφημο πρόλογό του Θεοφίλου Γκατιέ. Τόν τύπωσε ο φίλος του Πουλε Μάλασσ.

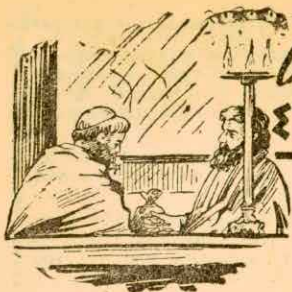
Τό άποτέλεσμα όμως ήταν όλεθριο. Έλαχιστο μόνο μπόρεσαν να έκτιμήσουν τήν τέχνη αούτων τών ποιημάτων και τήν ψυχική όδυνη που κρυβόταν πίσω άπ' τούς στίχους τούς. Οι πιο πολλοί είδαν μόνο τόν νοσηρό χαρακτήρα τούς και τις άσέμνες εικόνες που παρουσιάζαν. Ο Μπωντελαίρ κι' ο έκδότης τού δικαστήκαν και καταδικάσθηκαν για προσβολή τών δημοσίων ήθων.

«Η άποτυχία αούτου τού διβλίου, όπου είχε σπριζεί όλες τις έλπίδες του, χειρότερη έπινε τήν ήδη κλονισμένη υγεία τού Μπωντελαίρ. Και σ' όλη τήν υπόλοιπη ζωή του, τόν βάρανε ή θλίψη κι' η άπαισιοδοξία.

«Ο Μάλασσ έρωκάπησε τόν 1862, και τόν «στόκ» τών ποιημάτων τού Μπωντελαίρ πουλήθηκε φθηνότερα κι' άπ' τήν αξία τού χαρτιού που είχαν τυπωθί!

Τό 1864, ο Μπωντελαίρ πήγε στο Βέλγιο, με τήν έλπίδα να κερδίση χρήματα δίνοντας διαλέξεις. Άπέτυχε όμως και πάλι. Ρίχτηκε τότε στο όπιο. Καί, μιά μέρα, έπαθε παράλυσι, ενώ έπισκεπτόταν τόν καθεδρικό ναό τού Ναμούρ. Άπό τότε, δεν μπόρουσε πιά καθόλου να μιλήση, ως τόν θάνατό του.

Πέθανε ήσυχά τήν 1ην Αύγουστου τού 1867. Λίγοι μόνο φίλοι του συνώδεψαν τόν φέρετρό του ως τόν νεκροταφείο τού Μονπαρνάς. Τα άνέκδοτα άκομη έργα του δώθηκαν σ' ε πλειστηρίασμό και πουλήθηκαν μόλις 1.750 φράγκα!

Οι κιβδηλοποιοί στην αρχαιότητα

«Η τέχνη τους, τα κόλπα τους, ή τιμωρία τους»

«Όταν οι άνθρωποι έπαψαν πια ν' ανταλλάσσουν τα προϊόντα τους κι' αποφάσισαν να κόψουν νομίσματα κι' όταν άρχισαν να κυκλοφορούν τα πρώτα αυτά νομίσματα — άργυρά, χρυσά, χάλκινα, ξύλινα, μολύβδινα — ξεφύτρωσαν στη μέση και οι κιβδηλοποιοί.

Μ' άλλα λόγια, ή κιβδηλοποιία άρχισε προ χιλιάδων ετών, εκτοντατηριδες δόλοκληρες από Χριστό.

«Αλλά — κι' αυτό είναι το πιο περίεργο — δεν έφτιασαν και δεν κυκλοφορούσαν κιβδηλα νομίσματα μόνον οι κιβδηλοποιοί. Πολλές φορές και οι αυτοκράτορες, οι βασιλείς, οι τύραννοι διαφόρων χωρών, έχοντας οικονομικές στενοχωρίες έκοβαν και κυκλοφορούσαν στο λαό τους ψεύτικα, «δαγαπόντικα», όπως θα λέγαμε σήμερα νομίσματα.

Ο Ήρόδοτος πρώτος αναφέρει ότι ο τύραννος της Σάμου Πολυκράτης πλήρωσε κάποτε τους Λακεδαιμόνιους με χρυσά νομίσματα, τα οποία μόνον έξωτερικώς είχαν μια λεπτή φλούδα χρυσού. Το έξωτερικό τους ήταν καθαρό μολύδι!

Τέτοια νομίσματα, άσημνια ιδίως, με «ψυχήν χάλκινη», όπως λένε οι νομισματολόγοι, υπάρχουν και σήμερα στα νομισματικά μουσεια άθθωνα.

Η κιβδηλοποιία βρισκόταν στην άκμή της από της εποχής του σοφού νομοθέτη των Αθηνών Σόλωνα.

Οι κιβδηλοποιοί έτιμωρούντο με θάνατο. Αυτό όμως δεν τους εμπόδιζε να συνεχίζουν τη δουλειά τους.

Και δεν έφτιαναν μόνον κιβδηλα νομίσματα. Πολλοί είχαν βρή κι' άλλον τρόπο να κλέβουν το δημόσιο. Έξυναν ή λιμαρίζαν στην αγορά τα χρυσά νομίσματα κι' έκλεβαν έτσι ένα μέρος του χρυσού.

Ο Ρωμαίος συγγραφέας Ούλπιανος γράφει σχετικά: «Όσοι ξύνουν τα χρυσά νομίσματα ή φτιάχνουν κιβδηλα αν είναι έλευθεροι πο-

Περμανόντ δωρεάν

Συμπληρώσατε τα έλλείποντα γράμματα:

Κ-Α-Ι-Ε-Ν-Κ-

Π-Ρ-Α-Α-Τ

Δ-Ν-Η-

Η φέρουσα την σωστή λύση θα κάνει μια περμανόντ δωρεάν.

Εάν αι φέρουσι τας λύσεις εινε περισσότεραι τας μίας θα γίνεται κληρώσις μεταξύ των.

Αι κληρώσεις θα γίνονται καθ' έκαστην 10—11 π. μ.

Κομμάτιον ΔΑΝΙΗΛ

Όδος Πειραιώς 25, Τηλ. 55-517

λίτες να ρίχνωνται στα θηρία κι' αν είναι δούλοι να θανατώνονται με βασανιστήρια».

Επίσης ή πολιτεία είχε όρισει άμοιβές χρηματικές για εκείνους που κατήγγελλαν στις αρχές τους κιβδηλοποιούς. Τους δούλους μάλιστα που θάκαναν μια τέτοια καταγγελία τους ανακήρυσσαν Ρωμαίους πολίτες.

«Είνε άπίστευτο, γράφει ο σοφός νομισματολόγος Έκκελ, διευθυντής άλλότε του αυτοκρατορικού μουσειου της Βιέννης, είνε άπίστευτο τί μεγάλος αριθμός άρχαίων κιβδηλών νομισμάτων έχει σωθή ως σήμερα και κυρίως άσημνια νομίσματα παραγεμισμένα με χαλκό».

Οι άρχαιοι κιβδηλοποιοί είχαν τα εργαστήρια τους σε μέρη έρημικά, σε κτίρια άπομονωμένα, αλλά και μέσα σε σπηλιές.

Ο θεός Ήρωνυμος γράφει σ' ένα διβλίο του:

«Στην έρημο της Θηβαίδος έσώζοντο ως την εποχή μου, μέσα σε θαβείες σπηλιές του βουνού, εργαστήρια νομισμάτων. Οι σφύρες και τα άμόνια ήσαν σχεδόν φαγωμένα απ' τη σκουριά. Όπως λένε οι Αιγύπτιοι, στα εργαστήρια αυτά έφτιναναν κιβδηλα νομίσματα την εποχή που ο Άντωνιος παντρεύτηκε την Κλεοπάτρα».

Ο δυστυχισμένος λαός των εποχών αυτών δεν ήξερε στην αρχή να ξεχωρίση τα γνήσια νομίσματα από τα κιβδηλα. Γιατί, όπως είπαμε παραπάνω, και οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες έκαναν την ίδια δουλειά με τους κιβδηλοποιούς, όταν άδειάζαν τα ταμεία τους.

Ο Πλίνιος αναφέρει σχετικώς ότι ο Άντωνιος είχε νοθεύει με σίδηρο το άσημένιο δηναρίο. Κι' ο Διαν ο Κάσιος αναφέρει ότι ο αυτοκράτωρ Καρακάλλας, αντί αληθινών νομισμάτων κατασκεύασε ψεύτικα: χρυσά δηλαδή νομίσματα γεμισμένα με μολύβι και άσημνια γεμισμένα με χαλκό.

Πρώτος ο Μάριος ο Γρατιδιανός έδίδανε στο λαό πώς να ξεχωρίση τα κιβδηλα νομίσματα από τα γνήσια. Κι' ο ρωμαϊκός λαός που είχε καη απ' τους κιβδηλοποιούς του έστησε και σ' αυτά τα χωριά άνδριάντες για να δείξη την εύγνωμοσύνη του.

Ο Έπικτήτος διηγείται με χαριτωμένο ύφος τον τρόπο που χρησιμοποιούσαν οι Ρωμαίοι για ν' αποφύγουν τα κιβδηλα νομίσματα: «Τα εξέταζαν, γράφει, με την άφή, έπειτα με την όσφρησι και τη γεύσι και τέλος τα χτυπούσαν πολλές φορές κάτω για ν' ακούσουν τον ήχο τους».

Ο Πετρώνιος μάλιστα αναφέρει κάποιον ειδικό «νομισματολόγο» που καταλάβαινε άμέσως αν ένα άσημένιο νομίσμα ήταν γε-

μισμένο με χαλκό, παίζοντας το στη φούχτα του!

Τα κιβδηλα αυτά νομίσματα οι άρχαιοι Ρωμαίοι τα ονόμαζαν «δερματοφόρα», γαντοφορεμένα όπως θα λέγαμε σήμερα. Το γάντι τους δηλαδή ήταν από χρυσό ή άργυρο και το έξωτερικό τους χαλκίνο ή μολύβδινο.

Αλλά και χάλκινα νομίσματα κιβδηλα κυκλοφορούσαν στην αρχαιότητα. Απ' έξω είχαν ένα λεπτό στρώμα χαλκού και μέσα μολύβι.

Μιά εποχή, οι άρχαιοι κυβερνήτες, για να γλυτώσουν απ' τους κιβδηλοποιούς που είχαν αποθρασυνθή άρχισαν να φτιάχνουν νομίσματα άκτινωτά ή πριονωτά στην περιφέρειά τους, νομίζοντας ότι ή κατασκευή τέτοιων νομισμάτων θα ήταν δύσκολη.

Απατήθηκαν όμως οίκοι. Γιατί γέμισαν σε λίγο οι αγορές από κιβδηλα πριονωτά νομίσματα!

Για την κατασκευή των κιβδηλών νομισμάτων οι άρχαιοι κιβδηλοποιοί χρησιμοποιούσαν, όπως και το δημόσιο, δυο τρόπους: Ή τα έφτιαναν στο άμόνι χτυπώντας με τη σφύρα το νομίσμα μέσα στη μήτρα ή τα έχυναν.

Όπως είπαμε χιλιάδες χρόνια πέρασαν από τότε. Και όμως ή κιβδηλεία των άρχαίων νομισμάτων δεν σταμάτησε. Επιδέξιοι τεχνίτες, αληθινά καλλιτέχνες φτιάχνουν ψεύτικα άρχαία νομίσματα και τα πωλούν για γνήσια στα μουσεια, στους νομισματολόγους και στους συλλέκτες, ακόμα και σήμερα.

Χρειάζεται μεγάλη πείρα, μεγάλη ειδικότης, γράφει στο περίφημο διβλίο του ο σοφός Έκκελ, για να μαντέψης τα γνήσια άρχαία νομίσματα και ν' αποφύγης τα κιβδηλα που πλημύρισαν σήμερα την Ευρώπη».

Οι καλλίτεροι κατασκευαστάι ψεύτικων άρχαίων νομισμάτων είνε οι Ιταλοί. Τον περασμένο όμως αιώνα τους έβαλε τα γυαλιά ο τετραπέρατος Έλληνας κιβδηλοποιός Ραφτόπουλος, αληθινή ιδιοφυία, που γέλασε τους καλλίτερους νομισματολόγους της Ευρώπης!

Τελειώνουμε μ' ένα άνέκδοτο του «μεγαλοφυούς» αυτού πατριώτη μας.

Κάποτε προσφερε σ' ένα σοφό νομισματολόγο μια θαυμασία σειρά γνήσιων άρχαίων ελληνικών νομισμάτων, αντί πολλών χιλιάδων δραχμών.

Ο Γερμανός σοφός εξέτασε τα νομίσματα και του τα επέστρεψε.

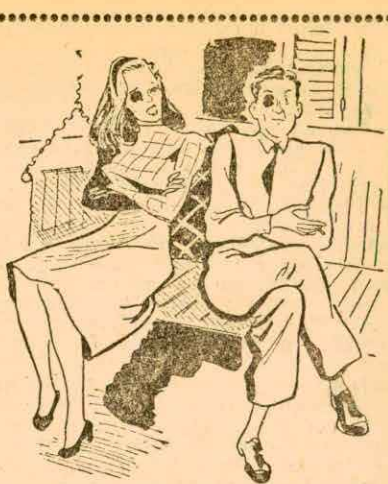
—Αυτά είνε κιβδηλα! του είπε.

Ο έξυπνος Ρωμής, χαμογέλασε κι' αυτός με τη σειρά του, τα πήρε κι' έφυγε.

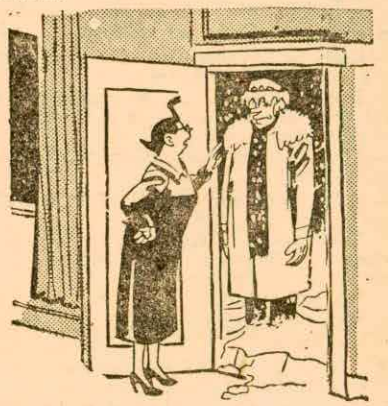
Την άλλη μέρα, πήγε στο Γερμανό μιά άλλη σειρά άρχαίων νομισμάτων κιβδηλών.

—Αυτά μάλιστα, φώναξε ικανοποιημένος ο σοφός νομισματολόγος. Αυτά είνε γνήσια!... Καί τ' ακριβοπλήρωσε και τα κοάτησε.

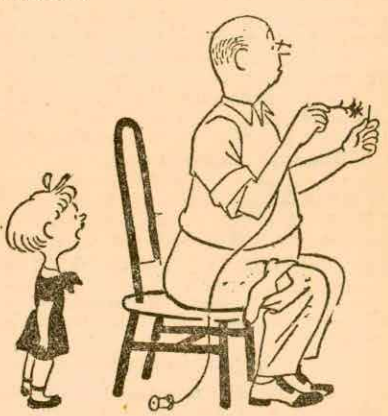
ΠΑΛΑΙΟΣ

—Δεν νομίζεις ότι ταιριάζουμε σε κάτι;...

—Χτυπούσατε πολλή ώρα, κ. Άναξιμανδρε;

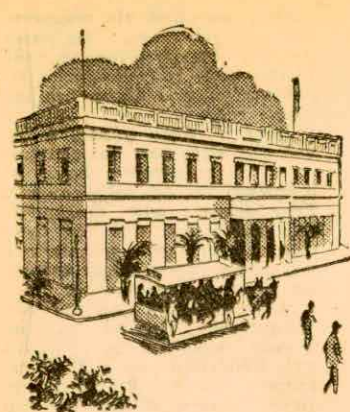

—Δεν την ξαναβρέχεις, μπαμπά, λίγο την κλωστή;...

ΟΙ ΝΟΙΚΑΡΗΔΕΣ ΦΕΥΓΟΥΝ
—Θα σας το παραδώσουμε όπως το βρήκαμε!...

ΠΑΛΑΙΟΣ

Το Δημαρχείον

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το Δημαρχείο

Θα περίμενε κανείς το δημαρχείο της Αθήνας να είναι αντίστοιχο με το μεγάλο όνομα της πόλεως ή τουλάχιστον ένα από τα καλλίτερα κτίρια της, όπως συμβαίνει με τα δημαρχεία των ξένων μεγαλοπόλεων. Όλοι οι ξένοι που έρχονται στην ελληνική πρωτεύουσα, ένα από τα πρώτα πράγματα που ζητούν να ιδούν είναι το δημαρχιακό της μέγαρο, περιμένοντας ίσως ν' αντίκρυσουν κάτι ανάλογο με το άρχαιο πρυτανείο που ήταν στα Προπύλαια της Ακροπόλεως και δεχόταν τους ξένους στην Αθήνα των κλασσικών χρόνων.

Και είναι φυσική ή απογοήτευσις του επίσκεπτη σ'αν βλέπη το οικημα του πρώτου δήμου της Ελλάδος να περιτριγυρίζεται από όλες εκείνες τις παραγκές με τα κρεμασμένα παλαιά ρούχα και τις αποθήκες με τα βαρέλια του λαδιού.

Επρεπε να περάσουν σαράντα δόλοκληρα χρόνια μετά την άπελευθέρωσι για ν' αποκτήση ο Δήμος «Αθηναίως» δική του, μόνιμη, κατοικία. Ός τότε περιφερόταν από σπιτί σε σπιτί, πληρώνοντας άδρότατα νοίκια, και κάποτε μάλιστα, καθώς μας πληροφορεί ο Ιστορικός του δήμου Γ. Παρασκευόπουλος, «έξην αγκάζετο δια τής δικαστικής δόδου ές έγκαταλείψη το κατεχόμενον υπό τών γραφείων του οίκημα».

Για πρώτη φορά στη συνεδρίασι του δημοτικού συμβουλίου της 23 Νοεμβρίου 1853 γίνεται λόγος για την ανέγερσι ενός καταλλήλου δημαρχείου. Στην ίδια συνεδρίασι ο Άλέξανδρος Ραγκαβής έρριξε την ιδέα να φωτισθούν οι δρόμοι της Αθήνας με γκαζ αντί των λίγων φαναριών με λάδι που χρησιμοποιούσαν ως τότε. Αλλά τόσο ο φωτισμός με το αερίοφως, όσο και το κτίσιμο της δημαρχίας αναβλήθηκαν και δεν πραγματοποιήθηκαν παρά ύστερ' από αρκετά χρόνια.

Συζητήσεις για το δημαρχιακό κατάστημα έγιναν και κατοπιν και στο διάστημα της δημαρχίας του (1866 - 1870), ο Γ. Σκούφος, προσπάθησε να πραγματοποιήση την ιδέα, αλλά δεν το κατάφερε από έλλειψι χρημάτων και μόνο ο διάδοχος του, ο Π. Κυριακός, το πέτυχε με το δάνειο των 130 χιλιάδων δραχμών που πήρε για το σκοπό αυτό ο Δήμος από την Έθνική Τράπεζα.

Το δημαρχείο αποφοιστήκε να κτισθή σ' ένα γήπεδο του δήμου που βρισκόταν στην όδω Αθηνάς άπέναντι από την πλατεία Λουδοβίκου. Ο δόλοκληρο το τετράγωνο θα χρησίμευε για το σκοπό αυτό και το μέρος που θάμενε έλευθερο από των

οικοδομή θα δενδοφουτεύετο. Το κτίριο θα γινόταν σύμφωνα με το σχέδιο του Π. Κάλκου, που ήταν βοηθός του Ρίντελ στην άνοικοδομησι των παλαιών άνακτόρων και αρχιτέκτονας της βασιλικής Αύλης.

Στο τέλος του 1872 υπήκε ο θεμέλιος λίθος και στις 22 Απριλίου του 1874 έγιναν με δλη την έπισημότητα τα εγκαινία του κτιρίου. Ο τύπος υποδέχτηκε με εύνοια σχολια το νέο όραίο δημαρχείο.

Και πραγματικά το οικημα της δημαρχίας ήταν αξιόλογο, για τα λιγοστά μέσα που διατεθήκαν γι' αυτό. Ο αρχιτέκτων του προσπάθησε να δώση στο κτίριο φυσιογνωμία νεοκλασσικού ρυθμού, μολοντί ή αρχιτεκτονική του θυσιάζετο άσκετά, για να γίνουν στο πρώτο πάτωμα μαγαζιά, που νοικιαζόμενα θα έδιναν εισόδημα στο Δήμο.

Ακριβώς όμως τα μαγαζιά που έγιναν και ή εγκατάλειψις του κτιρίου επί μιά τριακονταετία από κάθε σοβαρά φροντίδα συντηρήσεως, είχαν για αποτέλεσμα ώστε το δημαρχείο της ελληνικής πρωτεύουσας να παρουσιάζη οίκτηρη εικόνα στα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα. Χρονικογράφος της εποχής έκείνης άναφέρει τα έξης: «Ουδολός θα υπερέβαινε τις τά όρια της αληθείας, αν το άπεκαλει άποθήκην, σταλούν ή δ,τι ήμποτε άλλο έχον ως κύριον χαρακτηριστικόν την άκαθαρσίαν, την άκαλαισθησίαν, την άκαταστασίαν. Και δεν ήτο τοιαύτη ή έξωτερική μόνον κατάσταση. Και έξωθεν ή αυτή πρώτη έντύπωσις έδιδετο. Τα κάτωθεν του Δημαρχείου δωμάτια ένοικιάζοντο δια φερετροποιεία, καφενεία, μαγειρεία, οινόπωλεία. Ό,τι ήδυνάτο να προκαλέση την άηδίαν είχε συσσωρευθή εκεί. Ο θόρυβος και αι φωναι των εν τοις καφενείαις και τοις οινόπωλείαις συνωστίζόμενων, συμμιγνύμενα με τας κραυγάς των όδηγών των άείποτε περίρι του Δημαρχείου σταθμεύοντων κάρρων, άπέτελουν πανθαμίονιον, το όποιον πολλάκις διέταράσσε και αύτας τας συνεδριάσεις του Δημοτικού Συμβουλίου. Η έλλειψις πάσης καθαριότητος των περίρι και τα άκάθαρτα των ύπ' αύτά μαγαζίων ύδατα, χυόμενα επί της όδου, καθίσταν το μέρος τούτο έν των βρωμερωτέρων της πόλεως. Τα εις το άνω πάτωμα του καταστήματος γραφεία υπενθύμιζον τα χάνια των χωριών. Εις μίαν γωνίαν ενός των διαδρόμων είχε στηθή καφενέιον βρωμερόν και άηδέατον την θέαν και ο πρώτος άνθρωπος, τον όποιον θα έβλεπεν ο άνερχόμενος εις το Δημαρχείον της πρωτεύουσας, θα ήταν ο καφεπώλης με την όδουσαν και περίρι της όσφους του περιτετυγμένην ποδίαν, καταγινόμενος εις το να έτοιμάζη καφέδες ή να πλένη τα σκεύη του έντός παμπλαζιού βυτίου τοποθετημένου έξωθεν της θύρας ενός των γραφείων πλησίον της αϊθούσης του Δημαρχου! Κυριώτερον χαρακτηριστικόν των γραφείων ήτο ή γυμνότης από έπιπλα και ή κατά στρώματα πυκνά συσσωρεύσεις του κονιάρτου».

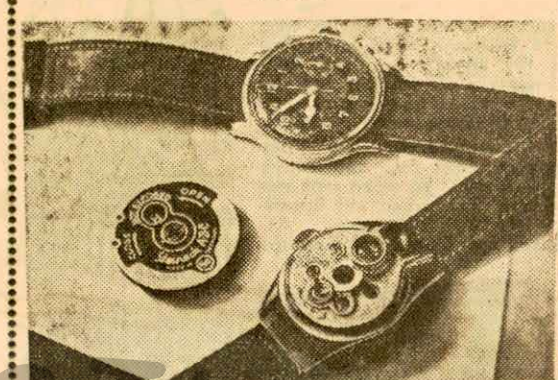
Την όθλία αυτή κατάστασι του δημαρχιακού καταστήματος προσπαθήσαν να διορθώσουν οι διάφοροι δημαρχοι του αιώνα μας, με μεταρρυθμίσεις, έπισκευές και προσθήκες που έκαναν σ' αυτό τόσο στα 1901 όσο και στα 1917 - 20. Σημαντικώτερη όμως άνακαινίσι έγινε το 1937 που προστέθηκε ο τρίτος όροφος στο κτίριο, και το δημαρχείο άλλαξε στο έξωτερικό του όμι και έγινε ένα σύγχρονο και πολιτισμένο δημοτικό κατάστημα, χωρίς στο δάνειο του έικοσι χιλιάδων, περίπου, χρυσών λίρών που έδωσε στο Δήμο ή Έθνική Τράπεζα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΚΑΤΕΡΙΝΕΤΕΣ ΚΙ' Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥΣ

Οι μικρές Παριζιάνες που εργάζονται σε διάφορα άτελιέ γυναικείων καπέλων προετοιμάζαν από καιρό τα πρώτα τους καπέλλα που θα φορούσαν την ημέρα της Αγ. Αικατερίνης (25 Νοεμβρίου) που είναι, ως γνωστόν, ή προστάτις τους. Την ημέρα αυτή οι μικρές καπελλούδες της Γαλλίας διοργανώνουν γιορτές στις όποιες έμφανίζουν τα πια παράξενα καπέλλα, συγγωνιζόμενες μεταξύ τους σε πρωτοτυπία και φαντασία. Στη φωτογραφία μας ένα καπέλλο πεταλούδα που σ'ας παρουσιάζει ή ίδια ή δημιουργός του.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Στην μεγάλη έκθεσι της «Αναγεννημένης γερμανικής βιομηχανίας» που άνοίξε προ έβδομάδων στη Νέα Υόρκη, μεταξύ άλλων έκθεσάν, οι χρεωσινά ήττημένοι παρουσιάζουν και μία φωτογραφική μηχανή που όπως φαίνεται στην εικόνα μας δεν είναι μεγαλύτερη από ένα κοινό ρολόι του χεριού. Η μηχανή αυτή παίρνει φίλμ των 8 χιλιοστομέτρων και μπορεί να βγάλη φωτογραφία με φυσικούς χρωματισμούς.

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΒΑΛΙΤΣΑ

Ένας Γάλλος μουσικός ανακάλυψε προ καιρού ένα νέο μουσικό όργανο, την «κλαβιολίνα». Το όργανο αυτό τέλειοποιήθηκε στην Αμερική, ξαναγύρισε στην πατρίδα του υπό μορφήν μικρού πιάνου που λειτουργεί με έναλασσόμενο ηλεκτρικό ρεύμα. Παίζοντας τα πλήκτρα του, μπορεί κανείς να έπιτύχη τους ήχους που παράγει όποιοδήποτε μουσικό όργανο, από το βιολί ως το κυνηγετικό κέρας. Η «κλαβιολίνα» προβλέπεται πως πολύ γρήγορα θ' αντικαταστήση στους ραδιοφωνικούς σταθμούς τις μικρές ορχήστρες.

(Φωτογραφίες Keystone)

ΤΗΝ 'Αγνή φόν Ρέντενερ δέν ήξερε τίποτε από τόν έρωτα, όταν ο πατέρας της της έκαμε γνωστό ότι θα γινόταν σύζυγος του κόμητα Φρίεντριτς φόν 'Ορλεμαντ κι έσκυψε πρόθυμα το κεφάλι της έμπρος στην απόφασί του. Μη-πως, άλλωστε, έτσι δέν γινόταν μ' όλα τα κορίτσια; 'Όταν έφταναν σέ μια ώριμη ηλικία, οι γονείς τους εύρισκαν ένα καλό σύζυγο και τ'απάν-τρευαν: 'Έτσι, τώρα, είχε έρθει ή σειρά της. 'Ο σύζυγος που της είχε βρή ο πατέρας της ήταν άρκετα καλοφτιαγμέ-νος, πλούσιος και δυνατός.

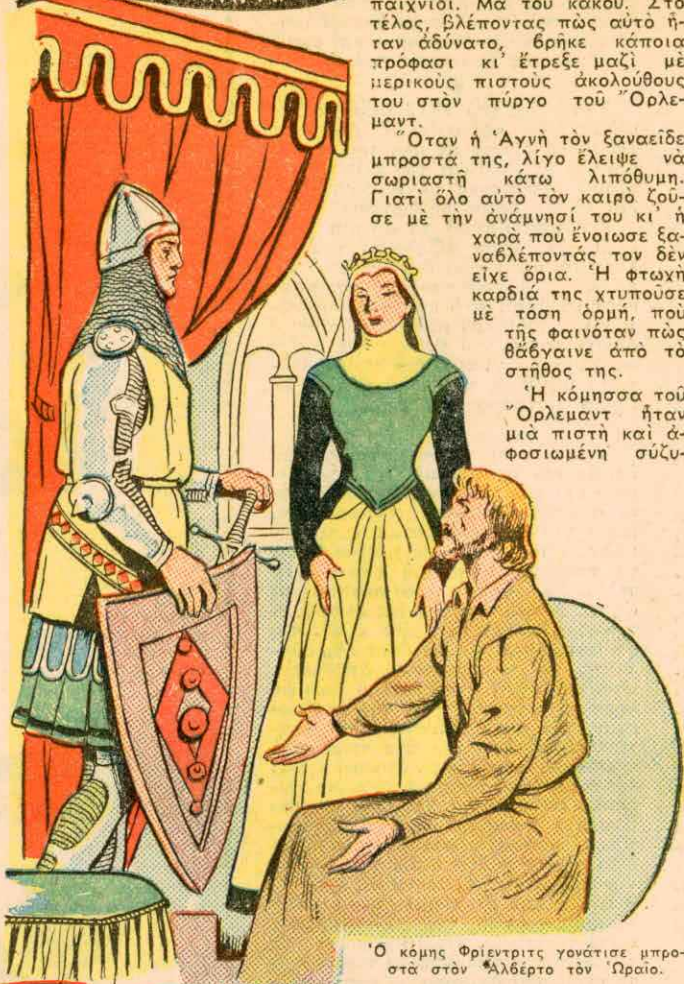
'Έτσι, ή 'Αγνή παντρεύτηκε τόν κόμητα φόν 'Ορλεμαντ κι, απόκτησε δύο παιδάκια απ' αυτό το γάμο.

'Αν ή εύτυχία είνε ή γαλήνη ή 'Αγνή ήταν εύτυχισμένη. 'Ο άντρας της την αγαπούσε κι ή χαρά που δοκίμαζε κάθε φο-ρά που γύριζε κοντά της από τις έκστρατειες του ήταν πολύ μεγάλη. Μά κι ή γυναίκα του περιμενε τόν γυρισμό του με τόν πόθο και τη λαχτάρα μιάς πιστής κι' άφοσιωμένης συζύ-γου.

Μά, κάποια φορά, ο κόμης έπεσε στά χέρια ενός από τους έχθρους του, του 'Εκλέ-κτορα του Μαγδεμβούργου, που τόν έκλεισε σ' ένα υπό-γειο κελλί του πύργου του κι' έκαμε γνωστό σ' όλους πώς ούτε ζωντανό, ούτε πεθαμένο θα τόν έβγαζε από κεί, αφή-νοντάς τον να σαπίση εκεί μέ-σα. Τό κελλί θα γινόταν, μιά μέρα, ο τάφος του.

'Η κόμισσα φόν 'Ορλεμαντ ξεκίνησε τότε από τόν πύργο της και πήγε να πέση στά πό-δια του 'Εκλέκτορα και δεσπό-του του Βραδεμβούργου 'Αλ-βέρτου του 'Ωραιού, για να τόν

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

γι και τους πολέμους, την ποιήσει και την πολιτική, τις ερωτικές περιπέτειες και το παιχνίδι. Μά του κάκου. Στο τέλος, βλέποντας πως αυτό ή-ταν αδύνατο, δρjκε κάποια πρόφασι κι' έτρεξε μαζί με μερικούς πιστούς ακόλουθους του στον πύργο του 'Ορλε-μαντ.

'Όταν ή 'Αγνή τόν ξαναείδε μπροστά της, λίγο έλειψε να σωριασθή κάτω λιποθύμη. Γιατί όλο αυτό τόν καιρό ζού-σε με την ανάμνησί του κι' ή χαρά που ένοιωσε ξα-ναβλέποντάς τον δέν είχε όρια. 'Η φτωχή καρδιά της χτυπούσε με τόση όρμη, που της φαινόταν πως θα βγαίνει από τό στήθος της.

'Η κόμισσα του 'Ορλεμαντ ήταν μιά πιστή και ά-φοσιωμένη σύζυ-

χώρησε μιά από τις πτέρυγες του πύργου του. Αμήλητοι φρουροί έστεκαν μπροστά στην πόρτα της. Κι' ήταν πολύ λι-γοί εκείνοι που ήξεραν τό μυ-στικό της.

'Από τ' άλλο μέρος, ή 'Α-γνή είχε κανονίσει τα πράγμα-τα με τέτοιον τρόπο ώστε οι άνθρωποι της φαντάζονταν πως ήταν πάντα στο 'Ορλεμαντ. Μιά καισαριέρα που της ήταν άφοσιωμένη την παρουσίαζε σαν άπαρηγόρητη χήρα και δέν άφηνε κανένα να την δει.

Στό μεταξύ, ή ζωή του 'Αλ-βέρτου του 'Ωραιού και της 'Αγνης κυλούσε εύτυχισμένη στο Βραδεμβούργο. 'Ο 'Εκλέ-κτορας, που ένοιωσε την αγάπη του να γίνεται όλοένα και πιο μεγάλη, δέν έκρυβε από τους φίλους του την επιθυμία να νομιμοποιήση τις σχέσεις του.

— Θα τόν είχα κάμει από καιρό, της είπε μιά μέρα, αν δυο ζευγάρια μάτια δέν μ' έμ-πόδιζαν σ' αυτό.

'Η 'Αγνή έσκυψε τό κεφάλι της για να μαντέψη τί έννοού-σε μ' αυτά τά λόγια. Καί, στό τέλος, νόμισε πως τό δρjκε. Χωρίς άμφιβολία, ο αγαπημέ-νος της ύπνοούσε τά δυο παι-διά που είχε απόκτησει από τό γάμο της με τόν κόμητα του 'Ορλεμαντ.

'Αλλά τί άξιζαν αυτά τά δυο παιδιά μπροστά στη με-γάλη αγάπη της για τόν 'Αλ-βέρτο; Μέσα στην ψυχή της, ή έρωμένη υπερίσχυσε από τη μητέρα.

Μιά νύχτα, ή 'Αγνή έφυγε από τό Βραδεμβούργο και, τρέχοντας όλη τη νύχτα, έφτα-σε τά ζημερώματα στο 'Ορλε-μαντ.

Τά δυο παιδάκια κοιμόνταν στα κρεβάτάκια τους.

'Η άσπλαχνη μητέρα, έδγα-λε απ' τό κορσάκι της μιά με-γάλη καρφίτσα και τη δύθισε στο μέρος του κρανίου που τά όστα συνδέονται με τη γνω-στή «ραφή».

'Υστερα απ' αυτό, τά δυο παιδιά έπέρασαν από τη ζωή στο θάνατο χωρίς μιά κραυγή, χωρίς τόν παραμικρό σπασμό.

'Η 'Αγνή, προτού άκούη ά-νατείλν ο ήλιος, ξαναέφυγε για τό Βραδεμβούργο, όπου έφτα-σε τό σούρουπο.

'Ο 'Αλβέρτος ο 'Ωραιός την έπισκέφτηκε στο διαμέρισμά της λίγη ώρα μετά τις έννηά. Κι' ή πρώτη φράσις που άκου-σε από τά χείλη της ήταν :

— 'Αγαπημένο μου, τά δυο ζευγάρια μάτια που σ' ένο-χλούσαν, δέν θα μ'απορέσουν σε ξανακυττάξουν.

'Ο 'Εκλέκτορας τάχασε. Κι' ήταν τόση ή φρίκη που έ-νοιωσε, όταν άκουσε από την 'Αγνή τό άνοσιούργημα της, που έφυγε τρέχοντας από τό διαμέρισμά της και δέν θέλησε πιά να την ξαναδει.

Την άλλη μέρα, οι άνθρωποι του έδωξαν την 'Αγνή από τόν πύργο. 'Η δυστυχισμένη έ-χασε τό λογικό της κι' άρχισε να γυρίζει στά γειτονικά δάση, ούρλιάζοντας σαν άγριο θη-ρίο.

Μιά μέρα, ένας δασοφύλα-κας, βλέποντάς την να περνάει από μπροστά του, της έστειλε με τό τόξο του ένα βέλος με σιδερένια αίχμη και τη σκό-τωσε.

Αυτό ήταν τό τέλος της δυ-στυχισμένης 'Αγνης. 'Ο 'Εκ-λέκτορας του Βραδεμβούργου που βασανίζονταν από τις τύ-ψεις, την ακολούθησε λίγο και-ρό άργότερα στον τάφο.

ΑΝΡΥ ΝΤΕΣΑΙ

ΧΑΡΙΣ σέ μιά νέα βιολογική ανακά-λυψι, οι γιατροί μπορούν σήμερα να εξακριβώ-σουν αν ένας καρκίνος προχωρή ή υποχωρή, κι' έπομένως να προβλέψουν την εξέλιξί του. 'Ας ύ-ποθέσουμε ότι πάσχει κάποιος από λευχαιμία, δηλαδή καρκίνου του αί-ματος — άρρώστεια που μπορεί να τόν θανατώση μέσα σέ 8 βδομάδες. 'Υ-πάρχουν διάφορα φάρ-μακα γι' αυτή την ασθέ-νεια. Ποιό απ' όλα άφε-λει στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση; 'Ο για-τρός τά δοκιμάζει όλα, τό ένα μετά τό άλλο, και κάθε φορά κάνει μιά έρ-γαστηριακή εξέταση που τόν πληροφορεί αν ή άρρώστεια άρχισε ν' ά-ναχαιτίζεται ή όχι. "Ε-

Νέο όπιο ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Πώς εξακριβώνεται ή εξέλιξις της άρρώστειας

σαι, βρίσκει επιτέλους τό κατάλληλο φάρμακο.

Τό ίδιο μπορεί να γίνει σε περιπτώσεις καρκίνου του στήθους, να εξακριβωθή δηλαδή μέσα σε λίγες μέρες αν άφελή περισσότερο ή όρμονοθεραπεία ή οι άκτινες Χ.

Μέ την ίδια δοκιμή, ο γιατρός μπορεί να ξέρη την αλήθεια, έπειτα από μιά έγχείρησι, αν ξεριζώθηκε όλότεια ο καρ-κίνος απ' τόν οργανισμό, ή αν έξη ήδη κάμει μετάστασι σε άλλα όργανα και θα ξαναεμφανισθή άργότερα.

Τέλος, εξακριβώνεται μ' αυτό τόν τρόπο αν ο καρκίνος έχη μορφή στάσιμη ή εξέλικτική, κι' έπομένως προβλέπε-ται ή πιθανή εξέλιξί του.

'Ολ' αυτά ήσαν αδύνατα ως τώρα. Δέν ύπήρχε μέθο-δος άκριβους διαγνώσεως της καταστάσεως του αρρώ-στου. Σήμερα, με μιάν άπλη έργαστηριακή εξέταση, τόσο ο άσθενής όσο κι' ο γιατρός μπορεί να ξέρη την αλήθεια.

Δέν πρόκειται, βεβαίως, για μέθοδο θεραπείας ή δια-γνώσεως του καρκίνου, αλλά για ένα τρόπο παρακολου-θήσεως της εξέλιξέως του.

'Η ανακάλυψις αυτή έγινε από δυο 'Αμερικανούς έπι-στήμονες, τό δόκτορα Φίλιπ Ουδέτ και τη δοκτορέσσα Τζέσσοαμιν Χίλλιαρντ, έπειτα από 2 έτών έρευνες. Πρέπει να σημειωθή ότι οι δυο επιστήμονες δέν είχαν ούτε οικονο-μικά ούτε τεχνικά μέσα. Είχαν όμως πάντα ύπ' όψη τους τη φράσι ενός μεγάλου γιατρού: «'Όποιος δέν μπορεί να δημιουργήση έργαστήριο μ' ένα σπέρτο κι' ένα κομμάτι σπάγγιο, δέν είνε επιστήμονας».

'Η νέα δοκιμή έχει γίνει ήδη έπίσημως δεκτή απ' τους άμερικανικούς έπιστημονικούς κύκλους κι' εφαρμόζεται σε όλο και περισσότερα νοσοκομεία και κλινικές. Είνε μάλ-λον εύκολη, απαιτεί όμως ειδικότητα και πείρα.

Θά προσπαθήσουμε να την εξηγήσουμε, σε γενικές γραμμές.

'Υπάρχουν στο σώμα μας ώρισμένες ούσιες, τά «ένζυ-μα», που συνδέονται στενά με τις λειτουργίες των κυττά-ρων μας. Με την παρουσία τους δηλαδή συντελούν στην διάλυσι των φθαρμένων κυττάρων και στο σχηματισμό καινούργιων απ' τις θρεπτικές ούσιες της τροφής μας. Χωρίς τά ένζυμα, θα ήταν αδύνατη ή συνεχής φθορά κι' ά-νανέωσι του οργανισμού μας.

Τό σώμα μας περιέχει εκατομμύρια τέτοιες ούσιες, που

καθεμία τους εκπληρώνει τη δική της λειτουργία. 'Επειδή όμως τά ένζυμα είνε πολύ ί-σχυρά, ή Φύσις φρόντισε ν' ά-ναχαιτίση τη δράσι τους με άλλες αντίθετες ούσιες, τά «άν-τένζυμα», που χαλινάγωγούν την ένεργεια των πρώτων και δέν τ' άφίνουν να βάλουν σε κίνδυνο όλόκληρο τόν οργανι-σμό.

'Η Ισορροπία λοιπόν ένζυ-μων και άντενζύμων διατα-ράσσεται, όταν σε κάποιο μέ-ρος του σώματος άρχισή ένας ανώμαλος και υπερβολικός πολλαπλασιασμός των κυττά-ρων, όπως άκριβώς συμβαίνει στον καρκίνο. Συνεπώς, με-τρώντας την ποσότητα των ου-σιών αυτών μέσα στο αίμα, μπορεί κανείς να παρακολου-θήση την εξέλιξι ενός καρκι-νώματος.

'Επειδή όμως είνε δυσκολώ-τατο ν' άπομονωθούν και να εξετασθούν τά ένζυμα, μπορεί να μετρηθούν τά άντενζυμα. Αυτά συνοδεύουν τις θρεπτικές ούσιες μέσα στο αίμα, ως τά κύτταρα που πρόκειται να δια-θρήςουν, για να συντέλουν με την παρουσία τους στην ά-νανέωσί τους. 'Η ποσότης τους λοιπόν αποτελεί άκριβή δείκτη της καταστροφής και άναδη-μιουργίας των ιστών.

Τά καταλληλότερα άντενζυ-μα γι' αυτή τη δοκιμή είνε δυο: ή «χυμοτροψίνη» που έπη-ρεάζει ισχυρά την πέσι και τόν πολλαπλασιασμό των κυτ-τάρων, κι' ή «ρενίνη», που βοηθεί τό σώμα ν' άντιστέκεται στις μολύνσεις. Καί τά δυο αυτά έχουν την κοινή ιδιότητα να έπιδρούν στο πήξιμο του γάλατος και στη χώνεψί του.

'Αν τώρα αύξάνη ή ποσότης χυμοτροψίνης στο αίμα, σημαίνει ότι προχωρεί ο νοσηρός πολλαπλασιασμός των κυττάρων, δηλαδή ο καρκίνος. 'Αν αύξάνη ή ποσότης της ρενίνης, τό σώμα άντιστέκεται αποτελεσματικά σ' αυτό τόν δάεθριο πολλαπλασιασμό.

Στους ύγιεις ανθρώπους, τό αίμα έχει πάντοτε περι-σσότερη ρενίνη, παρά χυμοτροψίνη. 'Όταν συμβαίνει τό άν-τίθετο, ο γιατρός συμπεραίνει ότι ύπάρχει καρκίνος σε εξέλιξι.

'Αν φέρη αποτέλεσμα μιά οποιαδήποτε αντικαρκινική θεραπεία ή έγχείρησις, οι αναλογίες των δυο άντενζύμων πλησιάζουν πάλι στις κανονικές. 'Η ελάττωσι λοιπόν της χυμοτροψίνης κι' ή αύξηση της ρενίνης δείχνουν ότι ο άρ-ρώστος βρίσκεται πιθανώτατα στο δρόμο της θεραπείας. 'Αν δέ ή ρενίνη γίνει μονίμως περισσότερη απ' τη χυμοτρο-ψίνη, είνε βέβαιον ότι ο καρκίνος έλειψε, ή ότι σταμάτησε ή εξέλιξί του.

Για να γίνει αυτή ή μέτρησις των δυο άντενζύμων, παί-ρουν λίγο αίμα απ' τόν αρρώστο, τ' άφίνουν να πήξη, ξε-χωρίζουν τόν όρρό του και προσθέτουν σ' αυτόν λίγο γάλα και μιά μικρή ποσότητα καθαρού ένζυμου (που προέρχε-ται από χοιρινό ή βοδινο πάγκρεας). 'Αναλόγως της τα-χύτητος με την όποία πήζει τότε τό γάλα, ύπολογίζεται ή ποσότης των άντενζύμων που περιέχεται στο αίμα.

'Η δοκιμή γίνεται χωριστά για καθενα απ' τά δυο άν-τένζυμα. Πάντως, απαιτεί μεγάλη προσοχή και παρατη-ρητικότητα, γιατί τό πήξιμο του γάλατος συμπληρώνεται σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα.

Πρέπει να σημειωθή ότι ή αλλοίωσις των αναλογιών των δυο άντενζύμων δέν παρατηρείται μόνο στον καρκίνο, αλλά και στην έγκυμοσύνη, ή σε μιά όξεια είτε χρονία μό-λυνσι, ή έπειτα από μιά έγχείρησι. Στις περιπτώσεις όμως αυτές είνε προσωρινή και βοηθεί άπλως τό σώμα να προ-σαρμοσθή σε μιά άσυνήθιστη κατάσταση.

Με τη νέα μέθοδο, θα μ'απορή να εξακριβωθή άμέσως, δίχως κόπους, έξοδα και μακροχρόνιες δοκιμές, αν ένα καινούργιο φάρμακο κατά του καρκίνου είνε αποτελεσμα-τικό ή όχι.

Μιά κολλημένη ΑΓΑΠΗ

παρακαλέση να επέμβη για να σώση τό σύζυγό της.

— Κόμισσα, της απάντησε ο 'Αλβέρτος, που ή όμορφιά της 'Αγνης τόν είχε θαμπώσει, όρκίζομαι σ' όνομά μου, και στην τιμή μου, πως δέν θα ξα-ναγυρίσετε στον πύργο σας χωρίς τόν κόμητα Φρίεντριτς. Θα φύγουμε μαζί για τό Μαγ-δεμβούργο.

Την ίδια μέρα ξεκίνησαν για τόν πύργο του 'Εκλέκτο-ρα. Κι' ο 'Αλβέρτος ο 'Ωραιός κατάφερε να τόν πείση ν' ά-πελευθερώση άμέσως τόν κό-μητα του 'Ορλεμαντ.

'Ενθουσιασμένος γιατί είχε ξαναβρή την έλευθερία του, ο κόμης Φρίεντριτς γονάτισε μπροστά στον 'Αλβέρτο τόν 'Ω-ραιό και τού είπε :

— Τό έξος, που κρατάω και πάλι στα χέρια μου, χά-ρις σε σένα, θα είνε πάντα στη διάθεσί σου. Στο μέλλον, οι φίλοι σου θα είνε και δικοί μου.

Κι' ή 'Αγνή πρόσθεσε :

— Μόνον ο θάνατος θα σβύ-

ση την εύγνωμοσύνη από την ψυχή μου. 'Η δέσποινα του 'Ορλεμαντ θα διατηρήση όσο ζή την ανάμνησι της ευγενικής πράξεώς σου.

Οι δυο σύζυγοι ξεκίνησαν κατόπιν για να γυρίσουν στον πύργο τους.

'Η 'Αγνή έφυγε τώρα με τόν άντρα της στο πλευρό της, αλλά χωρίς τη σκέψι και την καρδιά της. Αυτά είχαν μείνει σιχμάλωτα στα χέρια του ισχυ-ρού 'Εκλέκτορα του Βραδεμ-βούργου.

'Από τ' άλλο μέρος, ο 'Αλ-βέρτος γύρισε σκυθρωπός και περίλυπος στον όχυρό πύργο του.

'Αγαπούσε άραγε την 'Α-γνή; Ναι. Ός τότε, ή ζωή του 'Αλβέρτου του 'Ωραιού ήταν γεμάτη από εύκολες κι' έφήμε-ρες κατακτήσεις. Την αληθινή αγάπη δέν την είχε γνωρίσει ποτέ. Καί τώρα αυτή ή αγάπη είχε ριζωθή άπόλυτη και τυραν-νική μέσα στην ψυχή του.

Για να δγαλήν από την εικόνα της 'Αγνης από την καρδιά του, ο 'Εκλέκτορας του Βρα-δεμβούργου ρίχτηκε στο κυνή-

'Ο κόμης Φρίεντριτς γονάτισε μπρο-στά στον 'Αλβέρτο τόν 'Ωραιό.

γος. 'Αλλ' ή αγάπη την είχε τώρα αλλάξει. Τό ίδιο βράδυ, δό-θηκε τς 'Αλβέρτο τόν 'Ω-ραιό στον κοιτώνα της...

'Ο 'Εκλέκτορας του Βραδεμ-βούργου έμεινε τρεις δδομάδες στο 'Ορλεμαντ, δρίσκοντας διάφορες προσφορές για ν' ά-ναβάλν την άναχώρησί του. 'Αλλά, στο τέλος, ήρθε ή ήμέ-ρα που έπρεπε να φύγη. Καί τότε μιά τρομερή σκέψις πέ-ρασε από τό μυαλό του :

'Η γυναίκα που έσφιξα τό-σες νύχτες στην άγκαλιά μου θα ξαναγυρίση μόλις φύγω στην άγκαλιά του 'Ορλεμαντ. Είνε άντρας της κι' έχει όλα τά δικαιώματα πάνω της. Μό-νον ο θάνατος μπορεί να τ' ά-ξαναρίσκει».

'Ο έπίτοης τού Γκέρνεχαφ, που είχε τό χάρισμα να μαν-τεύη τις σκέψεις του κυρίου του, τού είπε εκείνη τη στιγ-μή :

— Προσκαλέστε τόν κόμητα του 'Ορλεμαντ να σας συνο-δεύση στο Βραδεμβούργο.

— Κι' έπειτα;

— 'Επειτα... κανείς δέν ξέ-ρει τί μπορεί να γίνει.

'Εκείνο που έγινε ήταν ότι ο κόμης του 'Ορλεμαντ δέν ξα-ναγύρισε ποτέ στον πύργο του. Βρέθηκε μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά μέσα σ' ένα δωμάτιο του πανδοχείου του Στέτινγκ, όπου είχε σταματήσει για να περάση τη νύχτα του.

Μετά τη δολοφονία του συ-ζύγου της, ή 'Αγνή έφυγε κρυ-φά για τό Βραδεμβούργο με-ταμφιεσμένη σε ακόλουθο. 'Ο αγαπημένος της την δέχτηκε με μεγάλη γαλήνη και τ'αγα-πούσε.

Θ ΑΠΡΕΠΕ να μουνν πολύ άφελος και να μην ήξε-
ρα καθόλου τον άνθρωπο μου
για να μην πιστέψω τα γεγο-
νότα. Τα γεγονότα όμως μι-
λούσαν καθαρά για την ενοχή
του Μπόμπ Σούτον.

Τό ότι είχε βρεθεί λιποθύμος
πλάι στο απανθρακωμένο αυτο-
κίνητό του που βρισκόταν πλάι
σ' ένα σπίτι που καίγονταν ά-
κομη όταν φθάσαμε εκεί, δεν ή-
ταν και τόσο σοβαρό. Ούτε ό-
τι ανάμεσα στα ερείπια αυ-
τού του σπιτιού βρέθηκε απαν-
θρακωμένο το πτώμα μιας ή-
λικιωμένης γυναίκας. Γιατί μια
ήλικιωμένη γυναίκα που βρί-
σκεται μέσα σ' ένα σπίτι που
πιάνει φωτιά μπορεί να καή
χωρίς να προφτάσει να φύγει.

Η πρώτη μου σκέψις ήταν,
λοιπόν, πως ο Μπόμπ είχε κα-
μει μια πράξη από κείνες που
δεν τις συνήθιζε καθόλου. Θα
περνούσε, σκέφτηκα, από το
δρόμο, θα είδε το σπίτι που
καίγονταν, θ' άκουσε τις φωνές
της γρηάς και, από ένα αι-
σθημα συμπτώνας, θα είχε πα-
ρει την απόφαση να τρέξει να
την σώσει. Ένας κακοποιός δεν
άποκλείεται, βέβαια, να έχη
κάποτε ανθρώπινα αισθήματα.
Αλλά, ο Μπόμπ δεν προφτάσε
να πραγματοποιήσει την από-

Μια σφαίρα στο στήθος

φασί που είχε πάρει. Οί κα-
κοποιοί τον ζάλισαν και τον έ-
καμαν να χάσει τις αισθήσεις
του προτού μπη στο σπίτι. Έ-
πειτα, το αυτοκίνητό του πήρε
φωτιά. Όλοι ξέρομε, βέβαια,
πως τα αυτοκίνητα παίρνουν
εύκολα φωτιά.

Ήμουν έτοιμος, λοιπόν, να
συγχαρώ το Μπόμπ, που είχε
συνέλθει στο μεταξύ, όταν είδα
το λοχία Στάνλεϊ να προχωρή
προς το μέρος μου.

—Κύριε επιθεωρητά, μου ψι-
θύρισε, το πτώμα της γρηάς
έχει ένα τραύμα με σφαίρα στο
στήθος. Η λογική λέει, λοι-
πόν, πως όταν έπιασε η φωτιά,
η γυναίκα αυτή πρέπει να ή-
ταν κιάλας νεκρή...

—Πώς το συμπεραίνεις
αυτό; ρώτησα.

—Ο δολοφόνος, όποιος κι
άν είναι, μου απάντησε, πρέπει
να την σκότωσε όταν ήταν ζων-
τανή. Δεν μπορεί να της φύ-
τεψε τη σφαίρα του όταν είδε
πως ήταν ένα απανθρακωμένο
πτώμα. Νομίζω πως αυτό είναι
το σωστό.

—Έχεις δίκιο, τού είπα.
Ο δολοφόνος σκότωσε πρώτα
αυτή τη γρηά και κατόπιν έ-
βαλε φωτιά στο σπίτι.

—Αλλά γιατί έβαλε φωτιά
στο σπίτι; με ρώτησε ο Στάν-
λεϊ.

Είχε έρθει η σειρά μου να
δώσω ένα μύθος άλλης λο-
γικής στον ύπισταμένο μου.

—Για να κρύψω το έγκλη-
μά του, απάντησα.

—Τότε ο δολοφόνος δεν
μπορεί να είναι άλλος από το
Μπόμπ - Σούτον, είπε ο Στάν-
λεϊ.

—Πρόλαβε τη σκέψι μου,
τού φώναξα.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο,

αναπαρέστησα τη σκηνή
στο μυαλό μου:

Η ένοικος του σπιτιού
λεγόταν Κλάρα Ντουντ-
τλεϊ και φημιζόταν για
πολύ πλούσια. Ο Μπόμπ
Σούτον είχε πάει στο σπι-
τι της για να την κλέψη
και διάλεξε γι' αυτό μια Τρί-
τη, που οι υπηρέτες της κυ-
ρίας Ντουνττλεϊ είχαν έξοδο.
Φαίνεται, όμως, ότι η οικοδέ-
σποινα το κατάλαβε κι' ο κα-
κοποιός δρέθηκε στην ανάγκη
να την σκοτώσει, πράγμα που
ήταν γι' αυτόν πολύ δυσάρε-
στο. Έπρεπε τώρα να κρύψει
το έγκλημά του και σκέφτηκε
πως ο καλύτερος τρόπος ήταν
να βάλει φωτιά στο σπίτι.
Κι' έδω ήταν που την έπαθε.
Γιατί ο δυνατός άνεμος που
φυσούσε έκαμε τη φωτιά ν'
άπλωθη με μεγάλη ταχύτη-
τα. Οί φλόγες έφτασαν ως το
αυτοκίνητό του, που άρχισε
κι' αυτό να καίγεται. Έπειτα,
ο Σούτον που είχε ζωστή από
τις φλόγες και τούς καπνούς,
είχε το άτυχημα να χάσει τις
αισθήσεις του...

—Οδηγήστε το Σούτον στο
γραφείο μου, είπα στο Στάν-
λεϊ.

Έπειτα από μερικά λεπτά,
καθισμένος στην πολυθρόνα
που βρισκόταν μπροστά στο
τραπέζι μου, άκουγα την κατά-
θεσι του Σούτον.

—Περνούσα με το αυτοκι-
νήτό μου απ' το δρόμο του
Σαττέρμπεϊ, μου είπε, και δεν
ξέρω πως το βολάν ξέφυγε απ'
τα χέρια μου καθώς έπαιρνα
τη στροφή που βρίσκειται
μπροστά σ' αυτό το κατακα-
μένο σπίτι. Το αυτοκίνητό
μου έπεσε τότε με όρμη πάνω
στο σπίτι και την ίδια στιγμή

είδα φλόγες να βγαίνουν από
τη μηχανή. Είχε πάρει φωτιά.
Εγώ είχα χτυπήσει στα πό-
δια και στα χέρια και δυσκο-
λεύτηκα πολύ για να δω έ-
ξω. Στο μεταξύ, δυο από τα
παράθυρα του σπιτιού είχαν
πάρει κι' αυτά φωτιά κι' ο ά-
ερας έφερε τις φλόγες προς το
μέρος μου. Όσπου έπεσα ά-
ναίσθητος γιατί δεν πρόλαβα
να απομακρυνθώ.

—Και ποιος σκότωσε την
κυρία Ντουνττλεϊ; ρώτησα.

—Για ποιά κυρία Ντουν-
τλεϊ μιλάτε;

—Γέλασα.

—Μπόμπ Σούτον, τού είπα,
σε ξέρω πολύ καλά. Δεν πι-
στεύω να θέλεις να ισχυρισθής
ότι δεν ήξερες το όνομα του
θύματός σου. Ένας κακοποιός
της δικής σου ολκής δεν εργά-
ζεται πατέ στην τύχη...

—Κάνετε λάθος, κύριε επι-
θεωρητά...

Τον σταμάτησα με μια ά-
πότομη κίνηση.

—Τό αν κάνω λάθος ή όχι
θα το κρίνι το δικαστήριο,
τού φώναξα. Αφού δεν θέλεις,
όμως, να μιλήσεις, θα σου πώ
εγώ πως έγιναν τα πράγματα.

Και τού έξηγασα πως είχε
μπη στην έπαυλη της κυρίας

που είχε χάσει έντελώς τη
μνήμη της και που, πριν από
λίγη ώρα, έδινε την έντύπωσι
ένος ζωντανού πτώματος. Αλ-
λά έδω και μερικά λεπτά είχε
ένα «φωτεινό διάλειμμα». Θέ-
λω να πώ πως ξαναδρέκη για
λίγο το λογικό και τη μνήμη
της. Η νοσοκόμος με είδοποι-
ησε άμέσως κι' έτρεξα στο
προσκέφαλό της μαζί με τους
άλλους συναδέλφους μου. Η
ασθενής μας άφηγήθηκε τότε
μερικά καταπληκτικά πράγμα-
τα. Ισχυρίζεται πως λέγεται
Μάριον Στίλ και πως αυτή
σκότωσε την Κλάρα Ντουντ-
τλεϊ...

—Την Κλάρα Ντουνττλεϊ;

—Ναί. Η Μάριον Στίλ ή-
ταν ανεισιτά της Κλάρας Ντουν-
τλεϊ και μοναδική κληρονόμος
της. Η θεία της που ήταν πο-
λύ πλούσια, είχε συντάξει
μπροστά στα μάτια της τη δι-
αθήκη της και της άφησε όλη
την περιουσία της. Τό μόνο
κακό ήταν που άργούσε να πε-
θάνη. Η Μάριον διαζόταν, ό-
μως και μια Τρίτη, που ήξερε
πως θα έλειπαν οι υπηρέτες,
πήγε στην έπαυλη της, στο
Σαττέρμπεϊ και την σκότωσε
με μια σφαίρα περιστρόφου.

Έπειτα έφυγε διαστικά, αφή-
νοντας τα πράγματα να πά-
ρουν τό δρόμο τους...

—Η Μάριον Στίλ έχει ά-
κόμη τις αισθήσεις της;

—Όχι. Η αφήγησις που
μας έκανε την κούρασε πολύ

... Κατάφερα με κόπο ν' απομα-
κρυνθώ, να ύστερα από μερικά βή-
ματα έχασα τις αισθήσεις μου και
συνείδητά καταγής.

Ντουνττλεϊ, πως είχε βρεθεί
στην ανάγκη να την σκοτώσει,
γιατί τον πρόλαβε πάνω στη
«δουλειά» και πως κατόπιν εί-
χε βάλει φωτιά στο σπίτι για
να κρύψει το έγκλημά του.

Ο Μπόμπ Σούτον φώναξε,
διαμαρτυρήθηκε, με χαρακτη-
ρισε για τρελλό, αλλά ήμουν
τόσο βέβαιος γι' ό,τι έλεγα,
τού δεν θα δίσταζα να βάλω
το χέρι μου και στη φωτιά ά-
κομη.

Έπειτα, η ύποθεσις πήγε
στα δικαστήρια. Ο Μπόμπ
Σούτον καταδικάστηκε στην
ποινή του θανάτου. Είχα ή-
συχη τη συνείδησή μου, γιατί
δεν είχα κάμει τίποτ' άλλο
εκτός από τό καθήκον μου.

Πέρασαν αρκετές δδομάδες
από τότε.

Η έκτελεσις του Σούτον εί-
χε ορισθί για τό απόγευμα
της 17ης Νοεμβρίου.

Εκείνη την ημέρα, λίγη ώ-
ρα μετά τό μεσημέρι, με φώνα-
ξαν στο τηλέφωνο. Στην άλ-
λη άκρη του σύρματος βρισκό-
ταν ο δόκτωρ Μέκσον, διευθυ-
ντής της ψυχιατρικής κλινικής
του «Νυδάκ».

—Κύριε επιθεωρητά, μου
είπε, συμβαίνει κάτι το εξαι-
ρετικό. Νοσήλευα από δυο μή-
νες στην κλινική μου μια νέα,

και έπεσε σε κωματώδη κατά-
στασι. Ο συνάδελφός μου
Τζών Στιούαρτ έγραψε, όμως,
όλη την κατάθεσι της...

—Θά έρθω σε λίγο, απάν-
τησα, σκουπίζοντας τις γον-
τρές σταγόνες του ιδρώτα,
που έτρεχαν από τό μέτωπό
μου.

Απόθεσα τό άκουστικό και
άμέσως έπειτα πήρα τις φυ-
λακές του Όδερ.

—Έδω επιθεωρητής Μόρ-
τον, φώναζε στο διευθυντή.
Έχω την άναμφισήτητή από-
δειξι ότι ο Μπόμπ Σούτον δεν
σκότωσε την Κλάρα Ντουντ-
τλεϊ. Άναστήλατε ύπ' ευθύνη
μου την έκτελεσι...

Τηλεφωνώ
άμέσως στον εισαγγελέα...

—Δυστυχώς, είναι πολύ άρ-
γά, κύριε επιθεωρητά, μου ά-
πάντησε ο διευθυντής των φυ-
λακών. Μόλις κατέβασαν τον
Μπόμπ Σούτον από την άγ-
χώνη...

Συνέταξα άμέσως μια έκθε-
σι, όπου ανέφερα τη συνομι-
λία μου με τό δόκτωρ Μέκσον
και την υπέβαλα στους προϊ-
σταμένους μου μαζί με την
παραίτησι μου.

Η Μάριον Στίλ δεν συνήλθε
από τό λήθαργο της και πέρα-
νε έπειτα από μερικές μέρες.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Από τα ζώα διδαχθήκαμε άρ- κετά φάρμακα κι' έγχειρήσεις

ΟΙ άρχαιοι Έλληνες πίστευαν
πως ή ιατρική ήταν έφεύρεσι των
θεών. Παρατηρώντας όμως τ' άρρω-
στα ζώα πως γιάτρευαν τις πληγές
τους και τα νοσήματά τους, άπόκτησαν
άρκετες ιατρικές γνώσεις.

Ο Πλίνιος αναφέρει πολλά παρα-
δείγματα πως τό ένστικτο μερικών
ζώων τά οδηγεί να γιάτρευθουν από
ώριμες άρρώστειες.

Έτσι οι άνθρωποι με τη συστημα-
τική παρακολούθησι των ζώων διδάχτη-
καν την Ιαματική δύναμι πολλών φυ-
τών και τις άπλούστερες χειρουργικές
έγχειρήσεις.

Τά άγριοκάτσικα της Κρήτης έδίδα-
ξαν λ.χ. τη χρήσι του «δικτάμου» και
των κατάλληλων βοτάνων για τά
τραύματα. Από τ' άρρωστα σκυλιά
ανακάλυψαν άλλο Ιαματικό βότανο,
την «άγρωστιν» και οι Αιγύπτιοι δι-
δάχτηκαν τη χρησιμοποίησι των κα-
θαρτικών.

Ο Ιπποπόταμος άνοιξε τό δρόμο
προς τη «φλεβοτομία» και ή ίδις έδίδα-
ξε τη χρήσι των κλυσμάτων. Πρόβατα
που έπασχαν από «έλμινθίασι» τού ή-
πατος ζητούσαν «άλμυρες ούσιες»
και ζώα όδρωπικά άναζητούσαν σιδη-
ρούχα νερά.

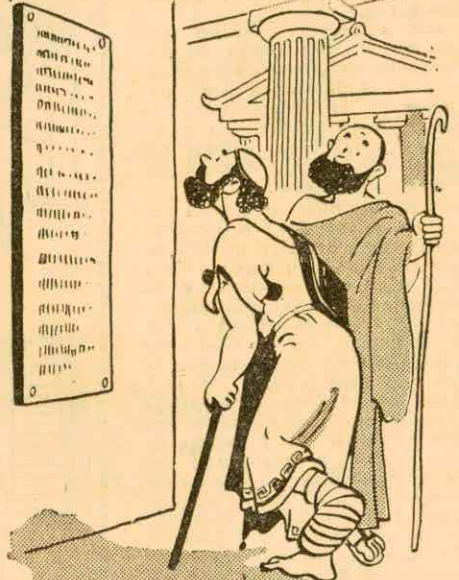
Οι Βαθυλόνιοι και οι Χαλδαίοι δεν
είχαν Ιατρούς. Οι άρρωστοι έξετίθεν-
το στους δρόμους και οι περαστικοί
τούς συμβούλευαν τι φάρμακα να πά-
ρουν για να γιάτρευθουν.

Οι θεραπευτικές παρατηρήσεις των
αυτοσχέδιων Ιατρών γρήγορα χαρά-
χτηκαν σε πινακίδες και κρεμάστηκαν
στους ναούς των θεών. Οι τοίχοι των
Αιγυπτιακών ναών ήσαν γεμάτοι από
τέτοιες συνταγές.

Οι Έλληνες Ιερείς παραδέχτηκαν
τη συνήθεια αυτή και από μερικές πι-
νακίδες που σώθηκαν βλέπουμε πολύ
περίεργες θεραπευτικές συνήθειες και
ιατρικές συμβουλές της έποχής εκεί-
νης.

Υγεία και νοϋς είναι τά δυο άγαθά
του βίου, είπε ο Μένανδρος. Γι' αυτό
οι Έλληνες φρόντιζαν πάντα για την
υγεία τους και τη δίαίτα τους, ώστε
από την σωματική υγεία ν' άποχτή-
σουν και δύναμι και υγεία τού νοϋ.

Τύχαينه όμως κάποτε και ν' άρρω-
στήσουν και τότε έπρεπε να θεραπευ-
θουν. Οι πρώτες έλπίδες άφιερώνονταν
στους Θεούς, που έθεωρούντο Διδά-
σκαλοι της Ιατρικής και Ιατροί. Κα-
τόπιν κατέφευγαν στους Ιατρούς. Οι

Ιατροί από πρακτικοί που ήσαν στην
άρχη, έξελίχτηκαν ύστερα σε έπιστή-
μονες.

Ο πρώτος που διδάχτηκε την Ιατρική
από των Απολλώνια ήταν ο γιός
του, όπως τότε έλεγε ή παράδοσις.
Ασκληπίος. Όπως ο Απολλών έδι-
δαξε την Ιατρική στο γιό του Ασκλη-
πίο, έτσι και ο Ασκληπίος στους
γιούς του Ποδαλείριον και Μαχάονα.
Ο Όμηρος όμως αναφέρει πως οι δυο
γιοί του Ασκληπίου δεν θεράπευαν
άρρώστειες, αλλά πληγές και τραυ-
ματα.

Πρώτα - πρώτα, λέει ο ποιητής, τρα-
βοϋσαν τό δόρυ απ' την πληγή κατό-

πιν πίεζαν και ρουφούσαν απ' την πλη-
γή τό αίμα για να μην πιάση πύον κα-
τά την έπούλωσι. Τέλος έθαζαν έπάνω
μαλακτικά και θεραπευτικά φάρμακα,
που ήσαν βότανα και τριμμένες ρί-
ζες. Έτσι θεράπευσε ο Μαχάων
στην Τροία τό Μενέλαο, από τό
τραύμα που τούκανε ο Πάριδος.
Αναφέρεται μάλιστα χαρακτηρι-
στικά πως τον τρόπο αυτό της θε-
ραπείας τον είχε διδάξει στον πα-
τέρα του Μαχάονος Ασκληπίο ο
Χείρων.

Απ' τό όνομα τού Ασκληπιού οι
Ιατροί λέγονταν Ασκληπιάδες. Από
τούς Ασκληπιάδες οι πρώτοι ήσαν Ιε-
ρείς και έφοροι των ναών τού Ασκλη-
πιού, που είχαν ιδρυθή σε πολλά μέρη
μέσα και έξω της Ελλάδος, ιδίως
στην Τρίκκη της Θεσσαλίας, στην Έ-
πίδαυρο και στην Κω. Οι ναοί αυτοί
λέγονταν Ασκληπιαεία.

Στά Ασκληπιαεία κατέφευγαν οι άρ-
ρωστοι για να γιάτρευθουν από κάθε
είδους νόσο. Μερικοί θεραπεύονταν ά-
πό τον καλό και εύαερο τόπο, που συ-
νήθως είχαν ιδρυθή τά Ασκληπιαεία,
άλλοι από την καθαρή και συστηματι-
κή δίαίτα, άλλοι από τη γυμναστική
και άλλοι από άπλά βότανα και έμ-
πλαστρα, που την θεραπευτική τους
δύναμι την είχαν διαγνώσει από τυ-
χαία γεγονότα.

Η ύποβολή και τά όνειρα άσκοϋ-
σαν πολλές φορές θεραπευτική επί-
δρασι. Κάποτε μια γυναίκα είχε φλεγ-
μονή στο μαστό της. Στόν ύπνο της
είδε πως έθηλάζετο από ένα πρόβατο.
Απ' αυτό πήρε άφορμή να βάλει στο
μαστό της ένα έμπλαστρο από τό βο-
τανι «άρνόνγλωσσον» και να γίνη καλά.

Σκέφτηκε πως τό όνειρο της έλεγε
καθαρά να χρησιμοποίησι τό βότανο
άρνόνγλωσσον, που έξηγειτο από τη
σύνθεσι του από τις δυο λέξεις άρν-
άρονος = πρόβατο και γλώσσα = θη-
λασμός.

Τό έπάγγελμα τού Ιατροϋ ήταν τι-
μιο έργο και οι Ιατροί είχαν μεγάλη
έκτίμησι από τά όμηρικά χρόνια. Ή-
σαν όμως ύποχρεωμένοι οι μέλλοντες
να έξασκήσουν τό έπάγγελμα τού Ια-
τροϋ να δηλώσουν πως πραγματικά
έμαθαν την Ιατρική και μάλιστα την
διδάχτηκαν από έμπειρους Ιατρούς.

Υπήρχαν Ιατροί που «έμισθούντο»
από τό Δέμο, την πόλη, γι' αυτό και
λέγονταν «δήμοιοι Ιατροί» και άλλοι
που θεράπευαν τους ιδιώτες, οι «ιδιω-
τικοί Ιατροί». Η άμοιβή τους, που λε-
γόταν «σώστρα» και «Ιατρεία», ήταν
ανάλογη με τη νόσο και την περιου-
σία των άρρώστων.

Όσοι από τους άσθενείς υπέφεραν
από μικροαρρώστειες πήγαιναν στα
Ιατρεία, που ήσαν ένα είδος μικροκλι-
νικών ή μικροϊατρείων σαν τά σημερι-
νά. Εκεί υπήρχαν όλα τά Ιατρικά και
«χειρουργικά εργαλεία» όπως «πυξί-
δες», «σίκυαι», «φλεβοτόμια» και τά
παρόμοια.

Οι καλοί Ιατροί ήσαν περιζήτητοι
στην άρχαϊότητα και πληρώνονταν πα-
νάκριβα. Ο δήμος των Αιγυπτίων έ-
δινε στον περίφημο Δημοκρήδη ένα τά-
λαντο τό χρόνο, ο δήμος Αθηναίων
τού έδινε έκατό μνάς τό χρόνο, όταν
δεν τον προσκάλεσε ο Πολυκράτης στη
Σάμο τού έδωσε έτήσιο μισθό δυο τά-
λαντα, ποσό δηλαδή άστρονομικό για
άμοιβή Ιατροϋ.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ δια φωτίζει τα έγκλήματα

Με μία βελόνα στην καρδιά

Σύμφωνα με ένα πρόχειρο υπολογισμό, τα 10-20% των δολοφονιών που διαπράττονται στις Ηνωμ. Πολιτείες μόνον ατιμώρητες, γιατί δεν υπάρχουν αποδείξεις, ούτε μαρτυρίες, ούτε εξωτερικές πληγές στο σώμα του θύματος.

Στον αριθμό αυτόν πρέπει να προστεθούν εξ άλλου και οι ύποπτοι για δολοφονία, που δικάζονται και αθωώνονται έλλειψει αρκετών αποδείξεων. Έχει υπολογισθεί πράγματι ότι καταδικάζονται μόνον οι μισοί περίπου, απ' τους δικάζομένους για δολοφονία.

Η κατάσταση όμως είναι έντελως διαφορετική σε όρισμένες αμερικανικές πολιτείες, που έχουν εφαρμόσει ένα σύστημα λεπτομερούς ιατροδικαστικής εξέτασης των νεκρών. Εκεί, καταδικάζονται τα 83% των δολοφονών.

Είναι άπειρες οι περιπτώσεις που δ' ιατροδικαστής διεφώτισε ένα έγκλημα μυστηριώδες και σατανικό. Πρό ολίγου καιρού, σε μία μικρή πόλη, είχε βρεθεί νεκρή στο κρεβάτι της μία νέα γυναίκα. Ο συνηθισμένος γιατρός της γνωμάτευσε ότι είχε πεθάνει από συγκοπή κι' έδωσε την απαιτούμενη βεβαίωση για την ταφή της. Αλλά οι συγγενείς της, που υποψιάστηκαν κάτι, ζήτησαν νέα εξέταση απ' τον ιατροδικαστή. Κι' αυτός διαπίστωσε ότι το θύμα είχε δολοφονηθεί με μία μακρά βελόνα που είχε χυθεί ως την καρδιά της. Η μικρή πληγή δεν είχε ματώσει, κι' έτσι είχε διαφύγει την προσοχή του πρώτου γιατρού. Δράστης της δολοφονίας ήταν ο σύζυγος του θύματος.

Αλλά, πάλι, μέσα σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου βρέθηκε νεκρή μία άλλη νέα γυναίκα. Το σώμα της δεν παρουσίαζε κανένα ίχνος βίας. Πάνω στο κομμοδινό υπήρχε ένα κουτί με λίγα ύπνωτικά χάπια. Όλοι πίστεψαν λοιπόν στην άρχη πως είχε πάρει πολλά τέτοια χάπια κι' είχε πεθάνει.

Αλλά ο ιατροδικαστής διέκρινε πάνω σ' ένα μαξιλάρι του κρεβάτου ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικολόγος — Μαιευτήρ
Δέχεται 9-12 και 4-6 ως και επί συνεντεύξει.
Χαρ. Τσικούνη 113. Τηλ. 63-885.

Ευβαλουν τον τιπον σας

Πουδρα Ρουζ Κραγιόν
ΠΑΡΘΗΚΗ ΣΤΟΥΣ ΦΕΝΕ 23 ΤΗΛ. 24-192

τιού ίχνη από κραγιόνι. Επίσης παρατήρησε ότι το άσπραδι των ματιών της είχε γύρω από την ίριδα, ένα κυκλό από μικρά κόκκινα άστεράκια — σημείον αιμορραγίας από άσφυξία. Συνέπερανε λοιπόν ότι την είχε δολοφονήσει κάποιος κολλώντας το μαξιλάρι πάνω στο πρόσωπό της. Η άστυνομία εξακρίβωσε ότι ο άντρας που συνώδεε τη νεκρή και που είχε παρουσιασθεί ως σύζυγός της, είχε πη το πρωί στην καμινέρα να μην ένοχληση κανείς τη γυναίκα του.

Απ' το φαρμακείο που είχε φτιάσει τα χάπια, οι άστυνομικοί έμαθαν το γιατρό, κι' απ' αυτόν εξακρίβωσαν ποιά ήταν η νεκρή. Η οικογένειά της τους είπε το όνομα κάποιου που είχε σχέσεις μαζί της. Η περιγραφή ανταποκρινόταν με τα χαρακτηριστικά του δθεν «συζύγου» του θύματος. Τον συνέλαβαν τότε και τον έκαμαν να δηλολογήση την ένοχή του.

Σ' ένα απόκεντρο γήπεδο του Χάρλεμ, στη Ν. Υόρκη, κάποιος πώλισμα βρήκε τα λείψανα ενός πτώματος μέσα στη στάχτη μίας μεγάλης φωτιάς. Η άστυνομία πίστεψε στην άρχη ότι επρόκειτο για κάποιον άλητη, που είχε μεθύσει κι' είχε πέσει στη φωτιά. Αλλά ο ιατροδικαστής διεφώτισε.

Εφ' όσον δεν βρήκε στο αίμα του νεκρού ίχνη μονοξειδίου του άνθρακος, συνεπερανε ότι είχε πεθάνει ήδη πριν να πέση στη φωτιά. Κάτι σημάδια πάνω στα κόκκαλα τ' έδειχναν πως είχε επιχειρήσει κάποιος να κομματιάση το πτώμα μ' ένα μαχαίρι ή πριόνι. Απ' τα λίγα μαλλιά που απέμειναν, διαπιστώθηκε ότι επρόκειτο περί νέγρου.

Άλλες παρατηρήσεις επέτρεψαν στον ιατροδικαστή να καθορίση ότι το θύμα ήταν 25 ετών, με ανώστημα 1,75. Η περιγραφή του έστ' αλλη σ' όλα τα άστυνομικά τμήματα της πόλεως. Έτσι, σε δύο βδομάδες, εξακρίβώθηκε η ταυτότητά του κι' ανακαλύφθηκε ο δολοφόνος του. Στο διαμέρισμά του τελευταίου βρέθηκαν ένας βαρύς σωλήνας κι' ένα πριόνι, καθώς κι' ένα ίχνος αίματος όμοιου με του νεκρού. Μπορούν σ' όλα αυτά στοιχεία στοιχείο, ο δολοφόνος ώμολόγησε.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που η ιατροδικαστική εξέταση αποδεικνύει άπεναντίας την αθωότητα ενός ανθρώπου που έχει κατηγορηθεί άδικως.

Κάποιος Σμιθ είχε μαλώσει με τη γυναίκα του κι' είχε φύγει απ' το σπίτι τους. Έπειτα από αρκετές ώρες, βρήκαν τη γυναίκα νεκρή στην κουζίνα, με μία πληγή στο μέτωπο. Ο θάνατός της απέδοθη τότε σε έσωτερική αιμορραγία από δυνατό χτύπημα στο κεφάλι με κάποιο βαρύ αντικείμενο. Θεωρήθηκε ένοχος ο άντρας της και καταδικάστηκε σε 20 ετών φυλάκιση.

Αλλά, μερικούς μήνες αργότερα, ο δικηγόρος του έμαθε ότι η νεκρή είχε συχνές καρδιακές ένοχλησεις. Έπέτυχε τότε να διαταχθή η έκταφή της κι' η καινούργια εξέτασή της απ' τον καθηγητή της ιατροδικαστικής της Ιατρικής Σχολής του Χάρβαρντ. Αυτός λοιπόν εξακρίβωσε ότι η γυναίκα εκείνη έπασχε από μικροβιακή ένοδοκαρδίτιδα. Μερικά μικρόβια είχαν ξεφύγει απ' την άρρωστη καρδιά της, είχαν μεταφερθή με το αίμα στον εγκέφαλο, είχαν εγκατασταθή σε μία μικρή αορτία του κι' είχαν λεπτύνει τόσο πολύ τα τοιχώματά της, ώστε ο θυμός της γυναίκας απ' τον καινού προκάλεσε τη διάρρηξη της αορτίας και τη θανατηφόρο έγκεφαλική αιμορραγία.

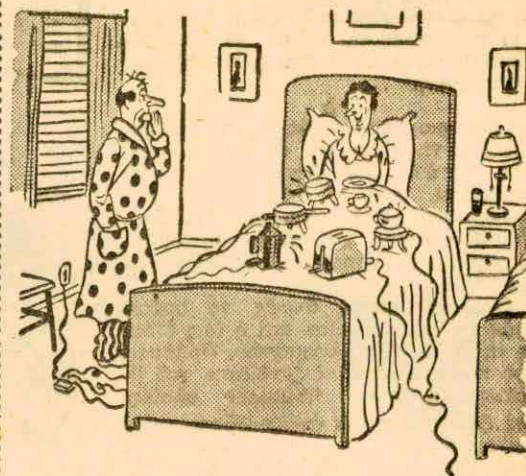
Όσο για το τραύμα στο μέτωπο, προερχόταν απ' τη γωνία ενός μεταλλινού τραπέζιου, όπου είχε χτυπήσει καθώς έφευγε άναίσθητη.

Φυσικά, έγινε αναθεώρηση της δίκης κι' ο σύζυγος αθωώθηκε.

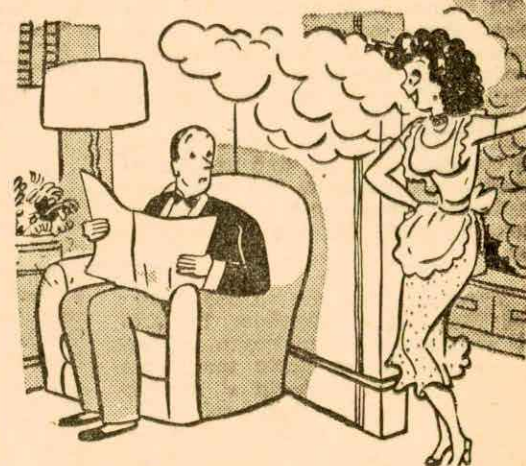

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Καθώς βλέπεις, κρατάω την υπόσχεση που σου έδωσα: να πάρης το πρωινό σου στο κρεβάτι!...

ΕΚΑΨΕ ΤΟ ΦΑΙ

— Άγάπη μου, μη μου άρνηθής μία χάρι...
Θέλω να φάμε έξω άπόψε!...

ΤΟ ΙΑΧΙΟΝΙΖΕ κείνο το βράδυ... Οι στρατιώτες της Δράμας είχαν άδειάσει ολόκληρο από το πρωί, και κάποιος ύπόλοιπο Ταξιαρχίας έφυγε βιαστικά για το Κάτω Νευροκόπι.

Αιχμάλωτοι από προηγούμενες συμπλοκές, είχαν άποκαλύψει τα περάσματα μίας συμμορίας που λημέριαζε στη Βουλγαρία, κι' ο στρατός μας ξεκίνησε να στήσει εκεί ένέδρες, και να την έξολοθρέψη...

Έτσι, έκτος από μερικούς γραφιάδες και άλλους τόσους άρρώστους, δεν άπόμεινε σ' ολόκληρη την πολιτεία άλλη μάχη δύναμι. Μόνο κατά το μεσημέρι, φάνηκαν να περνούν από τη λασπωμένη πλατεία δυο φορτηγά αυτοκίνητα, και μέσα, άσφυκτικά στοιβαγμένοι, άξιωματικοί και φαντάροι.

Ήταν οι μουσικοί της Μεραρχίας, που τους έστειλε ο στρατηγός απ' την Καβάλλα, να πάρουν μέρος σε μία γιορτή των μαθητών και των προσκόπων. Μά όπας δεν ήξερε και νεις, πως απ' τα ημερώματα οι στρατιώτες ήταν άδειοι, το ίδιο δεν μπορούσε να μαντέψει, πως κάτω από τ' άδιάφορα και τις μανδύες των στοιβαγμένων στα δυο έκείνα φορτηγά αυτοκίνητα, κρυβόνταν για να προστατευθούν απ' τη βροχή, αντί όπλα και αυτόματα, τρωπάνια, κορνέτες, κλαρίνα και μπάσα...

Ός τόσο, ή σύμπτωσι να φτάσουν οι μουσικοί της Μεραρχίας, άκριβώς έκείνη την ήμέρα άποδείχτηκε έργο Θείας Προνοίας. Γιατί, οι καλλιτέχνες αυτοί, που σε καμιά περίπτωση δεν υπέρησαν σε θυσίες και ήρωϊσμό από τον άλλο στρατό, έγιναν σε μία στιγμή, οι σωτήρες ενός ολόκληρου πληθυσμού.

Και να πως συνέβη το γεγονός:

Είχε σκοτεινιάσει και φιλοχιόνιζε. Οι μουσικοί, στριμαγμένοι σ' ένα χαμηλοτάβανο θάλαμο που τον φωτίζε άμυδρά ένα μικρό ηλεκτρικό λαμπιόνι, μελετούσαν ένα καινούργιο στρατιωτικό «έμβατήριον», όταν κάποιος ώρμησε μέσα φωνάζοντας:

— Στά όπλα! Συμμορίτες φάνηκαν στον κάμπο! Θά χτυπήσουν το σταθμό!...

Οι μουσικοί κυτάχτηκαν μεταξύ τους. Δεν ήξεραν, πως έκτος απ' αυτούς, δεν υπήρχαν άλλοι στην πόλη. Κι' όταν τόμαθαν, μελαγχόλησαν. Δεν είχαν όπλα! Ός τόσο δεν μπορούσαν να μείνουν με τα χέρια σταυρωμένα στην κρίση εκείνη ώρα. Έτρεξαν γύρω, βρήκαν ακόμα δυο άξιωματικούς και μερικούς γραφιάδες στρατιώτες, άνοιξαν μία άποθήκη και πήραν όπλα και πυρομαχικά.

Οι άξιωματικοί, άνήσυχτοι τους ρώτησαν:

— Μά έχετε ρίξει ποτέ σας; Ξέρετε από πόλεμο, βρέ παιδιά;

— Οι περισσότεροι, άποκρίθηκε πικραμένος ο άρχιμουσικός, έχουν πρώτα βραθεία στη σκοποβολή!

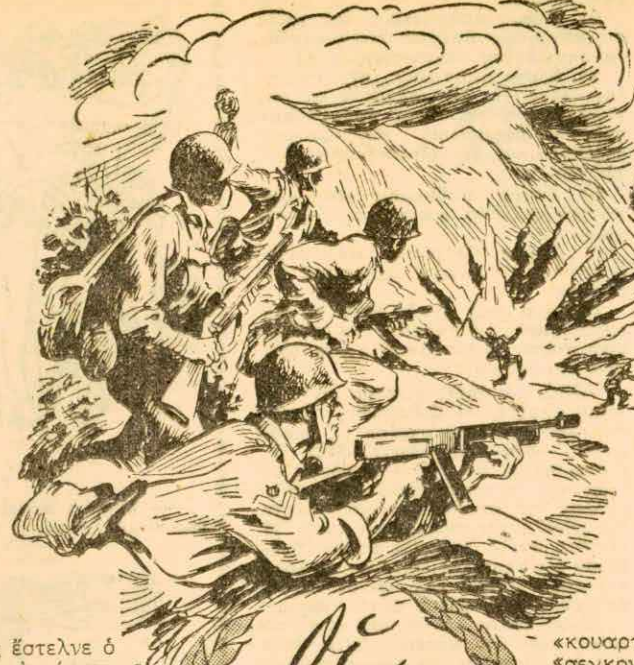
— Το καλοκαίρι, είπε κι' ένας άνθυπασιότης, κέρδισα στους άγώνες της Καβάλλας το πρώτο βραδειο, ενώ ο στρατηγός ήρθε δεύτερος!

Ο άρχιμουσικός, μη μπορώντας να ξεφύγ από τις σνήθειες της δουλειάς του, μοίρασε τα όπλα σαν να έτοιμαζε συναυλία...

— Κουαρτέτα! Κουαρτέτα! φώναζε. Τρία όπλα κι' ένα αυτόματο! Έτοιμοι;

— Έτοιμοι! είπαν οι μουσικοί, φορτωμένοι χειροβομβίδες, σφαίρες και δεσμίτες για τα αυτόματα.

— Έμπρός! Πάμε! Ξεκίνησαν. Μακριά, πέρα από το σταθμό, άκούγονταν πυροβολισμοί και ριπές. Μερικοί χωροφύλακες και

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥΝ

Ένα ήρωϊκό τους κατόρθωμα

λιανοτούφεκα. Και πριν συνέλθουν καλά - καλά από την πρώτη τους έκπληξι άλλα αυτόματα μπήκαν στη μάχη, με ρυθμό ποδών την έντοπωσι, πως όλο κι' άλλα τμήματα στρατού ριχνόνταν στον άγώνα. Προχωρούσαν σιγά - σιγά οι μουσικοί, πλησίαζαν τους συμμορίτες, άρχιζαν κι' όλα να τους διακρίνουν στη χιονισμένη πεδιάδα. Άκόμη μία προσπάθεια και θά τους έφταναν!

Αέρα! φώναζε κάποιος τότε.

Τραβήχτηκαν απ' τα σακκίδια οι χειροβομβίδες. Κι' έφεξε ο τόπος από έκρήξεις κι' άστραπές... Σκόρπισαν πανικόβλητοι οι συμμορίτες, κι' όλη τη νύχτα κράτησε το άγριο, το λυσσαλέο κυνηγητό τους.

Το πρωί, μουσκεμένοι και κατασπασμένοι οι μουσικοί της Μεραρχίας, πήραν τα όργανά τους και γύρισαν τους δρόμους της Δράμας. Δεν είχαν παίξει άλλη φορά, με περισσότερο κέφι κι' ένθουσιασμό...

Υπάρχουν στη ζωή του ανθρώπου μερικές άπίθανες στιγμές που ένα γεγονός άποκαλύπτει τις άρετές και τον ήρωϊσμό σε άτομα που τα θεωρούν οι άλλοι τελείως άνικα για όποισδήποτε θυσία και ήρωϊσμό. Το ίδιο έγινε με τους μουσικούς μας που έσωσαν μία ολόκληρη πόλη με τα όπλα που δεν τα χρησιμοποίησαν ποτέ άλλοτε σε μάχες.

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Δόξα στους περόντας

Ω πατρίδα μου καυμένη, έλα δώ με περηφάνεια, κόψε ρόδα, κόψε κρίνα, κόψε δάφνινα κλαδιά, με τα μητρικά σου χέρια πλέξε άμύραντα στεφάνια και στεφάνωσε στο μνήμα τα νεκρά σου τα παιδιά.

Ω πατρίδα μου καυμένη, το γλυκόλαλό σου στόμα με το ύστερο φίλι σου τέτοιο λόγο άς τους πη: — Κοιμηθήτε θάσκαρτοι! Σεις μ' άγιάσατε το χώμα και ξεπλύνετε με αίμα κάθε άίσχος και ντροπή!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Το κρέας τών θηραμάτων ΕΙΝΕ ΒΛΑΒΕΡΟ;

Οι κυριώτερες αντενδείξεις

Τα θηράματα δλαπτούν ή ώφε-
λουν;

Πρώτα-πρώτα δεν πρέπει να συγχέουμε τα κρέατα που παίρνουμε από το κρεοπωλείο με τα θηράματα. Τα δεύτερα είναι πιο πλούσια σε λευκώματα και πιο φτωχά σε λίπη, πράγμα που εξηγείται από το γεγονός ότι τα ζώα που ζουν ελεύθερα είναι πιο υγιή πιο γερά από τα πρώτα. Άλλα, για το λόγο αυτό ακριβώς, το κρέας τών θηραμάτων διεγείρει την όρεξη και κάνει πιο έντονες τις πεπτικές λειτουργίες. Μια άλλη ιδιότης του είναι ότι τώνωνει την καρδιά και το νευρικό σύστημα. Να γιατί, έπειτα από ένα συμπίοιο με θηράματα, νοιώθουμε μια μεγάλη ευεξία και ευφορία, όχι μόνο σωματική, αλλά επίσης πνευματική και ψυχική. Απο αυτή την άποψη, κανένα κρέας δεν μπορεί να συγκριθεί με τα θηράματα. Είναι αναμφισβήτητο, εξ άλλου, ότι τα θηράματα διεγείρουν τις σεξουαλικές ικανότητες του ατόμου. (Στην πρώτη γραμμή μάλιστα έρχονται οι πετροπέρδικες «σαλμί»).

Άλλα κόθε νόμιμα έχει και την αντίθετη όψη του. Το κρέας τών θηραμάτων, παρά την αναμφισβήτητη θρεπτική αξία του, είναι δυσκολοχώνευτο. Αυτό οφείλεται στο ότι το θήραμα δεν χάνει το αίμα του, όπως γίνεται στα σφάγια. Το αίμα παραμένει στους ιστούς και μετά το θάνατο του ζώου και αυτό είναι που δίνει στο κρέας τών θηραμάτων ένα μαυριδερό χρώμα. Αυτό το «σκοτωμένο» αίμα περιέχει μεγάλο αριθμό τοξινών, πράγμα που δεν συμβαίνει στα σφάγια.

Οι τοξίνες που περιέχει το αίμα του θηραματος είναι περισσότερες όταν το ζώον υπέστη καταδωίω προτού χυτηηθεί. Ξέρουμε σήμερα ότι ο φόβος και ο κόπος προκαλούν το σχηματισμό ώρισμένων δηλητηριωδών ουσιών, που διασκορπίζονται κατόπιν μέσα στο σώμα (π. χ. αδρεναλίνη). Έτσι, το κρέας ένοιο λαγού που σκοτώσαμε, ξαφνικά τη στιγμή που έδινε από τη φωνή του, περιέχει πολύ λιγότερες τοξίνες από το κρέας ένοιο άλλου, που χρειάστηκε να τον κυνηγήσουμε πολλή ώρα προτού τον σκοτώσουμε.

Κατά γενικό κανόνα, τα θηράματα εύνοούν τις έντερικές ζυμώσεις και τη δυσπεψία. Από το άλλο μέρος, τη διέγερσι που προκαλούν στην καρδιά και τον έγκέφαλο ακολουθεί μια μεγάλη κόουρασι, όπως συμβαίνει μ' όλα τα διεγερτικά.

Γι' αυτό το λόγο, μόνο τα απολύτως υγιή άτομα μπορούν να χρησιμοποιούν κάπου - κάπου θηράματα στο φαγητό τους. Αντίθετα, τα θηράματα απαγορεύονται:

Έκδεις

γυναικείων φορεμάτων

Ο κ. Όρε έπιστρέφει εκ Παρισίων παρουσιάζει την χειμερινή του συλλογή από έλεκτα όλο-μαλλά ύφασματα για όλα τα βαλάντια, έτοιμα και έπι παραγγέ-
λα.

Παλτά φοδρ. από 350.000 και άνω
Φορέματα ... » 195.000 » »
Γαγιέρ » 275.000 » »
Ζακέτες ... » 140.000 » »
Φούστες και
μπλουζες » 80.000 » »

ΟΡΕ Περικλέους 44

α) Σε κείνους που χωνεύουν δύ-
σκολα ή υποφέρουν από χρόνια δυ-
σκολιότητα.

β) Στους αρθρικούς (οι τοξί-
νες πηγαίνουν άμεσα στα εύαση-
τα σημεία του οργανισμού μας).

γ) Στους ήπατικούς, που το ση-
κότι τους δεν είναι σε θέση να κα-
ταβάλει μια πρόσθετη προσπάθεια
για την άφομοίωσι του «μαύρου
κρέατος» και την εξουδετέρωσι τών
τοξινών.

δ) Στους καρδιακούς και τους
πάσχοντες από νοσήματα τών νε-
φρών.

ε) Στους πάσχοντες από εκζέ-
ματα και παρεμφερή δερματικά νο-
σήματα.

Και για τους υγιείς όμως το θή-
ραμα πρέπει να αποτελεί ένα εξαιρε-
τικό πιάτο. Η καταχρήσις είναι πάν-
τοτε επικίνδυνη.

Άλλα, θα ήπτε, πώς σε παλαιό-
τερες εποχές, οι άνθρωποι τρέφον-
ταν αποκλειστικά σχεδόν με θηρά-
ματα; Αυτό είναι σωστό. Μην ξε-
χνάτε, όμως, ότι τα κυνηγούσαν οι
ίδιοι και ή προσπάθεια που κατέ-
βαλλαν για να τα σκοτώσουν έκανε
πιο εύκολη την άφομοίωσι τους. Η
κίνησις και ο καθαρός αέρας ζή-
ρευσαν τις πεπτικές λειτουργίες τους
και τους έδιναν την ικανότητα να
χωνεύουν τη βαρεία αυτή τροφή.

Ένας άλλος λόγος που κάνει το
κρέας τών θηραμάτων επικίνδυνο
είναι ότι συνήθως τα τρώμε πολλές
ώρες και κάποτε ημέρες μετά τη
θανάτωσί τους, δηλαδή σχεδόν σε
κατάστασι σήψης.

Οι άνθρωποι που άρέσκονται στα
θηράματα τα αφήνουν, άλλωστε με-
ρικές μέρες να «σητέψουν» και τα
τρώνε μόνον αφού αρχίσει ή σήψις.
Άλλα τα κρέατα αυτά, που περιέ-
χουν άφθονες τοξίνες, αποτελούν
μια σοβαροτάτη απειλή για τον
οργανισμό και μπορούν να προκα-
λέσουν παντός είδους διαταραχές.

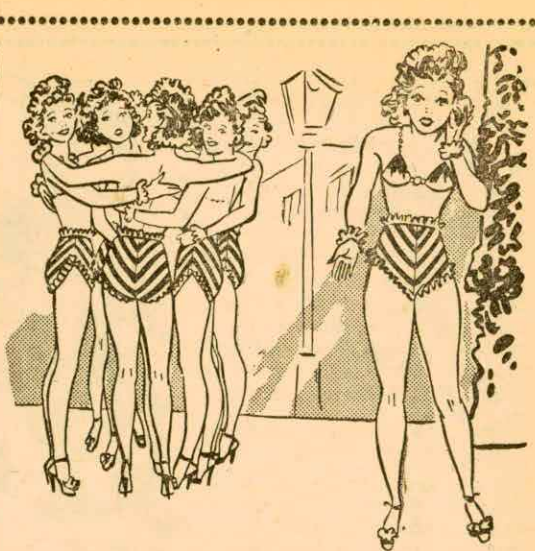
Και ο τρόπος, όμως, της παρα-
σκευής τών θηραμάτων τα κάνει έ-
ξαιρετικά δυσπεπτα και βλαβερά.
Ένας λαγός ψητός ή μια πέρδικα
«φρικασσέ» είναι τροφές όπωσδήποτε
υγιεινές. Κανείς, όμως, δεν σκέ-
πεται να τα παρασκευάσει μ' αυτό
τον τρόπο. Αντίθετα, ένας λαγός,
μια πέρδικα ή ένα όρντικι χωρίς βα-
ρεία σάλτσα, με άφθονα καρυκεύ-
ματα μάς φαίνεται σαν κάτι το ά-
κατανόητο. Άλλα, παρασκευάζον-
τάς τα μ' αυτό τον τρόπο, δεν κά-
νουμε τίποτε άλλο από το να έπαυ-
ξάνουμε τη βλαβερή επιδράσι τους
στον οργανισμό μας.

Προσέχετε λοιπόν πώς και τότε
πρέπει να τρώτε το εύγεστο κρέας
του κυνηγιού.

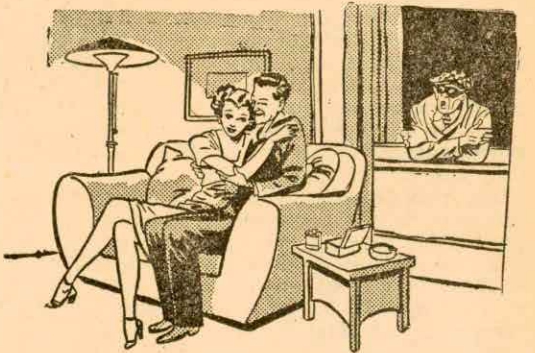
Περασμένα μεναιλεις...

Η Λύντα Μπαρόβα, ή πρώην
σύζυγος του Γουσταύου Φραϊλιχ
και, σύμφωνα με διάφορες φήμες
που κυκλοφόρησαν κατά καιρούς,
φίλη του Γκαϊμπελς και κατόπιν
του Χίτλερ, ή περίφημη πρωταγω-
νίστρια της «Ούφα» και «Βασίλισ-
σα του Βερολίνου», όπως είχε απο-
κληθή κατά την εποχή τών θριάμ-
βων της, ύπηρετεί σήμερα ως σερ-
βιτόρισσα σ' ένα έξοχικό κέντρο
του Σάλσμπουργκ, κοντά στον ιστο-
ρικό πύργο των παιγκήτων Σβάρ-
ζενμπουργκ.

Η Λύντα Μπαρόβα, που φημι-
ζόταν άλλοτε ως ή ωραιότερη γυ-
ναίκα της Εύρώπης και που διατη-
ρεί πάντοτε την όμορφή της, είναι
σήμερα σύζυγος του Ζαν Κοπέκυ,
πρώην διευθυντού ένοιο από τα με-
γαλύτερα θέατρα της Γράγας. Οι
δυο σύζυγοι αναγκάστηκαν να φύ-
γουν από την πατρίδα τους κι έγ-
καταστάθηκαν στην Αυστρία. Έρ-
γάζονται και οι δυο στο κέντρο που
αναφέραμε, ο Ζαν Κοπέκυ ως
«μαίτρ» και ή γυναίκα του ως σερ-
βιτόρισσα.

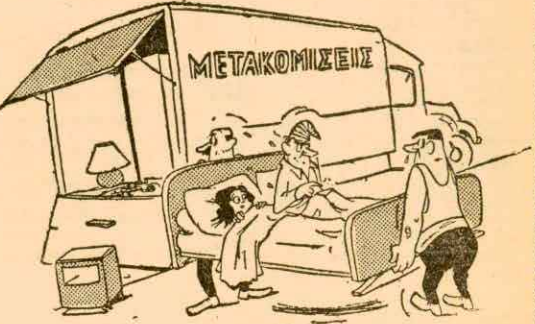
— Μήπως κανείς απ' τους θεατάς έχει μαζί
του καμμία δελόνα με κλωστή;...

Ο διαρρήκτης: "Αντε, επιτέλους... Σβό-
στε το φώ... Θέλουμε να δουλέψουμε κι' έμεις για
να δγάλουμε το ψωμί μας!..."

— Βαρέθηκα τους άνδρες... "Ολοι τους ίδιοι
είναι!..."

— Τι κάνετε, δρε παιδιά; Σας είπα νάρθετε
στις 9 για τη μετακόμισι κι' όχι στις 6!...
(Από το «Marius»)

Για να κρατήστε ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ

Τι πρέπει ν' αποφεύγετε

"Αν ρίξετε μια ματιά στον
κατάλογο τών γνωστών σας, θα
βρήτε ασφαλώς ανάμεσά τους
άρκετους, που θα μπορούσαν
να γίνουν άριστοι φίλοι αν δεν
είχαν ώρισμένα έλαττώματα—
ή μάλλον, αν δεν έκαναν μερι-
κά σφάλματα που προκαλούν
την αντίπαθεια. Δεν θα θέλατε,
βεβαία, να είσαστε και σεις
ένας απ' αυτούς... Άς ιδούμε
λοιπόν τί πρέπει ν' αποφεύ-
γετε:

1. Μην ανακατεύετε διαρκώς
στη ζωή τών άλλων.
Συνήνετε να δίνετε στους
φίλους σας συμβουλές για το
καλό τους, χωρίς να σας το
ζητήσουν; Μπορείτε τότε να
σβεβάσις ότι θα τους χάσετε
όλους, τον ένα μετά τον άλλον.
Οι συμβουλές είναι σαν...
το ράδιο: Μπορεί να ώφελή-
σουν πολύ, όταν χρησιμοποιούν-
ται όπως πρέπει, ή να φέρουν
την καταστροφή όταν γίνεται
αλόγιστη κατάχρησι τους.

2. Μην κατακρίνετε συνε-
χώς τους άλλους.
Δεν μπορεί ποτέ να χεστε φί-
λους, όταν ακούνε διαρκώς τις
έλαχιστα κολακευτικές γνώμες
σας για λογαριασμό τους. Έξ
άλλου, εκείνος που κατακρίνει
αδιάκοπα όλους και όλα, το
κάνει από ένα έσωτερικό συν-
αίσθημα κατωρότητας του έ-
αυτού του. "Αν έχετε λοιπόν
αυτή τη συνήθεια, είναι σαν να
φωνάζετε έτσι σ' όλο τον κό-
σμο ότι νοιώθετε κάποια δική
σας ανεπάρκεια κι' ανικανό-
τητα.

3. Μή θεωρήτε τους άλλους
άπλως σαν σκαλοπάτια για το
άνεβάσιμά σας.

Άλλωώς, δεν πρέπει να έκ-
πλαγήτε αν τους βρήτε ψυχρούς
και σκληρούς σαν... τα πέ-
τρινα σκαλοπάτια, όταν θα
συμψή να επιζητήσετε μια θερ-
μή συμπάθεια και κατανόησι.

4. Μή συντρίβετε συστημα-
τικά τα είδωλά τους.

Σας εύχαιρείται να τους ά-

Έχουμε γράψει κι' άλλοτε
πόσον οι αλλαγές του καιρού
επιδρούν καταστροφικά στην
επιδερμίδα μας.

Ηδη εύρισκόμεθα στην χει-
ρότερη εποχή. Το πρωί φυσάει,
το μεσημέρι δγαίνει ο ήλιος,
το δράδυ κάνει κρύο.

Γι' αυτό, τώρα, περισσότε-
ρο από κάθε άλλη εποχή, εί-
νε απαραίτητο να χρησιμοποιή-
σουμε μια προστατευτική κρέμα
διά το δέρμα μας. Στην περι-
πτωσι αυτή, ή Κρέμα Λανολί-
νη «ΜΕΛΠΑΝ» θεωρείται ή
πλέον κατάλληλος και ειδική.
Η Κρέμα Λανολίνη «ΜΕΛ-
ΠΑΝ» προστατεύει την επιδερ-
μίδα από τις εξωτερικές επι-
δράσεις, μαλακώνει το δέρμα
και χαρίζει στο πρόσωπό φρε-
σκάδα και όμορφιά. Έπιμένε-
τε όμως πάντοτε στη μάρκα
«ΜΕΛΠΑΝ» διότι λόγω της έ-
πιτυχίας της έγκυκλοφόρησαν
διάφορες άπομιμήσεις της.

ποδεικνύετε ότι δεν αξίζουν τί-
ποτε τα πρόσωπα που θαυμά-
ζουν; Υπάρχουν πολλοί τρόποι
γι' αυτό: μια διφορούμενη λέ-
ξι, ένα άνασθήκωμα του φρονιού,
ένα ειρωνικό χαμόγελο... Τι
θα κερδίσετε όμως μ' αυτό τον
τρόπο σας; Μην ξεχνάτε ότι οι
άνθρωποι είναι ιδεαλισται, άλ-
λα όχι ήλιθιοι. Άφιστε τους
λοιπόν τον καιρό να καταλά-
βουν μόνοι τους αν τα είδωλά
τους αξίζουν ή όχι το θαυμα-
σμό τους και τη λατρεία τους.
Συντρίβοντας πρόωρα την ή-
λουσιόν τους, θα χάσετε τη φι-
λία τους.

5. Μή φθονήτε τους άλλους.

"Όσο κι' αν προσπαθήτε να
τον καμουφλάρετε, ο φθόνος έ-
ξωτερικεύεται πάντα, άργα ή
γρήγορα, από μια έκφρασι του
προσώπου σας, ή απ' τον τό-
νο της φωνής σας... Άντι να
έπιχειρήτε να τον σκεπάζετε
έξω τ' ε' κ' α, ξεριζώστε
τον απ' ο μέσά. Όταν δηλα-
δή νοιώθετε πως φθονείτε κά-
ποιον για μια έπιτυχία του, ρω-
τήστε τον έαυτο σας αν θα θέ-
λατε πραγματικά ν' άλλαζε-
τε τη θέση σας με τη δική του—
άλλα όλο κληρωτικά, δί-
νοντάς του τους φίλους σας, το
σπίτι σας, τη δουλειά σας, την
έμφανισι και τις ικανότητές σας,
τις αναμνήσεις σας και τα δ-
νειρά σας, και παίρνοντάς τα
δικά του.

6. Μή είσθε σφιχτοχερός.

"Όταν σας ζητουν να συνει-
σφέρετε για ένα όμαδικό δώρο,
μην έπιχειρήτε να το άποφύγε-
τε. Μή δεχσθε διαρκώς έζυπη-
ρετήσεις ή φιλοενία, χωρίς να
προσπαθήτε να τα ανταποδώ-
σετε. "Όσο κι' αν είσθε φτω-
χός, μπορείτε ν' ανταποκριθήτε
σ' αυτές τις ύποχρεώσεις σας,
άρκει να το θέλετε πραγ-
ματικά, κι' όχι να νοιώθετε μια
κρυφή χαρά όταν το άποφεύ-
γετε.

7. Μή μιλάτε πολύ.

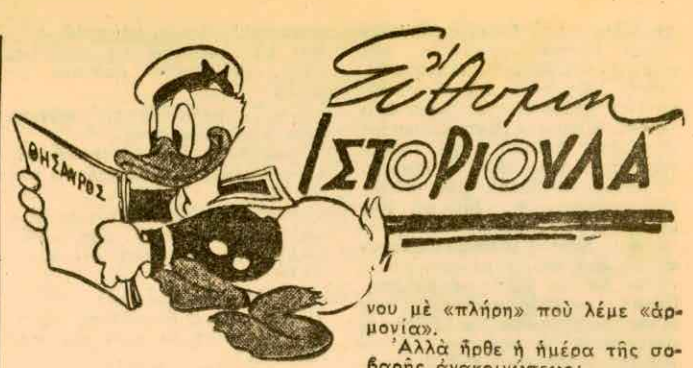
"Όσο κι' αν είναι ενδιαφέρων
ένας μονόλογος, κατανάσι στο
τέλος κουραστικός, όταν παρα-
ταθή πολύ. Μπορεί να... σας
άρση ν' ακούτε τη φωνή σας,
άλλα δεν είναι δυνατόν να επι-
βάλετε και στους άλλους αυτή
την ύποχρεωσι, αν θέλετε να
διατηρήσετε τη φιλία τους.

8. Μή ενοχλήτε τους φίλους
σας με τις συνήθειές σας.

Υπάρχουν κάτι τέτοιες συνή-
θειες, που φαίνονται τόσο μι-
κρές κι' ασήμαντες ώστε δεν
τις προσέχει κανείς, κι' όμως
καταστρέφουν σιγά - σιγά τη
φιλία. Τέτοια ήταν π. χ. ή πε-
ρίπτωσι μιας γυναικας, που έ-
χασε δεκάδες φίλους της,
γιατί συνήθιζε να τους τηλεφω-
νή όποτε της άρεσε, δίχως να
σκέπτεται ποτέ ότι τις ένο-
χλούσε ίσως...

Μια άλλη πάλι προσπαθούσε
να έπωφεληθώ απ' το κάθε τι.
"Αν π. χ. ήξερε πως θα πήγα-
νε μια φίλη της να ψωνίση, της
ανέθετε και δικές της παραγ-
γελίες. "Η, αν μάθαινε πως έ-
πρόκειτο να φτιάσει ένα κέικ,
της πήγαινε τα υλικά για να
έτοιμάσει κι' ένα δικό της «κί-
καί θάκανε τον κόπο»... Έτσι,
με το να γίνεται διαρκώς φόρ-
τωμα, ψυχραίνε τις φίλες της
και τις έχανε μια - μια.

Ο ασφαλέστερος τρόπος για
να μην ενοχλήτε τους φίλους
σας με τέτοιες συνήθειες, είναι
να φέρεσθε σε όλους—άκομη
και στους πιο στενούς κι' αγα-
πητούς σας— με την ίδια ευ-
γένεια και τυπικότητα που δεί-
χνετε στους ξένους.

Η υπόψηφια

"Όταν ή κ. Μαρία Βασιλο-
κωστακούλου έξεδήλωσε για
πρώτη φορά στον άντρα της—
τον κ. Εύρυμένη Βασιλοκωστα-
κούλου—την πρόθεσι της να
πολιτευθώ, ο κ. Εύρυμένης ά-
νοιξε διάπλατα τα μάτια του
και δεν πίστευε τ' αυτιά του!

Η Μαρία, ήταν δακτυλογρά-
φος του πριν δυο χρόνια. Απ' τη
καρέκλα της γραφομηχα-
νης—δεν ύπάρχει τίποτα κοι-
νοτερο!—πήδησε στα γόνατά
του. Κι' απ' το αναπαιτικό αυ-
τό ζωντανό κόθισμα πήδησε στο
κοινωνικό του επίπεδο. Έγινε
κυρία Βασιλοκωστακούλου.

Ήταν ένας κομψός και πιπε-
ράτος διαβολοκομματος ως
20 χρονών με πρόωρη θηλυκή
ανάπτυξι κι' ο κ. Εύρυμένης ζύ-
γωνε τα 60, αν κι' έλεγε με
προσοχημένη αδέξια ειλικρί-
νεια:

—Εμείς τώρα οι πενηντά-
ρηδες γεράσαμε!

Η κ. Μαρία τον δέκοπτε
παμπόνηρα:

—Μην τόν ακούτε! Σαραν-
ταπέντε είναι!

Κι' ο σύζυγος «έπλεε εις
πελάγη ευδαιμονίας»!

Λεφτά πολλά ύπήρχαν—δεν
σας τώπα ως τώρα γιατί εί-
σαστε άνθρωποι έξυπνοι και θα
καταλάβατε πως αν δεν ύπήρ-
χαν τα λεφτά ο γάμος δεν θα
είχε γίνει—κι' έτσι κυλούσε ή
ζωή του άταίριαστου άντρώγυ-

νου με «πλήρη» που λέμε «άρ-
μονία».

Άλλα ήρθε ή ημέρα της σο-
δαρης ανακοινώσεως:

—Μένη μου, θα πολιτευθώ!

Η γοητευτική Μαρία που ά-
ποτελούσε τη νομιμη άμαρτία
του κ. Εύρυμένη, έλαμψε από
προκλητική όμορφιά εκείνο το
βράδυ. Κι' όπως είπαμε και
στην αρχή, ο κ. Βασιλοκωστα-
κούλος άνοιξε διάπλατα τα
μάτια του και δεν πίστευε τ'
αυτιά του.

—Θα πολιτευθώ; Μά... έσύ
χρυσό μου παιδί... είσαι μωρό!
Απασχολείσαι μόνο με περι-
δικά, με ρομαντικά και με κομ-
μωτήρια. Κι' έδώ που τα λέμε
καλά κανείς. Τι σου ήρθε να
βάλεις τέτοιους μελεάδες στο
κεφαλάκι σου;

Η κ. Μαρία, εξανέστη παρα-
πονεμένη:

—Μέ ύποτιμάς, Μένη! Δεν
με θεωρείς ικανή για τίποτα!
Με φαντάζεσαι κούκλα χωρίς
μυαλό! Σε είδοποιώ, λοιπόν,
ότι άπατάσαι!

—Μά γλυκό μου κορίτσι,
δεν θέλασα να σε θίξω! Ψι-
θύρισε τρυφερά ο κ. Βασιλακω-
στακούλος.

Και ή συμφωνία έκλεισε!
Θα πολιτευόταν ή κ. Μαρία.

★
"Ανοιξε σε λίγο το «πολιτι-
κό γραφείο της κ. Μαρίας Ε.
Βασιλοκωστακούλου». Πολυ-
τελές, φυσικά. Πέντε δωμάτια
κεντρικά, πρώτη σαγονιά πού-
φαγε ο κ. Εύρυμένης; Διακό-
σες λίρες. Υπαλληλία πολλή.
Και το παράδοξον... μπράβο!
Κατι περίεργο τύποι, με φά-
τσα κάπως ύποπτη, μαγικό ύ-

—Πάρτε ένα λαχείο, κύριος! Φαίνεται... τυχερός άν-
θρωπος!...

(Του Μ. Αναστόπουλου)

φορ βαρύ και βραχνό μονολεκτικό τρόπο εκφράσεως της σκέψης... «ναί»... «μάλιστα»... «όχι»... «γεια»... και τα λοιπά—έμισθοδοτούν πλέον από τον κ. Εύρυμνη Βασιλοκωστακόπουλο. Μέρα παρά μέρα πενήντα λίρες ήθελε η Μαρία. —Πολλά έξοδα βρε γυναίκα! τόλμησε να της πη ένα βράδυ ο σύζυγος.

Η κ. Μαρία μεδίσασε υπερποπτικά και πειραγμένα:

—Αν δεν θέλεις να με βοηθήσεις έσύ, δεν πειράζει! του είπε. Κάθε μέρα έχω προτάσεις να μ' ενισχύσουν οικονομικά! Χτίζεις ακόμη ο κ. Χριστοδουλακόπουλος μου είτε πως είναι στη διάθεσή μου για όσα λεφτά θέλω. Άλλα νόμισα πως δεν στέκει στην αξιοπρέπεια σου να τα πάρω!

—Και πολύ καλά έκανες! της απάντησε κατακόκκινος ο κ. Εύρυμνης.

Γιατί ο κ. Χριστοδουλακόπουλος ήταν πάντα ο επικίνδυνος αντίκληρος του. Συνεχώς του παίρνει τις φιλενάδες. Θά του παίρνε τώρα και τη γυναίκα του;

Ξεροκατάπιε, άναψε πούρο, φύσηξε, ξεφύσηξε και ρώτησε:

—Κι από πού ως πού τόλμησε αυτός ο ήλιθος όμορφονιός να σου κάνει τέτοιες προτάσεις;

—Εκτιμά το πολιτικό μου ταλέντο! Πιστεύει στις ιδέες μου και είναι όπαδός μου!... «Α! Να σου πώ, Μένη! Σε παρακαλώ να μην εκφράζεσαι μ' αυτό τον τρόπο για τους πολιτικούς μου φίλους! Δεν θα μού κόβεις τους ψήφους!

Ο κ. Εύρυμνης είπε ένα ξερό «καλά, όπως νομίζεις παιδί μου» και βλαστήμησε από μέσα του όλους τους πολιτικούς που του άναψαν τέτοια φοβερή λαχτάρα στο κεφάλι του!

Σε δέκα μέρες η κατάσταση είχε γίνει αόφρητη και απελπιστική. Η κ. Μαρία «συνεσκέπτετο» μέχρι «βαθείας νυκτός». Στις δύο παρά πέντε την έφερε τ' αυτοκίνητο και πίσω ο «μπράβοι» γι' «ασφάλεια προσωπική».

Άλλα κείνο το κρίσιμο βράδυ η κ. Μαρία Βασιλοκωστα-

κοπούλου γύρισε με πολύ κέφι και με... φανερά τα σημάδια ότι... κατέκτησε κάποιον όπαδό!

—Τί μελανιές είν' αυτές; είπε ο κ. Εύρυμνης.

—Φιλιά! ήταν η απάντηση.

—Φιλιά;;!! Και τολμάς και τό λές;

—Γιατί; Όπαδό μου είναι και με φιλάνε! Δεν είναι κακό! Άλλα τα πολιτικά φιλιά κι άλλα τά...

Άλλα δεν πρόφτασε να τελειώσει. Ο κ. Εύρυμνης, εξαλλος χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι!

—Ως εδώ και μη παρέκει! είπε.

Η μεθυσμένη κυρία Μαίρη, τράκισε, κι απάντησε μ' αυθάδεια:

—Δηλαδή; Τι θές να πής;... —Σου απαγορεύω ν' άνακατεύσαι με την πολιτική.

Κρυστάλλινα γέλια υποδέχτηκαν την απαγόρευση. Ειρωνικά και περιφρονητικά έγινε η δηλώσις:

—Κι' εγώ σου απαγορεύω να είσαι σύζυγός μου γιατί με βλάπτεις... εκλογικά! Όλοι αυτοί που με κυκλώνουν πρέπει να ελπίζουν πως μπορεί και να με παντρευτούνε! Λοιπόν... σε χωρίζω!

Ο κ. Εύρυμνης αισθάνθηκε κάποιο έσωτερικό «άσανσέρ» ν' ανεβάσει όλο το αίμα του σώματός του στο κεφάλι του.

—Σύμφωνοι! φώναξε άγρια. Και να δούμε πού θα τα βρης τά λεφτά από αύριο!

Ξαναόσκασε στα γέλια η κ. Μαρία:

—Βλάκα! είπε. Δέκα χιλιάδες λίρες χρυσές έχω μαζέψει ως τώρα! Κι' όσο νάρθουν οι εκλογές θα τις έχω κάνει πενήντα!... Πήγαινε να κοιμηθείς, χρυσό μου! Κι' αύριο, σε παρακαλώ πά' τα ρούχα σου και δίνε του! Το διαμέρισμα θα το κρατήσω εγώ και θα σε... αποζημιώσω!

(Ο κ. Εύρυμνης Βασιλοκωστακόπουλος ψάχνει τώρα να βρή Κράτος που να μην ψηφίζουν οι γυναίκες και πρό παντός να μην ψηφίζονται)... για ν' αλλάξει ύψηλότητα).

ΕΦΙΛΟΝ

«Constance Bennett»

Τα άνωτερα άγνά 'Επιστημονικά Καλλυντικά του Χόλλυγουντ.

Παρελήφθησαν άπαντα τα είδη:

Κρέμα ήμέρας και νυκτός, κρέμα Ντεμακιγιαζ, κρέμα Ρυτίδων, Πούδρα, Γάλα Καλλονής, Μπριγιαντίνη κλπ.

Ζητήσατέ τα επίμονως από τα καταστήματα:

ΑΔΕΙΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, ΝΕΟ ΜΙΝΙΟΝ, ΠΑΝ. ΣΚΑΛΟΣ 'Ερμού 29, ΑΝΘΟΜΕΛΙΔΗΣ Τσώρτσιλ 64, Γ. ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗΣ 'Ερμ. Μπενάκη 8, ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗ Τσώρτσιλ 54, Κ. ΔΕΛΗΓΙΩΡΓΗΣ Φιλελλήνων 3, «ΕΤΑΝΩ» 'Αγίου Μάρκου 28, ΓΕΡ. ΓΕΡΟΥΛΑΤΟΣ Γιάν Σμάτς 2, ΓΚ. ΒΑΡΣΑΝΟ Γιάν Σμάτς 13β, «ΦΛΩΡΙΑ» Β. Κωνσταντίνου 53, Πειραιεύς, ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΝΘΟΜΕΛΙΔΟΥ Τσιμισκή 24. Θεσσαλονίκη. Κατάστημα «ΑΤΛΑΝΤΙΣ» Κοραή 8.

Διαρκής Παρακαταθήκη:

Κ. ΜΠΕΡΑΧΑΣ

ΚΤΕΝΑ 10

ΤΗΛ. 22.707

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Άγνωστοι: Ζητάτε ένα σωρό πράγματα και έχασατε να υπογράψετε το γράμμα σας. Η διεύθυνσις της Margaret O'Brien είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios Culver City, California U.S.A. Της δέ Susan Hayward: R.K.O. Radio Pictures Inc. 780, Gower Street Hollywood 38, Calif. U.S.A. Η τελευταία γεννήθηκε στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης στις 16 'Ιουλίου 1919. Σ.Π.Γ. 18: Εάν λάβαμε το γράμμα σας αυτό θα παραδόθηκε στον κ. Οικονομίδη. Άγαθωνα Καρανάσον, Λαμία: Από την άποσπότη σας 3-11-49, το πρώτο σταυρόλεξο, πολύ καλό, θα δημοσιευθή συντομώς, το άλλο, κατωτέρας ποιότητος, χρειάζεται μερικές διορθώσεις: ΚΥΛΟΙ, ΕΤΗ (δύο φορές) ΤΑΙ. Πάντως θα δημοσιευθ' αυτό. Η αίτησίς σας είναι πολύ λογική και θα φροντίσουμε να πραγματοποιηθ'. Γεώργιον Φραγκεδάκη: Για τα Χριστούγεννα, ελάβαμε ήδη και πρόκειται να λάβουμε άκόμα πολλά άλλα σταυρόλεξα, καλύτερα απ' τα δικά σας. Απ' αυτά θα διαλέξω το καλύτερο. Σας υποσχόμθα όμως να δημοσιεύσω με προσέχως τεύχος το καλύτερο απ' όσα μας στείλατε μέχρι σήμερα. Αντι να σας αποσπάρουν ή μη δημοσιεύσις των μάλλον μετρίων σταυρολέξων σας, θα έπρεπε να φροντίσετε να μας στείλετε κανένα καλύτερο απ' αυτά που λάβαμε. Έκ μερους μας δεν υπάρχει ποτέ καμμία προκατάληψις. Ι. Παπαδόπουλον Δράμα: Οι λέξεις ΡΕΨΑΤ, ΣΙΝΕΓΑΛ, ΣΑΣΙΑ, ΒΑΤΑΝ, ΟΤΣ κ.ά. παρόμοιες καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Βρίσκονται δε σε τέτοια θέση, ώστε είναι αδύνατον ν' αντικατασταθούν. Χρήστον Ρουμελιώτην, Β.Σ.Τ. 904: Τόσο το σχήμα όσο και η ποιότης του σταυρολέξου σας είναι ακατάλληλα για το περιοδικό μας. Κ. Ν. Νικολαΐδην, Ένταυθα: Κάπως προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Θα ήταν καλό αν έλειπαν απ' αυτό οι λέξεις ΑΒΔΙΑ, ΛΕΑ, ΑΝΙΣΟΛΗ, ΝΟΤ, ΛΥΚ, ΟΔ και μερικές άλλες παρόμοιες. Θα το δημοσιεύσω αν κατορθώσω να το διορθώσω. Έν τω μεταξύ, φροντίστε να μας στείλετε κανένα καλύτερο. Π. Γ. Ζ., Τρίπολι: Οι λέξεις ΕΤΑ, ΟΔΥΣΣΕΥΣ, ΥΟ, ΜΟΥΡΟΥΝΟΛΛΑΔΟΝ, ΥΟΔ κ.ά., καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας κανένα πολύ καλύτερο αν θέλετε να το δημοσιεύσω. Κώσταν Βαμβακίτην: Όσον άφορα το Πρωτοχρονιάτικο σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύσω με το καλύτερο απ' όσα θα λάβαμε ως τότε. Το άλλο χρειάζεται μερικές διορθώσεις, για ν' αντικατασταθούν οι λέξεις ΝΤΙΑΟΣ, ΑΦΗΜΑ, ΓΡΑΙΟΣ. Α. Ι. Καρρήν: Το σχέδιο του σταυρολέξου σας είναι ακατάλληλο για το περιοδικό μας. Δημήτριον Χαράλαμπιδην, Έδεσσα: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Οι λέξεις ΡΟΛΕΜΑΝ, ΣΗΡΤΑ, ΟΝΑ, Α-ΤΣΑ, ΕΙΑ, ΛΥΡΙ και άλλες παρόμοιες το καταστρέφουν. Δεδομένου ότι πολλά σταυρόλεξα περιμένουν τη σειρά τους για να δημοσιευτούν, το δικό σας παραμερίζεται. Κώσταν Δραγούνην, Λαμία: Πολύ καλά τα Πρωτοχρονιάτικα και Χριστουγεννιάτικα σταυρόλεξά σας. Ένα απ' τα δύο θα δημοσιευθ' στα Πανηγυρικά μας τεύχη των ημερών εκείνων. Βασίλειον Κουτσόν, Θεσσαλονίκη: Μερικές λέξεις όπως οι ΑΟΙΔΙΟΝ, ΣΙΤΕΣ κ.ά., πρέπει ν' αντικατασταθούν. Αν το επιτύχω αυτό θα το δημοσιεύσω. Μιχαήλ Τρικυμιάν: Με το πολυσυρίγμα μαύρα τετραγώνια που έχει, θα έπρεπε το σταυρόλεξό σας να περιείχε πολύ πιο καλές και απάντες λέξεις. Άφθονών μέσα σ' αυτό οι γενικές, οι δοτικές και οι αιτιατικές. Βασ. Παπαδοθυμάτον, Ίωάννην Πηγαδάν, Δ. Καραουλάνην, Άγγελικόν Γεωργκντοπούλου, Μαρίαν Ίωαννίδου, Αστέρω Τζούτη, Πέτρον Παπαδοθυμάκον, Χ. Βογιατζήν, Α. Κωνσταντινέαν, Γ. Έ. Σαρχάκον, Νικόλαον Χατζαρούλαν, Ένταυθα: Ο κ. Ίωαννίδης σας ευχαριστεί για τα καλά σας λόγια. Άχιλ. Γκινην, Ένταυθα: Ο κ. Ίωαννίδης σας ευχαριστεί για το ενδιαφέρον σας. Εκράτησε την διεύθυνσί σας και θα σας επισκεφθ' έν καιρό. Κ. Α. Ρ. Γ. Κ. Ρ. Α. Ν. Θεσσαλονίκη: Η διεύθυνσις του Cary Grand είναι: Angeles Drive 403, Bel Air-Hombly Hills Los Angeles, California U.S.A. Το γράμμα σας πρέπει να είνε γραμμένο σε άγγλική ή γαλλική γλώσσα. Ο Κόρυ γεννήθηκε στο Μπρίστολ της Άγγλιας στις 18 'Ιανουαρίου 1909. Έχει μαύρα μάτια και μαλλιά. Υψηλός σύζυγος της πολυεκατομυριακού Βαρβάρας Χάττον και το πραγματικό του όνομα είνε Άρτσιμπαλ Λήτς. Γεώργιον Καρασιμάνην, Παν. Κανελλόπουλον, Νικόλαον Κρητικόν, Βασίλ. Κατσιμάνην, Σταματ. Παπασταματίου, Γεώργ. Κυριακάκην, Στυλιανόν Άμπατζόγλου, Σ.Τ.Γ. 912α: Λόγοι ανεξάρτητοι της θελήσεώς μας δεν μας επιτρέπουν την δημοσίευσιν άγγελιών του είδους αυτού κι' έτσι η επιθυμία σας θα μείνη άνικανοποίητη. Μάρθα Α., Ένταυθα: Δεν γνωρίζω, δυστυχώς, την διεύθυνσί του σπιτιού του Louis Jourdan. Η άλλη του διεύθυνσις είνε: David O. Selznick Prod. Inc. 9336 West Washington Blvd, Culver City Calif. U.S.A. Ο Ζουρντάν γεννήθηκε στη Μασσαλία το 1920, είνε παντρεμένος κι' έχει γυρίσει τρία φιλμ έκτος απ' αυτό που είδατε. Το δεύτερό του ήταν η «Υπόθεσις Παρανταίν». Όσον άφορα τη σύνταξι της επιστολής δεν μπορούμε ν' αναλάβωμε αυτό που μας ζητάτε. Δημήτριον Κουρνούτον, Ένταυθα: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Πιστεύετε πως μόλις βρούμε κανένα καινούργιο, έξ' ίσου ενδιαφέρον άρθρο επί του ίδιου θέματος, θα το δημοσιεύσωμε. Γρηγόρην Δ. Μ. Κ.: Δεν δημοσιεύωμε συνεργασία άναγνωστών. Έξ' άλλου, όμως, το ποιήμά σας δεν είνε καλό. Είνε μόν επιτυχημένο στο μέτρο και στην ομοιοκαταληξία, αλλά πολλές φράσεις του είνε άσυνάρτητες και χωρίς κανένα νόημα. Σας τα λέμε δε αυτά γιατί σεις ο ίδιος μας ζητάτε να το κρίνωμε με τη μεγαλύτερη αυστηρότητα. Πατρινόν άναγνώστην, Πατράς: Δεν σας είνε καθόλου δύσκολο να καταρρίψετε τα επιχειρήματα των δύο αυτών άποπεινίδων, για να το επιτύχετε δε αυτό σας είνε άρκετη λίγη ευστροφία πνεύματος. Έμείς πάντως θα σας κάνωμε τη χάρι που μας ζητάτε. Κ.ά-Κιν-Ζι: Ούτε εμείς ούτε η Έλλάς χρειάζεται το νέο άλφάβητο που βρήκατε. Είμαστε όλοι ευχαριστημένοι απ' αυτό που χρησιμοποιούμε χιλιαετήριδες τώρα. Φτωχόν μαθητήν: Δεν δημοσιεύωμε ποιήματα άναγνωστών. Το δικό σας άρχίζει καλά, μα τελειώνει πολύ άσχημα. Ευστράτιον Σαρρίκον, Κηφισία και Ίωαν. Παπαθεοδώροπουλον, Πατράς: Τόσο ο «Θησαυρός», όσο και ο κ. Ίωαννίδης, σας ευχαριστούν για τα άφρα και κολακευτικά σας λόγια σχετικά με τους «Κατασκόπους». Όσον άφορα την επέκτασι των άρθρων, θα προσέξω, άσφαλώς, πως η επιθυμία σας πραγματοποιηθήκε. Π. Γ. Ιοκαρην: Δύο από τις γελοιογραφίες σας άρκετα καλές. Άν δημοσιευτούν, θα ξαναγίνουν από δικό μας συνεργάτη, δεδομένου ότι η γραμμή σας έχει άκόμα πολλές άτέλειες. Πάντως σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Γεώργιον Μιχαήλ όπουλον, Νέα Σμύρνη: Πραγματοποιούντες την επιθυμίαν σας, σας στέλνωμε ένα άλλο τεύχος του «Θησαυρού» έκείνης της έβδομάδος. Β. Γ. Σπαρτιάτην, Σπάρτην: Δεν γνωρίζω, δυστυχώς, την διεύθυνσί που μας ζητάτε. Νικόν Λαμπρόπουλον: Θα έπρεπε να γνωρίζετε πως ο «Θησαυρός» δεν δημοσιεύει συνεργασία άναγνωστών. Οι συνεργάτες του είνε υπεραρκέτοι για την σύνταξι της ύλης του.

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουθεντούλες

«Οχι, αγαπητή μου, δεν έχετε το δικαίωμα να παραδίδετε τα σωτήρια της κόρης σας όσο και να υποπτεύεστε ότι κρύβει μέσα εκεί ένα γράμμα. Μην φαντασθείτε ότι μεροληπτικά ή ότι δεν καταλαβαίνω τα έλατριά που σας παραλογίζουν, αυτή τη χειρονομία, αλλά η γνώμη μου είναι πως πρέπει πάντα να σεβάζετε τα μυστικά του άλλου, έστω και αν αυτός ο άλλος είναι το παιδί μας.

Βρήτε κάποιον άλλο τρόπο να κοιμηθείτε την κόρη σας, μιλήστε της με καλωσύνη, προσπαθήστε να κερδίσετε την εμπιστοσύνη της, πείστε την με λόγια τρυφερά ότι θα ωφεληθεί αν σας θεωρήσει ως μυστικοσυμβούλο της, γιατί σίς έχετε πείρα και θα ξέρετε να τη συμβουλεύετε για το καλό της και για την ευτυχία της. Πιστέψτε με: αυτή είναι η καλύτερη μέθοδος για να συνεισφέρετε στην κόρη σας. Τό να της ανοίξετε τα σωτήρια της για να μάθετε τα μυστικά της, αυτό είναι μια πράξη που θα σας ταπεινώσει στα μάτια της και συγχρόνως την κάνει να κακίσουν και να κλειστή ακόμη πιο πολύ στον εαυτό της. Έτσι θα χάσετε αντί να κερδίσετε. Παύστε μητέρες με κάτι τέτοιες αδεξιότητες αποφεύγουν τα παιδιά τους και τα σπρώχνουν στις κακές συναναστροφές.

ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η Μέδα

Χαρά στις γυναίκες που έχουν ψυχολογικές σιλουέτες εδω αυτών ότι η βασιλεία των ντραπέ. Η μέδα αυτή τις έπεικνε να κάνουν επίδειξη του κοριού τους με όλα τα χαρίσματα που τις έπεικνε η Φύσις. Ας μη γελαστούν όμως και φορέσουν ντραπέ οι παχουλές ή οι κοντές.

Τα ντραπέ μπαίνουν κατά προτίμηση στις φούστες τα βλέπουμε όμως και σε ζακέτες και σε επανωφόρια, ακόμη και σε κορσάζ.

Σε μία φούστα φορέματος «έμπιγνι» βάζουμε ένα ντραπέ είδος μπακάς, που όλο του το σκέπαστο συνιστάται στο να είναι τοποθετημένο στο ένα πλάι και να γαρνιέται με τρία κουμπιά τοποθετημένα κατά μήκος. Το υπόλοιπο φόρεμα είναι έντελως από με νανικία κιμονό, μunter γιακαδάκι κατεβαστό από βελούδινο φιογκάκι. Η φούστα πλατιά επάνω συνεχίζεται προς τα κάτω στενεύοντας.

Σε άλλο φόρεμα το κορσάζ κουμπώνει στο πλάι, έχει ένα διπλό σκατσέλιο γιακά και συμπληρώνεται με μία ντραπαρισμένη ελατρία πάλι από σκατσέλιο λαινάς. Το φόρεμα φυσικά είναι από μονόχρωμο λαινάς και ή

Φορεματάκια για κορίτσια 12 ως 15 ετών. Το πρώτο άριστερά είναι από μπλέ βελούδο.

φούστα αν φόρμ καμωμένη έχει ανοίγμα στο πλάι. Φόρεμα από μαύρο λαινάς ή κρέμ μαροκκιν με σταυρωτό κορσάζ που κουμπώνει στο πλάι, φούστα ίδια με ένα «κοκκιγιό» στο ένα πλάι που καταλήγει σε μεγάλο φιογκό.

Άλλο φόρεμα επίσης μαύρο με εφαρμοστό κορσάζ, ίδια φούστα που έχει στους γοφούς ένα προσθετό ντραπέ και κάτω τελειώνει στενεύοντας. Ο λαιμός είναι μάλλον κλειστός με ένα γυριστό κατεβαστό γιακαδάκι.

Άλλο φόρεμα απογυμνωτός καμωμένο από σκατσέλιο μάλλινο ύφασμα κουμπώνει πάνω με ένα κουμπύμα στραβό, δηλαδή αρχίζει από το δεξιό ώμο και καταλήγει στο άριστερο με μπροστινό πλάι.

Βλέπετε με πόσους τρόπους μπορούν να τοποθετηθούν τα ντραπέ στα φορεμάτα κι έτσι η κάθε κυρία διαλέγει την τοποθέτηση που πηγαίνει στη σιλουέττα της.

Για τα κοριτσάκια

Η κοριτσίστικη μόδα παρουσιάζει έντελως διαφορετική εφεύρεση. Ένα άλλα χρόνια το ντύσιμο των κοριτσιών δεν διέφερε πολύ από το ντύσιμο των κυριών, τώρα συμβαίνει έντελως το αντίθετο.

Πρώτα τα χρώματα: Συνήθιζαν τα βιό ρόζ, τα μπλέ φρούα, τα φραμπούζ, τα πράσινα, τα μπλέ «ντε νουί», τα «μπρίκ». Τα υφασμάτα είναι: κρέμ-ντε-λαίν, κρέμ μους, βελούδα, λαινάς, κρέμ ροαίν.

Τα σχέδια: Κορσάζ ίδια, ούτε πολύ εφαρμοστά ούτε πολύ πλατιά, νανικία είτε κιμονό, είτε ραστό, γιακαδάκια στρουγγυλά ή μunter γυριστά ρεβέρ. Τα κορσάζ με νανικίες, με πιετάνια σε σχήμα γιλέκου, με κουμπιά δυο σειρές και όλα άνετα-ρέτως με γιακαδάκια γυριστά ή από το ίδιο ύφασμα ή από κρέμ μους λευκό.

Οι φούστες γίνονται αν φόρμ ή πιέτες κατά διαστήματα ή πλίσέ. Έδω μερικά μοντέλα:

Φορεματάκι από κρέμ ντε λαίν βιό ρόζ. Με νανικία στο κορσάζ που καταλήγει σε φρετόνι από το οποίο κινούνται οι πιετάντες που γαρνάρουν το κορσάζ και συνεχίζονται στα κοντά νανικία και στα πλαινά της φούστας. Φορεματάκι από βελούδο μπλέ «ντε νουί» με εφαρμοστό κορσάζ και στρουγγυλό ντεκαλτέ, γαρνιρισμένο με βελόνες. Το τελείωμα του λαιμού γίνεται με ρόζ μουσλίνα ή οποια σφίγγει με ένα μπλέ βελούδακι. Με την ίδια μουσλίνα είναι γαρνιρισμένη τα κοντά νανικία.

Έκει που δεν διαφέρει το κοριτσίστικο ντύσιμο είναι το σπύτι. Οι ρομπές των κοριτσιών είτε από μουλόν, είτε από φανέλλα, είτε από καμολό μοιάζουν με τις ρομπές των κυριών. Γίνονται ως επί το πλείστον μακρές με κουμπύμα ως κάτω, με μεγάλες τσέπες, με κατεβαστούς γιακαδες, με ντε ρου ή στρουγγυλούς, κάποτε με μία εντεκούπη στο κορσάζ ως μέρος της φούστας. Στη ντεκούπη δε αυτή μπαίνει και ή τσέπη.

Τα νέα ταγιέρ

Τα νέα ταγιέρ που λανσάρσαν εφέτος οι Παρισινοί Οίκοι ξεφυγούν λίγο από το κλασσικό είδος που ξέραμε ως τώρα. Είναι κάπως λιγότερο ανδρικά και έχουν μία γραμμή που δείχνει το κυριο χαρακτηριστικό της φετινής μόδας: τη δαχτυλιόενα μέση.

Το επάνω μέρος της ζακέτας έχει γυριστό γιακά στρουγγυλό ή μunter, ράβιο ή κατεβαστό, μεγάλον ή μικρό. Το κλεισμο γίνεται με μία ή δύο σειρές κουμπιά τούλαχι-

στον έπτα σε κάθε σειρά για τις ζακέτες που έχουν ορθούς γιακαδες και 4 ή 5 για τις ζακέτες που έχουν γιακαδες κατεβαστούς.

Οι ζακέτες αυτές στο μακρως είναι αρκετά κάτω από τη μέση σαν είδος μπόσκας και έχουν τσέπες τοποθετημένες ορθώς ή πλαγίως, κάποτε δε βλέπουμε και την ιδιόρρυθμία της μιας μόνον τσέπης στην μπάσκα και στο δεξί μέρος και της άλλης επάνω στο άριστερο μέρος.

Οι φούστες γίνονται ίδιες ή με κουφότητες τοποθετημένες σε μικρά διαστήματα. Τα νέα αυτά ταγιέρ είναι κομψότατα.

Χτενίσματα

Η αλλαγή ενός χτενίσματος αλ- λάζει έντοτα και την έκφραση του προσώπου και όμως διόλου δεν διαζόμεν ν' αλλάζουμε το χτενισμό μας κάθε φορά που το απαιτεί ή μόδα. Βέβαια δεν μπορούμε να εμφανιζόμαστε καθυστερημένες, ωστόσο το χτενισμό είναι το μόνον που πρέπει ν' αλλάζει με μεγάλη εφειδ. Γιατί ίσως το χτενισμό που λανσάρει ή μόδα να μη πηγαίνει στον τύπο μας, στο σχήμα του προσώπου μας στα χαρακτηριστικά μας. Πριν αλλάξουμε λοιπόν το

Η μόδα των ντραπέ (άριστερά) και τα νέα ταγιέρ που β' αντικαταστήσαν τα κλασσικά (δεξιά).

χτενισμό μας, ως επιβεβαιώσαμε καλά το σχήμα του προσώπου μας και ως έχουμε υπ' όψει τα εξής:

Το δβάλ πρόσωπο είναι το άραιο-τερο και του πόνε όλα τα χτενίσματα με μικρές λεπτομέρειες: Μία φραντζα για να δώσει γλυκά στην έκφραση, ένα τράχημα των μαλλιών προς τα πίσω για να ξεκαθαρίσει τα αυτιά αν είναι μικρά και διορφα.

Αν το πρόσωπό μας είναι στρουγγυλό πρέπει να μεταχειριστούμε κάποιο καμουφλάρισμα για να το κρύψουμε και να το κάνουμε να σαν δβάλ. Θα διαλέξουμε ένα χτενισμό που να έχει τα μαλλιά τράχητα στους κροτάφους και μπουκλιέ πάνω από τα αυτιά.

Έτσι πλατύνοντας το επάνω μέρος του προσώπου το κάνουμε να φανεί πιο λεπτό. Θα αποφύγουμε επίσης τη χωρίστρα στη μέση, προτιμώντας τη χωρίστρα στο πλάι.

Αν το πρόσωπό μας είναι μακρουλό τότε χρειάζεται ή χωρίστρα στη μέση με τράχητα τα μαλλιά στην κορυφή και ασημένα «φλου» επάνω από τα αυτιά.

Αν το πρόσωπό μας είναι τετράγωνο, τότε κόβουμε πολύ κοντά τα μαλλιά μας και αφήνουμε στα πλάγια μερικές τούφες να πέφτουν σε να τα πήρε ο άνεμος. Αυτό μακραίνει το σχήμα του προσώπου.

Η άλληλεγραφία μου

Αρχοντοπούλα της Έ- δέσσης: Κάτι που θα σας ώφε- λήσει πολύ σε όλα αυτά είναι να παίρνετε κάθε πρωί ένα κουταλάκι του γλυκού Enos Fruit Salt μέσα σε μισό ποτήρι νερό. Θα το πίνετε πριν από το πρωινό σας. Επίσης θα σας συνιστούσα για λίγο καιρό να τρώτε πολλά φρούτα και χόρτα βραστά κα-

Έξωφρενικά καπέλλα για βρόδυ.

θε μέρα μαζί με τα άλλα σας φαγητά. Στα χόρτα σας δε να βάζετε άφθονο λαδί χωρίς ζύτητα. Για το άλλο ζήτημα ρωτήστε το γιατρό σας.

Α π ε λ π σ μ ε ν η α π τ η ζ ω ή: Μην το παίρνετε τόσο καυτό καρδα. Είναι βέβαια δυσάρεστο αυτό που σας συμβαίνει, αλλά αν προσέ- χετε λίγο με τιποτε παστιλίες μέν- τας μετριάζεται το κακό. Δεν υπάρχει δυστυχώς θεραπεία αν προέρχεται από το στομάχι.

Μ. Καρ.: Μην επιχειρήσετε τίπο- τε άλλο στα μαλλιά σας, γιατί θα έχει καταστρεπτικά αποτελέσματα. Το μόνο που θα σας σώσει θα είναι βάψιμο με καλή ευρωπαϊκή βαφή στο καστανό χρώμα. Το μαύρο ταγιέρ καλό είναι, πολύ chic και κομικεϊν, δεν φοριέται όμως όλες τις ώρες. Γιατί δεν προτιμάτε ένα άλλο σκού- ρο χρώμα; Το μαύρο ταγιέρ είναι άρ- ραιο όταν είναι άφθο, αλλά όταν το φορίτε όμως διαρκώς...

Ε ρ ι ε τ τ α Ε. Χ α ρ ο κ ό π ο υ: Διαβάστε δυο γράφα στο προηγούμενο τεύχος για την περι- ποίση του προσώπου. Όσο για το ντεκατιγίρισμα ένα ολονδήποτε καλκίμ ή λαυολίη είναι κατάλληλα. Δεν μπορεί, δυστυχώς, να σας προσ- διορίσω κρέμα. Σας λέγω μόνο να διαλέξετε μια αμερικανική ή αγγλική νυκτός.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν η ν Β ε ρ ό ν ι κ α ν: Το μόνο που θα σας συ- στήσω είναι αυτό ακριβώς που μετα- χειρίζεστε: Μη φοβάστε γι' αυτό που μου γράφετε. Όταν έλθετε το κα- λό θα σας πω πού να πάτε.

Δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν Μ ε λ α χ ρ ο ι ν η Σ. Ο. Σ.: Δεν άδία- φόρησα, αγαπητή μου, αλλά όπως πολλές φορές έχω γράψει ανόητω τα γράμματα με τη σειρά που έρχονται. Δυστυχώς όμως δεν θα σας ικανο- ποιήσω, γιατί ή περίπτωση σας είναι τόσο σπάνια, που μόνο ένας καλός δερματολόγος θα μπορούσε να σας συμβουλεύσει κάτι. Δεν γράφετε στον κ. Λαδά;

Γ ι ο λ ά ν τ α ν: Βέβαια θα σας άφεληση λίγο το να δυναμώσετε και να παχνείτε, αλλά μη περιμένετε με- γάλα πρόγραμμα. Καλή είναι επίσης λίγη γυμναστική του θαλάσσιου και τα τοπικά επιθεματα με κρύο νερό.

Α. Μ., φ ο ι τ η τ ή ν: Βέβαια πρό- κεται για πολύ πρόχωρ φαλάκρα και θα σας ώφελοσύ λίγο ηλεκτρικό μασάζ και Πετρόλο Κανά.

Ν α ν ά ν 2 + 2. 17: Μη λαμβά- νετε υπ' όψιν τα λόγια των αγοριών, αλλά κυττάξτε το δικό σας γούστο. Άλλως τε είναι τόσο πολύ στη μόδα τα κοντά μαλλιά. Το γερμανικό χα- μομήλι καλό είναι, αλλά είναι δύσκολο να το βρήτε τώρα. Για το πρόσωπο διαβάστε όσα έγραφα στο περασμένο τεύχος στη στήλη μου.

Α. Πα μ., Κ ό ρ ι ν θ ω ν: Σας εύχαρι- στώ πολύ για τα τόσο κομικεϊνικά σας λόγια, μολονότι βρίσκω λιγάκι υπερβολή να ονομάζετε τη σελίδα μου «Χρυσή σελίδα του Θησαυρού». Σύμ- φωνα με την επιθυμία σας θα σας γράψω ιδιαίτερας.

Σ τ ε ν ο χ ω ρ η μ έ ν η ν, Πά- τ ρ ας: Να μη στενοχωρήτε για τόσο μικρά πρόγματα. Οι τριχές στα δά- χτυλα ξαναβγαίνουν με λίγο ζύζενε και άμυνια. Τι να πούν οι δυστυχισμέ- νες που τις βλέπουν να φτρώνουν στο πρόσωπο ή πάνω από τα χείλη;

Ε λ λ η ν ι δ α από το Μ π ο υ- έ ν ος: Αύρες: Δεν το θεωρώ διόλου ενόχληση αυτό που μου γρά- φετε, μόνον λυπομαι που δεν μπο- ρώ άμεσα να σας κάμω κάτι για σας. Εξ έχω υπ' όψιν μου όσα μου γράφετε και θα θεωρήσω τον εαυτό μου πολύ εύτυχ ή όταν κατορθώσω να σας βρώ κάτι. ΕΙΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ζάν 'Ωμπέρ ήταν ένας άνθρωπος πολύ πεζός. Αυτό δεν τον εμπόδιζε, όμως, να έχει ένα μεγάλο πάθος: Τα γραμμα- τόσημα. Έκεינו που τον ενδιέφερε δεν ήταν ή εμπορική τους αξία. Γιατί δεν είχε σκεφτεί ποτέ να πουλήσει τη συλλογή του, που ήταν, άλλωστε, αξιόλογη. Το μόνο που ήθελε ήταν να την πλουτίσει και για το σκοπό αυτό διέθετε το μεγαλύτερο μέρος από τα χρήματα που κέρδιζε από το επάγγελμά του — ήταν μεσίτης κρασιών — και πολλές φορές έπεστράτευε μάλιστα όλη την πανουργία του, που φαίνεται πως ήταν πολύ μεγάλη. Άλλα, στην περίπτωση του Ρώσου φοιτητού Ντελαχαέφ, ούτε οι γενναϊότητες προσφορές του, ούτε τα διάφορα τεχνά- σματα που χρησιμοποιούσε, έφεραν αποτέλεσμα.

Ο 'Ωμπέρ είχε μάθει πως ο Ντελαχαέφ ήταν κάτοχος μιας σπανίας συλλογής ρωσικών και τουρκικών γραμματοσημών από τη φίλη του Μαργαρίτα Ντυμπουά, που έμενε στο ίδιο σπίτι με το Ρώσο φοιτητή. Τό να γνωρίσει και να συνδεθεί, μάλιστα, αρκετά στενά μαζί του ήταν το ευκολώτερο πράγμα του κόσμου για το μεσίτη των κρασιών. Άλλα δεν κατορθώσε τίποτε περισσότε- ρο. Ο νεαρός Ρώσος δεν ήθελε με κανένα τρόπο ν' αποχωριστή απ' τη συλλογή του.

Μία μέρα μόνο ο 'Ωμπέρ φαν- τάστηκε ότι είχε φτάσει στο σκο- πίο του. Ο Ντελαχαέφ δεν είχε λάβει από καιρό χρήματα απ' το σπίτι του και αναγκάστηκε να κα- τσούνη στη γενναϊοδωρία του έμ- πόρου των κρασιών, που του έδω- σε ένα ποσόν τριών περίπου χιλιά- δων φράγκων και προθυμοποιήθη- καν να του δώσει και όσα άλλα θα ήθελε.

Άλλ' ή καθυστέρησης όφειλόταν σε κάποιο λάθος που είχε γίνει στα ρωσικά ταχυδρομεία. Η έ- πιταγή που του είχαν στείλει οι γονείς του είχε παραπληρηθεί και έφτασε στα χέρια του έπειτα από τρεις περίπου μήνες. Η πρώτη δουλειά του Ντελαχαέφ ήταν τότε να πάλι να εξοφλήσει το χρέος του στον έμπορο των κρασιών.

Αυτή τη φορά ο 'Ωμπέρ έγινε έξω φρενών. Γιατί είχαν αρχίσει να θεωρηθ τα γραμματοσήμα δικά του. Είναι πιθανόν, εξ άλλου, ότι ο Ντε- λαχαέφ, που βρισκόταν σε μεγάλη χρηματική ανάγκη, τον είχε αφή- σει να πιστέψει ότι θα μπορούσε να του πουλήσει ένα μέρος και ί- σως ολόκληρη τη συλλογή του. Αυτό τουλάχιστον ισχυρίστηκε ο έμπορος των κρασιών στη δίκη του. Άλλ' άς αφήσουμε με τη σει- ρά τα γεγονότα.

Ο Ντελαχαέφ επέστρεψε το χρέος του στον 'Ωμπέρ το πρωί της 10ης Μαΐου 1896. Το βράδυ της ίδιας ημέρας, ο έμπορος των κρασιών πήγε να βρή τη φίλη του Μαργαρίτα Ντυμπουά και της είπε:

— Ο Ντελαχαέφ είναι παληάνθρωπος! Με γέλασε! Και της άφηγηθηκε τί είχε συμβεί.

— Δεν μπορείς να τον αναγκάσεις να σου πουλήσει τη συλλογή του, αφού δεν θέλει, παρατήρησε ή Μαργαρίτα. — Μπορώ όμως να του την πάρω! φώναξε ο 'Ωμπέρ, χτυ- πώντας τη γροθιά του πάνω σ' ένα μικρό τραπέζακι που βρι- σκόταν μπροστά του.

Δεν της έδωσε, όμως, καμιά εξήγηση για το σχέδιό του. Ο 'Ωμπέρ έφυγε από το δωμάτιο της φίλης του λίγη ώρα μετά τις δέκα. Μισή ώρα αργότερα, ή Μαργαρίτα τον άκουσε να χτυπάει πάλι την πόρτα της. Κρατούσε στα χέρια του ένα μεγάλο κουτί. Η νεαρή γυναίκα αναγνώρισε τη συλλογή του Ρώσου.

— Τελείωσε! της είπε. Τα γραμματοσήμα είναι δικά μου. — Σου τα πουλήσε; ρώτησε ή Μαργαρίτα.

— Ο 'Ωμπέρ δεν της άπάντησε και πήγε να καθίσει σε μία πολυθρόνα. Φαινόταν πολύ συλλογισμένος. Σε λίγο είπε στη νεαρή γυναίκα:

— Έγινε κάτι το τρομερό, Μαργαρίτα και αν δεν με βο- θήσεις είμαι χαμένος.

Νά τί της άφηγηθηκε τότε:

Περνώντας από το δωμάτιο του Ντελαχαέφ, είδε το κλειδί στην πόρτα. Ο πειρασμός τον έκαμε τότε να μη μέσα. Βρήκε άμεσως το κουτί με τα γραμματοσήμα, το έβαλε κάτω από τη μασχάλη του και έτοιμάστηκε να φύγει. Άλλα, κείνη τη στιγ- μή, ο Ρώσος φοιτής γύρισε στο δωμάτιό του.

— Ηρθαμε στα χέρια και τον σκότωσα, χτυπώντας τον στο κεφάλι μ' ένα σίδερο που βρέθηκε τυχαία μπροστά μου, κατέ- ληξε ο 'Ωμπέρ.

— Και τώρα; τον ρώτησε κατάχλωμη ή Μαργαρίτα. — Άφησέ με να σκεφτώ, της άπάντησε ο 'Ωμπέρ. Δεν ξέρω ακόμη τί θα κάμω.

Σε λίγο κατέστρωσε το σχέδιό του. Η έκτελεσίς του προέ-

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ του Ντελαχαέφ

Θύμα του πάθους του για τα γραμματοσήμα

βλεπε τη συνεργασία της Μαργα- ρίτας. Η νεαρή γυναίκα δέχτηκε χωρίς να διαμαρτυρηθ το ρόλο που της είχε καθορίσει και που δεν ήταν, άλλωστε, και τόσο σημαντικός.

Άργα τη νύχτα, ο 'Ωμπέρ ξαναπήγε στο δωμάτιο του Ντελαχαέφ και γύρισε από εκεί, φέρνοντας στον ώμο του το πτώμα του δυστυχι- σμένου Ρώσου φοιτητού, τυλιγ- μένο μέσα σε μία κουβέρτα. Η Μαργαρίτα τον βοήθησε τότε να το συσκευάσει σε δέμα. Την άλλη μέρα, ο μεσίτης κρασιών άγόρασε μερικές κόλλες κηροχάρτου και τύ- λιξε αυτό το δέμα στο έξωτερικό του. Έπειτα, σαν να έπρόκειτο για το απλούστερο πράγμα του κόσμου, το φόρτωσε σ' ένα καρο- τσάκι και το πήγε στο σταθμό του 'Αγίου Λαζάρου. Έκει του έ- δαλε μία επιγραφή που έλεγε «Ζάν 'Ωμπέρ Κουρβίλ», το παρέδωσε στους υπαλλήλους του σταθμού κι έφυγε.

Την άλλη μέρα, ο μεσίτης και ή φίλη του πήραν το τρένο για την Κουβίλ, που είναι μία μικρή πόλη κοντά στο Χερβούργο. Είχαν διαλέξει αυτό το μέρος, με το σκο- πίο να πετάξουν το μακά- βριο δέμα μέσα στη θάλασ- σα και να εξαφανισουν μ' αυτό τον τρόπο τα ίχνη του δυστυχισμένου φοιτητού.

Άλλα τα πράγματα δεν έγιναν όπως τα φανταζόταν ο 'Ωμπέρ. Γιατί το δέμα είχαν αρχίσει να σκορπίζη στην άμμο της πλατείας του σταθμού του 'Αγίου Λαζάρου αναγκάστηκαν να τ' ανοίξουν. Βρήκαν τότε το πτώμα του Ντελαχαέφ και είδο- ποίησαν την άστυνομία. Την ίδια μέρα, ένας άστυνομικός έφυγε για την Κουβίλ.

Ο 'Ωμπέρ πήγαυε κάθε πρωί και κάθε απόγευμα στο σταθμό και ρωτούσε αν έφτασε το δέμα που είχε στείλει από το Παρίσι. Άλλα, σε μία από τις επισκέψεις του, βρέθηκε μπροστά σ' έναν άγνωστο, που τον ρώτησε:

— Είσαυτε ο Ζάν 'Ωμπέρ;

— Ναί, άπάντησε άνυποπτος ο έμπορος κρασιών.

— Άλλος άπλωσε άμέσως το χέρι στον ώμο του.

— Έν όνόματι του νόμου, σας συλλαμβάνω, του είπε.

— Ο δολοφόνος κατάλαβε ότι είχε χάσει το παιχνίδι και ώμολόγησε το έγκλημά του.

— Το πάθος μου για τα γραμματοσήμα με παρέσυρε, είπε.

Η δίκη του έγινε έπειτα από δυό μήνες και το δικαστήριο τον καταδίκασε στην έσχάτη των ποινών. Στη Μαργαρίτα Ντυμπουά, που είχε παίξει ένα ρόλο ολότελα άσημον σ' αυτή την υπόθεση, ή ίδια άπόφασή επέβαλλε την ποινή της τριετούς φυλακίσεως.

Θράσος μία φορά!

Ένας γκάνγκστερ, ο Ούιλλιαμ Λέστερ Μπέζαρντ, αφού έδραπέτευσε από τις φυλακές του Πόττερ, πήρε την άλλη μέρα στο τηλέφωνο του διεύθυνσι του ραδιοφωνικού σταθμού, για να διαμαρτυρηθ έπειδή ο σπήκερ του ραδιοφώνου, που μετέδιδε τα στοιχεία του, για να έπιτευχθ ή εκ νέου σύλληψίς του, έπρό- φερε λανθασμένο το όνομά του.

— Λέγομαι Μπέζαρντ και όχι Μπύζαρντ! διαμαρτυρήθηκε ο γκάνγκστερ.

Με το δικίο του ο άνθρωπος. Του χαλούσε ο σπήκερ τ' ό- νομα.

Οι «Λέσχες συνοικισίων ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ»

Μία περίφημη αμερικανική επιχείρηση

Πρό λίγου καιρού, οι φίλοι ενός μεσοκόπου κτηματίου της Καλιφορνίας θέλησαν να του σκαρώσουν μία φάρσα. Έγραψαν λοιπόν, εκ μέρους του δήθεν, στον κυβερνήτη της πολιτείας του Τέξας ότι ζητούσε να παντρευτεί μία γυναίκα απ' αυτά τα μέρη. Το γράμμα δημοσιεύθηκε στις τοπικές εφημερίδες του Τέξας. Κι' ο δυστυχισμένος κτηματίας κατακλύθηκε από 13.000 απαντήσεις, με προτάσεις γάμου. Οι υποψήφιοι νύφες ήταν κάθε ηλικίας, από 11 ετών μέχρι... 103! Η μικρούλα των 11 ετών έσώκλειε και την έγγραφη συγκατάθεση των γονέων της.

Τον ίδιο κατακλυσμό δέχθηκε ένας άλλος κτηματίας, στο Ουίσκονσιν, όταν έγραψε στο βουλευτή της περιφέρειάς του ότι χρειαζόταν μία σύζυγο για ν' αρμέγει τις αγελάδες, να μαγειρεύει, να πλένει τα ρούχα και να φροντίζει για το μικρό γιού του από πρώτο γάμο. Αυό χιλιάδες γυναίκες του έγραψαν άμεσως, ζητώντας ν' αναλάβουν αυτό το ρόλο.

Οι περιπτώσεις αυτού του είδους εξηγούνται εύκολα, αν σκεφθεί κανείς ότι υπάρχουν σήμερα στις Ηνωμ. Πολιτείες 17.712.000 ανύπαντροι, χήροι ή χωρισμένοι άντρες άνω των 14 ετών και 19.594.000 γυναίκες. Οι περισσότεροι λοιπόν απ' αυτούς υποφέρουν απ' τη μοναξιά τους κι' αναζητούν συντροφιά.

Να γιατί κάνουν χρυσές δουλειές οι 500 «Λέσχες συνοικισίων δι' αλληλογραφίας», που έχουν ιδρυθεί σε διάφορα μέρη των Ηνωμ. Πολιτειών. Έχουν περί τα 4.000.000 μέλη και «σκαρώνουν» 25.000 γάμους το χρόνο.

Κάθε «Λέσχη» έχει ετήσια καθαρά κέρδη 2 - 14 χιλιάδες δολάρια. Όλες μαζί, φτάνουν τα 3.000.000 δολάρια.

Οι «Λέσχες» αυτές δημοσιεύουν τις δελεαστικότερες διαφημίσεις τους σε διάφορες εφημερίδες και περιοδικά, καθώς και στα 978 ξεδωλωμένα έντυπα που κυκλοφορούν στις Ηνωμ. Πολιτείες. Και καλούν τους ανύπαντρους να βρουν την ευδαιμονία στο γάμο...

Σύμφωνα με την αγγελία, αρκεί να γράψω στην «Λέσχη», για να λάβω ταχυδρομικώς έναν κατάλογο με πλήρη τη περιγραφή των ανδρών και γυναικών που ζητούν να γνωριστούν με σκοπό το γάμο. Οι περιγραφές αυτές είναι συχνά έλκυστικότερες, όπως π.χ. οι εξής:

«Ωραιότητα νέα 18 ετών δεν κατώρθωσε να βρή τον κατάλληλον άντρα. Έχει αναστήμα 1,58, βάρος 50 κιλά, μαλλιά και μάτια καστανά. Είναι η μόνη κληρονόμος του κτήματος του πατέρα της που αποδίδει εισόδημα 60.000 δολαρίων. Έχει δικό της σπίτι και αυτοκίνητο. Είναι όμως μόνη και δυστυχισμένη, παρ' όλη την οικονομική της άνεση».

«Νέος συμπαθητικώτατος, ηλικίας 26 ετών, με αναστήμα 1,65, βάρος 61 κιλά, μαλλιά ανοιχτοκαστανά και μάτια γαλανά, καλόκαρδος, μορφωμένος, καλλιτέχνης, ζητεί σύζυγον. Κερδίζει τώρα 50.000 δολάρια και πρόκειται να κληρονομήσει 25 εκατομμύρια».

Ο κατάλογος όμως αυτός δεν περιέχει τα όνοματά και τις διευθύνσεις των υποψηφίων. Για να τα πάρει ο ενδιαφερόμενος, πρέπει πρώτα να έγγραφη μέλος της «Λέσχης», στέλνοντας ταχυδρομικώς ένα ποσό από μισό έως 5 δολάρια.

Έξ' άλλου, οι «Λέσχες» έχουν και πρόσθετα κέρδη απ' την έκδοση μηνιαίων περιοδικών, την δημοσίευση φωτογραφιών των υποψηφίων, κλπ. Είναι δηλαδή πρώτης τάξεως επιχείρησεις!...

Τα περισσότερα μέλη τους είναι άνθρωποι μεσοκοί, που ζητούν μάλλον ασφάλεια παρά ειδύλλιο. Πλεονάζουν οι γυναίκες — ίδιες χήρες αγροτών, δασκάλες, νοσοκόμοι και ζωτοχήρες. Επίσης εγγράφονται μέλη διάφορες Γερμανίδες και Ιταλίδες, που θέλουν να πάρουν Αμερικανούς για ν' αποκτήσουν την αμερικανική υπηκοότητα.

Όσο για τους άντρες, οι περισσότεροι είναι αγρότες, μικρέμποροι, καινούργιοι μετανάστες, ηλικιωμένοι επιχειρηματίες και ναυτικοί.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι «Λέσχες» αυτές έχουν ενώσει χιλιάδες ανθρώπους, που διαφορετικά θα περνούσαν ζωή άχαρη και μοναχική.

Έξ' άλλου όμως, διάφοροι απατεώνες ή ύποπτοι τύποι χρησιμοποιούν τις «Λέσχες» για την εξυπηρέτησι των σκοπών τους.

Μία γυναίκα, στη Ν. Υόρκη, είχε βρή έτσι τον τρόπο να ζήσει άνετα και να καλοπερνάει... εις βάρος των κοριθίων! Έστειλε δηλαδή ένα στερεότυπο γράμμα σε 20 άντρες, μαζί με τη δελεαστικώτατη φωτογραφία της. Οι περισσότεροι απ' αυτούς της απαντούσαν με φλογερές ερωτικές επιστολές και της έστελναν τα ναύλα του ταξιδιού της, για να πάει να τους βρή... Εκείνη τσέπωνε τότε τα χρήματα, άλλαζε όνομα και κατοικία και συνέχιζε τη δράση της!

Κάποιοι ανθρωπαρχοί της Πενσυλβανίας ενθουσιάστηκαν απ' τη φωτογραφία μιας υποψηφίας νύφης και της έστειλε αδιάτακτα λεφτά για ν' αγοράσει τα απαραίτητα ρούχα και να πάει να τον συναντήσει. Άλλα η άγνωστη δεν έδωσε πιά σημεία ζωής. Κι' όταν ο ανθρωπαρχός κατέφυγε στην αστυνομία, εξακριβώθηκε ότι η φωτογραφία που του είχε στείλει για δώλωμα, ήταν... της Μαίης Γουέστ!

Άλλα κι' ο στυγερός έγκληματίας Ραυμόνδος Μαρτινέζ Φερναντέζ, που αναστάτωσε προσφάτως την αμερικανική κοινή γνώμη με τις δολοφονίες του, φάρεε συνήθως τα θύματά του απ' τις «Λέσχες συνοικισίων».

Γιατί, φυσικά, οι «Λέσχες» αυτές δεν έχουν τη δυνατότητα να εξακριβώνουν το ήθικο ποίον των ανδρών και των γυναικών που γίνονται μέλη τους.

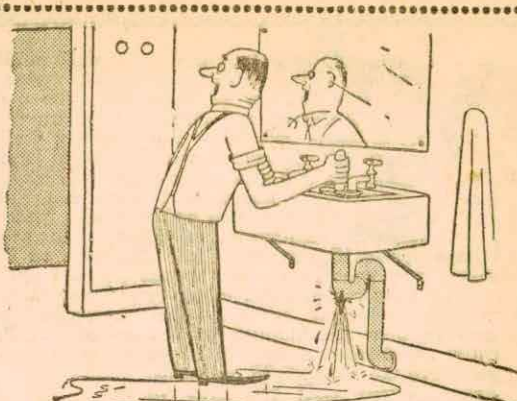
Γι' αυτό οι «Λέσχες» αυτού του είδους πρέπει να διευθύνονται από έμπειρους και ήθικους ανθρώπους και όχι από τυχοδιώκτες ή ύποπτους τύπους που διευκολύνουν την ανηθικότητα και όχι την τίμια ένωση.

□□

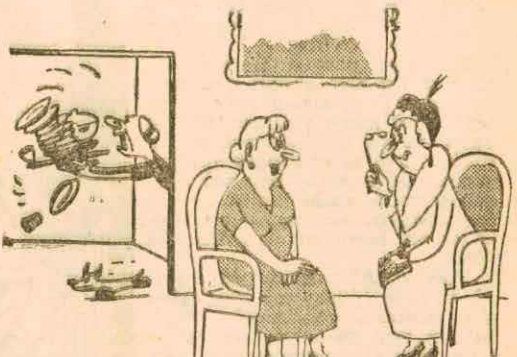
Τα καλά του... τυφώνος

Ο τυφών που ξέσπασε πριν από λίγον καιρό στην Καλιφορνία έκαμε έναν άνθρωπο ευτυχισμένο. Λέγεται Τζακ Σίμμονς, είναι ηλικίας τριάντα χρόνων και από καιρό τώρα ζούσε με το... όνειρο ενός τυφώνος και είχε προετοιμασθεί για να τον κινηματογραφήσει. Μόλις ξέσπασε ο τελευταίος τυφών, ο Σίμμονς έγκραταστάθηκε σ' ένα είδος πυργίσκου από μπτεόν αρμέ, που είχε χτίσει από πριν και άρχισε να παίρνει μεγαλοπρεπείς εικόνες με μία κινηματογραφική μηχανή των 16 χιλιοστομέτρων. Αποτέλεσμα: Το σπίτι του ή για την ακρίβεια, ότι απομένει από το σπίτι του πολιορκείται σήμερα από αντιπροσώπους των μεγάλων κινηματογραφικών εταιριών του Χόλυγουντ, που του προσφέρουν μωδά ποσά για ν' αγοράσουν την ταινία του.

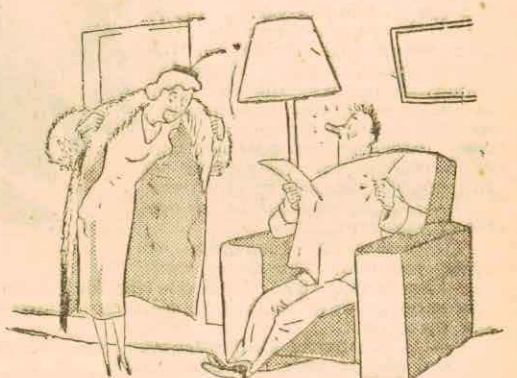
Και απ' τις πιο τραγικές στιγμές οι πρακτικοί Αμερικανοί βγάζουν... κέρδη!

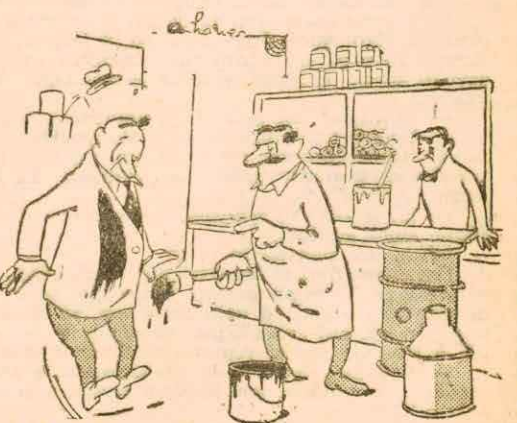
— Έν τάξει γυναίκα!... Τό ξεβούλωσα!...
(Από το «Marius»)

— Είμαι κατενθουσιασμένη από την καινούργια υπηρέτρια που μου προσέταξε... Από χθες, που βρίσκεται εδώ, δεν έκανε ούτε την παραμικρή ζημιά!...

— Πήγα στα μαγαζιά για να σου πάρω μία γραβάτα, επειδή όμως δεν βρήκα καμιά του γούστου μου, πήρα ένα γούνινο παλτό για μένα!...
(Από το «Id Paris»)

— Δεν κρατούν τα χρώματά μας;... Για προσπαθήστε τότε να τα βγαλέτε!...
(Από το «Id Paris»)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΒΕΓΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΔΕΧΙΑΣ

Ο Σαντί λαμβάνει μέρος στο κυνήγι των θαλασσιών τεράτων με την πετρινή μηχανοκίνητη βάρκα του και σώζει την Κραταπάλα απ' την επίθεσι ενός νοθοσαύρου. Ο Σερφίν παθαίνει μία ισχυρή νευρική κρίσι απ' τόν τρόπο του. Θέλοντας να καταπλήξει την Κραταπάλα, ο Σαντί φτάνει ένα πρωτόγονο πηδαλιούχο μένο για να κυνηγήσει και να πιάσει μ' αυτό ένα φερότο δράκοντα — πράγμα που δεν μπορούν να επιτύχουν οι Υπόγειοι πετώντας μόνο με τις φτερούγες τους.

Όταν πέρασε πάνω απ' το πλήθος, τον χαιρέτησαν όλοι με κραυγές έκπληξης. Τα διαπεραστικά τους ματιά είχαν αναγνωρίσει, γοητισμένο μέσα στο πλεχτό καλαθί, το φιλοξενούμενο τους, τον «Ανθρωπο» απ' άλλους!

Τον ζητούσαν όλοι μαζί. Πολλοί πετάσαν ψηλά, για να τον δουν από πιο κοντά. Άλλα δεν μπόρεσαν να φτάσουν την εκπληκτική πτητική μηχανή, που είχε ταχύτητα πολύ μεγαλύτερη απ' τη δική τους.

Ο Σαντί πλησίαζε όλο και πιο πολύ τους τρομαγμένους δράκοντες — προπάντων τώρα που βρισκόταν πάνω απ' τη θάλασσα και μπορούσε συνεντός ν' αυξήσει την ταχύτητά του δίχως να φοβάται μήπως χτυπήσει στα παράξενα δέντρα.

Τό πηδαλιούχο έφτασε σε λίγο πάνω από μία όμαδα ζώων λιγώτερο γρήγορων απ' τ' άλλα. Καί, χρησιμοποιώντας την οριζόντια έλικα ύψους, ο Σαντί κατέφερε να κατέβη απότομα και να καθήσει σχεδόν στην πλάτη ενός δράκοντος.

Κινδυνεύοντας τότε να πέσει και να πνιγεί, έσκυψε στο κενό κι' έκσφενδόνισε το μηχανητικό κορδόνι. Κι' αυτό, με την

Κινδυνεύοντας τότε να πέσει και να πνιγεί, έσκυψε στο κενό κι' έκσφενδόνισε το μηχανητικό κορδόνι. Κι' αυτό, με την

Κινδυνεύοντας τότε να πέσει και να πνιγεί, έσκυψε στο κενό κι' έκσφενδόνισε το μηχανητικό κορδόνι. Κι' αυτό, με την

Κινδυνεύοντας τότε να πέσει και να πνιγεί, έσκυψε στο κενό κι' έκσφενδόνισε το μηχανητικό κορδόνι. Κι' αυτό, με την

δρμή που τούδιναν τα ραβδιά που ήταν δεμένα στην άκρη του, τυλίχτηκε γύρω απ' το λαιμό του φτερωτού τεράτος. Άμέσως το ζώο έμεινε ακίνητο με τα φτερά τεντωμένα κι' έπεσε βαρεία στο κενό. Άλλα ο Σαντί είχε προλάβει να πετάξει κι' ένα κοινό λουρί, δεμένο απ' την άκρη του καλαθιού. Το λουρί αυτό τυλίχτηκε πάνω στο τέρας, όπως και το κορδόνι. Το ζώο βούτησε στη θάλασσα, παρσύρον με το τεράστιο βάρος του και το αερόστατο. Άλλα η πτητική μηχανή ξαναέβηκε άμεσως σε μικρό ύψος, μόλις η ανώσις του νερού συγκράτησε στην επιφάνεια το δράκοντα. Το λουρί κρατούσε τώρα το κεφάλι του ζώου έξω απ' τη θάλασσα.

Ο Σαντί σταμάτησε τις έλικες, και το αερόστατο έμεινε ακίνητο, όπως κι' η παράλυτη λεία του.

Οι κάτοικοι της Χουβχούβ έφτασαν τότε, όλοι μαζί, απ' την κοντινή ακτή. Αυτοί, οι τόσο ήσυχoi συνήθως και συγκρατημένοι, ξέσπασαν σ' ενθουσιώδεις έπαινοι.

Μέσα σε λίγες στιγμές, είχαν σφιχτοδέσει το τέρας και το μετέφεραν θριαμβευτικά στην ακτή. Ο μηχανικός ξαναγύρισε τότε, με μικρή ταχύτητα, και προσγειώθηκε κοντά στην Κραταπάλα και στην κατάπληκτη ακουλουθία της.

Η Μισούκα βρισκόταν κι' αυτή εκεί. Η καρδιά της χτύπησε τρελλά από χαρά.

Μερικοί Υπόγειοι συγκράτησαν το αερόστατο, για να κατεβή απ' αυτό ο εξερευνητής. Ο Σαντί προχώρησε προς τη βασίλισσα της γιορτής και της είπε ήσυχα:

— Κραταπάλα, οι άνθρωποι που πετάνε ήθελαν να σου προσφέρουν ένα νεογέννητο δράκοντα. Έγώ, ο άνθρωπος που δεν πετάει, σου προσφέρω ένα μεγάλο. Θα τον δεχθείς σαν δώγμα του σεβασμού μου για σενα και της φιλίας μου για ελλήν αυτήν την ανθρωπότητα που ζή και σκέπτεται μέσα στα έγκατα της γης;

Η Ίριε της έπιστήμης σηκώθηκε τότε με πολύ έπισημητητα από το θρόνο της κι' απήντησε, μέσα στη γενική σιωπή:

— Άνθρωπε απ' άλλου, ταπεινώσεις τις γνώσεις μου και την περηφάνειά μου. Μα έκαμες πολύ καλά να δείξης την αξία σου!

»Οί ανακαλύψεις μας δεν σ'

εξέπληξαν, ούτε και μπορούσε να σ' εκπλήξουν, έφ' όσον ήξερες ήδη τη δύναμη και τους νόμους της και τη χρησιμοποιούσες στο δικό σου κόσμο. Άν τ' αποτελέσματα που πετύχαινες εκεί ήσαν μικρότερα απ' τα δικά μας, αυτό ώφειλετο μόνο στο ότι είχες πηγές λιγώτερο ισχυρές.

»Στο κυνήγι των τεράτων, μούδειξες ένα τρόπο κινήσεως στο νερό, που τον άγνοούσα. Χρειάστηκε να μου εξηγήσεις για να καταλάβω... κάτι που ήταν τόσο απλό! Τώρα πέταξες χωρίς φτερά, μ' ένα μέσον ισχυρό και καταπληκτικό, που δεν μπορώ να το καταλάβω, παρ' όλης τις γνώσεις μου και τις προσπάθειες της αντίληψέως μου.

»Οφείλω λοιπόν να διακηρύξω μπροστά σε όλους ότι η έπιστήμη σου εινε ανώτερη απ' τη δική μου!

— Θα σου εξηγήσω, Κραταπάλα.

— Ναι, αλλά έφ' όσον χρειάζεται να μου εξηγήσεις για δεύτερη φορά κάτι που άγνοώ, θα πη πως είσαι για δεύτερη φορά ο κυριός μου!

»Ο θρόνος αυτός προρίζεται για κείνον ή για κείνην «που ξέρει». Αφού ξέρεις περισσότερα από μένα, έχει το δικαίωμα να καθήσεις έσυ στη θέση μου! Σου τον παραχωρώ, σοφέ «Ανθρωπε απ' άλλου», που ξέρεις νάσαι «Ανθρωπος από παντού!» Έγώ θα γίνω μαθητριά σου.

— Όχι, Κραταπάλα, δεν δεχόμαι την προσφορά σου. Σε παρακαλώ να κρατήσεις το θρόνο σου...ώς που να τον μοιραστής άργότερα δίκαια με κάποιον που θα ξέρη όσα και εγώ.

»Μου φτάνει το ότι αναγνώρισε πως μπορώ να φανώ ανώτερος σε ώρισμένα πράγματα, κι' ως ύστερω έπο απόψεως ασματικής διαπλάσεως. Δηλώνω όμως κι' εγώ ότι δεν είμαι πραγματικά ανώτερός σου, κι' επομένως δεν αναγνώρίζω στον εαυτό μου το δικαίωμα να σ' έκθρονίσω.

»Ας συνεργασθούμε, καλλιτέρα. Θα σου διδάξω όλη την έπιστήμη μου και θα μου διδάξης συ τη δική σου. Θα ωφεληθώ απ' αυτό τόσο η ανθρωπότητα σου όσο κι' η δική μου... αν ποτέ την ξαναβιά.

Θέλεις;

— Διάταξε, Σαντί. Θα σε υπακούσουμε όλοι.

— Έλα μαζί μου, Μισούκα. Έχουμε να ποίμε πολλά πράγματα.

Κι' οι Υπόγειοι άφισαν

Μυριέδες Ιστορίες

Τό μεταξωτό

Ο Πάτρικ, αν και Σκωτσέζος δεν ήταν τσιγκούνης, όπως όλοι οι συμπατριώτες του. Αντιθέτως η γυναίκα του ήταν υπερβολικά φιλόσοφη.

Κάποτε, ο Πάτρικ, έγινε δήμαρχος και σκέφθηκε ότι η γυναίκα του χρειαζόταν ένα μεταξωτό φόρεμα. Ξεροντας όμως ότι δεν θα δεχόταν ποτέ, τσιγκούνια όπως ήταν, ν' αγοράσει μεταξωτό φόρεμα, πήγε και της αγόρασε ένα κομμάτι υπέροχο μεταξωτό πληρώνοντάς το 40 σελλίνια τη γυάρδα. Στη γυναίκα του όμως είπε ότι τό είχε αγοράσει μόνον 25 σελλίνια την γυάρδα γιατί ήταν βέβαιος ότι θ' άνοιάσαν να τό φορέσει και θα τον γκρίνιαζε, αν μάθαινε πως είχε κοστίσει τόσο ακριβά.

Τό ίδιο βράδυ, η γυναίκα του, του είπε γεμάτη χαρά, μόλις πήγε στο σπίτι:

— Πάτρικ, έκανα μία σπουδαία πώλησι, αγάπη μου! Πούλησα τό ύφασμα που μου πήρες, στη γυναίκα του σερίφη, για 27 σελλίνια τη γυάρδα!...

Κόκκαλο ο Πάτρικ.

τούς δικούς τους να πάνε στην κατοικία του μηχανικού.

XV

Είχε πολλούς λόγους ο Σαντί ν' αρνηθή την τόσο έλκυστική πρόταση της Κραταπάλα να την ακολουθήσει στην πρωτεύουσά της.

Για τις γυναίκες

Διαθέτοντας λίγες ώρες την ημέρα θα μάθετε την χρήση της Κοπτικής και Ραπτικής για το νοικοκυριό σας, και σε ώρα ανάγκης θα αντιμετωπίσετε άφοβα τα απρόοπτα της ζωής.

Για το συμφέρον σας ζητάμε σήμερα τον έντυπον κανονισμόν μας (δωρεάν) που εκτός του προγράμματος λειτουργίας, περιέχει εκατοντάδες δνόματα τελειοφότων μας μετά των ακριβών διευθύνσεων αυτών που διατηρούν σήμερα μεγάλας κα σοβάρως επιχειρήσεις χωρίς στην τέχνη που τους ξμάθαμε.

ΟΡΕ Περικλέους 44
ΟΡΕ Φιλελλήνων 1
ΟΡΕ Πειραιεύς, Ζωσιμαδών 23

Κρέμα NINON
Τροφή της Επιδερμίδος

Ωρολόγια και κοσμήματα
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Σ. ΜΗΤΡΗ
Χαβρίου 1 και Κολοκotronή
γωνία, 2ος όροφος, Γραφείον 5

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΚΜΑΘΗΣΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΜΑΣ

Πρώτα απ' όλα, έννοιωθε ένα ανθρωπιστικό καθήκον: δεν ήθελε να εγκαταλείψει τον σύντροφό του στην κατάσταση που βρισκόταν.

Βέβαια, ο Σεραφίν Ντομαί αποτελούσε μια σοβαρή ενόχληση γι' αυτόν, αφού πρώτα υπήρξε ένας κίνδυνος, που τον είχε αποφυγεί εύτυχως με τη λογική και τη σταθερή θέληση της Μισούκα.

Η παρουσία του εξακολουθούσε να μειώνει ήθικα αν όχι τον ίδιο τον Σαντί, τουλάχιστον όμως το σύνολο της φυλής που αντιπροσώπευε και που ήθελε να την κάνει σεβαστή στη διαφορετική ανθρωπότητα που είχε ανακαλύψει.

Οι 'Υπογείοι είχαν' κάμει πολύ γρήγορη τη διακρίσι ανάμεσα στους δυο «Ανθρώπους απ' άλλου». 'Ενώ εκτιμούσαν τον ένα σαν μεγαλοφυΐα, περιφρονούσαν τον άλλο για την πνευματική του μηδαιμότητα, τον θεωρούσαν κατώτερο στο μυαλό κι' απ' τα παιδιά τους ακόμη.

Μη έχοντας λοιπόν άλλα μέτρα συγκρίσεως, διαιρούσαν την επίγειο ανθρωπότητα σε τρεις κατηγορίες: μια μάζα άμαθη και καθυστερημένη σε αντίληψη και πολιτισμό. 'Ενα περιωρισμένο ποσοστό ανθρώπων μετρίων σε όλα, στη σκέψη, στις γνώσεις, στην κοινωνική οργάνωσι. Κι' ένα μικρό αριθμό πραγματικά ανωτέρων πλάσμάτων, πρωτεύουσων στην επιστημονικές συλλήψεις και στην ψυχή, σαν το φίλο της Μισούκα.

Πρέπει δε να όμολογήσουμε, με κάθε ειλικρίνεια, ότι η κρίσι αυτή των 'Υπογείων δεν απέχει και πολύ απ' την πραγματικότητα. 'Αληθινά, ο άμωρφος ή ήμισυάβητος όχλος δεν αποτελεί τη συντριπτική πλειονότητα στον κόσμο μας; Αυτό δεν είναι το αδύνατο σημείο της κοινωνικής και πολιτικής μας οργάνωσης;

Θάδινε λοιπόν το κάθε τι ο Σαντί, για να μην είναι αναγκασμένος να παρουσιάσει στο πλευρό του αυτό τον αδόξο σύντροφο. Μα το κακό είχε γίνει πιά. Κι' ο δυστυχισμένος Σεραφίν είχε πάθει ένα δυνατό κλονισμό απ' τις τρωμερές συγκινήσεις που είχαν δοκιμάσει οι δυο τους — καθώς κι' από κείνες που είχε προκαλέσει μόνος του, με την ανότητα και ένοχη απόπειρά του. Θεωρούσε λοιπόν ο Σαντί ότι το να θυσιάσει τον άρρωστο αυτόν για το μεγαλείο του δικού του ρόλου, θαδειχνε μια αξιοκατάκριτη έλλειψη αιδελαφσύνης, άσυγχώρητη ακόμη και στα μάτια των 'Υπογείων.

Ξέροντας ότι ο Σεραφίν χειρότερε, όσο έβλεπε τους παρξένους γίγαντες, ο μηχανικός δεν μπορούσε να τον επιπτευθή μόνο στις φροντίδες του γέρου γιατρού της Χουβού. Είχε την υποχρέωσι να τον περιποιηθ ή ο ίδιος και να προσπαθήσει να τον κάμει να μη σκεπτεται το περιβάλλον όπου ήταν καταδικασμένος να ζή.

Η θεραπεία αυτή ήταν, βε-

βαιώς, λεπτή και δύσκολη.

Έξ' άλλου, ο Σαντί ήθελε ναάνι έντυπωσιακή ή άφίξι του στην πρωτεύουσα των 'Υπογείων, για να μην άπογορευθούν εκείνοι που θάχαν μάθει εξωγκωμένες τις φήμες για την άξία του. Θεωρούσε λοιπόν τον έαυτό του όχι άρ-

Προβλέπεται για το διαβάσει!

5, 5, 5, 5, 5, PENTE σε 5 μηνιαίες δόσεις ΧΡΗΣ ΤΟΚΟΥΣ και άλλες ταχυλόγιες πουλιέται το μουσικότερο ραδιόφωνο ELEPHANT. Μοντέλα 1950 στη Γενική 'Αντιπροσωπεία RADIO ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ, Πανεπιστημίου 17 (κοντά στην Τράπεζα της 'Ελλάδος).

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ
ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος όροφος
Αιόλου 59 και Εύσεως γωνία

ΠΗΛΙΑΣ ΚΟΥΣΚΟΥ - TAMBAKH
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ
Διαθερίαι (υπερβραχέα κύματα),
4-6 μ.μ.
Σκουφά 73 β. Τηλ. 22-300

SOLID ΔΙΣΚΙΑ
ΒΑΘΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΠΙΠΛΑ
Με δόσεις
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ ΤΗΛ 55.638
Μενανδρού 75

Κάρτες
τύπ. Τουρκίας
Αρχ. 15.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκotronή 52

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Έτος ίδρύσεως 1929
Όδου Βουκουρεστίου
(Γιάν Σμάτς) 38

Όροι 10 — 1 και 5 — 7.
— Έλεγχος και διατήρησης αναλογιών γυναικείου σώματος. — Διαιτητική και τόνωσις δερμάτων προσώπου.

— ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ — ΑΚΜΗ. 'Υπερβύρος άνευ ούλων ριζική άπ ο τ ρ ι χ ω σ ι ς.
— Έννήμερως επί των περιπτώσεων ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ.

Διεύθυνσις TONY ΜΠΡΑΤΣΟΥ

κετά πληροφορημένο για ό,τι άφορούσε την καινούργια εκείνη ανθρωπότητα.

Έπειτα, έπρεπε να προετοιμάσει κατάλληλα το ταξίδι του. Δεν μπορούσε, βέβαια, να διατρέξει μια άπόστασι 8.750 «δενδρών» (δηλαδή 14.997 χιλιομέτρων περίπου) με τη μικρή του πiroγα, που θα την τσάκιζε το παραμικρότερο χτύπημα της ούρας ή δαγκωματιά των θαλασσιών τεράτων που θα συναντούσε στο δρόμο του. Τον ίδιο κίνδυνο θα διέτρεχε και με τη μεταλλική σφαίρα, αν τη διασκεύαζε γι' αυτό το ταξίδι.

Ο μόνος ασφαλής, γρήγορος και πρακτικός ορόμος ήταν ο εναερίος.

Άλλα, για μια τέτοια πτήσι, έπρεπε ναχη ένα πηδαλιούχομενον πολύ τελειότερο απ' το πρωτόγονο έκεινο κατασκευασμα με τις φουσέκες, που είχε κάμει τωση έντυπωσι στην Κραταπάλα.

Χρειάζονταν λοιπόν ένα χρονικό διάστημα για τις προετοιμασίες του, που θα το χρησιμοποιούσε συγχρόνως για να προσπαθήσει να βάλει κάποια τάξι στο εκτροχιασμένο μυαλό του άτυχου συντρόφου του.

Τέλος, τον βασάνιζε ένα πρόβλημα που δεν είχε λύσει ακόμη: η προέλευσι της διάχυτης εκείνης ανταυγίας που, φώτιζε τον ύπογειο κόσμο.

Είχε ρωτήσει συχνά τη Μισούκα γι' αυτό. Κι' είχε πεισθή ότι οι 'Υπογείοι, παρ' όλη την παρατηρ τικότητά τους, άγνοούσαν ακόμη σε ποιά αίτια χρωστούσαν αυτό το φός.

Ο Σαντί όμως φιλοδοξούσε να πεί, όταν θάφτανε στη διαμονή των σωφώτερων αντιπροσώπων της ύπογειας 'Επιστήμης:

— Δεν έχω πολλών καιρό στον παράξενο κόσμο σας, κι' όμως έξωρ ήδη γι' αυτόν περισσότερα απ' όσα μάθατε σεις μέσα σε εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια!

Έτσι λοιπόν, αφού έφυγε η Κραταπάλα, ο Μάξ Σαντί άσχολήθηκε πρώτα μεθοδικά με το Σεραφίν.

Αυτό ήταν το πιο έπείγον. Ο Σαντί δεν άφισε κανένα άλλον να πλησιάσει τον άρρωστο. Τον έντυσε μόνος του με τα ρούχα που φορούσε «έκει πάνω». Το ίδιο έκαμε και για τον έαυτό του. Φόρεσε ακόμη και μια μαλακή ρεμπουμπλικα. Καί, ντυμένος έτσι, περίμενε ύπομονητικά να ξυπνήση ο σύντροφός του.

Μα το αποτέλεσμα δεν ήταν εκείνο που έλπιζε ο έρασιτέχνης ψυχίατρος. Όσο άνεπτυγμένο κι' αν είναι ένα ανθρώπινο μυαλό, δεν μπορεί ποτέ να ξέρη όλες τις έπιστήμες.

Όστόσο, στην αρχή, ο Σαντί πίστεψε πως είχε επιτύχει. Όταν έπιτέλους ο δυστυχισμένος Σεραφίν άνοιξε τα μάτια του, κούταξε μ' έκπληξι το ντυσιμό του συντρόφου του και το δικό του.

— Τι παράξενο!... μουρούρισε. Νόμιζα πως...

— Φτάσαμε, αγαπητέ μου

κύριε Ντομαί, του είπε φαιδρα ο μηχανικός.

— Φτάσαμε;...

— Ναι. 2 Ένα γειτονικό δωμάτιο, μάς περιμένουν ο κ. Ραμποτιέ κι' η κορη του. Η μελλουσα πεθερά σας δεν έτληψε ν' αναλαβη ένα τόσο μακρυνό ταξίδι και γύρισε στο Παρίσι.

— Για το ταξίδι έννοειτε;

— Ώς τη Νέα Ζηλανδία.

— Μπα!

— Ναι, φτάσαμε, την ώρα που κοιμοσάστε.

Ο Ντομαί έμεινε συλλογισμένος. Η σύσπαι της φυσιογνωμίας του έδειχνε τις προσπάθειες που κατέβαλλε για να συγκρατήσει τις σκέψεις του που ζέφευγαν...

— Α, έτσι;... μουρμούρισε με ακαθόριστο τόνο.

— Τι ταραχμένος που ήταν ο ύπνος σας! πρόσθεσε ο Σαντί. Θάλεγε κανείς πως βλέπατε κάποιο τρομερό έφιάλη.

— Εφιάλη;...

— Πρέπει ν' όνειρευτήκατε φοδερά πράγματα.

— Όνειρευτήκα;... Έγώ;

Ο Σεραφίν άνασκηώθηκε άπότομα γονατιστός πάνω στο κρεβάτι — ντιβάνι και πρόσφερε σφουριχτά άνάμεσα στα δόντια του:

— Όχι, δεν όνειρευτήκα!

Βρίσκομαι στην κόλασι! Ο μηχανικός γέλασε δυνατά, σαν να τον διασκεύαζε το «άστείο» του συντρόφου του.

— Είμαι στην κόλασι, σας λέω! έπαύλαβε ο Σεραφίν με στριγγί φωνή.

— Κοιμάσθε λοιπόν ακόμη; Ξυπνήστε πιά κι' άφιστε τον έφιάλη σας.

— Δεν κοιμάμαι, όχι! Και να ή άπόδειξις...

— Ποιά είναι;

— Αυτοί οι γλόμποι με το διαβολικό φός!

Κι' ο Σεραφίν έδειξε τρέμοντας μια απ' τις μεγάλες γυάλινες άμπουλες με την άδύνατη και γλυκεία ανταύγεια, που κρέμονταν στις τέσσερες γωνίες του δωματίου.

— Α, αυτά είναι καντήλια, ίππε γελώντας ο μηχανικός.

— Ναι, τα καντήλια του Σατανά!

— Μα όχι! Είναι μια καινούργια άμερικάνικη έφευρεσις, που χρησιμοποιείται στην Αυστραλία και στη Νέα Ζηλανδία.

— Είναι τα μάτια του Βελζεβούλ! Δεν βλέπετε πως με κούταξ; Δεν θάλω να με κούταξ έτσι!... Τώρα θα ίδις, καταραμένο μάτι!...

Ο Σεραφίν τινάχτηκε πάνω, μανιασμένος, έτρεξε ως το βαρύ γλόμπο και τον χτύπησε μ' όλη του τη δύναμι, πληγώνοντας τις γροθίες του πάνω στο χοντρό γυαλί. Παρ' όλες τις προσπάθειες του μηχανικού να τον συγκρατήσει, έέσπασε μ' όλη του τη μανία πάνω σ' αυτό το φανταστικό έχθρό. Η τρέλλα δεκαπλασιάζε τις δυνάμεις του.

Ο φαινός γλόμπος χτύπησε πάνω στο σκληρό γυαλί, χωρίς όμως να σπάξη. 'Επιτέλους, μ' ένα χτύπημα δυνατότερο απ' όσα τ' άλλα, άντήχησε μια άληθινή έκρηξι. Κι' η άμπουλα έσβυσε άπότομα, ενώ ένα ισχυρό και παγωμένο ρεύμα άέρως άναποδογύριζε τους δυο άντρες!

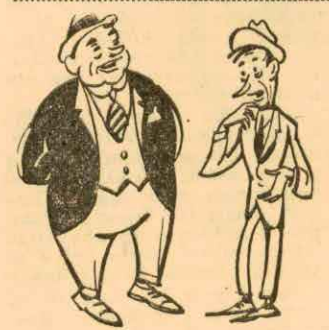
Ο Σαντί ξανασηκώθηκε άμέσως, για να τρέξη πίσω απ' τον τρελό σύντροφό του, που είχε βγάλει μια άγρια θριαμβευτική φωνή κι' είχε όρμήσει

προς το γλόμπο της άντικρυνης γωνίας. Χρειάστηκε όμως να παλέψη πολύ μαζί του, για να τον συγκρατήσει και να τον ριξή κάτω.

Καθώς έπεφτε, ο Σεραφίν χτύπησε το κεφάλι του στο βράχο τόσο δυνατά, ώστε έχασε τις αισθήσεις του. Ο μηχανικός έπωφεληθηκε απ' τη λιποθυμία του, για να τον μεταφέρει ως το ντιβάνι και να ζητήσει βοήθεια.

Η Μισούκα έτρεξε άμέσως και τον βοήθησε να δέση το Σεραφίν απ' τους καρπούς

Τά Παγκοσμίου Φήμης
Αγγλικά Ραδιόφωνα
Mullard
Με δόσεις
ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗΝ
Β.ΤΖΑΡΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 10 Β'ΠΑΤΩΜΑ

— Βρε Κώστα πως πάχυνες έτσι;

— Φίλε μου ένα είναι το μυστικό. Στην όδον Φαλήρου 23 στο Μακρυγιάννη είναι μια ΤΑΒΕΡΝΑ Ο ΜΑΡΙΝΟΣ, πηγαινε και θα με θυμηθης.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙ ΡΙΖΙΚΗ

Πανάδες, Τριχόπτωσης, 'Ακμή (σπυρία νεότητος): Ρυτίδες, Φακίδες, Κρεατοελιές. Λιπορόν και θρόν δέρμα κλπ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ, έπίστρεψεν εκ Παρισίων Βαλαριόπου 12. Τηλ. 33-039. Η πρώτη εξέτασις δωρεάν.

CHROA-LAX
ADELCO
Ψωκτες καθαριστικές

ENANTION
ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
VIBRATIONS — MASSAGE
Δι' ειδικού ηλεκτρικού ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΟΣ
MASSAGE ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΔΙΔΟΤΟΥ 8. 9-1 & 4-7.

MENTIUM ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
Βραβείον τηλεπαθείας 'Εταιρείας Ψυχικών 'Ερευνών. Δέχεται καθ' έκάστην όδον Κρήτης 6, πάροδος Λισίων, Τηλέφ. 52-869.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
Ο παγκοσμίου φήμης ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ-ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΤΖΩΝ

υπό την Διεύθυνσιν του Καθηγητού της 'Ακαδημίας του Λονδίνου κ. ΤΖΩΝ γνωστοποιεί ότι ήρχισε τά μαθήματα, και αλ έγγραφαι συνεχίζονται.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΑΘΗΝΑΙ
'Ακαδημίας 86. Τηλ. 34-338
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ:
Περάματος Πειραιώ
ΚΡΗΤΗΣ

'Ηράκλειον, 'Αγιος Νικόλαος, 'Ιεράπετρα. Προσεχώς Νεάπολις.
'Υπό την Διεύθυνσιν της Καθηγητρίας κ. ΤΖΩΝ
«ΕΡΜΗΣ»

Πούδρα-Κρέμα
NELDA

ΝΑΙ είναι ωραϊον να διαβάσετε τις ρεκλάμες, αλλά να προσέχετε και την ποιότητα. Για καλό και για κακό ρωτήσετε και τον τσαγκάρη σας με τι να γυαλίσετε τα παπούτσια σας

ARIZONA
PERMANANT
ΜΙΖΑΜΠΛΙ
με νέα άμερικάνικα μηχανήματα στο ΚΟΜΜΑΤΗΡΙΟΝ

Β. Νικολαΐδη

Σταδίου 7 α' όροφος. Τηλ. 32-812

των χειρών και απ' τους άστραγάλους πάνω στο ντιβάνι. — Μα τί συνέβη; ρώτησε έπειτα το Σαντί.

— Τρελλάθηκε δόλοτελα! — Τρελλάθηκε; Τί θα πη αυτό;

— Α, ξεχασα ότι έσεις δεν ξέρετε αυτή την άρρώστεια, στον τόσο ήσυχο και λογικό κόσμο σας.

— Τί πρέπει να του κάνουμε τώρα;

— Τίποτ' άλλο παρ'α να τον έμποδίσουμε να σκοτωθ ή να κάμη καμμία άνοησις... 'Ελπίζω να συνέλθ με τον καιρό. Μπορείς να φροντίσης να του ετοιμάσουν μια κάμαρα, με το πάτωμα και τους τοίχους σκεπαμένους μ' ένα στρώμα απ' το μαλακό χορτάρι του δάσους;

— Ναι. — Κάνε γρήγορα λοιπόν! Κι' ο Σαντί πρόσθεσε:

— Έγώ θα προσπαθώ να του δώσω να πιη μία μικρή δόσι ναρκωτικού. Έπειτα θα τον κουδάλισα στο δωμάτιο που θα ετοιμάσης. Και θα τον άφίσουμε εκεί μέσα, στα σκοτεινά, έκτός απ' τις ώρες που θα του πηγαίνω φαγητό. 'Ισως ή μοναξιά και το άπολυτο σκοτάδι να καταπραύνουν τά ταραχμένα νεύρα του.

— Έτσι κι' έγινε πραγματικά. Ήταν ίσως μια θεραπευτική μέθοδος άρνητική, πρόσφερε όμως στον έξερευνητή το πλεονέκτημα ότι του άφινε την έλευθερία του.

Μήπως μπορούσε άλλωστε να την αντικαταστήσει με καμμιάν άλλη; Οι ψυχρολουσίες θα ήσαν ίσως προτιμότερες, πως όμως να γίνον σε μια χώρα όπου δεν ύπήρχε τίποτε κρύο;

Όστόσο, ο Σαντί είχε νοιάσει ένα ψυχρότατο ρεύμα άέρως, όταν έσπασε ο γλόμπος. 'Αφού έξαφάλασε το σύντροφό του, άναζήτησε την εξήγησι αυτού του μυστηρίου. Ρώτησε, φυσικά, την άφωσιωμένη του Μισούκα. 'Αφού της διηγήθηκε, ότι είχε συμβη, πρόσθεσε:

— Έχω την ιδέα ότι το φαινόμενον αυτό ώφελετο σε άέρα πεπιεσμένο, τόσο πολύ ώστε να ύγροποιηθ.

— Ακριβώς! Είναι ο «άερας - νερός». Πως μπορούσατε ν' άνθεξετε οι δυο σας στην τρομερή και θανάσιμη κάποτε πνοη του;

— Πρώτα, πρώτα, φορούσαμε ρούχα. Κι' έπειτα, με το σπασίμο του γλόμπου, η κάμαρα πήρε για λίγες στιγμές μια θερμοκρασία, στην οποία είναι συννηθισμένοι οι άνθρωποι του δικού μας κόσμου. Η φύξις αυτή είναι επικίνδυνη μόνο για τη δική σας ανθρωπότητα, που άγνοει τις διαφορές του κλίματος και τις άποτομες διακυμάνσεις της θερμοκρασίας... Θέλω ωστόσο να μού εξηγήσης κάτι ακόμη.

— Μίλωσε.

— Ξέρω ότι χρησιμοποιείτε τον ύγρον άέρα. Το μάντεψα, όταν έννοιωθα μια δροσιά κάτω απ' το ειδικό κοστούμι που είχα φορέσει για να κατεβώ μαζί με τον πατέρα σου στη σπηλιά όπου σχηματίζεται η «Πέτρα της Δυνάμεως». Κατάλαβα τότε ότι ύπήρχαν κρυμμένες στο έσωτερικό αυτής της στολής μικροσκοπικές άμπουλες με ύγρον άέρα, που έσπαζαν αυτόματα, μία - μία, και δημιουργούσαν ένα δροσερό

στρώμα γύρω απ' το σώμα μας.

«Εκείνο όμως που δεν μπορού να εξηγήσω, είναι η φωτεινότης αυτών των γλομπών.

—Ο αέρας μας είναι φωτεινός.

—Αυτό το έχω παρατηρήσει. Ωστόσο, οι αμπούλες των κοσμημάτων μας δεν μας φωτίζουν, όταν κατεβαίναμε με το σκοτεινό ασανσέρ.

—Γιατί το γυαλί τους ήταν άδιαφανές.

—Ωστε λοιπόν, αυτά τα «φανάρια» που σκορπίζουν ένα γλυκό φως μέσα στις κάμαρές σας, δεν περιέχουν τίποτ' άλλο από πεπιεσμένο αέρα;

—Απολύτως τίποτε. Στη χώρα μας, ο αέρας και το φως είναι ένα και το αυτό. Μόνο που χρειάζεται πολλός αέρας, για να μας δώσει αρκετό φως. Θυμάσαι ότι στη σπηλιά της ακροθαλασσιάς...

—Ναι, υπήρχε αρκετό φως μόνον όταν κατεβαίναμε ή βαλσάκι κι' άφινε από πάνω της ένα παχύ ατμοσφαιρικό στρώμα. Όταν όμως ανέβαιναν τα νερά, η σπηλιά σκοτειναιόε, γιατί λιγότερο ο αέρας της.

—Ε λοιπόν, συμπεριφέροντας τον αέρα, συγκεντρώνουμε πολλόν απ' αυτόν μέσα σε μικρό χώρο, κι' έτσι επιτυγχάνουμε μια αξιόλογη φωτιστική δύναμη. Αυτό είν' όλο!

—Πάντως, το μυστήριο μένει άλλο για μένα, εφόσον δεν ξέρεις να μου πεις σε τι συνίσταται αυτό φως, που είναι ανάλογο με την ποσότητα του αέρα.

—Το φως είναι για μας κάτι που υπάρχει, αλλά δεν εξηγείται.

—Κι' όμως πρέπει να παράγεται από κάποιο φαινόμενο... Σ' όλη την πολι, εκτός απ' τις κρεβατοκάμαρές σας, το φως προέρχεται από ηλεκτρικές ακτινοβολίες. Στο φούρνο όπου σχηματίζεται η καταπληκτική «Πέτρα της Δυναμίας», το εκτυπωτικό φως οφείλεται στην ανυπολόγιστη θερμότητα της λάβας. Αλλά η μέτρια θερμότητα της ατμοσφαιρας σας δεν αρκεί, βέβαια, για να την κάνει φωτεινή... Μήπως οφείλεται αυτό στον ατμοσφαιρικό ηλεκτρισμό;

—Δεν ξέρω.

—Η Κραταπάλα το ξέρει; —Οχι. Κανείς απ' τη φυλή μας δεν έχει διαφωτίσει ποτέ αυτό το μυστήριο.

—Πολύ καλά...

Κι' ο Σαντί είπε με το νου του: «Εγώ όμως πρέπει να μάθω!».

σαν γίγαντα του πνεύματος, που τον σέβονταν και τον υπήκουαν τυφλά, άφοτου ο μεγαλύτερος νους του υπογείου κόσμου είχε αναγνωρίσει την υπεροχή του.

Στην αρχή, ο Σαντί έγκαταλείφθηκε στο μεθύσι της ελευθερίας και της ταχύτητας, στη χαρά του θριάμβου του που του υποσχόταν την επιτυχία των κρυφών μελλοντικών σχεδίων του. Περιπλανήθηκε για λίγο εκείνο που είχε ανακαλύψει και κατακτήσει.

«Επειτα όμως το άεικινό του μυαλό του άφοσιώθηκε και πάλι στη λύση των προβλημάτων που τον απασχολούσαν.

Μισοξαπλωμένος στην πλευρά «βάρκα», άκουγε τον έλαφο ήχο της μεγάλης έλικας που χτυπούσε τον αέρα, και συλλογιζόταν το μεγάλο αεροστάτο που σκόπευε να φτιάσει για να πετάξει προς το μακρινό παλάτι της Κραταπάλα, όπως της είχε υποσχεθεί.

Σχεδίαζε με τη φαντασία του τις διαστάσεις, το σχήμα του, τα διάφορα εξαρτήματά του, το υλικό και τον τρόπο της κατασκευής του... Αυτά τα δυο τελευταία σημεία ήταν τα σπουδαιότερα και τα πιο λεπτά. Κατά τα άλλα, δεν είχε να επινοήσει τίποτε το καινούργιο. Στη χώρα εκείνη με την απόλυτη ατμοσφαιρική γαλήνη, όπου δεν υπήρχαν ρεύματα αέρος, δεν έπαιζε σπουδαίο ρόλο το σχήμα του αεροστάτου. Άρκούσε μόνο να συγκρατη καλά το υδρογόνο του και να χύει αρκετή ανυψωτική δύναμη, ώστε να μεταφέρει μια ποσότητα «Πέτρας της Δυναμίας» (μέσα σ' ένα κλειστό δοχείο, για να μην χάνει την ενέργειά της, απ' την επαφή με τον αέρα).

Δεν έλπιζε να λύση το λεπτό εκείνο πρόβλημα στην

Για ν' ανανεώνει το υδρογόνο του στο ταξίδι, δεν είχε παρά να παίρνει νερό απ' την άπεραντη θάλασσα και να το χωρίζει στα συστατικά του με ηλεκτρόλυση.

Συνεπώς, δεν τον απασχολούσε κανένα αξιόλογο τεχνικό πρόβλημα. Συγκέντρωνε λοιπόν όλη τη σκέψη του στη μελέτη του σαράνενου ατμοσφαιρικού φωτός.

Ήταν ένα ερώτημα, που είχε γεννηθεί στο μυαλό του απ' τη στιγμή που είχε πρωταυτικώσει αυτή τη διάχυτη κι' αινιγματική αντανούγεια.

«Αυτό το φως πρέπει να είναι μάλλον μαγνητικής φύσεως — είχε πη τότε με το νου του. Είναι λευκό, χωρίς δική του θερμότητα».

Αλλά η λύσις αυτή, που τον είχε ικανοποιήσει στην αρχή επί δυο μήνες, είχε πάψει να του άρσει απ' την ημέρα του μεγάλου κυνηγιού που είχε παρακολουθήσει, στο διάστημα της γιορτής των Ψηλών Νερών. Πραγματικά, αν το φως αυτό αποτελούσε ένα μαγνητικό φαινόμενο, οφειλόμενο στον ατμοσφαιρικό ηλεκτρισμό, θα πρέπει να έλαττωνε αισθητά στην περιωρισμένη περιοχή του κυνηγιού, όπου είχε γίνει τόσο καταναλώσις ηλεκτρικού ρεύματος. Αλλά ο Σαντί, όσο κι' αν είχε προσέξει, δεν είχε παρατηρήσει την παραμικρή ελάττωσι του.

Αυτό δεν αποτελούσε, βέβαια, στοιχείο απόλυτα θετικό, εφόσον δεν μπορούσε να ξέρη την ποσότητα του ηλεκτρισμού που υπήρχε στον άερα. Πάντως, όμως, τον έκανε ν' αμφιβάλλη πολύ για τη μαγνητική προέλευσις του φωτός και ν' αναζητή κάποιον άλλον εξήγησι.

Δεν έλπιζε να λύση το λεπτό εκείνο πρόβλημα στην

πρώτη αυτή πτήσι που έκανε μόνος του. Θεωρούσε τον έναεριο περιπάτου του σαν μία προκαταρκτική επιστημονική εξερεύνησι. Περιοριζόταν λοιπόν στη μελέτη της ατμοσφαιρας που διέσχισε με το αερόστατό του.

Όταν έκρινε πως είχε απομακρυνθή πολύ απ' τη Χουβόου κι' ότι θάταν φρόνιμο πια να γυρίση πίσω, σταμάτησε την κατακόρυφη έλικα κι' έβαλε σε κίνηση την οριζοντία, για ν' ανέβη ψηλότερα, με την έλπίδα να βρη κάποιο στοιχείο χρήσιμο για τις έρευνές του.

Είχε πετάξει λίγη σαβούρα, για να ελαφρώση το αερόστατο. Άνέθηκε έτσι σε μεγάλο ύψος, όπου το φως γινόταν λιγώτερο έντονο. Όταν διεκρίνε από πάνω του το γρανίτινο βύλο, θυμήθηκε τις τραγικές στιγμές που είχε κρεμιστή στο κενό ή σφαίρα, μετά το σπάσιμο του καλωδίου της.

Σκέφθηκε όσα είχε μάθει, έπειτα απ' τη μοιραία εκείνη... κι' ευτυχισμένη ώρα.

Ξαφνικά, μια παράξενη παρατήρησι τον απέσπασε απ' τις σκέψεις του.

Οι φούσκες του αερόστατου δεν τον άφιναν να δη το θόλο που βρισκόταν ακριβώς από πάνω του. Μπορούσε μόνο να κυττάξη λοζά, σε κάποια απόσταση. Καθώς λοιπόν η ματιά του έπεφτε στο θόλο με γωνία 45 περίπου μοιρών, του φάνηκε πως τον έβλεπε να κινείται, ν' αναδύεται αργά, ν' ανέβα κατεβαίνη!

Τί συνέβαινε λοιπόν;... Το αερόστατο έμενε τελείως ακίνητο, εφόσον δεν λειτουργούσαν πια οι έλικες και δεν υπήρχε κανένα ατμοσφαιρικό ρεύμα που να το παρασούρη. Κι' ο θόλος δεν ήταν δυνατόν, βέβαια, να κυματίζει, σαν την επιφάνεια της θάλασσας...

Ο Σαντί σκέφθηκε ότι θα έπρόκειτο για οπτική απάτη, αποτέλεσμα της υπερκοπώσεως των ματιών του που έφαιχναν από τόσο ώρα τη φωτεινή ατμόσφαιρα. Έπαψε λοιπόν να κυττάξη το θόλο κι' απορροφήθηκε και πάλι απ' το πρόβλημα που τον απασχολούσε...

Ξαφνικά, πήδησε ορθός, με κίνδυνο να πέση και να τσακιστή από ύψος έξη χιλιομέτρων, και φώναξε την περίφημη λέξη του Αρχιμήδους:

—Εύρηκα!...

Ευτυχώς, συγκρατήθηκε μηχανικά από ένα λουρί του αερόστατου και γλύτωσε έτσι από μια θανάσιμη δουτιά στο κενό! Συνήλθε έπειτα, ξανακάθισε στη θέση του κι' άρχισε να μονολογεί:

—Μα βέβαια!... Αυτό είναι... Φωτ ο β α κ τ η ρ ί δ ι α!... Έτσι εξηγούνται όλα... Πώς δεν τόχα συλλογιστή ενωρίτερα;...

Είχε θυμηθί τα πειράματα ενός διακεκριμένου βιολόγου, του δόκτορος Ντυμπούα, που είχε παραγάγει ένα φως ιδέας, καθαρό, χωρίς θερμαντικές και χημικές ακτίνες, από άποικίες μικροβίων ώρισμένου είδους. Αυτά τα φωτοβακτηρίδια είχαν καλλιεργηθί μέσα σ' ένα θρεπτικό υγρό από νερό, αλάτι, γλυκερίνη, πεπτόνη και φωσφορικό κάλιο — δηλαδή από συστατικά που μπορούσε κάλλιστα να βρίσκονται και στην υπογεία ατμόσφαιρα, σε κατάσταση αιωρήσεως.

Σήμερα, ύστερα από ένέα χρόνια μαθητείας στα στούντιο, θα ήταν ασφαλώς ένας άσημος ακόμη ήθοποιός, όπως ήταν μέχρι το 1947. Άλλά η τύχη του χαμογέλασε. Τον Άπριλιο του 1948 και χωρίς πολλές διατυπώσεις στα στούντιο Γουόρνερ του πρόσφεραν το ρόλο του... μεθυσμένου παληανθρώπου που επιτίθεται και κακοποιεί την κωφόλαλη

στο προίσεξ: Η συνέχεια

ΕΝΑΣ ακόμη νέος, που παράτησε το επάγγελμά του το 1940 για να γίνει ήθοποιός. Δικηγόρος απ' το 1937, με ζηλευτή κιάλας καριέρα, τους τελευταίους μήνες του 1939 τα έγκατέλειψε όλα κι' έπεσε με τα μούτρα στη μελέτη της... θεατρικής τέχνης! Πάλευε σκληρά, υπέφερε πολύ, αλλά τελικά κατώρθωσε εκείνο που ζητούσε. Πήρε την άδεια του ήθοποιού και, παρ' όλον ότι ήταν ακόμη έντελώς άπειρος, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να βρη δουλειά στα στούντιο της Μέτρο, χωρίς σε μερικές καλές γνωριμιές που είχε.

Καθώς όμως δεν είχε αποκτήσει ακόμη την απαραίτητη πείρα μπορείτε να φαντασθήτε τι τραβούσε, πρό πάντων με τις γυναίκες συναδέλφους του. Στην πρώτη του ταινία, «30' πάνω απ' το Τόκιο», με τον Βαν Τζόνσον και την Φύλλισ Θάξτερ, ο Στέφεν έπαιξε το ρόλο ενός αεροπόρου που έφυγε για πολεμική αποστολή και έπρεπε ν' αποχαιρετήσει τη γυναίκα του.

—Έλα, Στέφεν, η σειρά σου τώρα του λέει ο σκηνοθέτης. Δείξου όσο μπορείς πιο φυσικός. Αγκάλιασε τη γυναίκα σου και φίλησε την πολλές φορές με θέρμη.

Ο Στέφεν όμως φαινόταν πολύ διατακτικός. Είχε κοκκινίσει ως τ' αυτιά και κρατώντας το καπέλλο του πιλότου, κυττούσε τη δέσνη γυναίκα του, που ήταν μια σαγηνευτική καλλονή, από μακριά, χωρίς να τολμά ν' αγγίξει.

—Ευπρός, Στέφεν, θάρρος... του ξαναλέει ο σκηνοθέτης. Πλησίασε τη Ντόροθυ και αγκάλιασε την. Κι' έσύ, Ντόροθυ, δός του κρυαίο. Είλε λίγο... ατζαμής!

Μά... πως θα σταθί να τη φιλήσω, αφού μόλις τώρα τη γνώρισα; Έκανε ο Στέφεν με άμνηχανία. Δεν μπορώ... Κι' αν δεν τη φιλήσω καλά και μου δώση... κανένα μπάτσο;

—Αντε, βλάκα, του λέει ο σκηνοθέτης νευριασμένος. Κάνεις σαν να μην έχεις ποτέ σου φιλήσει γυναίκα. Πως θα σε δειρή αφού αυτός είναι ο ρόλος της; Αν φοβάσαι τις συναδέλφους σου ποτέ σου δεν θα γίνης ήθοποιός. Ένας άλλος στη θέση σου θα πέταξε με τα μούτρα πάνω της κι' ίσως να μας χαλούσε τη σκηνή. Έλα Βάν, δείξε στο Στέφεν πως φιλούν μια γυναίκα.

Άλλο που δεν ήθελε κι' ο Βαν Τζόνσον. Νέος ήταν κι' αυτός, αλλά τον διέκρινε η τόλη και το θάρρος. Έτσι, μπροστά στα έκπληκτα βλέμματα του Στέφεν, ο Βαν γέμισε φιλή τη Ντόροθυ.

—Αυτό είναι! Έκανε ο σκηνοθέτης. Η σειρά σου τώρα, Στέφεν. Κυττάξε να τα καταφέρεις, γιατί θα σ' αντικαταστήσω...

Είδε κι' έπαθε για να τα καταφέρη ο... δυστυχισμένος ο Στέφεν. Ένα καταραμένο τρακ και μια έμφυτη δειλία του έδωσαν τα χέρια και του φίμωνε το στόμα. Έξη φορές δοκίμασε, αλλά την τελευταία πέτυχε!

Είτε όμως για τη δειλία του αυτή, είτε γιατί ήταν νέος ακόμη, ο Στέφεν δεν έδειξε καμιά πρόοδο στο νέο του επάγγελμα. Μέχρι το 1943 πήρε μέρος σ' έξη ταινίες, χωρίς να σημειώσει την επιτυχία που θα τον έδωζε απ' την αφάνεια. Έπειτα στρατεύθηκε μέχρι το 1945 και στις άρχες του 1946 ξαναγύρισε στα στούντιο. Ακολούθησαν δυο ακόμη ταινίες, αλλά κι' εδώ χωρίς καμιά ιδιαίτερη επιτυχία.

Σήμερα, ύστερα από ένέα χρόνια μαθητείας στα στούντιο, θα ήταν ασφαλώς ένας άσημος ακόμη ήθοποιός, όπως ήταν μέχρι το 1947. Άλλά η τύχη του χαμογέλασε. Τον Άπριλιο του 1948 και χωρίς πολλές διατυπώσεις στα στούντιο Γουόρνερ του πρόσφεραν το ρόλο του... μεθυσμένου παληανθρώπου που επιτίθεται και κακοποιεί την κωφόλαλη

Στέφεν ΜΑΚ ΝΑΛΛΥ

Ένας στέρ φοβερά δειλός με τις γυναίκες

Ένας στέρ φοβερά δειλός με τις γυναίκες

Στέφεν Μάκ Νάλλυ.

Μπελίντα, στο θαυμάσιο εκείνο φιλμ «Σιωπηλή τραγωδία».

Από τη στιγμή εκείνη ο τροχός της μοίρας του γύρισε για το Στέφεν Μάκ Νάλλυ. Ο άπαίσιος εκείνος ρόλος τον έκανε γνωστότατο. Μήνες δολοκλήρους μετά την προβολή της ταινίας στη Ν. Υόρκη, οι γυναίκες δεν συζητούσαν παρά για το Στέφεν και το μιστό του ρόλο:

—Είδες, τον παληανθρώπο, να επιτεθή σε μια φτωχή κι' ανυπεράσπιστη κωφόλαλη! Έλεγαν οι μισές που είχαν δη το φιλμ.

—Άλλά καλά του έκανε κι' αυτή και τον σκότωσε! συμπληρώναν οι άλλες μισές με φανερά ικανοποίησι για τη δίκαιη τιμωρία του ασύτρου! χωρίς να λαβαίνουν σ' υπ' όψι τους ότι όλ' αυτά ήταν φανταστικά.

Η ουσία είναι ότι από το φιλμ εκείνο άνοιξε η τύχη του Στέφεν. Όλα τα στούντιο ζητούσαν τώρα τη συνεργασία του. Πέρσι υπέγραψε συμβόλαιο με την Ούνιβέρσαλ. — Ίντερνασιοναλ και μέχρι τώρα έχει πάρει μέρος σε τέσσερις καινούργιες ταινίες. Μία με τη Μάρθα Τόρεν, δεύτερη με τη Βαρβάρα Στάνοουϊκ, τρίτη με την Ίβον ντε Κάρολ. Τώρα γυρίζει την τέταρτη και τον περιμένουν άλλες δυο. Έπιτυχία μία φορά. Έραμε ως τώρα πως μόνο ένας καλός, ένας δυνατός ρόλος, μπορούσε να βγάλι απ' την αφάνεια έναν ήθοποιό. Η περίεργη όμως περίπτωση του Στέφεν ανατρέπει αυτόν τον κανόνα. Κι' ένας ρόλος κακοποιού μπορεί θαυμάσια να χύνη την ίδια επιτυχία!

Ο Στέφεν Μάκ Νάλλυ — το πραγματικό του όνομα είναι Χόρας Μάκ Νάλλυ — γεννήθηκε στη Ν. Υόρκη στις 29 Ιουλίου του 1912. Από το 1941 είναι παντρεμένος και σήμερα έχει τέσσερα παιδιά! Δυο δικά του και δυο υιοθετημένα. Όπως όλοι σχεδόν οι άστέρες, έτσι κι' αυτός, δεν μπορούσε παρά να υιοθετήσει δυο παιδιά. Αυτό είναι το πιο ευτυχές γεγονός της ζωής του.

Ο. PENNY

Κινηματογραφικές πεννιές

★ Η Τζόν Φονταίν βρίσκεται στη Φλωρεντία, όπου γυρίζει μια καινούργια ταινία με τον τίτλο «Σεπτέμβριος».

★ Ταυτόχρονα σχεδόν με τη Μύρνα Λού θα εορτάση τα 25 χρόνια της και η Μέτρο — Γκόλντγουιν — Μαγερ. Στο διάστημα αυτό, η μεγάλη Αμερικανική κινηματογραφική εταιρία γύρισε 1728 ταινίες και λανσάρσε 250 άστέρες.

★ Η Τζιν Τίμονε βρίσκεται στο Παρίσι μαζί με το σύζυγό της Όλεγκ Κασσίνι. Επίσης είν' εκεί και ο Βαϊνχέρ (Ταζζάν).

★ Η Μέτρο — Γκόλντγουιν Μαγερ, η Φοξ και η Ρ.Κ. Ο. προσπαθούν να προσελκύσουν στην Αμερική τη νεαρή και φαιστιάτη Ιταλίδα ήθοποιό Σιλβιάνα Μανγκάνο, που ήταν η μεγάλη αποκάλυψις του Φεστιβάλ των Κανών, με το σκοπό να την παρουσάσουν στη θέση της Ίνγκριτ Μπέργκμαν, που φαίνεται ότι έχασε οριστικά τη συμπάθεια του αμερικανικού κοινού έπειτα από το γνωστό ειδύλλιο της με τον Ιταλό σκηνοθέτη Ροσσελίνι.

Η Σιλβιάνα είναι 18 χρόνων και κατάγεται από πατέρα Σικελό και μητέρα Άγγλική. Έχει ανακτήσει 1 μ. 70 και σωμα έξαιρετικά πλαστικό. Έσπεύδασε επί έπτά χρόνια σε μια Ακαδημία χορού, έξελεγχ πέρσει «κίε Ρώμη» και πρωταγωνίστησε στο έργο «Το μικρό ρούκι». Γιουτρεύτηκε στις άρχες του 1949 με τον Ιταλό σκηνοθέτη ντε Λαρέντις και πρόκειται να γίνη σε λίγο υπτέρα. Ός τη στιγμή δεν έδωσε απάντησι στις εξαιρετικά δολεαστικές προτάσεις των Αμερικανών επιχειρηματιών.

ΚΑΛΤΣΕ Σ ΝΑΥΛΟΝ
No 51 Δρχ. 35.000 — 55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 — ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ — 52

ΑΙΝ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΔΙΔΑΓΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
GUERRELA VIGNE - ECOLE PIGIER
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΔΑΙΔΟΥ FILS
ΔΟΝΗΜΑΙ ΝΙΚΗΣ 54
ΠΕΙΡΑΙΕΤΣ: Βασιλέως Κων. 69 (Πλ. Τσιμισκή)
ΤΗΛ. 53-396

202
Το δωτήριον
της Γυναίκας
ΠΩΛΕΙΤΑΙ
Φαρμακεία Μυροπολίτη
ΠΑΡΑΚΑΤΑΛΗΚΗ
ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 33

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ
ΑΝΔΡΙΚΑ - ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ - ΠΑΙΔΙΚΑ
ΑΔΕΛΦΟΙ
ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ
Σαρρή 19 (Ψυρρή)

ΒΑΦΑΙ.
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
RIDA
εις βακέλλους

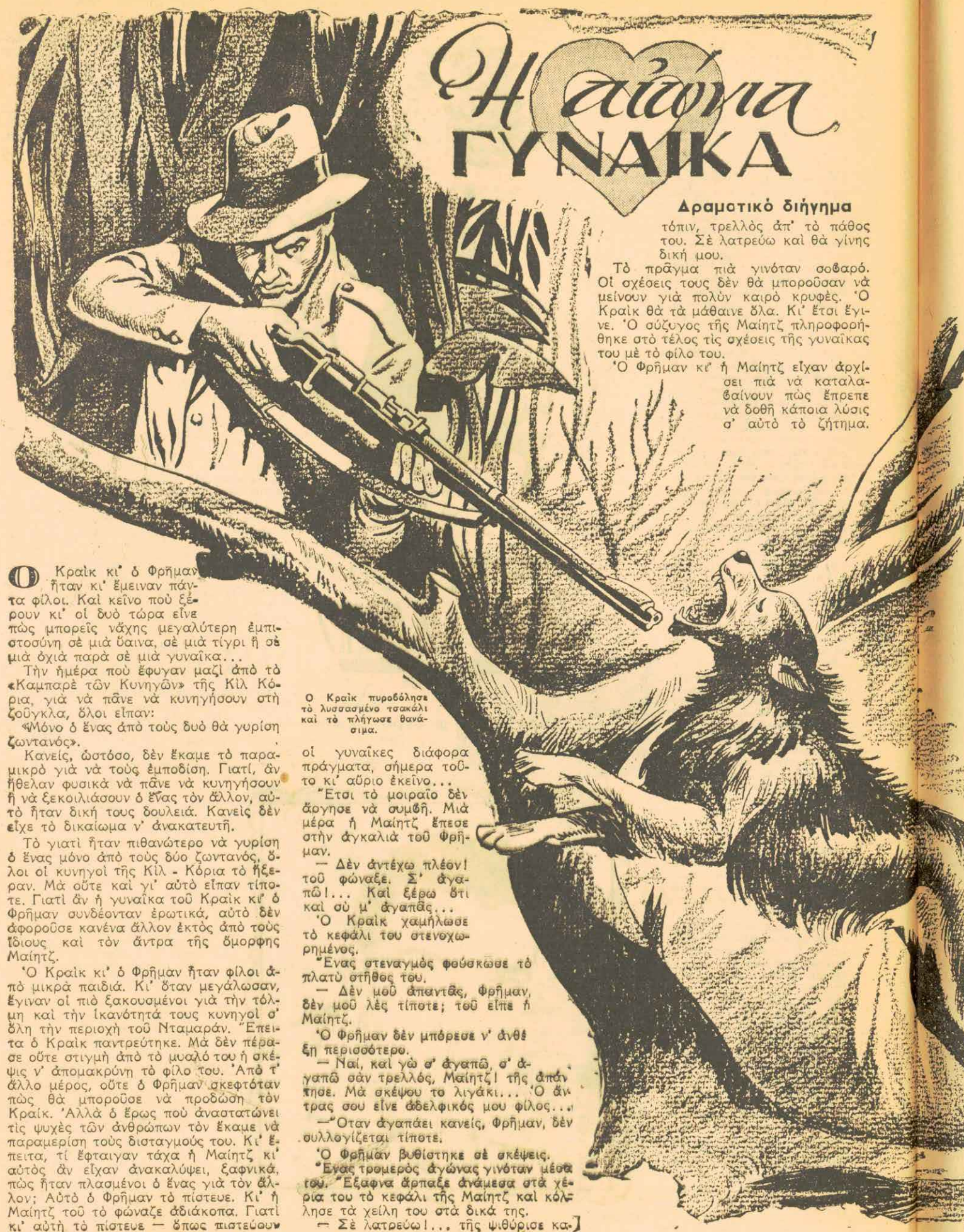
Η αιώνια ΓΥΝΑΙΚΑ

Δραματικό διήγημα

τόπιν, τρελλός απ' το πάθος του. Σέ λατρεύω και θα γίνης δική μου.

Το πράγμα πιά γινόταν σοβαρό. Οι σχέσεις τους δεν θα μπορούσαν να μείνουν για πολύ καιρό κρυφές. Ο Κραϊκ θα τα μάθαινε όλα. Κι έτσι έγινε. Ο σύζυγος της Μαίτης πληροφορήθηκε στο τέλος τις σχέσεις της γυναίκας του με το φίλο του.

Ο Φρήμαν κι η Μαίτη είχαν αρχίσει πιά να καταλαβαίνουν πως έπρεπε να δοθεί κάποια λύσις σ' αυτό το ζήτημα.

Ο Κραϊκ πυροβόλησε το λυσσασμένο τσακάλι και το πλήγωσε θανάσιμα.

Ο Κραϊκ κι ο Φρήμαν ήταν κι έμειναν πάντα φίλοι. Και κείνο που ξέρουν κι οι δυο τώρα είναι πως μπορείς ναχης μεγαλύτερη εμπιστοσύνη σε μια θύνα, σε μια τίγρη ή σε μια οχιά παρά σε μια γυναίκα...

Την ημέρα που έφυγαν μαζί από το «Καμπαρέ των Κυνηγών» της Κιλ Κόρια, για να πάνε να κυνηγήσουν στη ζούγκλα, όλοι είπαν:

«Μόνο ο ένας από τους δυο θα γυρίσει ζωντανός».

Κανείς, ωστόσο, δεν έκαμε το παραμικρό για να τους εμποδίση. Γιατί, αν ήθελαν φυσικά να πάνε να κυνηγήσουν ή να ξεκουλιάσουν ο ένας τον άλλον, αυτό ήταν δική τους δουλειά. Κανείς δεν είχε το δικαίωμα ν' ανακατευτή.

Τό γιατί ήταν πιθανότερο να γυρίσει ο ένας μόνο από τους δύο ζωντανός, όλοι οι κυνηγοί της Κιλ - Κόρια το ήξεραν. Μά ούτε και γι' αυτό είπαν τίποτε. Γιατί αν η γυναίκα του Κραϊκ κι ο Φρήμαν συνδέονταν έρωτικά, αυτό δεν αφορούσε κανένα άλλον εκτός από τους ίδιους και τον άντρα της όμορφης Μαίτης.

Ο Κραϊκ κι ο Φρήμαν ήταν φίλοι από μικρά παιδιά. Κι όταν μεγάλωσαν, έγιναν οι πιο ξεκουσμένοι για την τόλη και την ικανότητά τους κυνηγοί σ' όλη την περιοχή του Νταμαράν. Έπειτα ο Κραϊκ παντρεύτηκε. Μά δεν πέρασε ούτε στιγμή από το μυαλό του ή σκέψης ν' απομακρύνει το φίλο του. Από τ' άλλο μέρος, ούτε ο Φρήμαν σκεφτόταν πως θα μπορούσε να προδώσει τον Κραϊκ. Άλλο ο έρωας που αναστατώνει τις ψυχές των ανθρώπων τον έκαμε να παραμερίσει τους διαταγμούς του. Κι έπειτα, τί έφταιγαν τάχα η Μαίτη κι αυτός αν είχαν ανακαλύψει, ξαφνικά, πως ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλον; Αυτό ο Φρήμαν τό πίστευε. Κι η Μαίτης του τό φώναζε αδιάκοπα. Γιατί κι αυτή τό πίστευε — όπως πιστεύουν

οι γυναίκες διάφορα πράγματα, σήμερα τουτο κι αύριο εκείνο...

«Έτσι τό μοιραίο δεν άρχισε να συμβή. Μιά μέρα η Μαίτης έπεσε στην άγκαλιά του Φρήμαν.

— Δεν άντέχω πλέον! τό φώναξε. Σ' αγαπώ!... Και ξέρω ότι και σύ μ' αγαπάς...

Ο Κραϊκ χαμήλωσε τό κεφάλι του στενοχωρημένος.

Ένας στεναγμός φούσκωσε τό πλατύ στήθος του.

— Δεν μου άπαντάς, Φρήμαν, δεν μου λές τίποτε; του είπε η Μαίτης.

Ο Φρήμαν δεν μπόρεσε ν' άνθξήσει περισσότερο.

— Ναι, και γώ σ' αγαπώ, σ' αγαπώ σαν τρελλός, Μαίτης! της άπάντησε. Μά σκέψου το λιγάκι... Ο άντρας σου είναι άδελφικός μου φίλος...

— Όταν αγαπάει κανείς, Φρήμαν, δεν συλλογίζεται τίποτε.

Ο Φρήμαν βυθίστηκε σε σκέψεις.

Ένας τρομερός άγώνας γινόταν μέσα του. Έξαφνα άρπαξε ανάμεσα στα χέρια του τό κεφάλι της Μαίτης και κόλλησε τά χείλη του στό δικά της.

— Σέ λατρεύω!... της ψιθύρισε κα-]

Και να γιατί όλοι φαντάζονταν τώρα πως αυτή τη λύσι θα την έδιναν μόνοι τους ο Κραϊκ κι ο Φρήμαν. «Η ο ένας ή ο άλλος. Μιά που κι οι δυο αγαπούσαν την ίδια γυναίκα, έπρεπε ο ένας να λείψει από τη μέση. Ο Κραϊκ είχε κάθε λόγο να ξεπαστρέψει τό Φρήμαν, που του είχε κηλιδώσει την τιμή του. Άλλά κι ο Φρήμαν είχε κάθε λόγο να θέλη ν' άπαλλάξη από τον Κραϊκ.

Οι άνθρωποι στην Κιλ Κόρια δεν θάβρισκαν παράξενο ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο κι ήταν προκαταβολικά άποφασισμένοι να δεχτούν την εξήγησι που θάδινε εκείνος που θά γύριζε, για τό θάνατο του άλλου. Όποιος κι άν ήταν. Ο Κραϊκ ή ο Φρήμαν.

Η άγωνία της Μαίτης την ημέρα αυτή ήταν μεγάλη. Μάντευε άμέσως τι έπρόκειτο να συμβή κι έ κορόδια της άναστατώθηκε.

«Έξερ πολύ καλά ότι στο μέρος που βρίσκονταν οι διαφωνίες μεταξύ των άνδρων κανονίζονταν με τό μαχαίρι ή με τό πιστόλι. Οι αντίζηλοι σφάζονταν, χωρίς κανέναν να τους εμποδίση, χωρίς να ενδιαφερθή κανέναν για τά ντερέσα τους.

Έξαλλη η Μαίτης συνάντησε, για μία στιγμή, τό Φρήμαν και του είπε σφιγγοντάς τον στην άγκαλιά του:

— Σ' αγαπώ και θα σε περιμένω να γυρίσεις!

Ο Φρήμαν μάντεψε τι έσήμαιναν τά λόγια της κι ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος.

★

Οι δυο φίλοι, έπειτα από πορεία ήμερών, χώθηκαν μέσα στη ζούγκλα της Γκασουραχάντι, άφησαν τά πράγματά τους σε μία μικρή καλύβα που βρισκόταν κοντά στις όχθες μίας λίμνης και οίχτηκαν στο κυνήγι.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα, μέσα στην έρημιά της ζούγκλας όπου μοναχά ο Θεός τους έβλεπε, ο Κραϊκ συλλογίζονταν:

«Έφτασε ή κατάλληλη στιγμή. Μιά τουφεκιά από πίσω κι όλα θα τελειώ-

σουν. Γιατί όχι;...»

Έξαφνα όμως οι σκέψεις του σταματούσαν άπότομα. Μιά έσωτερική φωνή άντηχούσε από τά βάθη της καρδιάς του:

«Είπε φίλος σου... Πρόσεξε!... Αυτό που θέλεις να κάνης είναι μία άναδρη δολοφονία!...»

Τό μαρτύριο του Κραϊκ ήταν μεγάλο. «Όσοσο πρέπει να τελειώνω, σκέφτοταν. Ο Φρήμαν μ' άτίμασε, θέλει να μου κλέψη τη γυναίκα!... Όσοσο τό πιο σωστό είναι να τον προσκαλέσω σε μία τίμια μονομαχία. Ο Φρήμαν είναι φίλος μου. Άλλ' ήταν φιλικό αυτό που έκαμε να μου κλέψη την τιμή μου;... Όμως νά, δεν βαστάει τό χέρι μου να τον σκοτώσω στό κρυφό!...»

Από τ' άλλο μέρος, ο Φρήμαν άναρωτιόταν:

«Γιατί ο Κραϊκ με προσκάλεσε να κυνηγήσω με μαζί;... Μήπως έχει σκοπό να με σκοτώσει;... Άλλά τότε πρέπει να τον προλάβω... Κι έπειτα είναι η Μαίτης... Δεν της ύποχέθηκα πως θα κανονίσω τά πράγματά;... Άλλ' ο Κραϊκ είναι σαν άδελφός μου. Μαζί μεγαλώσαμε...»

Τη δεύτερη μέρα, οι δυο κυνηγοί άκουσαν ένα παράξενο ούρλιαχτό προς τό νότιο μέρος της λίμνης.

— Μιά θύνα! φώναξε ο Κραϊκ κι άρπαξε τό όπλο του.

— Όχι! είπε ο Φρήμαν. Στοιχηματίζω ότι είναι ένα λυσσασμένο τσακάλι. Άλλοίμονο σε κείνον, άνθρωπο ή ζωό, που θα βρεθή μπροστά του... Μην πιάς πουθενά, Τέντ.

— Είπε θύνα! ξαναείπε μ' έπιμονή ο Κραϊκ. Άλλά και τσακάλι άν είναι, θα τό σκοτώσω.

— Κι άν είναι λυσσασμένο όπως δείχνει τό ούρλιαχτό του;

— Δεν θα του δώσω τον καιρό να με πλησιάση.

— Πρόσεξε, Τέντ!

Άλλ' ο Κραϊκ δεν τον άκουγε πιά. Με τό όπλο στό χέρι, έτρεχε προς τό μέρος, από όπου άκούγονταν τά ούρλιαχτά.

Κι έγινε εκείνο που φοβόταν ο Φρήμαν.

Τό ζωό δεν ήταν θύνα, αλλά ένα λυσσασμένο τσακάλι. Ο Κραϊκ τό πλήγωσε θανάσιμα. Καθώς, όμως, έσκυβε πάνω του για να δει άν είχε σκοταθή τό τσακάλι τινάχτηκε με όρμη και τον δάγκωσε στό πρόσωπο.

Ο κυνηγός του έρριξε μία δεύτερη τουφεκιά και τό άφησε στον τόπο. Άλλά τί τό έφελος; Είχε κι ο ίδιος σηματοδεχτή με τη σφαγήδα του θανάτου. Κι ο θάνατός του θα ήταν πολύ χειρότερος από τό τσακάλιού.

Ο Κραϊκ γύρισε με περίλυπο ύφος στη μικρή καλύβα.

— Ήταν ένα λυσσασμένο τσακάλι, είπε με βραχή φωνή.

— Σε είχα προειδοποιήσει, Τέντ.

— Δεν πειράζει, ξαναείπε ο Κραϊκ. Έξαφνα τό λογαριασμό μου... Εύτυχώς που έχωμε αρκετό ούσκι.

— Θα τρέξωμε άμέσως στό Κουνούρ, Τέντ, είπε ο Φρήμαν.

Ο Κραϊκ χαμογέλασε.

— Θα άστεινέσαι βέβαια άπάντησε. Για να σωθώ πρέπει ή ένεσις να μου γίνη εγκαίρως. Κι ένας Θεός ξέρει πότε θα φθάσωμε στό Κουνούρ.

Ο Φρήμαν δεν άπάντησε. Οι σκέψεις μπερδεύονταν στό μυαλό του. Είπε άλήθεια πως δεν είχε πάρει καμιά όριστική άπόφασι άν θα σκότωνε τον Κραϊκ ή όχι. Μά τώρα ή τύχη τον έξυπνέρετούσε, χωρίς αυτός να κουνήση τό δαχτυλάκι του. Δεν έπρεπε άραγε να έπωφεληθή απ' αυτό; Τό μόνο που χρειαζόταν

κα κάμη ήταν ν' άφήση τά πράγματά ν' ακολουθήσουν τό δρόμο τους. «Μαίτης συλλογίζοταν, είσαι δική μου! Η τύχη έύνοεί την ένωσή μας!»

Μά, σε λίγο, τό θέαμα του συντρόφου του, που ήταν πεσμένος σε μία γωνιά κι άδειάζε τό ένα ποτήρι ούσκι ύστερ' από τ' άλλο του έφερε άλλες σκέψεις στό μυαλό. Θ' άφινε τον Κραϊκ, τον παιδικό του φίλο, τον άδελφό του, να φοφήση σαν τό σκυλί; Όχι, αυτό δεν ήταν άντρίκιο.

Σέ μία στιγμή, τινάχτηκε από τη θέση του.

— Τέντ, σήκω, φώναξε. Θα φύγωμε για τό Κουνούρ.

— Δεν λογαριάζεις ότι θέλωμε πολλές μέρες για να φτάσωμε εκεί; είπε ο Κραϊκ.

— Αν πάρωμε τον κανονικό δρόμο ναί. Άλλ' έχω τό σχέδιό μου. Θα πάμε στό Άλαυντάν και θα περάσωμε τό ποτάμι με τη βάρκα.

— Δεν ξέρεις τί λές, παρατήρησε ο Κραϊκ. Τό ποτάμι, αυτή την εποχή, είναι ξεχειλισμένο. Ποιος ίθαγενής θ' άποφασίση να μäs περάση στην άπέναντι όχθη;

— Πάμε στό Άλαυντάν, είπε ο Φρήμαν με προστακτικό ύφος.

Ο Κραϊκ ύπάκουσε και ξεκίνησαν άμέσως. Οι ίθαγενείς γέλασαν όταν τους άκουσαν να ζητάνε μία βάρκα για να περάσουν τό ποτάμι.

Άλλ' ο Φρήμαν δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που τά χάνουν εύκολα. Έδωσε για ένέχυρο τό όπλο του σ' έναν ίθαγενή και πήρε τη βάρκα του. Έπειτα έβαλε μέσα τον Κραϊκ και ξεκίνησαν.

Δέκα, είκοσι, τριάντα φορές ή μικρή βάρκα κόντεψε ν' άναποδογυριστή από τό όρμητικό ρέμα του ποταμού. Άλλά, στο τέλος, ο Φρήμαν κι ο Κραϊκ έφτασαν στην άπέναντι όχθη. Έπειτα, πήραν έναν πλάγιο δρόμο μέσα στό δάσος και πήγαν να σταθούν σ' ένα μέρος απ' όπου περνούσε τό τραίνο που πήγαινε από τό Άλθαρέζ στό Κουνούρ.

Ο Φρήμαν δεν σκεφτόταν παρά πως να σώση τον Κραϊκ, τον παιδικό του φίλο. Κάθε άλλη σκέψις είχε φύγει πιά απ' τό μυαλό του.

Και τό κατάφερε. Ο Κραϊκ μπήκε εγκαίρως στό νοσοκομείο του Κουνούρ, όπου τό έκαμαν άμέσως τις άπαραίτητες ένεσεις.

Μερικές μέρες άρνότερα, ο Φρήμαν συνάντησε στην πλατεία του Κουνούρ τό Μοϊρ, έναν από τους κυνηγούς της Κιλ Κόρια.

— Δεν περιμένα πως θα σ' εύρισκα εδώ, του είπε αυτός.

Ο Φρήμαν του εξήγησε τί συνέβη.

— Κι ο Κραϊκ είναι στό νοσοκομείο; είπε ο Μοϊρ. Τό δυστυχισμένο! Όταν θα τό μάθω θα τό φωνή τό μυαλό...

— Για ποιά πράγμα μιλάς; ρώτησε ο Φρήμαν.

— Α! Ούτε σ' δεν ξέρεις τίποτε;... Δυό μέρες μετά την άναχώρησή σας, ή Μαίτης, ή γυναίκα του, έφυγε μαζί με τον Ντικιν... Ξέρεις, τό νεφεφεμένο κυνήγι...

Ο Φρήμαν στηρίχτηκε καλά στό πόδια του για να μην πέση.

— Έτσι είναι οι γυναίκες, είπε με προσποιητή άδιαφορία μ' όλο που ένοιωθε την καρδιά του γά έσπάζεται.

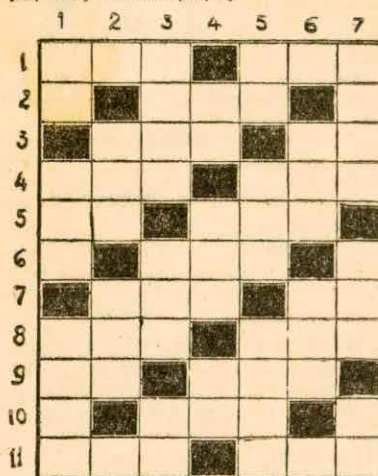
Από τότε ο Κραϊκ κι ο Φρήμαν δεν χωρίστηκαν ποτέ πιά. Κι όταν είναι μόνοι τους, μιλάνε πολλές φορές για τη Μαίτης. Άλλοτε γελάει για τό πάθημά του. Μά κι άλλοτε πάλι κλαίει σιωπηλά και βρίσκουν πως είναι πολύ δυστυχισμένοι... ΧΙΛΤΩΝ ΜΠΡΑΟΥΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλογικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μουσικός όρος (ξεν.). — Υ-
πάρχει σε κάθε κάδρο.
2) Όταν πλημμυρίση προκαλεί
μεγάλες καταστροφές.

3) Ο νόμος αυτός δεν απασχο-
λεί τους δικαστές. — Εύρωπαικό
μισμα.
4) Μπάτσος. — Τα φάρμακα αυ-

Συλλογέριφος

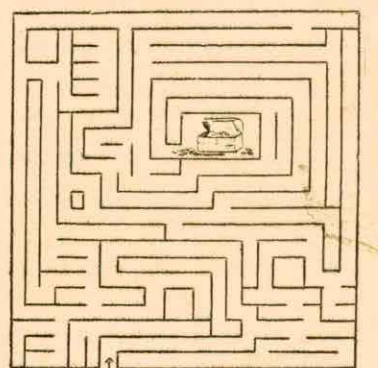
Δυό άρθρα λέω στην άράδα
κι' άκούω μία γυναικα μυθική,
που κάποιτ' έγινε αγελάδα
κι' έρχεται ή δόλια δώ κι' εκεί.

Σε τρεις σειρές

Παίρνετε 21 τραπουλόχαρτα και
τα ταξινομείτε σε 3 σειρές από
7. Λέτε σ' ένα φίλο σας να δια-
λέξετε άλλο, και να σας υποδείξει
κατόπιν σε ποιά σειρά βρίσκεται.
Μαζεύετε τα χαρτιά, βάζοντας τη
σειρά αυτή ανάμεσα στις δυό άλ-
λες. Τα ξαναπλώνετε πάλι στο τρα-
πέζι σε τρεις σειρές και ζητάτε όπ'
το φίλο σας να σας πη σε ποιά
σειρά βρίσκεται τώρα το χαρτί του.
Βάζετε πάλι αυτή τη σειρά ανάμεσα
στις δυό άλλες, ξαναμαζεύοντας τα
χαρτιά και τα ξαπλώνετε για τρίτη
φορά σε τρεις πάντοτε σειρές, ρω-
τώντας τον και πάλιν σε ποιά σει-
ρά βρίσκεται το χαρτί του. Το
χαρτί αυτό θα είναι ο π ω σ δ ή-
π ο τ ε το μεσαίο της σειράς που
θα σας υποδείξει ο φίλος σας την
τρίτη αυτή φορά.

Λαβύρινθος

Προσπαθήστε, μπαίνοντας στο
λαβύρινθο αυτό από την κάτω είσο-
δο που δείχνει το βέλος, να φθά-

σετε στο σημείο που βρίσκεται ο
θησαυρός, χωρίς ν' αναγκασθήτε να
ξαναπεράσετε δυό φορές από το ί-
διο σημείο.

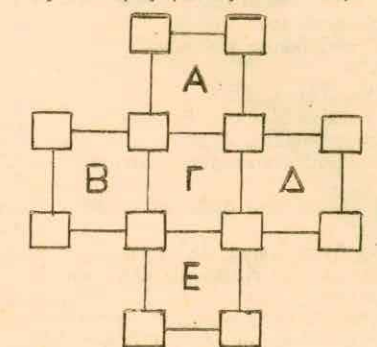
τά επενεργούν άποκλειστικά στο
μέρος του σώματος όπου εφαρμό-
ζονται.

5) Γάλλος συγγραφέας (έτών.).
— Φρούτο (δημ.).
6) Σταθερόν, μόνιμον.
7) Το τιμόνι του άμαξά. — Άλ-
λοίμονο άν πάψη να κυκλοφορή.
8) Ζή και κρινείται κοντά σ' ένα
βασίληα. — Έχουν παράξενες ι-
κανότητες (αυδ.).
9) Άκρωτήριο της Πελοποννή-
σου. — Η συνθήκη να κάνη κα-
νείς κάτι διαρκώς κατά τόν ίδιο
τρόπο (ξεν.).
10) Άλλη όνομασία της Κύθνου.
11) Εύχάριστη στη γεύσι. — Δεν
δέχεται εύκολα τους περιορισμούς.
ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Είδος δέρματος για παπού-
τσια. — Το ύψιστο σημείο. — Ά-
φορά το προσέχεις μέλλον.
2) Νοστιμίζει τα πάντα. — Άε-
ριον.
3) Συντάσσει άνάγλυφους χάρ-
τες του εδάφους. — Όφείλεται στο
φόβο. — Τέτοια είναι ή άγκαλιά
του αγαπημένου μας προσώπου.
4) Η τελευταία κατοικία. — Βρί-
σκεται κοντά στο Θεό (θελ.). —
Θερμαντικό ποτό.
5) Σώμα. — Όραία τοποθεσία.
— Βασκίνα.
6) Έλασμα κοφτερού όργάνου
(δημ.). — Νησάκι του Σαρωνικού.
7) Νησί των Αντιλλών. — Το
να κερδίση κανείς κάτι είς βάρος
άλλων. — Πολύτιμος για τους ναυ-
τικούς που ταξιδεύουν νύχτα.

Μαγικές προσδέσεις

Μέσα στα μικρά τετραγωνίδια
του σχεδίου μας, τοποθετήστε τους
αριθμούς 1 μέχρι 12 συμπεριλαμβά-
νομένου, κατά τρόπον ώστε οι τέσ-
σερες αριθμοί που θα βρίσκονται
στις τέσσερες γωνίες των τετρα-

γώνων Α, Β, Γ, Δ και Ε, να σας
δίδουν πάντα για σύνολο 26. Το ί-
διο σύνολο θα σας δίνουν και οι
τέσσερες αριθμοί των δυό όριζόν-
τιων και δυό καθέτων σειρών.

Άνγκρομματα

Όραίο ζώο σπιτικό
εύθως θα σχηματίσης
άρκει ποτάμι ισπανικό
να αναγρμματίσης.

Λεξιγριφος

Θεά δλύμνια άν πάρη
κάτι που άνοίγει το συρτάρι,
τότε θα γεννήσουν οι δυό
ήρωα ήμθεο τρανό.

Όμοιόμορφα φωνηντέλιπα
"Αν στα τέσσερα σύμφωνα:
Κ. Ρ. Ν. Σ.

προσθεθούν διάφορα φωνήεντα, χω-
ρίς ν' αλλάξετε καθόλου την σειρά
τους, θα μπορούσε να σχηματίσε-
τε λέξεις με τις ακόλουθες σημα-
σίες:
1) Θεός. 2) Άνθος. 3) Μέρος της
πανοπλίας. 4) Κολοφών. 5) Άρ-
χικός βασιλιάς της Άττικής, πα-
τέρας της Άτθιδος. 6) Έχει χρώ-
μα ώχροκιτρινο.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Έγκυκλοπαιδικά

Η μεγαλοφυΐα δεν έχει όρια

Πολλοί πιστεύουν ότι οι μεγαλοφυΐες φαίνονται
από την παιδική τους ηλικία και ότι όταν ένας άν-
θρωπος έχει ώριμες ικανότητες τις δείχνει από
τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Αυτό όμως δεν είναι
αλήθεια.

Ένας νεαρός πήγε κάποτε να ζητήσει τη συμβουλή
του μεγάλου συνθέτου Μότσαρτ για να γράφει μια
συμφωνία. Ο Μότσαρτ του απάντησε: «Είστε πολύ
νεαρός ακόμη. Γιατί δεν αρχίζετε από καμιά μπα-
λάντα;» Ο νεαρός προσεβλήθη και είπε στο συνθέτη:
«Μα σεις γράφατε συμφωνίες, όταν είσατε δεκα
χρόνων». «Ναι, απάντησε ο συνθέτης, αλλά δεν πήγα
να ρωτήσω κανένα πώς τις γράφουν». Δηλαδή ο νεα-
ρός μουσικός έπίστευε ότι έπειδή ο Μότσαρτ ήταν
παιδί - θαύμα, το ταλέντο φαίνεται πάντα από τη
νεαρή ηλικία.

Και όμως ο Παδερέφσκυ, ένας από τους μεγαλυ-
τέρους πιανίστες του κόσμου, όχι μόνο δεν έδειξε
καμιά εξαιρετική ικανότητα όταν ήταν παιδί, αλλά
δεν κατώρθωσε να παίξει υποφερτό πιάνο μέχρι της
ηλικίας των είκοσι τεσσάρων ετών. Σ' αυτή την ηλικία
άρχισε να παίρνει μαθήματα απ' το μουσικοδι-
δάσκαλο Λεσετίτσκι που του δήλωσε ρητά ότι δεν
έχει καμιά έλπίδα να γίνει δεξιότεχνος μουσικός.
Ακόμα και όταν, μετά τα τριάντα του, άρχισε να
δίνει κονσέρτα, δεν μπορούσε να εμφανισθή περισσό-
τερο από μια φορά σε κάθε πόλη, γιατί δεν ήξερε
άρκετα κομμάτια, για να δώσει και δεύτερο κονσέρ-
το. Σε ηλικία σαράνταπέντε ετών ο Παδερέφσκυ έγ-
κατέλειψε το πιάνο και άσχολήθηκε με την καλλιέρ-
γεια των χτημάτων του. Και όμως, αργότερα σημεί-
ωσε έπιτυχίες που δεν τήν γνώρισε κανένας άλλος
μουσικός της εποχής του και θριάμβευσε σε όλο τον
κόσμο. Η μεγαλοφυΐα του αναπτύχθηκε με εξαιρε-
τική βραδύτητα. Κι' αυτό είναι ή μεγαλύτερη από-
δειξη πώς όταν υπάρχει μέσα στον άνθρωπο κάποια
ικανότης θα φανή έστω και αργά.

Λέγεται ότι κάποτε παρουσιάσθηκε στον Μπέ-
νερ Σά ένας νέος πού όπως του έλεγαν οι φίλοι του
ήταν συγγραφική μεγαλοφυΐα. Ο νέος άρου συστή-
θηκε και μίλησαν άρκετή ώρα, ρώτησε τον μεγάλο
συγγραφέα:

— Τί είναι Δάσκαλε εκείνο που κάνει τη μεγαλο-
φυΐα;

— Το απλούστερο πράγμα. του απάντησε με τη
γνωστή του χιουμοριστική διάθεση ο Ιρλανδός συγ-
γραφέας, ή ίδια ή μεγαλοφυΐα και μερικά... ψάρι!

— Α, ωραία, είπε ένθουσιασμένος ο νέος, κι' εγώ
τρώω καθημερινώς ψάρια.

— Ναί αλλά, απάντησε ο Σά, για τη δουλειά αυ-
τή για σας, χρειάζεται φαλίνα και όχι συνθισμένα
μικρά ψαράκια.

Τί είναι το μούδιασμα;

Πολλά απ' τα φαινόμενα που μας συμβαίνουν συ-
χνότατα, στην καθημερινή μας ζωή, μένουν ακόμη
μυστηριώδη κι' ανεξηγήτα για την Έπιστήμη. Ένα
απ' όλα λοιπόν είναι και το μούδιασμα.

Γιατί όταν μένουμε επί πολλήν ώρα με τα πόδια
σταυρωμένα, νοιώθουμε κατόπιν τσιμπήματα, βάρος
και δυσκολία στο περπάτημα; Ξέρουμε, βέβαια, ότι
τα συμπτώματα αυτά όφειλονται σε άνωμαλία της
κυκλοφορίας του αίματος. Πώς όμως ή έλλειψις άρ-
κετού αίματος προκαλεί αυτές τις συγκεκριμένες ένο-
χλήσεις;

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες θέλησαν να το έξα-
κριδώσουν, με μια σειρά από πειράματα, που περι-
γράφονται στο τελευταίο τεύχος ενός Ιατρικού περιο-
δικού. Για να προκαλέσουν τεχνητά το μούδιασμα,
τύλιγαν γύρω απ' το μπράτσο μια πλατεία λαστιχέ-
νια ταινία, τόσο σφιχτά ώστε να σταματάη προσω-
ρινώς ή κυκλοφορία του αίματος. Έπειτα από ένα
τέταρτο της ώρας, το χέρι αυτό ήταν μούδιασμένο,
σαν ναρκωμένο. Μετά το λύσιμο της ταινίας, έμφα-
νίζονταν τοπικά τσιμπήματα και γαργαλήτα.

Φαίνεται λοιπόν ότι τα νεύρα, που σφιγγονται απ' τη
ταινία, στερούνται απ' το απαραίτητο θάγγονο, έφ'όσον
δεν κυκλοφορεί κανονικά το αίμα που μετα-
φέρει αυτό το άέριον απ' τους πνεύμονας σ' όλους
τους ιστούς του σώματος. Όταν κατόπιν ξαναγυ-
ρίζη το αίμα, παρασύρει κι' άφαιρεί μικρές ποσότητες
μιάς δηλητηριώδους χημικής ουσίας, που εί-
χαν συγκεντρωθή γύρω απ' τις άκρες των νεύρων όσο
ήταν σταματημένη ή κυκλοφορία. Αυτή άκριβώς ή
άπομάκρυνσις της χημικής ουσίας προκαλεί τα χα-
ρακτηριστικά τσιμπήματα, που συνοδεύουν το μού-
διασμα και που διαρκούν ως ότου οι άκρες των νεύ-
ρων ξαναγυρίσουν στη φυσιολογική τους κατάσταση.

Ο τετραπέρατος Μαθιός

Το παρχμυθάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε ένας
φτωχός γεωργός, μαζί με τόν μοναχογιού
του το Μαθιό.

— Δεν μπορώ πιά, πατέρα, να μείνω
άλλο εδώ, του είπε μία μέρα το παιδί
του. Θα ταξιδέψω, θα πάω να ζήσω κι'
εγώ σαν άνθρωπος...

Τού κάκου ο πατέρας του προσπάθησε
να τόν κάνει ν' αλλάξη γνώμη. Το παλ-
לקάρι δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτα. Τόν
άποχαίριεσε και ξεκίνησε.

Ένα άπόγευμα, το παλληκάρι, εκεί που
περπατούσε κοντά σε μία λίμνη, συνάν-
τησε κάποιον ντυμένο στα πράσινα. Ο
άγνωστος, όταν έμαθε πώς ο νέος έψαχνε
να βρή δουλειά, του πρότεινε να τόν πάρη
κοντά του και να τόν κάνει καλό τεχνίτη.
Και κείνος δέχτηκε.

Προχώρησαν ακόμα λίγο και, σε μία
στιγμή, ο τεχνίτης ρώτησε το κοπέλλι του
άν ήθελε να κάνουν μπάνιο. Ο Μαθιός δέ-
χτηκε. Μόλις, όμως, άπομακρύνθηκαν απ'
την όχθη της λίμνης, ο δίδην τεχνίτης,
που ήταν ένας κακός μάγος, άρπαξε το
παλληκάρι απ' τόν λαιμό και τόν τράβη-
ξε κάτω, βαθειά, όπου είχε χτισμένο το
παλάτι του. Εκεί παράδωσε το Μαθιό σε
μία γριά, με την έντολη να του μάθη
όλα τα μυστικά της τέχνης του κι' ύστερα
ξαναέθηκε άπάνω, στην γή.

— Άκουσε, παιδί μου, είπε, με συμπό-
νεσι ή γριά στο παλληκάρι, μόλις βρέθη-
καν ονοί. Αυτός που σ' έφερε εδώ κά-
τω, δεν είναι τεχνίτης, όπωρ νομίζεις. Εί-
ναι ένας κακός μάγος. Όπως γέλασε έ-
σένα, έτσι γέλασε και μένα. Μη φοβάσαι,
όμως. Θα σου μάθω όλα τα μυστικά της
τέχνης του, σύμφωνα με την έντολη που
μου έδωσε. Μα όταν ξαναγυρίση, κάθε φο-
ρά που θα σε ρωτά ήν έμαθες τίποτα,
έσύ θα λες όχι.

Έτσι κι' έγινε.

Σιγά - σιγά, ο Μαθιός είχε μάθει απ'
τη γριά όλα τα μυστικά του μάγου. Ό-
σες φορές, όμως, ξανακατέβαινε ο μάγος
στο παλάτι του, και ρωτούσε το κοπέ-
λι του τί ήξερε απ' όσα του δίδασκε ή
γριά, εκείνο άπαντούσε:

— Δεν έμαθα τίποτε!

Όσο που, στο τέλος, έχασε κι' ο μά-
γος την ύπομνηση του. Και, με μία δυ-
νατή κλωτσιά, έστειλε το Μαθιό στον ά-
πάνω κόσμο. Χαρούμενος ο νέος, έτρεξε
άμέσως, να βρή τόν πατέρα του.

— Δόξα σοι ο Θεός που σε ξαναβλέ-
πω, παιδί μου! του είπε κείνος, με δακρυ-
σμένα μάτια. Τί έγινες τόσον καιρό;

— Μην τ' αρωτάς, πατέρα! Μα δεν πή-
γε χαμένος ο καιρός μου. Έμαθα πολλές
τέχνες που δεν τις βάχει ο νους του άν-
θρώπου!...

Ύστερ' από λίγον καιρό, γινότανε ά-
γορά με πανηγύρι στο γειτονικό χωριό.

Θα πάμε κι' έμεις στο πανηγύρι, εί-
πε ο Μαθιός του πατέρα του. Μόλις φτά-
σουμε εκεί, εγώ θα μεταμορφωθώ σ' ένα
τσαντήρι γεμάτο μεταξωτά ύφάσματα κι'
ένα σωρό πράγματα. Είμαι βέβαιος πώς
θαάρθη κ' ά π ο ι ο ε να μ' αγοράση, ν'
άγοράση στην πραγματεία δηλαδή. Όσα
κι' άν του ζητήσεις, θα σου τα δώση ά-
μέσως... Μόλις βάλης τα λεπτά στο χέ-
ρι, χτύπα δυνατά τη γή με το πόδι σου.

Όταν έφτασαν στο πανηγύρι, ο Μα-
θιός μεταμορφώθηκε σε τέτα γεμάτη
πλούσια πραγματεία. Ξαφνικά, παρουσιά-
στηκε ένας Τούρκος έμπορος. Μόλις είδε
τά μεταξωτά ύφασματα, χωρίς την παρα-
μικρή συζήτηση, έδωσε άμέσως το τερά-

Ψεύτης και πονηρός

Το ποιηματάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό
ψεύτης λέει σε πονηρό:

«Φίλε, πιστέμε με, είδα
ψές το δειλί λαχανίδα,
σαν πλατανί, και μιάν άλλη
λίγο ακόμα πιο μεγάλη!»

«Μα κι' εγώ είδα ένα βράδυ
να δουλεύουν στο σκοτάδι
νέοι και γέροι τσουκαλάδες,
και να φτιάχνουν μιά τσουκάλα
πιο μεγάλη απ' τα μεγάλα
της Άθήνας τα παλάτια,
με τα τόσα σκαλοπάτια!»

«Πώ, πώ, ψέμμα! Και τί τάχα
θα την κάνουν, βρε χάχα;»

«Θέ να βράσουν, θερρρό,
με μιάς λίμνης το νερό,
μιά απ' τις δυό σου λαχανίδες,
π' ούτε στ' όνειρο δεν είδες!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

στιο ποσόν που του ζήτησε ο γέρος. Έ-
κείνος, σύμφωνα με τις οδηγίες του γιου
του, μόλις έβαλε στην τσέπη του το πουγ-
γι με τα φλουριά, χτύπησε δυνατά το
χώμα.

Και την ίδια στιγμή, έγινε το θαύμα:
Η πραγματεία — ο Μαθιός δηλαδή —
μεταμορφώθηκε σε περισσότερι και ο Τούρ-
κος — ο μάγος, δηλαδή, που ήθελε να τι-
μωρήση τόν παλιό μαθητή του έπειδή τόν
κορόιδεψε — έγινε γεράκι, κι' άρχισε να
κυνηγάη το περιστέρι!...

Ένώ πετούσαν, το περιστέρι πήγε και
κάθισε στο χέρι της βασιλοπούλας και
μεταμορφώθηκε σε χρυσό δαχτυλίδι σ' ένα
δαχτύλο της.

Το γεράκι κατέβηκε κι' αυτό κάτω, έ-
γινε άνθρωπος, παρουσιάστηκε στον βασι-
λιά και τόν παρακάλεσε να τόν πάρη στην
δουλειά του.

— Θα σε υπηρετήσω πιστά, του είπε,
τρία ολοκληρα χρόνια. Και το μόνο που
θα μου δώσης, είναι το χρυσό δαχτυλίδι
που φοράει ή κόρη σου.

Ο βασιλιάς δέχτηκε.

Πέρασε κάμποσος καιρός. Στο διάστη-
μα αυτό, ή βασιλοπούλα φορούσε πάντοτε
το δαχτυλίδι. Το άγαπούσε γιατί ενώ τη
μέρα ήταν δαχτυλίδι, το βράδι γινότανε
παλληκάρι, που ήξερε να ληψή ωραία γλυ-
κόλογα...

Κάποτε, ο Μαθιός, είπε της κόρης του
βασιλιά:

— Όταν θάρθη ο καιρός να με χω-
ρίσουν από έσένα, να μη δώσης σε κανέ-
να το δαχτυλίδι, αλλά να το ρίξης κάτω.

Ύστερ' από τρία χρόνια, ο βασιλιάς
πήγε και βρήκε την κόρη του και την πα-
ρακάλεσε να τού δώση το δαχτυλίδι της,
για να τó χάριση στον υπηρετή του.

Εκείνη έβγαλε το δαχτυλίδι και τó ά-
φισε να πέση κάτω. Το δαχτυλίδι έπα-
σε τότε κι' έγινε ένα σωρό σπειρία κε-
χρί. Ένα από αυτά πήγε και χώθηκε κάτω
απ' το παπούτσι του βασιλιά.

Ο υπηρετής, ο μάγος δηλαδή, που ήταν
παρών, μεταμορφώθηκε άμέσως σε πουλί
κι' άρχισε να τρώη το κεχρί. Μα όταν έ-
φτασε κοντά στο παπούτσι του βασιλιά,
για να φάη και το τελευταίο σπειρί, έ-
κείνο έγινε ξαφνικά γάτα, χύπηξε πάνω
του και τού έκαψε το κεφάλι!

Ύστερα, ο Μαθιός ξαναπήρε την αν-
θρώπινη μορφή του, παντρεύτηκε τη βασι-
λοπούλα κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις
καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η γαλοπούλα

Η ιστοριοϋλά σας

Ο Μίμης έκανε μία άταξία κι' ή μαμά
του τόν τιμώρησε να φάη ξερό ψωμί μόνο.
Πριν να πάη στη κάμαρή του ο Μίμης είχε
υποχρεωμένος να περάση από τη τραπέζα-
ρία, όπου κάθονταν μπρος σε μία μωσα-
βολημένη γαλοπούλα ο μπαμπάς, ή μαμά,
ο θείος ή θεία κι' ή γιαγιά του. Ο Μίμης
πρέπει να καληνυχτήσει όλους. Περνεί λοι-
πόν και ρίχνοντας ένα βλέμμα λοξό στη
γαλοπούλα λέει με παραπονητική φωνή:

— Καληνύχτα, μπαμπά, καληνύχτα, μα-
μά, καληνύχτα θείε και θεία, καληνύχτα
γιαγιά, καληνύχτα... γαλοπούλα μου!

Έπειτα απ' αυτό κράτησαν το Μίμη
στο τραπέζι και ή μαμά του τόν συχώρεσε.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοϋμορ

Ο Μιχαλάκης γυρίζει σπίτι του με τρυ-
πημένο το παντελόνι του.

— Ποιος σ' έκανε σ' αυτό το χάλι; τόν
ρωτάει ή μαμά του θυμωμένη.

— Μαμάκα, άκου να σου πώ: Παίζαμε
«τόν μπακάλη» στο σχολείο κι' εγώ έκανα...
το τυρί Βίτσερς!...

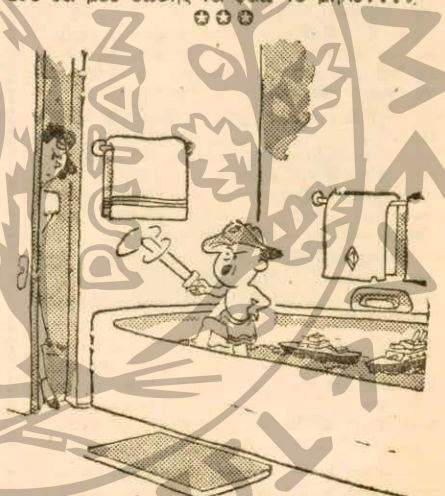
— Θυμάσαι, μπαμπά, την διασκεδαστι-
κή Ιστορία που μου διηγήθηκες άλλοτε;
— Ποιά από όλες, παιδί μου;
— Νά... την Ιστορία πώς σ' έδωξαν
από το σχολείο όταν ήσουν μικρός...
— Ε, λοιπόν;
— Λοιπόν, σήμερα ήταν ή σειρά μου...

Η μαμά υποσχέθηκε στη μικρή Έλενί-
τσα έναν άδελφούλη. Άλλ' έφερε στον κό-
σμο ένα κοριτσάκι.

Η Έλενίτσα σουφρώνει τα μούτρα της.
— Καλά σου φωνάζει ο μπαμπάς, λέει
στη μητέρα της, πώς δεν κρατάς ποτέ τις
υποσχέσεις σου!

Ο μικρός Ντινής βλέπει την άδελφού-
λα του να κρατάει ένα μηλό.

— Παίζουμε, Μαρίκα, το ζωολογικό κή-
πο; της λέει.
— Ναί! Τι θα κάνουμε δηλαδή;
— Έγώ θα παριστάνω τόν έλέαντα κι'
έσύ θα μου δώσης να φάω το μηλό!...

— Όταν θα τελειώσω το μπάνιο μου,
μαμά, θα σε φωνάξω!...

Οι λωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Σερσέ λά φάμ

«Ένα μπουλουκι σείρτζηδες, ποῦτανε οὐλο μπιζμπιλια, καί μουζεβιρλίκια, γιά νά σπάσουνε πλάκα, ἀραδιάσανε μάξους στην Έφταλία χίλια κουσούρια, καί παρατσούκλια γιά τή γυναίκα.

— Έγώ, κερά Φταλία μου, τ' εἶπε ὁ πιδ γκεδεζές τῇ παρέας, θυμάμαι μιά φορά στή Σμύρνη ὁ Σουλτάνος ἡ- στείλε γιά μαϊτάπι τελάληδες καί φω- νάκανε:

— «Όσες ἔχουνε με- γάλο στόμα θά πάρου- νε δυό ἀντρίο! — Μπασαά! φωνά- ξανε οὐλες οἱ λεύτερες, κι' ἀνοίξανε τὸ στόμα τους σάν τὸ Χαλκαλί καττού.

— «Όσες ὅμως ἔχου- νε μικρὸ στόμα — συ- νέχισε ὁ τελάλης — θά πάρουνε πέντε ἀντρίο! — Πῶς! ἀπαντήσα- νε εὐτὺς καί σουρώσα- νε τὰ στοματάκια τους.

— Εἶνε γτροπή σου νά μιλάς ἔτσι, ξεφώνισε ἡ Έφταλία, ξεχνάς μωρὲ πῶς ὡς τὰ σήμερα μεροῦ εἰμὲι κάναμε τσοί πιδ μεγάλες θυσίες. Μπουρνοβαλίες, Κουκλουτζαλίες, Μπουτζαλίες, λεβεντο- μάρες ἀπ' τὸ Φασουλὰ, τὸ Κερατοχώ- ρι, Ταμπάχανα, Τσαϊρλή Μπαξέ καὶ τοῦ Ψωμά τ' Ἀλάν, στέλνουμε τὰ παιδιὰ μας κουρμπάνι ἐκεῖ ποῦ δοξάζουν μὲ τὸ αἷμα τους πατρίδες!

— «Απ' αὐτὰ ποῦ λὲς κερά μου χο- ρασμένη εἶν' ἡ κοιλιά μου. Ἡ γυναίκα Φταλία μου ἦτανε κι' εἶνε παραξάνδριας, ἀλεπού, ὀχιά κεντρί τὸ σκορπιού, φα- ρμακερὸ φιδί, ἀγγιγίτρι τοῦ Σατανά, καί πόρτα τῇ Κόλασης!

— Τὸν κακὸ σου τὸ φλόρο, διαβόλου ἄσκημάντρα, μὴν ξεχνάς πῶς γιά τήν γυναίκα χυθάνε καντάρια μελάνι, κι' αἷμα! Δουλέψανε πινέλα, καί σκαρπέ- λα, γιά τὴν ὀμορφιά μας! Γιά μὰς βα- σιλιάδες ἀθήσανε τὰ υβόλετια τους, πόλεμοι κρηυχτήκανε. Ἀγιοί κολαστή- κανε, δυνατοὶ λυγίσανε, καί φοβιστάρη- δες γενήκανε βερία!

Στάθηκε λίγο ξεροκατάπτε κι' ἀροῦ- τι μποροῦνι συνέχισε:

— Ἡ γυναίκα εἶνε τῇ γῆς ἡ καλλο- νή, ἡ χαρά κι' ἡ ἡδονή. Ὁ Θεὸς τ' ἡ- ὄρωκε τὴν ὀμορφιά κοντάρι τῇ νά γί- νη, γιά νὰ νικά σίδερα, καί τὴν φω- τιά νὰ σδύνῃ! Κι' ἐστὶ ἐσείς οἱ ἀρσε- νικοὶ πομπίνατε τ' ἄσκημο φύλο.

— Κι' ὅμως μὴ ξεχνάς, Έφταλία μου, πῶς τ' ἀρσενικό παγώνι ἔχει τὴν οὐρά, ὁ πετεινὸς τὸ λοφίο κι' ὁ χι' ἡ ὀ- νίβα, τὸ ἐλάφι τὰ ὀμορφα κέρατα, καί τὸ λιοντάρι τὴ χαίτη. Τὰ θηλυκά ὅ- μως, ... Βρὲ οὔτε καὶ σὰ πιδ ταπει- νά, κι' ὀρντινάρια δὲν μπόρεσε ἡ γυναι- κά νὰ μὰς φτάξῃ, ἀκόμα καί σὸ μα- γείρεμα ἀπόδειξίς ὁ Τσελεμεντές.

— Ἡβοὶ καλὲ χαράς καί τὸ μίσος σου.

— Καὶ δὲν λὲς τὸ ἄλλο Φταλία μου, τῇς εἶπε ἕνας ἄλλος τῇς παρέας, πῶς ἡ γυναίκα ἐξαρτάται ἀπ' τοὺς ἀντρες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα χωρὶς αὐτόν. Οὐλες κρέμεστε ἀπὸ μὰς...

Εὐτυχῶς τὴν ἴδια στιγμή βῆκε ἀπ' τὴν ταβέρνα ὁ Νικολάκης τῇς τσακίρ - κέφι, καί παραντουρούσε καὶ σιγοτρα- γουδοῦσε:

Κι' ἂν σὰ μάγουλα τὸ δάκρυ κάνει (λουκία κι' ἂν τὰ τρώμε μέχρι φράγκο καὶ (μουζούκια καὶ στὴν ψάθα κακομοίρηδες ψοφάμ' Σερσέ λά φάμ.

— Ἀκου τα μωρὲ, ξεφώνισε ἱκανο- ποιημένη ἡ Έφταλία, κι' ἦφυνε μεγαλό- προηπῆ.

Εὐθύμα ἐνστακτανε

Δὲν ἔχει τὸ προνόμιο κάθε παλαδομάρας τὸ μικρὸ τῆς οἰκογένειας Βλαμένου. Ὅλες οἱ μη- τέρες παραπονούνται γιά τὶς παλαδομάρες τῶν παιδιῶν τους ποῦ δὲν ξερεῖ ποτε κανένας τί θά κατεβάσῃ τὸ φοβερό τους κεφαλάκι.

Νεαρή καὶ ὠμορφη κυρία στέκεται στὴν Ἀ- καθήμια καὶ περιμένει τὸ λεωφορεῖο. Τριῶν χρό- νων εἶνε τὸ κουκλάκι τῆς ποῦ εἶνε προφανῶς θηρίο κι' ἡ μαμά ἀνυψεῖ δικαιολογημένα μὴ τῆς φύγῃ μέσα στὸν κόσμο.

— Ἀκουσε, χρυσὸ μου, νά με κρατᾷς ἀπὸ τὸ φουστάνι. Ἀκουσε; Ἐλα, πουλάκι μου. Ἐτσι μπράβο!

Τὸ κουκλάκι εἶνε ἕνα κοριτσάκι ὠμορφο — ἀν- τάξιο ἄνθος τῆς μαμάς. Τὴν κρατᾷ ἀπ' τὸ φου- στάνι κι' ἡ νεαρή μαμά ἡ παρακολουθεῖ τὰ λε- ωφορεῖα ἡ ξεχνιέται καὶ ρεμβάζει.

Σὲ μιά στιγμή, ὅμως, ἀντιλαμβάνεται τὸν κόσμο νὰ συνωστίζεται ὀλογυρὰ τῆς καὶ νὰ πα- ρακολουθεῖ μὲ ἀδιάπτωτο ἐνδιαφέρον, γεμάτο με- διόματα κι' ὑπόκωφους στεναγμούς, κάποιο θέ- αμα. Συγχρόνως νοιώθει νὰ κρῶνῃ ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ροδαλά νότια ἡμισφαίρια, ὅπου βλέπει ὅτι ἔχουν καρφωθὴ ἀχόρταγα τὰ μάτια τῆς αὐ- τοκλήτης πελατείας τῶν μερακλήδων τῆς ὁρά- σεως.

Τὶ εἶχε συμβῇ; Ἀπλοῦστατα, τὸ κουκλάκι δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἄδρανες. Κι' ἐκεῖ ποῦ κρα- τοῦσε τὴ φούστα τῆς μαμάς, ἄρχισε νὰ τὴν τυ- λίγῃ σιγά-σιγά παίζοντας, κι' ἔτσι ἡ αὐλαία ἀνέβαινε, ἀποκαλύπτοντας τὰ συναρπαστικά μυ- στικά τοῦ μεταξοῦ παρατετασμάτος. Κατα- κόκκινη ἀπὸ γτροπή τακτοποιήθηκε στὰ γρηγο- ρα καὶ φιλοδώρησε τὸ κουκλάκι τῆς μὲ τὶς σχε- τικὲς ἐνυλίες.

Φυσικά, ἡ ἀπογοήτευσί τοῦ φιλοθεάμονος κοι- νοῦ, ἦταν μεγάλη γιά τὴ διακοπὴ τῆς παραστά- σεως κι' ἕνας ἀπ' τοὺς μερακλήδες γεμάτος εὐ- γνωμοσύνη στὸ μικρὸ, ἀπευθύνθηκε στὴ μαμά καταντακτικῶς:

— Γιατί τὸ βέρνετε, μανδρά; Παιδάκι εἶνε!

Θὰ κάνῃ καὶ τὴν ἀτάξια του.

Κι' ἐκεῖνη, φυσικά, δὲν ἀπάντησε, παρὰ ἔ- σπευσε νὰ πάρῃ τὸ λεωφορεῖο γιά νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τοὺς ἀπογοητευμένους ἐστὲς τῆς περιστά- σεως...

Αὐτὴ τὴ στιγμή κανένας δὲν θαυμάζει τὸ σο- τὴν ἀστυνομία μας ὅσο ὁ γελοιογράφος κ. Φ. Δημητριάδης. Κι' ἔχει ἴσως τὸ δικαίωμα γιὰ τὴν αὐτὸ ποῦ τὸ συνέβη εἶνε καταπληκτικό.

Σαββάτο βράδυ. Κατέβηκε στὸν Πειραιᾶ. Κό- σμος καὶ στριμωγί, τόσο στὸ τράινο ὅσο καὶ στὸ σταθμό. Καὶ καθώς θγαίνει ἀπ' τὸ τράινο, χάνει τὸ πορτοφόλι. Τὸ κατάρταξε ὅταν εἶχε ἀπομακρυνθῇ πολὺ καὶ τραβούσε τὰ μαλλιά του.

— Τί σὰς συμβαίνει, κύριε;

— Ἐχασα τὸ πορτοφόλι μου. Καὶ μέσα εἶχα, ἀλλοῖμονο, ὅλα μου τὰ χαρτιά. Ταυτότης τῆς ἀ- στυνομίας, ταυτότης τοῦ σωματείου, ἀποδείξεις, μιά ἀδεία γιά τὸ Ναύσταθμο, καὶ λίγα λεφτά!

— Πῶσα;

— Ἐκατὸ χιλιάδες.

— Ἐ, κλάφτε τα!

Τὰ ἔκλαψε, πραγματικά, καὶ μέσα στὴν ἀμη- χανία του πήρε στὸ τηλέφωνο τὸ σπίτι του στὴν Ἀθῆνα γιά νὰ εἰδοποιήσῃ γιά τὸ πάθημά του. Ἀ' λὰ ἡ γυναίκα του γελούσε:

— Βρέθηκε τὸ πορτοφόλι σου.

— Τί;

— Μοῦ τηλεφώνησαν πρὸ ὀλίγου ἀπ' τὴν ἀ- στυνομία Πειραιᾶς ὅτι βρισκεται στὸ τάδε τμή- μα, ὅπου τὸ πήγε ἕνας ἀστυφύλακας.

Κατάπληκτος ὁ γελοιογράφος τραβᾷ στὸ τμή- μα ὅπου πραγματικά τοῦ παραδίδει ὁ διοικητὴς τὸ πορτοφόλι, ὡσὸν καὶ ἀδελφές. Κι' ὁ Δημη- τριάδης εὐγνωμονῶν γιά τὸ ρεκόρ αὐτὸ τῆς τα- χύτητας — δὲν μεσολάβησε οὔτε μιά ὥρα ἀπ' τὴν στιγμή ποῦ χάθηκε τὸ πορτοφόλι καὶ μάλι- στα, μέσα σὲ σαββατιάτικη κοσμοπλημῦρα! — ἔστειλε δῶρο στὸν ἐντίμο ἀστυφύλακα τὰ βι- βλίου του κι' ἕνα καινούργιο πορτοφόλι, μὲ τὴν σημείωσι: «Μπορεῖ νὰ εἶνε ἀδελφὸ ἀλλὰ εἶνε γε- μάτο ἀπ' τὶς ευχαριστίες καὶ τὸν θαυμασμό μου».

Δὲν τὸ ἀξίζει;

ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ χτένισι!

Τί σὰς συμβαίνει καλὴ μου κυρία; Ὅποῖον φοβερόν γεγονός, ὅποια σαιξ- πήριος τραγωδία ἐξεσπασε στὴ ζωὴ σας καὶ σὰς ἔχει φέρεῖ σ' αὐτὴ τὴ θλι- βερὴ κατάστασι; Καὶ τὰ ὠραία σας ματάκια εἶναι κλαμένα καὶ τὸ μείδιαιμα ἔχει ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη σας καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς εὐγενεστάτης φυσιογω- μίας σας ἔχει σκοτεινιάσει, σὰν οὐρα- νὸς προμηνῶν καταιγίδα: Κανένα οἰ- κογενειακὸ δυστύ- χημα μήπως; Ὁά- νατος προσφίλους προσώπων; Οἰκο- νομικὴ καταστροφή ἴσως; Πῶς; Τίποτ' ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ἀμ' τότε τί συμβαίνει λοιπόν;

Πῶς; Τί; Μωρὲ τί μου λέτε; Ὅποτε αὐτὸ εἶναι καὶ δὲν τὸ εἶχα μαντέψῃ τὸσση ὥρα; Γιά φαντασθῆτε! Ὅποτε ἔτσι, λοιπόν! Ὅ- στε ἀλλάξατε χθὲς χτένισμα καὶ δὲν τὸ πρόσεξε ὁ συζύγος σας! Μὰ καὶ βέ- βαια αὐτὸ εἶναι φοβερό καὶ ἀπίστευτο γεγονός. Εἶναι καταπληκτικόν! Εἶναι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ ὅτι εἶναι. Μόνο ποῦ τὸ σκέπτομαι αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία νὰ σπεύσῃ ἀμέσως πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀναιδεστατοῦ συζύγου σας, νὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὸ λαιμό, νὰ τὸν τραντάξω καὶ νὰ τοῦ πῶ:

— Παληάνθρωπε! Ἀλλάξε χτένισμα τὸ ἑτέρον σου ἥμισυ κι' εἰς δὲν τὸ πα- ρατήρησες! Σοῦ ἀξίζει νὰ πεθάνῃς.

Καὶ νὰ τὸν πνίξῃς.

Καὶ δηλαδή, πῶς ἔγινε τὸ κακόν; Τί πάει νὰ πῇ, δηλαδή, αὐτὸ τὸ «ἀλλάξε χτένισμα»; Ἀ! Πήρατε τὴ χωρίστρα ἀπὸ ἀριστερὰ καὶ τὴν πῆγατε δεξιὰ! Καὶ ἀφῆσατε καὶ μιά φούτα ἀριστερά, ἔτσι γιὰ τὸ χαριτωμένο τῆς ὑποθέσεως. Κι' ἐνῶ περιμένετε νὰ προσέξῃ αὐτὴ τὴν κοσμοϊστορικὴ μεταβολὴ ὁ κυριὸς σας, νὰ σταθῇ ἐνένος, νὰ θαυμάσῃ καὶ νὰ χειροκροτήσῃ, αὐτὸς οὔτε καν ἔδωσε προσοχή. Γιά φαντάσου! Καὶ γι' αὐ- τὸ, λοιπόν, μοῦ εἰσθε στενωχωρημένη καὶ περίλυπος ἕως θανάτου!

Ἀμ' τί νὰ σοῦ πῶ κακομοίρα μου! Τέτοια μαλλιά, τέτοια μυαλά! Ἀκου ἐκεῖ ἀπαίτησι ποῦ τὴν ἔχεις! Μωρή, ἔρχεται ὁ ἀντρας σου σκοτωμένος ἀπὸ τὴ δουλειὰ καὶ τὸν κάματο τῆς βιοπά- λης, μὲ τὸ κεφάλι ἑλισσόμενο ἀπὸ τὶς σκοτούρες τῆς ἡμέρας, ψωφιος ἀπὸ τὶς ταλαιπωρίες καὶ τὰ τρεχάματα. Πθα- νὸν νὰ εἶχε καμιά ἀποτυχία στὴ δου- λειὰ του, πιθανὸν νὰ λογώφερε μὲ κα- νένα, πιθανὸν νὰ τοῦ ἦρθε κανένα ἀ- πρόοπτο ἐνταλμα ἀπὸ τὴν ἐφορία. Κι' ἐλόγου σου ἔχεις τὴν ἀπαίτησι, μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ ρημάδι τὸ σπί- τι σας, ν' ἀρχίσῃ νὰ προσέξῃ τὰ μαλ- λιά σου, νὰ θυμῇ πῶς τὰ εἶχε χτενι- σμένα χθές, ν' ἀντιληφθῇ τί σπουδαῖες μεταβολές ἐπῆραν σήμερα καὶ νὰ βαλ- θῇ νὰ χορεύῃ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του!

Πῶς; Ἐχεῖ ὑποχρέωσι νὰ τὰ προσέξῃ κατὶ τέτοια πράγματα; Γιατί; Ἐχετε ὑπογράψῃ κανένα τέτοιο συμβόλαιο μή- πως καὶ τὸ παραβιάσει; Τί ἔκανε λέει; Ἐτσι πρέπει νὰ κάνουν ὅλοι οἱ ἀντρες; Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ. Ἀλλὴ δουλειὰ δὲν ἔχουν οἱ ἀντρες παρὰ νὰ προσέ- χουν πῶς διαρρυθμίζῃ τὰς τριχὰς τῆς κόμης τῆς ἡ μαντά!

Τί νὰ σοῦ κάνω κακομοίρα μου. Σὲ- πρετε νὰ με εἶχε ἐμένα ἀντρα, νὰ ἐ- στρώνῃ στὴ μπουγάδα καὶ στὸ σφουγ- γάρισμα καὶ νὰ ἰδῇς ἂν θὰ σοῦμενε καιρὸς νὰ κυττάς τί κομμώσεις σου. Τώρα τί νὰ σοῦ πῶ; Τὸ μόνο ποῦ ἔχω νὰ σοῦ πῶ εἶναι νὰ χαθῇς ἀπὸ τὰ μά- τια μου, νὰ μὴ σ' ἀρπάξω ἀπὸ τὰ τοσυ- λούφια καὶ σὰ τὸ δώσω στὰ χέρια. Βδέ- λυγμα τῆς κοινωνίας!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χαμένα χρόνια

Ἐδῶ κι' ὀχτὼ χρόνια, ὅπως μοῦ γράφουν τ' Ἀγγέλας τὰ χεῖλη, ἀγαπᾶν ἕνα νέο, δίχως ὅμως αὐτὸς νὰ ἐκδηλῶν στὸ ἀφελεσταύτο αὐτὸ κο- ριστὶ τοὺς πραγματικὰ σκοπούς του. Στὴν ἐπιμονὴ τῆς νέας, ἀπο- φύσισε ἐπὶ τέλος ὁ ἀγαπημένος τῆς νὰ τῆς ὁμολογήσῃ ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τὴν παντρεύῃ, ἀλλὰ τοῦ λείπουν, γιά τὴν ὥρα, τὰ οἰκονομικά μέσα.

Ἀν' ὡστόσο αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ, θὰ δε- χόταν νὰ γίνῃ δική του κι' ἀργότερα θὰ νομιμοποιῶσε τὶς σχέσεις τους.

Αὐτὴ τὴν ἱστορία μοῦ γράφουν τ' Ἀγγέλας τὰ χεῖλη ὅτι ὁ ὁμολο- γιστὴς εἶνε συγγενική. Ἀλλὰ τὴν πῆ- ριστε καὶ τὴν ἀφελεία ἐκ μέρους τῆς νέας στὸν ἀγαπημένο τῆς ἐπὶ ὀχτὼ ὀλοκληρα χρόνια εἶνε κατὰ τὸ σπῆν, ἀλλὰ καὶ τὸ καταπληκτικό.

Καταπληκτικό γιὰ τὸ τόσο μεγά- λη χρονικὴ διάστημα, ἡ νέα εἶχε ὅ- λον τὸν καιρὸ νὰ καταλόγῃ τὰ πραγ- ματικά αἰσθήματα τοῦ νέου καὶ ν' ἀν- τιληφθῇ πῶς τὶς διαρκεῖς ὑπεκυ- νῶν του, αὐτὸς ἤθελε νὰ κερδίξῃ και- ρὸ καὶ νὰ διασκεδάξῃ ἀπλοῦστατα μοῦς τῆς.

Ἐτοὶ τόσα χρόνια πῆγαν χαμένα, τόσα ὄνειρα ἀσώτηκαν, τόσα σχέδια γκρεμίστηκαν. Τὶ νὰ συμβουλεύω τῶ- ρα στὴν ἀτυχὴ αὐτὴ κοπέλλα; Τὸ ὀ- ἄντη ἐκ μέρους τῆς εἶνε, μιά καὶ ὀ- ἄντι τῶνδε στὸν περασμὸ καὶ δὲν ἐνδέχεται στίς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀγαπη- μένου τῆς, νὰ τὸν ξεχάσῃ, ν' ἀπο- μακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ του, νὰ πνίξῃ τὴν ἀγάπην καὶ νὰ φροντίσῃ ν' ἀσφάλισῃ σ' ἕνα ἀντρα ποῦ θὰ γί- νῃ συζύγος καὶ καὶ θὰ τῆς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία.

Μίαν σπουδαστρίαν Π. Κ. Τ. 315. Καλὰ μοῖρα! Μὴν τὰ σκέ- πτεστε καθόλου τὰ παλαιὰ ποῦ δὲν εἶχαν καμιά σοβαρότητα, ἀλλ' αὐτὲ καὶ νὰ καταστρέψετε τὴν εὐτυχία σας μὲ μιά ἀνόητη ἐξομολόγησι. Νὰ παν- τρεύητε τὸ ταχύτερο.

Θ. Ε. Μικρὸν ἐρωτευμέ- νην: Δὲν καταλαβαίνω πῶς, ἀφοῦ λυονεῖτε γιά τὸν πρῶτο, ἀγαπάτε καὶ τὸ δεύτερο! Περιέργα ἀληθινὰ πράγ- ματα! Καταστρέφετε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ μέλλον σας, γιὰ τὴν ἐκτίθεσθε σὲ περιπέτειες.

Ἀτυχὴν μικροῦλα, Πύρ- γος: Εἶμαι βεβαία πῶς τὴν συμβουλήν ποῦ θὰ σὰς δώσω δὲν θὰ τὴν ἀκολου- θήσετε. Πάντως ἀκούετε τὴν γνώμην τῶν γονέων σας. Ἀν τὸν ἀκολουθῆ- σετε θὰ μετανοήσετε πικρά, ἀλλὰ τό- τε θὰ εἶνε ἄργα.

Μίαν τραγικὴν φάρσαν Σ. Μ.: Στὴν ἐρώτησι ποῦ ποῦ θέτετε σὰς ἀπαντᾶ ὅτι εἶνε ζήτημα χαρα- κτήρος καὶ ἰδιωσυγκρασίας. Ἀπὸ μιά φάρα δὲν ξεπετιέται τόσο εὐκόλα ἕ- να δυνατό αἰσθήμα. Γιατί ἂν τὴν ἴ- δια φάρα τὴν ἐπαναλόγεσθε σὲ δευτε- ρο καὶ σὲ τρίτο, τότε ὅλα ὅσα αἰ- σθάνεστε θὰ ξεθυμάνουν καὶ θὰ γελᾷ- τε ἡ ἴδια μ' αὐτά.

Καλὰ μοῖρα 16: Γιατί νὰ τρομάξετε; Αὐτὸς βρισκεται στοὺς ἐν- θουσιασμούς του. Σὲς νὰ τοῦ προσ- φέρετε μιά ἀγνὴ φίλια, κι' ὅταν ἀ- πολυθῇ μὲ τὸ καλὸ, τότε ρωτᾷτε τὴν καρδιά σας καὶ πρὸ πάντων τοὺς γο- νεῖς σας.

Ἀπελπισμένην Ε. Κ., Σοῦδα: Ὑποπέσατε, νομίζω, σὲ σφαλ- μα. Ἐπρεπε νὰ πάρετε τὸ πρῶτο βα- πόρι καὶ νὰρθετε νὰ τὸν βρῆτε. Ἐ- τσι, μόλις θάβλεπε τὸ παιδί του καὶ τὴν γυναίκα του θὰ μαζεύονταν. Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον σας κι' ὄχι νὰ σκέ- πτεστε ὅτι εἶθε νόστιμη καὶ ὅτι μπο- ρεῖτε νὰ χωρίσετε.

Δελφίν τ' οὐνίου — Τὸ γάλα χύνεται: Ἐχομε πολλὰ τέτοια παραδείγματα. Σὲς, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ εἰστε οὔτε νευρικός, οὔτε ἀπότομος.

Μάϊρα: Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δυσανεχτήτε. Ὁ ἀνὴρ ποῦ ἔχει ἀ- νόγητ ἀπὸ ψυχολογία. Προσέξτε, ὅ- σόσκα, ὅσο εἶνε καιρὸς, νὰ ἀπομα- κρύνετε ἀπὸ τὴ σκέψι σας πράγματα ποῦ θὰ σὰς φέρουν ἀργότερα τὴν δυ- στυχία.

Ἀτυχὴ ἔρωτα Μ. Κ.: Ἐ- κείνο ποῦ ἔχετε νὰ κανεῖτε εἶνε νὰ τὴν περιφρονήσετε, καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφε- ρήτε πιά γι' αὐτήν.

Δύο ἀθλητὰς Δ. Τ. — Ι. Σ., Βόλον: Σὰς συγχάριζα γιά τὸν εὐγενὲς σκοπὸ ποῦ ἔχετε νὰ τιμῆσετε ἀλλὴ μιά φορά τὸ ἐλληνικὸ ὄνομα στὸ ἐξωτερικόν. Γιά τὶς πληροφορίες ὅμως ποῦ ζητᾷτε ἀδυνατῶ νὰ σὰς τις δώ-

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ἐνδομαθῶν, οἰσμία, κόψιμο, σκω- ροφῶνισμα, ἐφαρμοσμένοι καθάλλοι θορβάρινοι δι' ὀφθαλμούς παρ- ελκὸ τεχνίτου σπουδασάντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζοντα κοστού- μισα, παλὰ καὶ καυκαριντίνες. Ρα- φείον «Νέα Οἰκονομία», Δώρου 5' ν' (1ον πάτωμα) Ἀδελφοὶ Λώ- λη, Τηλέφ. 55.314.

σα. Ἀποταθῆτε στὸ Ναυτικὸ Ὅμιλο Πειραιῶς.

Πονεμένην Ἀθηναίαν 924: Σὰς συμβουλεύω νὰ σταματή- σετε τὴν ἀλληλογραφία, γιὰ τὴν ἐκεί- νος μὲν βρίσκεται μιά ψυχολογία, ἐ- σείς ὅμως, μέρα μὲ τὴν μέρα κατα- στρέφετε τὸν αὐτὸ σας.

Ἐφφην Κ. 71: Αὐτὰ ποῦ σκέ- πτεστε εἶνε ἀνόητα. Δὲν αὐτοκτονεῖ κανεὶς γιά παιδίστικα πράγματα. Ἡ ζωὴ σὰς ἀνῆκε καὶ πολὺ γρήγορα θὰ βρῆτε τὸ πρόσωπο ποῦ θὰ ἐκτι- μῆσῃ τὴν ἀγάπην σας καὶ θὰ σεβα- σθῇ τὴν ἀξιοπρέπειάν σας. Περιφρονῆ- στε τὸν λοιπόν, καὶ μὴ στενωχρή- στε αὐτίκα.

Πολυτεχνίτριαν Δ. Δ. Α. 18: Γιατί δημιουργεῖτε δυσκολίες στὴ ζωὴ σας; Ἀν τὸν ἀγαπάτε κι' ἂν ἔχετε σκοπὸ νὰ τὸν παντρεύητε, τότε πρέπει νὰ τὸ πῆτε στοὺς γο- νεῖς σας καὶ νὰ μὴν ἐκτίθεσθε μὲ ραντεβὸ καὶ μὲ τὰ λόγια τοῦ κό- σμου.

Χαμένην ἀγάπην, Πει- ραία: Βέβαιον εἶνε πῶς τὰ καταφέ- ρατε νὰ ἀποδοῦν ὅλα εἰς βάρος σας. Ὅθ ἐπιμὴν κάποια μέρα ὅταν θὰ δῇ τὴν ἐπιμονὴν σας καὶ τότε θ' ἀλλάξῃ γνώμην. Πρὸς τὸ παρὸν μὴ τὴν ἐγκα- τολεῖτε ὡς ποῦ νὰ δεχθῇ νὰ τῆς ἐ- ξηγήσετε πῶς συνέβησαν τὰ πράγ- ματα.

Μιὰ καρδιά ποῦ ἀμφι- βάλει 81 α: Δὲν ἐπιδοκίμει τί- ποτε, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε πολὺ νέος καὶ ἀειρεὺς θέλει νὰ φανῇ μπροστὰ στὰ μάτια σας μέγας κατακτητὴς. Ἐτσι, νομίζε, ὅτι θὰ τὸν καμαρώνετε καὶ θὰ εἰστε υπερήφανοι γιά τὶς κατακτη- σεις του. Μ' ἕναν τέτοιο τύπον, κιν- δυνεύει ἡ ἀξιοπρέπειά σας.

Ἀτυχὴν καὶ ἀγνώστου ὀ- σαν ὕπαρξις: Κι' ἐγὼ σὰς συμβουλεύω νὰ παντρεύητε μὲ τὸν πρῶτον ποῦ εἶδετε τὴν φρόνησιν, ἀλ- λά καὶ πολὺ συμπαθεῖα. Μὴ δυσανε- χτήσετε τὴν μητέρα σας καὶ, ἀσφα- λῶς, θὰ σὰς βρῇ σὲ καλὸ, ἔπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτον ἀτυχὸ γάμο σας.

Μικρὸν πονεμένην Ι. Σ. 116: Αὐτὸ ποῦ μοῦ στείλατε εἶνε μιά ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ γιά τὴν ἀγα- πημένην σας ποῦ σὰς ἐγκατέλειψε καὶ ὄχι μιά πονεμένη ἱστορία. Ἐπομένως δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ γιὰ τὴν δὲν ἔχει ὕψους. Ἐξ ἄλλου, φανθε πε- ρισσότερο ἀντρας καὶ περιφρονήστε ἐκείνην ποῦ δὲν σεβάσθηκε τὴν ἀγάπην σας.

Μικρὸν μηχανικόν Κ. α. τ. Πατῆσιων: Δυστυ- χῶς δὲν μπορεῖ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ γιὰ τὴν δὲν ἔχω καμμία διευθύνσι. Ὅσοι μοῦ γράφουν ὑπογράφουν μὲ ψευδώνυμο. Γιατὶ ὅμως νὰ θέλετε νὰ βρῆτε μιά νέα μὲ ἀλληλογραφία; Τὸ

Μάργκαρετ Ο' Μπράϊ- αν — Μ. Κ.: Ἐκείνος ἐπειδὴ εἶνε οἰκονομικὸς φίλος σέβεται τὸ σπί- τι σας καὶ ὅπως καταλαβαίνετε δὲν θὰ ἐπιθυμῶσε ποτε νὰ παρεξηγηθῇ

ρεϊ να την κάνει να υποφέρει. Τώρα αυτό δεν το καταλαβαίνετε, αλλά αργότερα θα μετανοήσετε.

Εάν άπογοητευμένοι φοιτητές: Μια και θεωρείτε τον εαυτό σας τίμιο, ή μόνιμες πρέπει να είναι οι γάμοι.

Ερωτικές φιλίες: Παρατηρώ ότι η νέα έχει περισσότερη συναισθητική ευθύνη της και σας απάντησε με πολλή λογική. Σεις δεν θέλετε να την καταλάβετε, γιατί βλέπετε ότι με την απάντησή της δεν εκπληρώνεται οι πόθοι σας.

Αμύλη ην Χ. Κ. Ω. Δ. Π. 8: Δεν μπορεί ποτέ ένας μωχτής να είναι τύπος σοβαρού ανθρώπου. Μα ούτε και σεις στην ηλικία σας μπορείτε να έχετε σταθερότητα. Γι' αυτό αμέσως πείσατε από τον ένα στον άλλο. "Αν αγαπούσατε πραγματικά δεν θα σκότωνε τα μάτια σας να συνδεθώ με άλλον.

Πύρινη φλόγα Χ. 155α: Πρέπει να θεωρήσει τον εαυτό σας πολύ ευτυχία που αυτό συνέβη τώρα και όχι μετά από ένα γάμο. Φανερώνει το χαρακτήρα του. Καταλαβαίνω ότι ποινά. Είπε όμως προτιμώτερο να πονέσετε τώρα και να αποφυγείτε μια τελεία καταστροφή που θα συνέβαινε αργότερα.

Β. Μ. Χιότιν: "Εγώ λέγω να την αφήσετε ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει. Ποιος ξέρει ποτέ ότι ως πού να πάτε στρατιώτες κι' ως πού ν' απολυθεί τους ίδιους όρκους αγάπης δεν θαχτεί πη σ' άλλες πέντε-έξι κοπέλλες; Μη ζητάτε, λοιπόν, να την πείσετε να σας περιμένει, μη της κλεινέτε την πόρτα της τύχης της, γιατί μεθαύριο θαχτεί τυφώς.

Φουνταλιώτης Δ. Σ. Μ. 44: "Αφού δεν την αγαπάτε την όρασή, γιατί με ρωτάτε αν πρέπει να πάρει την πλοία; "Αν αγαπούσατε πραγματικά, τότε θα δίνατε το προξένιο. Αφήστε λοιπόν, ησυχία την όρασή, μη την κάνετε δυστυχισμένη.

Μελαχροινόυλα πρώτη φορά στον έρωτα, Τρίπολη: "Αφού τον αγαπάτε και σας αγαπάει, αφού οι γονείς και τών δύο θέλουν αυτό το γάμο, τότε... τι άλλο θέλετε να σας συμβουλευθώ; Περιμένετε ν' αποστρατευθεί και να παντρευτείτε.

Δύο πονεμένες καρδιές: "Εσείς να μην ανακατευθείτε καθόλου στα οικογενειακά του. Αφήστε τον να τα ξεμπερδέψει μόνος του. Σεις το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να φαίνεται καλή, περιποιητική και φρόνιμη στους γονείς του όταν τους συναντάτε. "Ισως μ' αυτό τον τρόπο τους λυγίσει το χαμόγελο σας.

Γ. Ε. Χ. "Εξάλληλιν από τον πόνο, Καρπενήσι: Το πάθημά σας αυτό θα σας χρησιμεύσει για μάθημα. Γιατί αυτός ο άνθρωπος όσο καλές διαθέσεις κι' αν έχει για σας, όταν συλλογίζεται πως μπορείτε να του κάνετε τη ζωή μαύρη, προτιμά να υποφέρει λίγο τώρα αλλά να βγει λυτρωμένος από μια μέλλουσα καταστροφή. Προσπαθήστε να συνδεθείτε.

Εάν βρω κατ'αγορά μ'αλλήν Τ. Α.: Είστε άτακτοι, μια κοπέλα να δίνει σημασία στις ερωτικές εξομολογήσεις των νέων και να δέχεται τα ραντεβού τους; Όχι, βέβαια. Γιατί, λοιπόν, την κακίζετε για τη φρόνιμη και λογική στάση της; "Εξ άλλου είναι ελεύθερη να δώσει ό,που θέλει εκείνη την καρδιά της και να μη δεχθεί διά της βίας μια ερωτική προσφορά.

Δύο πονεμένες μαθητρίδες Α.: Γι' αυτόν ήταν μια άπλη περιπέτεια. Μην σας εκπιάσει, λοιπόν, η ανώνυμη και κυττάτε να μην αρρωστήσετε και προσπαθούν να διαβάσετε με μείνιες πίσω στα μαθηματικά σας. Β: Δεν πρέπει ποτέ να θεωρήσετε ως σοβαρή την πρότασή του, όσο και να την πιστεύει κι' αυτός ο ίδιος.

Ανάμεσα σε δύο φωτιές. Μπρος βουνό και πίσω ρέμα. "Ο Ένας σας κοροϊδεύει και ο άλλος υπο-

ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΣΑΝΤΕΣ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΟΣΟ ΠΛΟΥΝ ΤΟΙΣ ΜΕΤΗΤΟΙΣ
Σ. ΜΑΤΑΡΑΣ
ΧΑΒΡΙΟΥ 1 και Κολοκοτρώνη Γωνία
Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡ. ΓΡΑΦ. 7
ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Ε.Ν.Π. Παγκρατιώτισσα: Να πλένετε με μόλις χλιαρό νερό πρωί, βρουν και κατόπιν μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην καθαρή λοσιόν να περνάτε ελαφρώς ολό σας το πρόσωπο: Ailcoi camphre 8 gr. Teint. de benjoin 4 gr. Eau de cologne 15 gr. Eau distillée 300 gr. Δις της εβδομάδας επίσης το βράδυ πρό του ύπνου και μετά την χρίσιν της ως άνω λοσιόν, να κάνετε ένα ατμόλουτρο του προσώπου με λίγο δενδρολίβανο. Να μη χρησιμοποιείτε σαπούνι και να μη ζουλάτε τα μαυράκια του προσώπου σας.

Κ. Ν. Ε. Λ. Θ.: Φιλάτε μου ή θεραπεία της παθήσεώς σας δυστυχώς δεν γίνεται δι' έπιστολογραφίας. Χρειάζεται προσωπική εξέταση για τον καθορισμό τόσο της τοπικής όσο και της γενικής θεραπείας, ή ό,ποια είναι ανάλογος με την γενική κατάσταση του οργανισμού. Καί οι νυκτερινές σας ένοχλήσεις!! παίζουν μεγάλο ρόλο στην κατάσταση της δερματικής σας παθήσεως.

Από δόμον Λευκόν Αιγύπτου: "Η λευκοδερμία, καθώς θα έχετε πλείστακις διαβάσει στην παρούσαν στήλη, είναι πάθησις για την θεραπεία της οποίας δεν υπάρχει ώριμος και ριζικών μέχρι της ώρας φάρμακον. Έκ πείρας γνωρίζω ότι διάφορα υπάρχουν αιτιολογία της εμφάνισής της. Αναφαινοί ιδίως εις νευρικά άτομα και μάλιστα κατόπιν ισχυρού φόβου ή μεγάλης συγκινήσεως, εις λυμφατικά σώματα άτομα ως και κατόπιν έπικτήτου ή κληρονομικής συφ. Ως σούτως μεγάλον ρόλον παίζουν στην εκδήλωσιν της αις έσω εκκρίσεις (υπερβυρεοειδισμός, ανεπάρκεια ωδοκίων κτλ.). Συνεπώς ή παρηγορητική θεραπεία για τον περιορισμό της εκκρίσεώς της, πρέπει να είναι ανάλογος της προκαλούσης την λευκοδερμίας αιτίας. Στην περίπτωσιν σας και έφ' όσον είναι τόσο εκτεταμένη, μια μικτή θεραπεία δια ενέσεων καλτοιοδερμικών ενδοφλεβίως, δι' ήπιας έγχυσις και πολυδιταμινών, φρονά ότι είναι ή μάλλον ένδεδειμένη. Η ήλιοθεραπεία απαγορεύεται απόλυτα, γιατί τώνονει τας δερματικές εκδηλώσεις και ως έκ τούτου ή πάθησις παρουσιάζει εικόνα αντίστροφικην. Σας ευχαριστώ για τα τόσο καλά σας λόγια και την έμπιστοσύνην σας. Είμαι πάντοτε στην διάθεσίν σας.

Σ. Κ. Λ. Ρ. Α. Γ. Ε. Ν. Ε. Α. Χαλκίς: "Αποτρίχυναι ήλεκτρική δεν γίνεται στους άνδρες λόγω της κονιότητος των τριχών και της φυσικής αντοχής των. Να προετοιμάσετε κατάλληλα τα γένεια για το ξυρίσμα σας, δηλαδή να χρησιμοποιήτε τα ειδικά προς τούτο κυλινδρική σαπούνια, τα οποία περιέχουν λίπη για να μαλακώνουν οι τρίχες και για να μην ερεθίζεται ή επιδερμίδα του προσώπου. Ως σούτως για το ξυρίσμα να χρησιμοποιήσετε πολύ ζεστό νερό, χειμώνα κολοκάρη, και να κάνετε πολύ ώρα το σαπούνισμα ούτως ώστε να μαλακώνουν καλά τα γένεια, και να διπτότε κότρη. Κατόπιν, αφού πλένετε καλά το πρόσωπό σας, να το περνάτε μ' ένα βαμβάκι και την έξω αντιβιολογική λοσιόν: Eau de fleurs d'orange 100 gr. Glycérine 20 gr. Teinture de Benjoin 3 gr. Borax 0,60 cent. Τέλος, οινόπνευμα, κολώνια και σαπούνια να μη χρησιμοποιήτε στο πρόσωπον, πλην ολίγης ποδύρας μετά την λοσιόν του ξυρίσματος.

Μ. Ι. Α. Ν. μετέρα: "Εφ' όσον ή μικροβιολογική εξέταση απέδειξε τριχόφυτον, ή μόνη επιδεχόμενη θεραπεία είναι ή αποψίλωσις του τριχωτού της κεφαλής μ' ακτίνων Χ. Ούτε ενέσεις, ούτε αλοιφές έπιτυγχανούν τόσοσιν ταχέως και ριζικόν ίσασιν. Μέσα σε τρεις έως τέσσαρες μέρες, οι τρίχες θα ξαναβγούν. Δεν πρόκειται καθόλου να υποφέρει στην αποψίλωσιν το παιδάκι. Απλούστατα λίγο φως ακτίνων για λίγα λεπτά της ώρας θα επιφέρουν το αποτέλεσμα μέσα σε δύο ή τρεις συνεδρίες. Να μην παραμελήσετε την θεραπεία, γιατί όπωσδήποτε μετά καιρόν θ' άναγκασθήτε να την κάνετε και υπό χειροτέρας ίσως συνθήκας.

Ν. Δ. Κ. Μ. Β. Α. Σ. Ν. Α. Σ. Τ. Κ. Ο. Ψ.: "Όπως μου γράφετε συμ-

περαίνω ότι πρόκειται περί χρονίας ωτίτιδος. Την εκκρίσιν, που κατά καιρούς παρουσιάζει το αυτί σας, δεν πρέπει να την παραμελήσετε, γιατί και έκζεμα του ακουστικού πόρου δυνατόν μετά καιρόν να σας παρουσιάσει αλλά και μία μόνιμον βαρυκοίαν. Γι' αυτό μην περιμένετε τα θαύματα... αλλά να αποταθώτε στον ειδικό ώτορινολαρυγγολόγο γιατρό σας, όστις και θα επιληφθή της θεραπείας.

Παραπονεμένοι: "Όλα μου τα γράφετε, έκτός του σπουδαιότερου, δηλ. της ηλικίας σας. Στα γραφόμενά σας, διαδέλω μια ψυχική κατάσταση δι' ανύπαρκτον πάθησιν. "Όλα σας είναι φυσιολογικά, αλλά υπάρχει κάποια άτονία, ή ό,ποια όφειλεται ίσως και σε υπερβολική και άνευ μέτρου χρίσιν!! Να κάνετε δέκα ένενεις τεσνετονη ήμεραν παρ' ήμεραν ένδομικώς, και κάθε βράδυ μία καλή έντριβη της όφουικής χώρας μ' ολίγη κολώνια. Αποφεύγετε την κατάχρησιν τών οινόπνευματώδων, τών όπρια αντίκαθίστατε διά τών ήρώων καρπών (φουντούκια, καρύδια). Τις ένενεις αυτές μορπίτε να επαναλάβετε μετά δίμηνον.

Π. Α. Π. Δ.: "Ενταύθα: Το έλάττωμά σας όφειλεται σε διαταραχή της έσω εκκρίσεως. Χρειάζεται καθορισμός του μεταβολισμού σας. Τοιούτον μηχανήμα υπάρχει και στον Ευαγγελισμόν και στον Έρ. Σταυρόν. Μετά την λήψιν του αποτελέσματος απευθυνθείτε στο νευρολογικόν τμήμα τών ίδιων Νοσοκομείων. "Ανευ του αποτελέσματος του μεταβολισμού σας είναι επικίνδυνος ή χορήγησις τών ειδικών φαρμάκων.

Α. Π. Ε. Λ. Π. Δ.: "Απ' όσον είπατε, έκτός του καφέ τσάι και κατόπιν άμα κρύωση το σουρύνετε, προσθέτοντας στο τσάι λίγον διόξιον κουταλιές της σούπας καλό ρούμι. Με το ύγρο αυτό να βρέχετε καθημερινώς τα μαλλιά σας, ώσούτως δε μετά κάθε λούσιμο να τα ξεβάζετε πρώτα με χλιαρό νερό και κατόπιν το τελευταίον γέρι με το παραπάνω μίγμα. Να λούζεσθε μ' καθαρόσάπουνον άνα όκταήμερον.

Τ. Σ. Κ. Ε. Ν. Ε. Α. Χαλκίς: "Πρόκειται περί άκροχρόνιου κοινώς (μυρμηκίαν). Η ριζική και ταχεία θεραπεία τών έπιτυγχανεται μόνον δι' άφαίρεσιν των δια της μεθόδου της ήλεκτροπηξίας. Είναι πάθησις λίαν μεταδοτική και πληθαίνει εύκολα, ώστε μην ανεδάλλετε την άφαίρεσιν των.

Σ. Π. Δ. 365: Δεν όφειλεται ή κατάσταση αυτή σ' άνικανότητα, αλλά σ' έθισμό προς την παλαιάν κακή συνήθειαν σας. Μόνον ή βέλτισ και ή αυτοκυριαρχία, θα επιδράση διά την άπαλλαγήν σας από της πράγματι επικινδύνου για την ύγιειν σας και το νευρικόν σας σύστημα, κακής συνήθειας. Πρέπει να επιδιώχθητε απόλυτα στον εαυτόν σας, άλλως τα φάρμακα εις ούδιν θα συντελέσουν. Να κάνετε ήμεραν παρ' ήμεραν από μία ένσιν Calbrom ή Calcbromine τών 10 cc ένδοφλεβίως. Μετά μία σειράν έκ δέκα τοιούτων ένέσεων, θ' άρχισετε να παίρνετε κάθε βράδυ πρό του ύπνου ένα κουτάλι της σούπας από το έξω φάρμακον: Bromure de strontium 10 gr. Extralt Thébale 0,05 cent. Teinture de julsulfame 1 gr. Sirop d'ec. d'orange amères 90 gr. Μετά τμήμον ξαναγράψτε μου άποτελέσματα.

Α. Τ. Χ. Ο. Ν. Ε. Α. 444, Πειραιά: "Αφήστε τις άουκτονίες και να υποβλήθητε σε θεραπεία. Πολλοί είναι εκείνοι που αισθάνονται, ότι και σεις, ώστε μην άπελπίσετε μέσα στα νεύρα σας. Ν' άρχισετε να παίρνετε από ένα χάτι το πρωί, ένα το μεσημέρι και ένα το βράδυ από τα Comprimés d'Extralt oculistique Chouy 0,25 cent. Να πάρετε έτι 15 ήμερας. Κατόπιν ήμεραν παρ' ήμεραν να κάνετε μία σειρά από 10 ένέσεις Τεστονιτο ένδομικώς. Μετά παύσιν μηνός να επαναλάβετε την ίδιαν θεραπείαν δηλ. τα χάτια και τας ένέσεις. "Απας της έβδομάδας ή συνάντησις με το άρμόδιον προς την ήλικίαν σας άόρρο!

ΓΕΛΩΡΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ
Γιατρός - Δερματολόγος

Ο κεραυνός, όπως και πολλά άλλα πράγματα, άπόκτησε, πριν από λίγο καιρό, το μουσείο του. "Όπως καταλαβαίνετε, πρόκειται για μία συλλογή αντικειμένων, που έπληγησαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο από κεραυνούς και που δείχνουν καθαρά τις ιδιοτροπίες και τα καπρίτσια αυτού του ουρανού φαινομένου.

Το μουσείο του κεραυνού βρίσκεται στη Βιέννη και διευθύνεται από τον καθηγητή Στέφαν Ζέλλινκε και το μηχανικό Φράντς Μάρεχ. Οι δύο Αυστριακοί έπιστήμονες, έκτός από ένα μεγάλο άριθμό αντικειμένων, έχουν συγκεντρώσει έπίσης ένα πλούσιο περιγραφικό και φωτογραφικό άρχειο, που περιλαμβάνει κάθε τι που έχει δημοσιευθεί σ' έφημερίδες, περιοδικά ή βιβλία σχετικά με τη δράση του κεραυνού.

Το "μουσείο του κεραυνού" της Βιέννης άποδείχτηκε και πρακτικά χρήσιμο, στην περίπτωση ένός μυστηριώδους έγκλήματος που άπασχόλησε τελευταία την άστυνομία της αυστριακής πρωτεύουσας.

"Επρόκειτο για μία νέα που βρέθηκε νεκρή και με κουρελιασμένα τα ρούχα σε μία έξοχική τοποθεσία. Οι γιατροί που την εξέτασαν έσπαζαν το κεφάλι τους για να βρουν με ποιο τρόπο είχε έπέλθει ο θάνατός της. Το σώμα της δεν παρουσίαζε την παραμικρή άμυχη, ενώ από τ' άλλο μέρος, ή νεαρή ήλικία της και γενικότερα ή διάπλασίς της άπέκλειαν την ύποθεσι του αιφνιδίου θανάτου από συγκοπή της καρδιάς ή άλλη παρόμοια αίτια.

Το μυστήριο διαλευκάνθηκε χάρις στην έδιαίτερη μορφή που παρουσίαζε μία καρφίτσα, που ή νέα είχε στο κοράσιό της. "Η αίχμη αυτής της καρφίτσας ήταν πλακουτσώτα και δημιουργούσε την άπορία πως ή νέα μπόρεσε να την χρησιμοποιήση για να τρυπήση το ύφασμα του φορέματός της. Οι έπιστήμονες του "μουσείου του κεραυνού" εξέ-

τασαν τότε αυτή την καρφίτσα και διεπίστωσαν ότι ή πλάτυνσις της στο κάτω μέρος όφειλόταν στο γεγονός ότι είχε πληγεί από κεραυνό, που είχε διαλύσει το μέταλλο και του είχε δώσει αυτό το περίεργο σχήμα. "Απ' αυτή την καρφίτσα, ο κεραυνός εισέγραψε στο σώμα της νέας και προκάλεσε τον άκαριαίο θάνατό της. "Η κατάστασις τών φορεμάτων της νέας συνηγορούσε έπίσης υπέρ αυτής της άπόψεως. Τα ρούχα της ήταν κομματομαμένα, σαν κάποιος να τά είχε τραθήξει με δύναμη, αλλά δεν ήταν πουθενά καμένα, πράγμα που άποτελεί μία από τις ιδιοτροπίες του κεραυνού. Σε ώρισμένες περιπτώσεις, δηλαδή, δεν καίει τα ύφασματα, τα δέρματα, κτλ., αλλά τά κομματιάει και τά ξεφτιίζει.

Σύμφωνα με τις στατιστικές του καθηγητού Ζέλλινκε, κάθε χρόνο πεθαίνουν από κεραυνό 2 - 10 άτομα έπι 1 έκατομμυρίου ανθρώπων. "Από την εξέταση τών καθ' έκαστα περιπτώσεων, ο Αυστριακός έπιστήμων κατέληξε στα ακόλουθα συμπεράσματα:

1) Σε περίπτωσι θεέλλης, άναζητήστε άμέσως καταφύγιο κάτω από μία στέγη. Είναι επικίνδυνον να μένετε σε άκάλυπτον μέρος, γιατί έτσι παρέχετε ένα στόχο στον κεραυνό.

2) Μην τρέχετε με ποδήλατο ή άλλογο. Καί στην περίπτωση αυτή παρέχετε ένα θαυμάσιον στόχο στον κεραυνό. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, τον προκαλείτε να τρέξη να σας συναντήση. Το αυτοκίνητο, όταν μάλιστα είναι σκεπασμένο με λαμυρίνα από χάλυβα, όπως συμβαίνει συνήθως, δεν είναι λιγώτερο επικίνδυνον.

3) Μην καταφεύγετε ποτέ κάτω από μεμονωμένα δέντρα.

4) "Αν πέση, ξαφνικά, κεραυνός σε μικρή άπόσταση άπό το μέρος όπου βρισκόσαστε, το καλύτερο που έχετε να κάμετε είναι να ξαπλώθητε κατά γής μπρούμυτα.

5) "Όταν βρισκόσαστε στην έξοχη, μην χρησιμοποιήτε το τηλεφώνον την ώρα της θεέλλης.

6) Το άλεξικέραυνο παρέχει μία σχετική προστασία μόνο σε άκτίνα διπλάσια άπό το ύψος όπου βρίσκεται.

7) Μην στεκόσαστε στα παράθυρα του σπιτιού σας ή στο ύπαιθρον, κρατώντας με-

τάλλινα αντικείμενα στα χέρια σας (ψαλλίδια, κτλ.).

8) Μέσα στο σπίτι πρέπει να στεκόσαστε μακριά από το τζάκι, γιατί ο κεραυνός διαλέγει πολλές φορές το φούγάρο, που προεξέχει από τη στέγη, για στόχο. Δεν είναι φρόνιμον, εξ άλλου, να γυρίζετε τους ήλεκτρικούς διακόπτες, γιατί ο ήλεκτρισμός του κεραυνού διοχετεύεται κατά προτίμησιν μέσα άπ' την έγκατάστασι ήλεκτροφωτισμού του σπιτιού, έφθασον τα σύρματα είναι υπό ήλεκτροπληγών.

9) Προκειμένου να προφυλαχθήτε από τη βροχή, σε περίπτωση θεέλλης, δεν είναι φρόνιμον να περπατάτε σύρριζα στα πολύ ψηλά οικοδομήματα. (Μέσα σ' αυτά ο κίνδυνος είναι όσεδόν άνωταρκτος, αλλά τίποτε δεν έμποδίζει τον κεραυνό να «λυστρήση» κατά μήκος της έξωτερικής επιφανείας των και να σας χτυπήση, αν σας βρή σχεδόν κολλημένο στον τοίχο τους).

ΟΟΟ

Τομάτες από κομμένα άνθη τοματιάς

"Εχομε γράψει και άλλοτε για την «αυτοποικινή», που είναι ή καλλιέργεια φυτών μέσα σε κατάλληλες χημικές διαλύσεις και όχι μέσα στο χώμα. "Ως σήμερα, οι έπιστήμονες είχαν κατορθώσει να καλλιεργήσουν μ' αυτό τον τρόπο ολόκληρα φυτά. "Αλλά, τελευταία, ένας Γάλλος βοτανολόγος ο δόκτωρ Ζαν Νίτε, έκαμε μία σημαντική πρόοδο σ' αυτό το κεφάλαιο: Κατώρθωσε να παραγάγη τομάτες από άνθη τοματιάς και μόνον, χωρίς το υπόλοιπον φυτό. Το άνθος κόβεται από το φυτό, υπό συνθήκες άπόλυτης άσπυας και τοποθετείται μέσα σ' ένα ειδικό υγρό, όπου, σε διάστημα όκτω ήμερών μετασχηματίζεται σ' ένα μικροσκοπικό κάσπο, που αναπτύσσεται κατόπιν και άνομιάζει κανονικά, σαν να βρισκόταν πάνω στο αυτό.

Ο Διεθνής ΣΗΡΙΒΟΥΣ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΑΙΚΤΕΣ στο ποδόσφαιρο

Ένα επίκαιρο θέμα

Τό πο σ τ ά ν ε ι α-
τα. Με το γενικό αυτό σύν-
θημα υποδέχτηκαν οι ιθύν-
οντες το Έλληνικό Ποδό-
σφαιρο την πρόταση μας για
τόν καταρτισμό μιας ημιμό-
νιμης ομάδας από νέους
παίκτες. Η ομάδα αυτή των
νέων, όταν κατάλληλα προ-
πονηθεί, θα χρησιμοποιηθεί
αργότερα και θα συμπληρώ-
νι τα κενά της εθνικής πο-
δοσφαιρικής ομάδας ή και
θα χρησιμοποιείται για β'
έθνικη ομάς.

Οι κ.κ. Αθανάσιος Μέρ-
μηγκας, πρόεδρος της Πο-
δοσφαιρικής Ομοσπονδίας,
Απόστολ. Νικολαΐδης, προέ-
δρος του Σ.Ε.Γ.Α.Σ., και
επικεφαλής της εθνικής ποδο-
σφαιρικής ομάδας, Λου-
κάς Πανουριώτης και Κώστας
Κωνσταντάρης, αντιπροέ-
δροι της Ε.Π.Ο., Παύλος
Ραγκάβης, Γεν. Γραμ. της
Ε.Π.Ο., Γεώργιος Ανδρια-
νόπουλος και Ν. Βασιλείου,
σύμβουλοι της Ε.Π.Ο., Αν-
δρέας Βγενόπουλος και
Ανδρ. Σπανός πρόεδροι της
Ε.Π.Σ.Α., Έλενθέριος Παξι-
μάδας, αντιπρόεδρος της
Ε.Π.Σ.Α., οι προπονητές
κ.κ. Κώστας Νεγροπόντης,
Μπίμπι και Στράνελ, ο κ.
Λάζαρος Οικονόμου πρόε-
δρος της Ε.Π.Σ.Π., ο κ. Μι-
χαήλ Παπαζούγλου, Γενικ.
Γραμ. του Π.Α.Ο., ο κ. κ.
Κοσμοπούλου, Πετρίδης,
Αγγέλου και Καλατζό-
γλου της Ένώσεως Μακεδο-
νίας, οι κ.κ. Νάκος, Παντα-
ζής και Κετσόγλου της Έ-
νώσεως Εύβοιας - Βιωτίας,
ο κ. Ψαλτήρας της Ένώ-

Γεγονός αναμφισβήτητο
είναι πως τα μικρά σωμα-
τεία κάνουν και αυτά συ-
στηματική για νέους παί-
κτες δουλειά αξία έπαινον.
Παράδειγμα η «Δάφνη», που
ενώ αγωνίστηκε να καταλά-
βη θέσι στις ομάδες πρώ-
της κατηγορίας Αθηνών, έ-
πέτυχε να συγκινήσει τόσο
τους φίλους του ποδοσφαί-
ρου με τις τελευταίες νίκες
της, ώστε από «φτωχός συγ-
γενής» της ποδοσφαιρικής
οικογενείας να γίνει ένα άνο-
μα πολύ δημοφιλές και μα-
κρια απ' τη συνοικία του
Μεταξουργείου, που έχει ο-
πωσδήποτε άφοσιμένους
και φανατικούς οπαδούς.

Τα ποδοσφαιρικά κέντρα
των επαρχιών εξελίχθηκαν
έπίσης σε «φωτάρια» νέου
και δυναμικού έμφυλου υλι-
κού. Η Θεσσαλονίκη, λ. χ.
τροφοδοτεί τελευταία τις
Αθήνες και την εθνική ομά-
δα με αστέρια πρώτου με-
γέθους και το παράδειγμα
της, ως προς την εθνική ο-
μάδα, θ' ακολουθήσουν σε
λίγο η Πάτρα, ο Βόλος, η
Λάρισα, η Ξάνθη, η Κα-
βάλλα, η Δράμα, η Χαλκι-
δα, η Καλαμάτα, η Μυτιλή-
νη, η Κρήτη, τ' Αργίριο, κλπ.

Μια ματιά στους Ρίζον,
Μουρατίδην, Αρδανίτην, Πα-
ραγιούν, Παπαθεοδώρου,
Πουλών, Χατζηνικολάου, Έμ-
μανουηλίδην, Θεοχάρην,
Μπέμπην, Νεμπίδην, Ίωαν-
νών, Μανταλόζην και πολ-
λούς άλλους πείθει πως το
έλληνο ποδόσφαιρο θα
μπορέσει ν' αναγεννηθεί.
Χρειάζεται μόνον προσπά-
θεια, εργασία.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

Χρειάζεται ενθουσιασμός,
νέο πλάνο εργασίας, τεχνι-
κή έπιτροπή στην Ε.Π.Ο.
που να παρακολουθεί και να
συντονίζει τη δουλειά, προ-
πονητές ειδικομένους στα
νέα συστήματα και άφοσι-
μένους στο έργο του και πρό-
στιθέμενοι ανά τέσσερες.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σκαυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΣΕΓΚΟΝΤΟ — ΚΟΡΝΙΖΑ. 2) ΠΟΤΑΜΙ. 3) ΑΓΡΑΦΟΣ — ΛΕΙ-Ι. 4) ΚΟΛΑΦΟΣ — ΤΟΠΙΚΑ. 5) ΛΟ-ΤΙ — ΑΠΙΔΙ. 6) ΠΑΓΙΟΝ. 7) ΗΝΙΑ — ΑΙΜΑ. 8) ΑΥΛΙΚΟΣ — ΜΑΓΙΚΑ. 9) ΡΙΟΝ — ΡΟΥΤΙΝΑ. 10) ΘΕΡΜΙΑ. 11) ΝΟΣΤΙΜΗ — ΖΩΗΡΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΣΕΒΡΟ — ΚΟΛΟΦΩΝ — ΑΥ-ΡΙΑΝΟΣ. 2) ΑΛΑΤΙ — ΗΛΙΟΝ. 3) ΤΟΠΟΓΡΑΦΟΣ — ΠΑΝΙΚΟΣ — ΘΕΡ-ΜΗ. 4) ΤΑΦΟΣ — ΑΓΙΑ — ΡΟΥΜΙ. 5) ΚΟΡΜΙ — ΤΟΠΙΟΝ — ΜΑΤΙΑΣΩ. 6) ΛΕΠΙΔΙ — ΑΙΓΙΝΑ. 7) ΖΑΜΑ-Ι-ΚΑ — ΑΜΑΚΑ — ΦΑΡΟΣ.

Συλλαβόγριφος 'Ια ('Η, 'Ο)

Μαγικές προεξέσεις

Αναρχμυκτισμός ΤΑΓΟΣ — ΓΑΤΟΣ

Λεξιγριφος ΗΡΑ + ΚΛΕΙΣ = ΗΡΑΚΛΗΣ

Ορειόμορφ φωνηεντέλιπα

- 1) ΚΡΟΝΟΣ. 2) ΚΡΙΝΟΣ. 3) ΚΡΑΝΟΣ. 4) ΚΟΡΝΙΣ. 5) ΚΡΑ-ΝΑΟΣ. 6) ΚΕΡΕΝΙΟΣ.

Η λύσις του 252ου σκαυρόλεξου ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΒΕΝΕΤΙΑ — ΑΛΕΚΤΩΡ. 2) ΛΑΠΩΝ — ΣΠΑΝΗ — ΙΩΝΙΑ. 3) ΑΣ — ΕΙ — ΜΟΝΑΣ — ΩΝ — ΠΙ. 4) ΒΙΑ — ΑΦΗ — ΤΗΝ — ΠΑΝ. 5) ΕΣ — ΑΝΝΙΒΑΣ — ΙΕ. 6) ΒΟΣΚΗ — ΙΚΜΑΣ — 7) ΑΝΟΣΙΑ — ΑΙΣ — ΑΟΡΑΤΑ. 8) ΝΟΝ — ΠΛΑΚΑ — ΜΙΣ. 9) ΜΑΞΙΜΟΣ — ΕΡΕΤΕΙΑ. 10) ΤΑΣ — ΑΟΡΤΗ — ΑΡΑ. 11) ΑΙΟΛΟΣ — ΣΩΛ — ΛΟΥΚΑΣ. 12) ΣΗΣΙΣ — ΔΕΙΛΙΑ. 13) ΤΑ — ΑΚΕΑΝΟΙ — ΔΗ. 14) ΑΔΩ — ΜΝΑ — ΚΑΙ — ΣΟΜ. 15) ΡΕ — ΦΙ — ΠΗ-ΝΑ — ΜΑ — ΣΙ. 16) ΑΤΜΟΣ — ΤΟ-ΣΟΝ — ΑΡΤΙΑ. 17) ΑΜΝΗΜΩΝ — ΝΑ-Ι-ΣΚΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΛΑΒΕΡΑΝ — ΤΑΡΤΑΡΑ. 2) ΒΑΣΙΣ — ΝΟΜΑΙ — ΑΔΕΤΑ. 3) ΕΠ — ΒΟΝΑ-ΣΟΣ — ΜΜ. 4) ΝΩΕ — ΙΟΣ — ΑΗΡ — ΦΟΝ. 5) ΕΝΙΑ — ΣΙΚΙΝΟΣ — ΜΙΣΗ. 6) ΦΑΚΑ — ΣΙΩΝ. 7) ΙΣΜΗΝΗ — ΠΟΛ — ΣΚΑΠΤΩ. 8) ΑΠΟ — ΑΣΟΣ — ΤΟΝ. 9) ΑΝΑΙΜΙΑ — ΡΩΣΑΝΗΣ. 10) ΑΝΑ — ΣΚΕΤΑ. ΝΟΝ. 11) ΛΗΣΤΑΙ — ΑΦΗ — ΔΟΚΑΝΑ. 12) ΗΣΚΑ — ΑΕΙΑ. 13) ΚΙΩΝ — ΜΟΥΤΣΟΙ — ΙΜΑΣ. 14) ΤΩΝ — ΓΑΡ — ΥΛΗ — ΑΡΚ. 15) ΩΝ — ΣΑΜΙΑΚΑ — ΤΟ. 16) ΡΙΠΑΙ — ΤΙΑΡΑ — ΔΟΣΙΣ. 17) ΑΙΝΕΙΑΣ — ΑΣΧΗΜΙΑ.

Πόσο το επιθυμείτε!...

— Τί άπαίσιτοι που είναι αυτοί οι άν-
τρες! Λέει μια νεαρά δεσποινίς σ' ένα
φίλικό της κύκλο. Έννοούν διαρκώς να
σου κάνουν κόρτε, να σε πειράζουν...

— Αυτό δεν είναι τίποτε! της άπαν-
τάει τότε άναστενάζοντας μια υπερώρι-
μη γεροντοκόρη. Το χειρότερο θάναί...
όταν θα πάσουν πιά να σου κάνουν κόρ-
τε και να σε πειράζουν!

ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ως... πυρπολητής

Πυρκαγιές και δυστυχήματα από μια άπροσεξία

Μια κοπέλλα 21 έτών έπρό-
κειτο να παντρευτεί. Όλα ήταν
έτοιμα. Η μελλοντική ήταν ευ-
τυχισμένη — κι οι γονείς της
τό ίδιο.

Όταν ετοιμάστηκε το νυφί-
κό φόρεμα, άσπρο, πλατύτατο
κι' άραχνούφαντο, η κοπέλλα τό
φόρεσε μ' ένθουσιασμό, για να
τό δοκιμάσει μπροστά στον κα-
θρέφτη της. Ο πατέρας της την
κύτταζε, χαμογελώντας τρυφε-
ρά. Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε
το κουδούνι της πόρτας. Ο πα-
τέρας άφισε το τσιγάρο του σ'
ένα τασάκι και βγήκε απ' τό
δωμάτιο.

Μόλις είχε άνοίξει την έξω-
πορτα, άκουσε ουρλιάσματα
φρίκης απ' την κάμερα της κό-
ρης του. Έτρεξε άμέσως...
και βρήκε την κοπέλλα να φλέ-
γεται, σαν ζωντανή λαμπάδα!

Κανείς δεν έμαθε τί ακριβώς
είχε συμβεί. Ίσως, καθώς στρι-
φογύριζε ή νέα, είχε παρασύρει
τό άναμμένο τσιγάρο απ' τό
τασάκι μέσα στις διπλές του
φορεμάτσες της. Η Ίσως είχε
πέσει τό τσιγάρο στο πάτωμα,
όπου σερνόταν ή άκρη του φο-
ρέματος... Πάντως, τό λεπτό
ύφασμα πήρε φωτιά κι' ή άμοι-
ρη κοπέλλα κάηκε ζωντανή.
Έτσι, αντί για τό γάμο της,
έγινε ή κηδεία της. Την είχε
σκοτώσει ένα τσιγάρο!

Πολύ σοβαρότερες απ' τις

βλάβες που προκαλεί Ίσως τό
κάπνισμα στους πνεύμονες ή
στην καρδιά, είναι οι πυρκαγιές
που άναβει ή άμέλεια των κα-
πνιστών. Μέσα σ' ένα χρόνο,
83 άτομα βρήκαν τραγικό θά-
νατο σε 3 πυρκαγιές μεγάλων
άμερικανικών ξενοδοχείων, που
ώφειλόντο κατά πάσαν πιθανό-
τητα σ' ένα άπρόσεκτα πεταμέ-
νο τσιγάρο.

Όλα κι' ή άξέχαστη κατα-
στροφή που χτύπησε την πόλι
του Τέξας στις 16 Απριλίου
1947, και προκάλεσε τό θάνα-
το 512 ατόμων και ζημιές
32.850.000 δολλαρίων, δεν θα
συνέβαινε — κατά τη γνώμη
των ειδικών — άν έφαρμόζον-
ταν άυστηρά οι άπαγορευτικές
διατάξεις του καπνίσματος στο
πλοίο όπου σημειώθηκε ή πρώ-
τη έκρηξη.

Οι στατιστικές άνεβάζουν
σε 832.000 τις πυρκαγιές που
συμβαίνουν κάθε χρόνο στις Η-
νωμ. Πολιτείες. Τό 30% λοιπόν
απ' αυτές, δηλαδή οι 249.000,
προκαλούνται από τσιγάρα και
σπίρτα! Σύμφωνα δέ με μίαν
άλλη στατιστική, οι άπρόσε-
κτοι καπνιστές προκάλεσαν, μέ-
σα στα τελευταία 10 χρόνια,
ύλικές ζημιές 400.000.000
δολλαρίων!

Τελευταίως άκόμη, σε κάποιο
έργοστάσιο, ένας εργάτης, μα-
νιόβης καπνιστής, είχε ανάψει
κρυφά ένα τσιγάρο. Τη στιγμή
έκείνη, πλησίασε ένας έπιστά-
της. Ο εργάτης πέταξε άμέ-
σως τό τσιγάρο σε μία γωνία
— γιατί τό κάπνισμα ήταν ά-
παγορευμένο. Στο μέρος όμως
έκείνο, έτυχε να βρίσκονται με-
ρικά κορβελία...

Σαραναπέντε λεπτά άργό-
τερα, τό πενταόροφο κτίριο εί-
χε τυλιχτεί από φλόγες. Πολλοί
εργάτες έπαθαν έγκαυμάτα, που
τους παραμόρφωσαν για όλη
τους τη ζωή. Άλλοι 28, λιγό-
τερο τυχεροί, πήδησαν απ' τό
ψηλά παράθυρα για να σω-
θούν, και τσακίστηκαν στην αυ-
λή του εργοστασίου.

Νά τώρα και μερικά παρά-
ξενα άτυχήματα, που ώφειλόντο
σε τσιγάρα:

Κάποιος Τζέιμς Ντράγκερ
είχε άφίσει τό τσιγάρο του σ'
ένα τασάκι και κάπνιζε την έ-
φημερίδα του. Στο ίδιο όμοιο
τασάκι έτυχε να βρίσκεται και
μία σφαίρα. Τό τσιγάρο την έ-
καψε να σκάσει, κι' ο Ντράγκερ
πληγώθηκε στο μπράτσο. Πάλι
καλά που δεν τον χτύπησε ή
σφαίρα στην καρδιά!...

Ένας σπουργίτης, στο Νιού
Τζέρσεϋ, είχε κουβαλήσει ένα
άναμμένο τσιγάρο μέσα στη
φωλιά του, κάτω απ' τη στέγη
ένός σπιτιού. Και θα καίγόνταν
έτσι ολόκληρο τό κτίριο, άν κά-
ποιος περαστικός δεν έδραπε
τόν καπνό που έβγαίνει απ' τη
στέγη, και δεν είδοποιούσε τους
είκοιους.

Τά ίδια έκαμε κι' ένα περι-
στέρι, στην Ουάσινγκτον.
Ένας σωφεί έπαψε μία
στιγμή να κυττάζει τό δρόμο,
για ν' άναψή τό τσιγάρο του.
Αυτό έφτασε, για νά πείσει τ'
αυτόκινητο σ' ένα γκρεμό και
νά σκοτωθούν ό όδηγός, ή γυ-
ναίκα του και τά τρία παιδιά
τους!

Τά δυστυχήματα και οι πυρ-
καγιές απ' τά τσιγάρα και τά
σπίρτα είναι πολλά παρ' όλες
τις συστάσεις και τις άπαγο-
ρεύσεις. Άλλά συχνά και τά
παιδιά τά ίδια παίζοντας με τά
σπίρτα ή τά τσιγάρα, προκα-
λούν πυρκαγιές.

Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένα παλιό μίσος

Είχα να δώ από χρόνια την
'Αλίσ' Ομσμπουν. Φοιτούσα-
με άλλοτε στο ίδιο παρθεναγω-
γείο κι' ήμαστε πολύ φίλες.
Έπειτα ή ζωή μας χώρισε. Έ-
γώ όμως δεν έζησα πολύ ευτυ-
χιωμένη. Είχα την άτυχία ν'
αγαπηθώ από έναν άνθρωπο
που δεν τόν αγαπούσα. Ο άν-
θρωπος αυτός αυτοκτόνησε μία
μέρα... Νομίζω πως λυπήθηκε
πολύ για τό θάνατό του. Δεν
είνε, βέβαια ευχάριστο, να ξε-
ρής πως ένας άνθρωπος πέθα-
νε για σένα.

Δεν ένοιωθα, ώστόσο, πως
ήμουν υπεύθυνη για τό θάνατό
του. Έπειτα αγάπησα κάποιον
άλλον, που μου άνταπέδω-
σε την αγάπη μου. Παντρευ-
τήκαμε. Άλλά μία μέρα, έπει-
τα από λίγο καιρό, ο άνθρω-
πός μου βρέθηκε νεκρός σ' έ-
να δρόμο του Πικαντίλλυ, μ' έ-
να μαχαίρι άνάμεσα στις δυό
ώμοπλάτες. Κάποιος τόν είχε
σκοτώσει. Άλλά ποιος; Οι έ-
ρευνες που έκαμε ή άστυνομία
δεν έφεραν κανένα αποτέλε-
σμα. Όλοι ώστόσο, ήταν βέ-
βαιοι πως είχε πέσει θύμα κά-
ποιας έρωτικής έκδικήσεως.
Κι' ή δική μου γνώμη δεν ή-
ταν διαφορετική.

Από τότε δεν ξαναπαντρεύ-
τηκα, ούτε αγάπησα κανέναν
άλλον. Τό ότι ο Ρομπέρτ, ο
άνδρας μου, είχε κάποιον άλλο
συνδεσμό, είχε γεμίσει από α-
πογοήτευσι την ψυχή μου και
μ' είχε κάμει να θεωρώ τόν έ-
ρωτα και τό γάμο σαν δυό
θλιβερά παιχνίδια, που ήταν
καλό να τ' άποφύγει κανείς ό-
σο μπορούσε. Είχα γυρίσει
λοιπόν, στο μεγάλο πατρικό
μου σπίτι, στο Κέντ και ζού-
σα εκεί με μία υπηρέτρια, που
μού ήταν άφοσιωμένη. Όσο
γιά τους γονείς μου, είχαν πε-
θάνει από καιρό και δεν είχα

ποτέ άδελφούς, ούτε άδελφές.
Για την 'Αλίσ' Ομσμπουν,
την παλιά συμμαθήτριά μου
δεν ήξερα τό παραμικρό. Έ-
κείνη την ήμέρα, είχα πάει στο
Λονδίνο και την συνάντησα τυ-
χαία στο Μάνσιον Ρόντ. Από
τά λόγια της κατάλαβα πως
δεν είχε παντρευτεί. Τό γιατί
δεν ζήτησα να τό μάθω. Η φί-
λη μου ήταν, ώστόσο, πολύ ό-
μορφη. Χωρίς άμφιβολία, ή αι-
τία που την είχε κάμει να μην
παντρευτεί θα ήταν κάποια έ-
ρωτική απογοήτευσι. Αυτό ή-
ταν εύκολο νά τό μαντέψω.
Άλλ' άπόφωνα να της τό πώ-
σω.

Η παλιά φίλιά μας, οι ά-
ναμνήσεις από τη ζωή που εί-
χαμε περάσει άλλοτε μαζί, ξα-
ναγύρισαν άμέσως στο μυαλό
μου.

—'Αλίσ, της είπα, μένω μό-
νη μου στο παλιό πατρικό
μου σπίτι. Θέλεις νάρθης να
περάσουμε μαζί μερικές μέρες...
άν, βέβαια, δεν σε κρατάει τί-
ποτε στο Λονδίνο;

—Όχι, μου άπάντησε. Δεν
με κρατάει τίποτε στο Λον-
δίνο... Άλλά δεν ήξερα πως
είχες γυρίσει στο Κέντ... Φαν-
ταζόμουν πως είχες φύγει...
Κάποιος μου είχε πη πως σε
είχε δει στη Γαλλία...

—Ναί, πήγα για μερικές
βδομάδες, έπειτα από τό άτυ-
χήμά μου, είπα. Θά έμαθες τό
άτυχήμά μου, Άλίσ;

—Ναί... αλλά καπως άργά.
Δεν ήξερα που μπορούσα να σε
βρώ... για να σου εκφράσω τη
συμπάθειά μου...

Στό τέλος, μου ύποσχεθηκε
πως θα με έπισκεπτόταν στο
σπίτι μου στο Κέντ και πως
θαμε για λίγο καιρό μαζί
μου.

Την είδα να φτάνη τό από-
γευμα της δεύτερης ήμέρας. Τη
δέχτηκα με χαρά κι' οι συζητή-
σεις μας έτρεξαν στις άναμνή-
σεις μας από τά παιδικά μας
χρόνια και τη ζωή του σχο-
λείου.

Η κουβέντα μας συνεχίστη-
κε πάνω στα ίδια θέματα και
στο τραπέζι και νομίζω ότι θα
κοντεύουν μεσάνυχτα, όταν άπο-
φασίσταμε να πάμε να κοιμη-
θούμε.

— Πιστέψετε, κύριε, πως ποτέ πιά δεν πρόκειται να σας
ένοχλήσουν οι κάλοι σας!...

Η ομάδα των επιλέκτων «Νέων» ή οποία νίκησε τους «Παλούς» (2 — 1) κατά τόν άγώνα υπέρ των
συμμοριοπλήκτων.

Ὁδηγήσα την Άλεις στο δωμάτιό μου της, είχα τοιμάσει και πού βρισκόταν πλάι στο δικό μου. Μία ένδεια πόρτα τὰ έκανε να συγκοινωνούν μεταξύ τους.

Πέρασα κατόπιν στο δωμάτιό μου κι' άφού πέταξα τὰ ρούχα μου και φόρεσα την πιτζάμα μου, κοινοστάθηκα μπροστά στον καθρέφτη μου, γιά να ελκενίσω τὰ μαλλιά μου.

Επειτα από μερικές στιγμές, είδα την Άλεις να μπαίνει στο δωμάτιό μου. Φορούσε ένα μακρύ νυχτικό και είχε έξπλεκκα τὰ μαλλιά της.

— Σου λείπει τίποτε, Άλεις; τη ρώτησα, χωρίς να σηκώσω τὰ ματία μου από τον καθρέφτη, που μου επέτρεπε να την βλέπω πολύ καθαρά, σαν να ήμουν γυρισμένη προς τὸ μέρος της.

— Όχι, μου άπάντησε.

Μά, την ίδια στιγμή, διευθύνθηκε προς τὸ μέρος της πόρτας, την κλείδωσε κι' έβαλε τὸ κλειδί μέσα στην τσέπη του νυχτικού της.

Αυτό μου φάνηκε κάπως παράξενο και γύρισα άπότομα προς τὸ μέρος της.

— Δεν καταλαβαίνω... ψιθύρισα.

Άλλ' ή φωνή μου πάγωσε στο στόμα μου. Η Άλεις κρατούσε ένα μακρύ μαχαίρι στα χέρια της κι' είχε έξαλλο ύφος. — Επὶ τέλους, είμαστε μόνες, μου είπε με βραχνή φωνή. Άν ήξερες από πόσον καιρό σε ζητάω...

Έκανα ένα βήμα προς τὰ πίσω, ενώ ή Άλεις προχωρούσε προς τὸ μέρος μου με σηκωμένο τὸ χέρι της.

— Τί κακό σου έκαμα γιά να θέλεις να με σκοτώσης, Άλεις; τη ρώτησα τρομαγμένη. — Ά! Τὸ κατάλαβες πὼς θέλω να σε σκοτώσω; μου άπάντησε. Γι' αυτό ήρθα εδώ...

— Μά γιατί;... Γιά ποιο λόγο;

— Τὸ ώρκίστηκα πάνω στον τάφο του Τζαίμς.

— Γιά ποιο Τζαίμς μιλάς, Άλεις;

— Γιά τὸν άνθρωπο πὸν τινάζε στον αέρα τὰ μυαλά του γιά σένα.

— Έννοείς τὸν Τζαίμς Κάρλτον;

Α.Ο.Ε.
Α.Ο.Ε. ΕΛΛΗΝΟΒΑΛΚΑΝΙΚΗ Ε.Π.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ
ΣΤΟΑ ΘΕΣΣ 69 & 70 ΤΗΛ 31621
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΥΠΟΛΕΓΟΜΕΝΗ ΣΤΗ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ ΟΔΟ 409Α

— Ναί.
— Άλλά τί φταίω εγώ γιά τὸ θάνατό του;... Μήπως έπρεπε να τὸν αγαπήσω, έπειδι μ' αγαπούσε;
— Δεν έπρεπε να μου τὸν πάρεις.
— Ήταν φίλος σου, Άλεις;
— Ήταν ὁ άνθρωπος πὸν έλάτρευα.

— Άλλά δεν σου τὸν ήπρα, Άλεις. Συναντηθήκαμε σ' ένα χορό κι' από τότε μ' αγαπήσε τρελλά, παράφορα...

— Κι' αυτή ή αγάπη του τὸν ώδηγησε στο θάνατο... Μάθε, λοιπόν, πὼς ώρκίστηκα πάνω στον τάφο του να μην σ' αφήσω να γνωρίσεις την ελπίδα... Τὸ πρώτο θύμα της εκδικησέως μου ήταν ὁ άντρας σου...

— Συ σκότωσες τὸν Ρόμπερτ;

— Εγώ. Και τώρα εἶνε ή σειρά σου...

Την ίδια στιγμή, πήδησε πρὸς τὸ μέρος μου... Τὸ ένστικτό μου μ' έκαμε ν' άπλώσω τὸ χέρι μου και να γυρίσω τὸ δικακότη του ηλεκτρικού, που βρισκόταν στον τοίχο. Τὸ δωμάτιο βυθίστηκε άμέσως στο σκοτάδι.

Ένα τρομερό και άγριο κυνηγητό άρχισε τότε. Η Άλεις έψαχνε παντού και πολλές φορές τὸ χέρι της πὸν κρατούσε τὸ μαχαίρι τέρασε τόσο πολὺ κοντά μου, πὸν νόμιμα πὼς είχε φτάσει ή τελευταία μου στιγμή.

Δισταζα να φωνάξω, γιάτι φοβόμουν πὼς ή φωνή μου θα έκανε την Άλεις να καταλάβη τη θέση όπου βρισκόμουν.

Η αντίπαλός μου, ενώ με γύρευε γιά να με σκοτώσει, προσπαθούσε να βρῇ τὸ διακόπτη του ηλεκτρικού γιά να βάλη τέρας σ' αυτή την άσκοπη καταδίωξι. Άν τὸ κατάφερνε, ήμουν χαμένη.

Σε μία από τις προσπάθειές της, όμως, τὸ χέρι της άναποδογύρισε την τουαλέττα μου κι' ὁ βαρύς καθρέφτης, πέφτοντας πάνω της, την έκαμε να χάσει την ισορροπία της και να πέση νόμισα.

Μ' ένα πήδημα βρέθηκα στο μέρος όπου ήταν ὁ διακόπτης και τὸν γύρισα.

Αντίκρουσα τότε ένα άνατριχιαστικό θέαμα. Ένα κομμάτι από τὸν καθρέφτη είχε χτυπήσει την Άλεις στο κεφάλι και της είχε άνοίξει μία μεγάλη πληγή πὸν άρχιζε από την κορυφή του κρανίου κι' έφτανε ως τὸν τράχηλο. Η δυστυχισμένη ήταν πλημμυρισμένη στα αίματα κι' εἶ- χάσει τις αισθήσεις της.

Η πρώτη μου δουλειά ήταν να κρύψω τὸ μαχαίρι και να πάρω τὸ κλειδί της πόρτας μου. Επειτα, έτρεξα στο τηλέφωνο, πὸν βρισκόταν στο χῶλ και είδοποίησα τὸ γιατρό Μπάρλετ.

Η εξέγησης πὸν τὸ έδωσα, όταν ήλθε στο σπίτι, τὸ φάνηκε πολὺ φυσική και δεν δυσκολεύτηκε να την πιστέψω. Η Άλεις, τὸν είπα, ήρθε στην κάμαρά μου, χωρίς ν' άναβῃ τὸ φῶς. Άλλά ὅπως έψαχνε να βρῇ τὸ κρεβάτι μου, έπεσε πάνω στον καθρέφτη της τουαλέτας και τὸν άναποδογύρισε.

Η Άλεις έμεινε τρεῖς μήνες στο νοσοκομείο. Άλλ' όταν έ- πουλώθηκαν τὰ τραύματά της, την ώδηγησαν σ' ένα άσυλο φρενοπαθόν. Ήταν τρελή.

Τὸ μόνο πὸν δεν έξερω εἶνε ἂν είχε χάσει τὸ λογικό της από, πρὶν ή έπειτα από τὸν τοσαυτισμό της.

ΧΕΝΡΥ ΠΗΡΣΟΝ

Τρεῖς άνθρωποινοί τύποι

Ἡ σωματική διάπλασις κι' ή ιδιοσυγκρασία

Σίγουρα θάχετε πῇ πολλές φορές: «Δεν μ' άρέσουν τὰ μούτρα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου», ή «Τί καλοκαρδὸ πὸν φαίνεται ἀπ' τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τὸ κορίτσι!».

Αὐτὲς λοιπὸν οἱ κρίσεις πὸν κάνουμε, στηρίζονται στην πρώτη ἐντύπωση πὸν μᾶς προκαλεῖ ή φυσιογνωμία ή ή σιλουέττα ἑνὸς ἀτόμου, ἔχουν μιά βάσι θετική και πραγματική. Ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Οὐίλιαμ Σέλντον διέθεσε 25 χρόνια της ζωῆς του στη μελέτη αὐτῆς της σχέσεως μεταξύ της φυσικῆς ἐμφανίσεως και της προσωπικότητος. Έξέτασε χιλιάδες άντρες και γυναίκες και κατέληξε στο συμπέρασμα, ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς βασικοὶ ἀνθρώπινοι τύποι: ὁ «στομαχικός» ὁ «μυϊκός» κι' ὁ «εγκεφαλικός».

Μόνον ὅμως ἑνὰς στους 100 ἀνθρώπους ἀνήκει ἀποκλειστικά σ' ἑνὰν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τύπους. Οἱ περισσότεροὶ συνδυάζουν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἑνὸς ή και τριῶν τύπων.

Και στους τρεῖς τύπους ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἔξυπνοι και ἡλίθιοι. Δὲν καθορίζει τελείως ή σωματική ἐμφάνισις τη διάνοια.

Στομαχικός τύπος

Ὁ άντρας (ή ή γυναίκα) πὸν ἀνήκει σ' αὐτὸν τὸν τύπο, ἀγαπάει ὑπερβολικά τὸ φαγητό και τὸν ὕπνο. Ἐχει ψυχραιμία, δὲν παρασύρεται ποτέ ἀπ' τὰ νεύρα του πάνω σε μιά κρίσι. Εἶνε κοινωνικός και σχετίζεται εύκολα με τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Φαίνεται πολὺ ἐκδηλωτικός, όταν τὸν συμβῇ κάτι θλιβερό. Τὸ κάνει όμως γιά ν' ἀνακουφισθῇ, ἀφίνοντας να ξεθωιάσῃ ή λύπη του, πὸν ἀλλοιώνει τὰ τὸν ἔτρωγε διαρκῶς σαν κρυφή πληγή.

Εἶνε ρεαλιστής και θέλει πάντα να ξέρη την πραγματική κατάσταση ὅσον ἀφορᾷ τη δουλειά του ή τη συζυγική ζωῇ του. Ἀποκτὰ εύκολα καινούργιες συνήθειες, εἴτε καλές, εἴτε κακές.

Ἐχει μικρὰ χέρια και πόδια και κοντὸ λαϊμό. Παχαίνει πολὺ εύκολα. Ἀπ' ὅλα τὰ σπῶρ, τοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικά τὸ κολύμπι, ἀκόμη κι' όταν ἔχη ἀρχίσει πιά να κρῶνῃ ὁ καιρός.

Μυϊκός τύπος

Οἱ άντρες (κι' οἱ γυναίκες) αὐτοῦ τοῦ τύπου ζοῦν γιά τη δράσι. Σπντνὸν τὸ πρῶτ ζῶντο κι' ἐξαιρετικά ευδιάθετοι, παίρνουν ἑνα κρῖο τούς και κάνουν θόρυβο γιά να ἐμπνήσουν κι' ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἐχουν χοντρὸ δέρμα με μεγάλους πόρους. Τὰ κόκκαλα κι' οἱ ἄρθροι σεῖς τους παρουσιάζουν ἰδιαίτερα ἀναπτυξί. Γενικῶς, τὸ σῶμα τους εἶνε γερό και καλοδεμένο. Ὡστόσο, οἱ κινήσεις τους εἶνε μάλλον ἀργές.

Ἐχουν ἐπιθετικό χαρακτήρα, ἱδίως ἂν εἶνε μικροὶ ἀναστήματος. Εἶνε ἀργοὶ στη σκέψι και μορφώνονται δύσκολα. Τούς καταστενοχωρεῖ ή διαπίστωσις ὅτι γερνάνε.

Σ' αὐτὸ τὸν τύπο ἀνήκουν ὅλοι οἱ Πρόεδροι τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν, καθώς κι' ὁ Στάλιν, ὁ Τσώρτσιλ κι' ὁ Χίτλερ. Μόνον ὁ μυϊκὸς τύπος μπορεῖ ν' ἀνβῇ στην ὑπερέντασι πὸν ἐπιβάλλει ή πολιτική.

Ὁ τύπος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου θα μπορούσε να ὀνομασθῇ και ἐνεργητικός ή δραστήριος, γιάτι ἐκείνο πὸν τὸν διακρίνει εἶνε ή δράσι.

Εγκεφαλικός τύπος

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ζοῦν μάλλον κλεισμένοι στον ἑαυτό τους. Ἀποφεύγουν να τραβοῦν την προσοχή. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, ντύνονται πάντοτε συντηρητικά.

Ἐργάζονται καλλίτερα κι' ἀποδοτικώτερα τὸ βράδυ. Δὲν τοὺς εύχαριστετὸ τὸ πολὺ κρῖο, οὔτε ή πολλή ζέστη. Ὁ ἔρωσ τους φέρνει συχνά ἀναστάτῳσι, μολονότι προσπαθοῦν να καταπνίξουν τὰ συναισθηματά τους.

Σπάνια γίνονται ὀυλοὶ τῶν συνηθειῶν τους. Τούς ἀρέσει να κατοικούν σε μικρὰ και μακρινὰ ἐξοχικά σπιτάκια, κρυμμένα πίσω ἀπὸ λόγους.

Όταν ἀγωνιοῦν ή στενοχωροῦνται γιά κάτι, κάνουν τὸν ὕπνο τους, την ὀρεξί τους και την ἐπιθυμία τους γιά ἐργασία. Προτιμοῦν να μένουν μόνοι, δὲν συμπαθοῦν τὸ ραδιόφωνο, οὔτε τις θορυβώδεις συζητήσεις. Κοιμοῦνται ἐλαφρὰ και σπάνια ροχαλίζουν.

Οἱ ἔνθερμοι μεταρρυθμιστὰί ἀνέκουν σχεδὸν πάντοτε σ' αὐτὸ τὸν τύπο.

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ νεκροῦ

Μόλις γύρισε ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, πὸν ἔθαψε τὸν πατέρα της, ή Ἡὼ Πεντράκη, κλείστηκε στην κάμαρά της και σιωπασίτηκε με λυγμούς σε μιά πολυθρόνα.

Ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο πὸν εἶχε ἔλθει γιά να συνοδεῖ τὸ νεκρὸ και να τη συλλυπηθῇ, ή Ἡὼ ἔκλαψε τόσο ως πὸν τὰ δάκρυα στραγγίσαν ἀπὸ τὰ ματία της. Τότε άρχισε ν' ἀναλογίζεται πὸν ἥρεμα τὰ θλιβερά γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν και προπάντων τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, τοῦ μοναδικοῦ ἀνθρώπου πὸν τὸν αγαπούσε μ' ὅλη της την καρδιά.

Τυραννικές σκέψεις δσανίζον τώρα τὸ πνεῦμα της κεφάλι. Συλλογίζεται τη μοναξιά της και ξαναφέρει μπροστὰ στα ματία της μιά ἀνήλθυμη, τη μητέρα της, πὸν τη στοργῇ της δεν τη γνώρισε ποτέ. Μεγάλωσε με τις φροντίδες τοῦ πατέρα της και εἶχε ἀφοσιωθῇ ὅλοκληροτακι σ' αὐτόν.

Μά, νά, τώρα πὸν ἔχασε και την ἀφῃσε ὀλομόναχη! Ἀ! πὼς τη φοβίξε τὸ σκοτεινὸ, τὸ ἀδέσποιο μέλλον δίχως τὸ στήριγμα και την παρηγορία τοῦ αγαπημένου της πατέρα!

Ἐνας λυγμὸς πνίγει τις σκέψεις της πάνω στη θύμησι τοῦ λατρευμένου νεκροῦ πὸν δεν θα τὸν ξαναδῇ ποτέ πιά.

Σὰ μιά γλυκεῖα, θλιμμένη μουσική ἀντηχεῖ ἀκόμα στ' αὐτιά της ή φωνή του όταν τῇ ἔλεγε τὰ στενὰ του λόγια:

— Ὅ, τι κι' ἂν συμβῇ μετὰ τὸ θάνατό μου, κορούλα μου, να μη σαστίσης. Να σταθῇ γενναία και ήθικῇ ὅπως ήσουν πάντα. Ὁχῆς πολλές ἐκπλήξεις ἀπ' τη ζωῇ πὸν δεν μπορᾷ τώρα να σου τίς ἐξηγήσω. Συχώρεσέ με, μικρή μου, και μη με μισήσης. Ἐλπίζα να δι- ορθώσω κάποτε τὸ κακό πὸν σου ἔχω κάνει χωρίς να τὸ μάθης, κι' ὀγανίστηκα σκληρὰ γι' αὐτό. Δὲν πρόφτασα ὅμως, γιάτι δὲν περίμενα τόσο γρήγορα τὸ θάνατο.

Και θυμάται πὼς ἔσκυψε κοντά του μ' ἑνα πασιγόρο χαμόγελο, ἔνώ τὰ δάκρυα της ἔβρεχαν τὸ προσκεφάλό του.

Οἱ δύο νεοὶ ἀπόμειναν ἄφωνοι. Ἡ ἀναπάντεχη αὐτή ἐξομολόγησις τοῦ νεκροῦ εἶχε ἀναστατώσει τη ψυχῇ τους. Μὰ συνήλθαν σε λίγο και τότε σὰ μιά ὀρατή δύναμις να τοὺς ἔσπρωχνε. Ἐπείσε ὁ ἑνας στην ἀγ- ᾠλιά του ἄλλου, με βουρκωμένα ματία:

— Ἀδελφούλη μου, ψιθύρισε γλυκά ή Ἡὼ, τώρα πιά θα εἶσαι ὁ προστατής μου.

— Ναί, ἀδελφούλα μου, της ἀπάντησε ὁ Ἀλέκος με βαθεῖα συγκίνηση. Ὡς τώρα δὲν είχα κανένα σὸν κόσμο. Μά ὁ Θεός μου ἔστειλε ἔσένα. Ναί, ἀδελφούλα μου...

δεν θάκανε κάτι γιά να με δλαψῇ. Τ' άκους, πατερούλη; Πές μου πὼς αὐτὸ δεν θα βασανίζει την ψυχῇ σου με θλιβερά σκέψεις. Κῦταξέ με καλά στα ματία γιά να καταλάβης πὼς τίποτα στον κόσμο δεν θα λιγοστῇ την αγάπη μου γιά σένα. Κῦταξέ με στα ματία.

Μά τη στιγμή ἐκείνη, ή Ἡὼ ἀπορροφημένη ἀπὸ τὸ σπαρακτικό της παραλήρημα δεν κατάλαβε πὼς τὰ ματία ἑνὸς πὸν ήταν ὀρθάνοιχτα, ἀκίνητα, στυλωμένα στα δικά της ἦταν σκεπασμένα με την ἀσπάλεια θολάδα τοῦ θανάτου και πὼς ἀπὸ τὰ μισάνοιχτα χεῖλη του εἶχε γιά πάντα φερωγυῖσει ή ταραγμένη του ψυχῇ.

Τη στιγμή ἐκείνη χτύπησε ή πόρτα κι' ἑνας νέος, ὁ δονθὸς τοῦ γραφείου τοῦ πατέρα της, μπήκε να τη ρωτήσῃ πότε θα μπορούσε να τὸν συνοδεῖ στο γραφεῖο γιά να την καταστήσῃ ἐνήμερη της περιουσίας τοῦ πατέρα της.

Τὸν κύτταξε με τὰ μαῦρα θλιμμένα ματία της και θυμήθηκε και κάτι ἄλλο πὸν της εἶχε πῇ ὁ πατέρας της:

— Ὁ Ἀλέκος εἶνε καλὸς νέος, θα σε προστατέψῃ.

Τί προστασία ὅμως μπορούσε να της ὀσῇ ἑνας ξένος;

Την ἄλλη μέρα ὅμως τὸ πρῶτ, ὁ Ἀλέκος ξαναῆρθε, την ήπρε μ' ἑνα ταξί και πήγαν στο γραφεῖο τοῦ πατέρα της.

— Ἐξέρω, της εἶπε, πὼς ὅλα τὰ συρτάρια ἔχουν ἐγγράφα τοῦ γραφείου. Δὲν ἔξερω ὅμως τί χρημάτα ἔχει τὸ χρηματοκιβώτιο.

Η Ἡὼ τὸ άνοιξε τότε, μὰ ἐκτός ἀπὸ λίγα χρήματα, δεν εἶχε τίποτε ἄλλο. Ἀνοίγοντας, ὅμως, ἑνα ἑσπερικό συρταράκι ὤρθε ἑνα φάκελλο σφραγισμένο. Τὸν ήπρε, τὸν γύρισε ἀνάμεσα στα δαχτύλα της και σκέφτηκε: «Νάνε άραγε αὐτὸ τὸ μυστικό τοῦ πατέρα μου, πὸν μούλεγε πρὶν πεθάνῃ;».

Κάθισε στο γραφεῖο, άνοιξε τὸ φάκελλο κι' άρχισε να διαβάζῃ. Ἐαφνικά, τὰ ματία της ἔπεσαν πάνω στον Ἀλέκο κι' άρχισε να τὸν κυττάξῃ ἔπιμονα, περίεργα.

Τί συμβαίνει, δεσποινίς Ἡὼ; — Αὐτὸ τὸ γράμμα άφορᾷ, μάλλον ἔσας παρά ἔμένα.

— Ἐμένα;

— Γιά διαβάσεις!

Ὁ Ἀλέκος πῶς τὸ γράμμα και διαβάσε: «Έκανα πολλές τρέλλες στη ζωῇ μου. Δὲν φανταζόμουν ὅμως ποτέ πὼς ή μοίρα θα με καταδικάσει να ὑποφέρω ως τις τελευταίες μου στιγμές, με μιά τιμωρία τόσο σκληρή.

» Ὁ Ἀλέκος εἶνε παιδί μου. Τὸ παιδί μίας γυναίκας πὸν την αγαπήσα παράφορα, μὰ πὸν δεν μπορούσα να την παντρευτώ, γιάτι ήμουν παντρεμένος. Η μητέρα του πέθανε την ὥρα πὸν τὸν γεννήσε. Δὲν ξέρει τίποτ' ἄλλο παρά μονάχα πὼς εἶνε ὀρφανός και γιὸς ἑνὸς παλοῦ μου φίλου. Δὲν εἶν αὐτὴ ή ἀλήθεια. Εἶναι ὁ γιός μου πὸν δεν ὑπορᾷ οὔτε να τὸν ἀγκαλιάσω, οὔτε να τὸν φιλήσω. Πόσο θα λυπηθῇ ή κορούλα μου, όταν μάθῃ πὼς ή αγάπη μου δεν ήταν ὅλη δική της...

Οἱ δύο νεοὶ ἀπόμειναν ἄφωνοι. Ἡ ἀναπάντεχη αὐτή ἐξομολόγησις τοῦ νεκροῦ εἶχε ἀναστατώσει τη ψυχῇ τους. Μὰ συνήλθαν σε λίγο και τότε σὰ μιά ὀρατή δύναμις να τοὺς ἔσπρωχνε. Ἐπείσε ὁ ἑνας στην ἀγ- ᾠλιά του ἄλλου, με βουρκωμένα ματία:

— Ἀδελφούλη μου, ψιθύρισε γλυκά ή Ἡὼ, τώρα πιά θα εἶσαι ὁ προστατής μου.

— Ναί, ἀδελφούλα μου, της ἀπάντησε ὁ Ἀλέκος με βαθεῖα συγκίνηση. Ὡς τώρα δὲν είχα κανένα σὸν κόσμο. Μά ὁ Θεός μου ἔστειλε ἔσένα. Ναί, ἀδελφούλα μου...

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ Τῶν χεριῶν σας

Τὸ σπᾶσιμο τῶν νυχιῶν και τὰ σκασιμάτα τῶν δαχτύλων

Σκοπὸς της Φύσεως ήταν να προφυλάξῃ τὰ δαχτύλα τῶν χεριῶν και τῶν ποδιῶν, όταν τὰ ἐφωδίασε με νύχια. Κι' αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει καθένας, όταν δυσκολεύεται σε διάφορες δουλειές, στο ἀνασηκῶμα ἀντικειμένων, κλπ., γιάτι ἔχουν σπᾶσει τὰ νύχια του.

Γιά ποῖο λόγο ὅμως σπᾶζουν τὰ νύχια; Συχνά, φταίει σ' αὐτὸ ή κακή διατροφή, οἱ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, κλπ. Ἄλλοτε πάλι, παίζει τὸ μεγαλύτερο ρόλο ή κληρονομικότης κι' ή γενική ὑγεία. Πράγματι, τὰ νύχια εἶνε καθρέφτης της ὑγιεινῆς καταστάσεως.

Τὰ νύχια μεγαλώνουν περίπου κατὰ ἑνα χιλιοστό- μέτρο καθε βδομάδα. Χρειάζονται 4 μήνες σχεδόν, γιά να ξαναδημιουργηθῇ ἑνα ὀλόκληρο νύχι. Νά γι- ατί οἱ ταλαιπωρίες πὸν ἔχουν ὑποστῇ τὰ νύχια ἀπ' τη δουλειά, π.χ. ἀπ' τὸ πλύσιμο τῶν ρούχων ή τὸ τρίψιμο τοῦ παρκέ, μπορεῖ να προκαλέσουν τὸ σπᾶσμό τους ὀχι ἀμέσως, ἀλλά μετὰ 1 - 2 βδομάδες.

Ένα χτύπημα στην τελευταία ἀρθρῳσι τοῦ δαχτύλου, μπορεῖ να βλάψῃ τη ρίζα τοῦ νυχι῏ και να διαταράξῃ τη λειτουργία της. Τὸ ἐλαττωματικό τμήμα τοῦ νυχι῏ πὸν σχηματίζεται τότε χρειάζεται ὀλοκλη- ρες βδομάδες, γιά να φτάσῃ ως την άκρη, και να σπᾶσῃ. Πάντως ὅμως ή αἰτία τοῦ σπᾶσίματος θα εἶνε τὸ παλὸ ἐκείνου χτυπήματος.

Σε τέτοιο λόγο ὀρεῖονται και τὰ ἄσπρα σημάδια τῶν νυχιῶν. Εἶνε δηλαδή μικροὶ θύλακοι ἄερος, πὸν σχηματίσθηκαν ἀπὸ χτυπήματα ή ἄλλες κακώσεις πὸν δέχθηκαν τὰ νύχια κατὰ τὸ σχηματισμὸ τους.

Τὰ νύχια μεγαλώνουν συνεχῶς. Δὲν πέφτουν ποτέ μόνα τους, ὅπως τὰ μαλλιά. Κι' ἂν ἑνα ἀπ' αὐτὰ κα- ταστραφῇ ή χαθῇ, ἀπὸ ἀτύχημα, εὐτράνῃ στη θέση του ἄλλο ὀμοιο. Ἄν ὅμως τὸ ἀτύχημα ἔδωκε τη ρίζα, τὸ νέο νύχι βγαίνει παραμορφωμένο.

Πολλές γυναίκες ἀποδίδουν τὸ σπᾶσιμο τῶν νυχιῶν τους στο βερνίκι τοῦ μανικιούρ, πὸν «δεν άφίνε τὸ νύχι ν' ἀναπνεύσῃ». Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἀνοησία, γιάτι τὰ νύχια δὲν ἀναπνεύουν, κι' ἐπομένως δεν ὑποφέρουν καθόλου κατὰ ἀπ' τὸ βερνίκι πὸν τὰ σκεπάζει.

Κάθε βερνίκι γενικῶς ὀφέλει τὰ νύχια — ἐκτός πὸν τὰ δείχνει ὀραιότερα — γιάτι τὰ σκεπάζει μ' ἑνα προστατευτικό στρώμα. Ἐπίσης ἔχει μιά ψυχολογική ἐπίδωσι: Βλέποντας δηλαδή μιά γυναίκα τὰ νύχια της βαμμένα και περιποιημένα, τὰ προσέχει περισσότερο κι' ἀποφεύγει τις δουλειές πὸν θα τὰ κατέστρεφαν.

Σ' ὀρισμένες ὅμως περιπτώσεις, τὸ βερνίκι τῶν νυχιῶν μπορεῖ να προκαλέσῃ ἀλλεργικὰ φαινόμενα σε άτομα με ἰδιαίτερα ευαίσθησι. Μιά γυναίκα ἔδωκε μ' ἀπελπισία τὸ δέρμα τοῦ προσώπου της να γίνετα τραχὺ και σαν σκεπασμένο με λέπια. Στην αρχῇ, τὸ ἀπέδιδε στα νεῦρα της. Επειτα συμβουλεύ- ῃθε ἑνα γιάτρο. Ἐκείνος ἔξετασε μὴπως ή αἰτία ήταν κάποια τροφή ή καλλυντικό, δεν ἀνακάλυψε ὅ- μως τίποτα τέτοιο.

Τέλος, ή γυναίκα ἔτυχε ν' άφίσῃ ἄδοφα τὰ νύχια της ἐπὶ μιά βδομάδα. Παρητήρησε ποτέ ὅτι τὸ δέρμα τοῦ προσώπου της καλλιτέρεμε αἰσθῆται, κι' ὅτι χά- λωσε και πάλι την Κυριακή πὸν ξαναῆαμε τὰ νύ- χια της.

Εἶχε ἀποδεχθῇ πιά ὅτι ἐπρόκειτο γιά μιά ἄλλερ- γική ἐκδήλωσι, πὸν ὀφείλετο σ' αὐτὸ τὸ βερνίκι. Η γυναίκα δοκίμασε κατόπιν διάφορες μάρκες βερνι- κίων και βρῆκε μιά πὸν δεν την ἔδωκε. Ἀπὸ τότε, ἔχει ὀρασι νύχια και συγχρόνως ὀρασι δέρμα.

Τὰ χέρια δεν κακοπαθαίνουν μόνον ἀπ' τη δουλειά, ἀλλά και ἀπ' τις καυτικές συνήθειες. Ὁ καλοκαιρινὸς ἥλιος ἔραίνει τὸ δέρμα τους και κάνει να σχηματί- ζονται «πρέκνες». Ὁ χειμῶνας πάλι τοὺς προκαλεῖ ἀκόμη μεγαλύτερες βλάβες, ἰδίως δὲ σκασιμάτα στις άκρες τῶν δαχτύλων.

Τὰ σκασιμάτα αὐτὰ ἀπ' τὸ κρῖο εἶνε πολὺ ὀδυνη- ρά. Ἀρχίζουν συνήθως με ἀποξείρανσι τοῦ δερματος στο μέρος ἐκείνο. Επειτα τὸ δέρμα γίνεται τραχύ- τερο και παχύτερο, ὅσο τὸ πλύσιμο ἀφαιρεῖ τη φυ- σική λιπαρότητα του. Φαίνεται διαρκῶς σαν λερω- μένο. Καὶ στο τέλος άρχίζει να σκαθῇ, συνήθως στις άκρες τῶν δαχτύλων ή γύρω ἀπ' τὰ νύχια.

Τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ προλαμβάνωνται αὐτὰ τὰ σκασιμάτα. Όταν λοιπὸν παρατηρήσετε ὅτι χοντ

Nύχτα άδωνίας

Δραματικό διήγημα

ΚΙ' Ξησες πάντα μόνος σου, μπάριμπα - Ματιέ;

Ο μπάριμπα - Ματιέ ήταν οδηγός ταξί. Κι' όπως σταθμείς στη γωνία του δρόμου, όπου βρισκόταν το σπίτι του, τον έπαιρνα πολύ συχνά. Αυτό γινόταν από χρόνια κι' ήμασταν σχεδόν φίλοι.

Εκείνο το βράδυ, ήμουνα λίγο κακόκεφος - κάποια δουλειά μου δεν είχε πάει καλά - κι' όπως το σπίτι μου με στενοχωρούσε, κατέβηκα στο γειτονικό μπάρι, για να πιω κάτι.

Μπάριμπα - Ματιέ ήρθε σε λίγο. Τον προσκάλεσα στο τραπέζι μου και πιάσαμε κουβέντα.

Η ερώτησή μου τον έκαμε να ξαφνιαστή.

— Όχι, μου απάντησε. Ποιος σας είπε πως ξησά πάντα μόνος; Ήμουν παντρεμένος άλλοτε...

— Α! Η γυναίκα σου πέθανε;

— Δεν ξέρω... Δεν έμαθα ποτέ...

— Χωρίσατε;

— Μπά! Δεν μου ζήτησε ποτέ διαζύγιο... Κι' ε-
σο για μένα, δεν αισθανθήκα την ανάγκη ν' ανοίξω Ι-
στορίες με τα δικαστήρια... Άν ή 'Ιρέν ζή ακόμη,
είνε νόμιμη γυναίκα μου...

— Σε άφησε, μπάριμπα - Ματιέ;

Η ερώτησή μου ήταν, βέβαια, κάπως σκληρή, άλλ-
ταν έχη κανείς μπροστά του έναν άνθρωπο που έχει
περάσει τα εξήντα, παίρνει το θάρρος να του μιλήση
για όλα τα πράγματα.

— Νομίζω πως μ' άφησε, απάντησε. Δηλαδή, δεν
μπορούσε να κάμη και διαφορετικά. Μόνο που δεν έ-
φυγε με κανένα...

— Δεν καταλαβαίνω!

Ο μπάριμπα - Ματιέ άδειασε το πο-
τήρι του.

— Είπε μια περίεργη Ιστορία, κύριε,
μου είπε. Άν δεν έχετε τίποτε καλύτερο
να κάμετε, θα σας την αφηγηθώ...

Τού απάντησα ότι το μόνο που ήθελα
ήταν να περάσω λίγο ή ώρα, για να πάω στο σπίτι
μου να κοιμηθώ.

— Δεν έκαμα ποτέ μου άλλη δουλειά από σωφέρ, άρχισε
ό μπάριμπα - Ματιέ. Και, μ' όλο που ξεκίνησα από το τίποτε,
κατάφερα πολύ γρήγορα ν' αποκτήσω δικό μου ταξί. Έπειτα
παντρεύτηκα. Άγαπούσα την 'Ιρέν κι' ήμουν εύτυχισμένος.

Εκείνη την ημέρα είχα κάμη δυο - τρία μεγάλα αγώγια
κι' είχα βγάλει το μεροκάματό μου με το παραπάνω. Άποφά-
σις, λοιπόν, να γυρίσω στο σπίτι μου πιο νωρίς από τη συνη-
θισμένη ώρα. Συλλογίζομαι πως θάκανα μια ευχάριστη έκ-
πληξη στην 'Ιρέν.

Ήταν καλοκαίρι και, για να γλυτώνω μερικά λεφτά, ά-
φηνά τη νύχτα το αυτοκίνητό μου έξω από το σπίτι μου.

Σταμάτησα, λοιπόν, σε μικρή απόσταση κι' ανέβηκα αδό-
ρυβα τις σκάλες. Όπως σας είπα, ήθελα να κάμη έκπληξη
στην 'Ιρέν. Μερικές στιγμές αργότερα, έσπρωχνα την πόρτα
του δωματίου της γυναίκας μου.

Η 'Ιρέν ήταν μισογυμνή. Άλλά δεν ήταν μόνη, κύριε.
Ένας άλλος άντρας καθόταν πλάι της. Ατημέλητος κι' αυτός.

Τόν ήξερα. Τόν έλεγαν Άντουαν Γκαλιτί κι' ήταν παλινός
σωφέρ. Μά, από καιρό, είχε απομακρυνθί από το επάγγελμα
κι' είχε καταπιαστή με τα λάστιχα.

Μόλις με είδε, σηκώθηκε άμέσως και ντύθηκε.

Τότε ώρμησα πάνω του σαν θηρίο.

Κυλιστήκαμε κι' οι δυο στο πάτωμα. Η πρόθεσίς μου
ήταν, κύριε, να τον σκοτώσω. Κι' έκαμα την πρώτη κίνησι γι'
αυτό. Έπιασα με τα χέρια μου το λαιμό του κι' άρχισα να
τον σφίγγω με λύσσα...

Άλλά, ξαφνικά, ένοιωσα έναν πόνο
στο άριστερο πλευρό και την ίδια στιγμή, ένα σύννεφο καπνού
απλώθηκε μπροστά στα μάτια μου. Ο Γκαλιτί είχε καταφέρει
να βγάλει το περιστρώφ του και μου είχε φυτέψει μια σφαίρα
στα πλευρά.

Δεν πέθανα, ωστόσο και νομίζω πως ξαναβρήκα πολύ
γρήγορα τις αισθήσεις μου. Ο Γκαλιτί στεκόταν πάνω απ' το
κεφάλι μου και τόν άκουσα να λέη στη γυναίκα μου:

— Νομίζω πως δεν θα χρειαστή να του φυτέψω και δεύ-
τερη σφαίρα. Αυτό, όμως, θα το δούμε αργότερα. Τό ζήτημα
είνε τώρα τι θα τόν κάνω...

Άσχημα την έχομε, είπε με βραχνή φωνή η γυναίκα μου.

Ο Γκαλιτί έκαμε μερικές βόλτες μέσα στο δωμάτιο κι' έ-
πειτα ξαναγύρισε κοντά μου.

— Έχω μια ιδέα, 'Ιρέν, είπε. Θα τόν βάλω στο αυτοκι-

νιτό του, θα τού πάρω δσα λεφτά έχει πάνω του και θα πάω
να τούς αφήσω, τó ταξί και τόν άντρα σου, σε κανένα άπομερο
δρόμο. Η άστυνομία θα φαντασθή πως έπεσε θύμα κακοποιών,
που τόν σκότωσαν για να τόν ληστέψουν κι' έτσι κανείς δεν θα
μάς άνησυχήση...

— Κι' άν τόν είδε κανείς να γυρίζη στο σπίτι; παρατή-
ρησε η γυναίκα μου.

— Έχεις δίκη, συμφώνησε ο Γκαλιτί.

— Άλλά ξαναίπε σε λίγο:

— Μπά! Μπορεί ν'
άλλαξε γνώμη ή να
βρήκε κανένα άγώγι
στο δρόμο... Μόνο
που δεν πρέπει να δη
πών μένα στο αυτοκίνητο και θα πάω να περάσω από μερι-
κές πιάτσες, για να δουν οι συνάδελφοί του ότι ο Ματιέ γυρί-
ζει άκομη. Έπειτα θαρθώ έδω, θα βάλω μέσα τó πτώμα και
θα κάμη όπως σου είπα... Μά τó νού σου όσο θα λείπω μή-
πως κάμη καμμία κίνησι... Άν καταλάβη τίποτε τó ύποπτο,
θα μού τó πης όταν γυρίσω και τότε θα τόν κανονίσω.

Ο Γκαλιτί έσκυψε κατόπιν πάνω μου, μ' αναποδογύρισε
και μού έδωσε τó πέτσινο σακάκι που φορούσα.

— Μη τόν αφήσης καθόλου από τά μάτια σου, ξαναείπε.

Έπειτα έφυγε και σε λίγο άκουσα τó θόρυβο τού αυτοκι-
νιτού που απομακρυνόταν.

Σε λίγο δεν ένοιωθα τίποτε και λιποθύμησα.

Όταν ξύπνησα, ήμουν στο νοσοκομείο.

Ένας έπιθεωρητής ήρθε σε λίγο.

Είχες δώσει τó ταξί του στον Άντουαν Γκαλιτί; με
ρώτησε.

— Όχι, απάντησα. Γιατί;

Γιατί βρέθηκε αναποδογυρισμένο στο δρόμο της Μπύτ.
Ο Άντουαν Γκαλιτί ήταν από κάτω. Φορούσε τó κασκέτο και
τó πέτσινο σακάκι σου... Ο άξοντας τού βολάν είχε χωθή
στο στήθος του και τó κεφάλι του είχε γίνει συντρίμια.

Άλλά πως μάbate πως ήμουν τραυματισμένος; ρώτησα.

Μόλις βρήκαμε τó αυτοκίνητό σου αναποδογυρισμένο
στείλαμε στο σπίτι σου έναν άστυφύλακα για να σε είδο-
ποιήση. Αυτός ό άστυφύλακας σε βρήκε μπρούμυτα στο πά-
τωμα με μια μεγάλη πληγή στο πλευρό. Η γυναίκα σου,
που έστεκε πλάι, δεν μπόρεσε να τού δώση καμμία έξήγησι
για τόν τραυματισμό σου. Τό περίεργο είνε ότι, ως που ο ά-
στυφύλακας να τρέξη, για να φέρη ένα αυτοκίνητο, ή γυναίκα
σου εξαφανίστηκε. Άλλά τί άκριδώς συνέβη;

— Τίποτε, απάντησα.

Έπείμενα ως τó τέλος και δεν είπα σε κανέναν τίποτα ως
σήμερα. Αυτή είνε ή θλιβερή Ιστορία μου, κύριε... Τής βρί-
σκετε κάποιο ένδιαφέρον;

ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΑΛ

ΤΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ και τὰ μυστήριά τους

Θνατώνονται άπ' τόν ήλιο και
παντρεύονται... με τέν έαυτό
τους

Σίγουρα θ' άηδιάσετε, άν σας
πουν να φάτε σκουλήκια τού χώμα-
τος! Κι' όμως υπάρχουν στον κό-
σμο διάφορες φυλές, που θεωρούν
τα σκουλήκια αυτά... έκλεκτή λι-
χουδιά!

Στη Νέα Ζηλανδία π. χ. οι Ιθα-
γενείς Μασοί έχουν ιδιαίτερα προ-
τίμησι σ' ένα φαγητό που μοιάζει
σαν φίδες, έχει τη γεύσι τών στρει-
διών κι' άποτελείται από σκουλή-
κια! Έπίσης, οι μαυροί της Άφρι-
κης τρώνε ώμά διάφορα είδη σκου-
ληκιών. Οι έξερρευνητάι που τά δο-
κίμασαν, βεβαιώνουν πως έχουν μια
γεύσι πικάντικη, δυνατή άλλά εύ-
χάριστη.

Τέλος, στην Αυστραλία, δυο γυ-
ναίκες έπιστήμονες είχαν τό...
θάρρος να δοκιμάσουν κάτι σκου-
ληκια άπ' τη Νέα Γουίνεα, ψημένα
στη στάχτη, και βρήκαν τη γεύσι
τους όμοια με τών χοιρινών λουκά-
νικων!

Έξ άλλου, οι Κινέζοι χρησιμο-
ποιούσαν από άιώνες ως φάρμακο
τα ψητά σκουλήκια. Οι νεότερες δέ
έπιστημονικές έρευνες τους έδι-
καίωσαν, γιατί απέδειξαν ότι πε-
ριέχουν μεγάλη ποσότητα βιταμί-
νης D.

Η ζωή τού σκουληκιού τού χώ-
ματος έμενε επί τóλων καιρό έλα-
χιστά γνωστή στους φυσιοδίφες,
γιατί προτιμάει να περνάη τις ή-
μέρες του χωμένο στη γη, σε κατα-
κόρυφες τρύπες. Μόνο τη νύχτα ξε-
προβάλλει από κει μέσα. Συγκρα-
τείται τότε άπ' την τρύπα με την
άκρη της ουράς του, και με τó υ-

51 — 15	άπό 45.000
Μεταξωτός άντοχης	9.500
Τ. Τουρκίας	15.000
Τ. Τουρκίας Άρώχη	24.000
Ζωική έστρα	26.000
Μπαρολέ έστρα	5.000
Μεταξωτός έστρα	14.000
Λινές μερσερίζε	8.000

Μαλακός
1 Χρονόσημω άυτιάσιν 1
κ. ηραζιτέζου (Π. Δ. Α. Μάρκος)

Οχι και άν δεχθί

δεν μπορεί
να θάς πεί-
ρη τοσο όσο
οίαν τó χρη-
σιμοποιήσετε

ΑΛΑΚΤΩΜΑ

ADORA

πόλοιπο σάμα του ψάχνει δλόγυρα
για να βρη κάτι φαγώσιμο, χορτά-
ρι ή ψόφιο έντομο.

Πριν ξημερώση, χώνεται πάλι
στη φωλή του και βουλώνει καλά
την είσοδό της. Γιατί, άν πέσουν
επάνω του οι ήλιακες άκτίνες, θα
το σκοτώσουν σε λίγα λεπτά της
ώρας.

Σοβαρώτερος άκόμη κι' άπ' τόν
πρωινό ήλιο είναι για τó σκουλήκι
ό κίνδυνος μιας δυνατής νυκτερινής
βροχής. Βγαίνει τότε άπ' την τρύ-
πα του, γιατί τού άρέσει ή ύγρα-
σία. Άλλά, ενώ «πίνει» άχόρταγα,
ή βροχή μαλακώνει τó χώμα και πα-
ρασύρει τó σκουλήκι έξω άπ' τη φω-
λή του, μακριά. Έτσι, όταν ξη-
μερώση, τó σκοτώνει ο ήλιος ή τó
καταβροχθίζει κάποιο πουλί.

Αυτός είναι ο λόγος που βλέπει
κανείς πολλά σκουλήκια έδω κι' έ-
κει, έπειτα από μια νυκτερινή βρο-
χη — κι' όχι, όπως πιστεύουν πολ-
λοί, γιατί πέφτουν τα σκουλήκια...
άπ' τόν ουρανό, μαζί με τó νερό
της βροχής!

Τό σκουλήκι τού χώματος δεν έ-
χει πνεύμονες, ούτε μάτια, ούτε
αυτιά. Έχει όμως... δέκα καρδιές κι'
ένα «νευρικό νημα» που εκτελεί χρέη
έγκεφάλου.

Εφόσον δεν έχει αυτιά, τó λογι-
κό είναι να συμπεράνη κανείς ότι
δεν μπορεί ν' άκούση τούς ήχους.
Όστόσο, κάποιος Μπίλκοσκυ, που
διατηρεί στην Καλιφορνία ένα σκου-
ληκοτροφείο για να προμηθεύη δο-
λώματα στους ψαράδες, σφουρίζει
για να προσκαλήση τά σκουλήκια
του να φάνε! Κι' αυτά μαζεύονται
άμέσως στο ώρισμένο μέρος...

Η έρωτική ζωή τού σκουληκιού
κρύβει άλλα μυστήρια. Καθένα σκου-
ληκι είναι συγχρονως άρσενικό και
θηλυκό. Μπορεί λοιπόν να τεκνοποι-
ήση μόνο του, χωρίς να ζευγαρώθη
με άλλο! Όστόσο, τά περισσότερα
σκουλήκια φαίνεται πως άγνοούν
αυτή την... ατάρκεια τους, γιατί
βγαίνουν τη νύχτα άπ' τις φωλές
τους και ζευγαρώνονται με έπαφή.

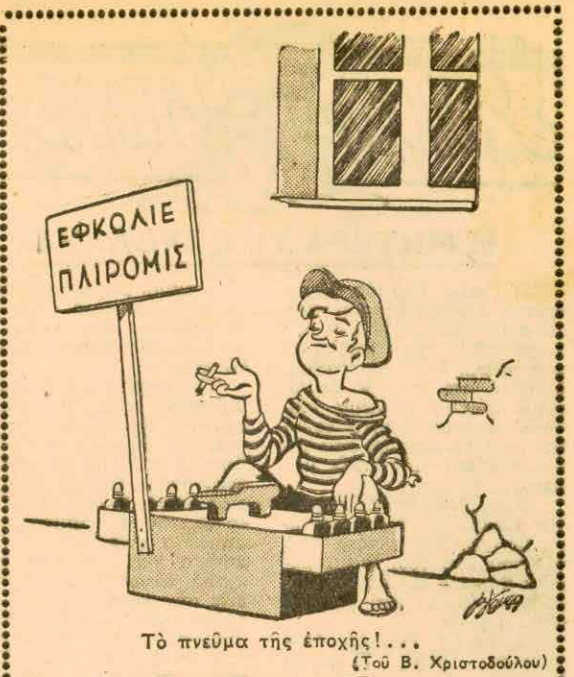
Υπάρχουν 2.000 περίπου είδη
σκουληκιών τού χώματος, διαδεδο-
μένα σ' όλο τόν κόσμο, άκόμη και
στα μοναχικότερα νησιά τού ώκεα-
νού. Τό μέγεθος τους ποικίλλει από
2 πόντους έως 2½ μέτρα (τόσο τε-
ράστια είναι κάτι σκουλήκια της
Αυστραλίας, που προκαλούν ένα θο-
ρυβο σαν να περπατάη κάποιος βα-
ρειά στη λάσπη, καθώς σερνονται
μέσα στο έδαφος).

Όπως είχαμε γράψει κι' άλλοτε,
τά σκουλήκια συντελούν στη γονι-
μότητα τού έδάφους, σκαβοντας,
μαλακώνοντας κι' ανακατεύοντας
τó χώμα, έτσι ώστε ν' άπορροφά
εύκολα τη βροχή. Τό λιπαίνουν έπι-
σης με τά υπολείμματα τών φυλών,
κλπ. που τραβούν μέσα στις φω-
λές τους για τó διατροφή τους.

Μερικοί, μάλιστα, έπιστήμονες
φτάνουν στο σημείο να υποστηρί-
ζουν ότι, χωρίς τά σκουλήκια, ή γη
θάταν τόσο σκληρή ώστε δεν θα
μπορούσε να διαθρήση κανένα φυτό,
κι' έπομένως δεν θα υπήρχαν ζωα,
ούτε κι' άνθρωποι!

Όστόσο, τά παραλένε οι θαυμα-
σται τών σκουληκιών... Οι σημε-
ρινές μέθοδοι καλλιέργειας της γης
κάνουν περιττές τις υπηρεσίες που
προσφέρουν τά σκουλήκια, δεδομέ-
νου ότι χρειάζονται 50 χρόνια κι'
έκατομμύρια σκουλήκια για ν' άνα-
καλέψουν και ν' αερίσουν τάσο
χώμα, όσο άργάει ο γεωργός σε
μία μέρα μόνον.

Μιά άλλη άπρόσπη συνέπεια τού
συνεχούς υπαγείου έργου τών σκου-
ληκιών είναι ότι υπονομεύουν τά θε-
μέλια διαφόρων μνημείων, Ιστορι-
κών κτιρίων, κλπ. Συγχρονως, συ-
γκεντρώνουν γύρω τους σίγα - σίγα
χώμα, που ψηλώνει κατά 2 πόντους
κάθε 10 χρόνια. Αυτοί λοιπόν οι δυο
παράγοντες μαζί, άν συνεχισθούν
έπί πολλές γενεές, μπορεί να κά-
μουν τά Ιστορικά οικοδομήματα να
χαθούν λίγο - λίγο μέσα στη γη!

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

Ο Γκέζα Τομπόρ, βγαίνοντας έκείνο το πρωί από τη σκηνή του, είδε ένα μαχαίρι που ήταν μπλεγμένο στο χώμα. Για μια στιγμή, ένοιωσε ένα ρίγος ν' απλώνεται πάνω στο σώμα του. «Αλλ' άμέσως έπειτα έσκυψε, πήρε το μαχαίρι στα χέρια του και το πέταξε μακριά».

Ένας άνθρωπος, που ήταν κρυμμένος πίσω από ένα δέντρο, βγήκε τότε από τον κρυφώνα του, έκαμε μερικά βήματα κι έπειτα πήρε το μαχαίρι και τόβαλε στη ζώνη του.

Ο Γκέζα Τομπόρ αναγνώρισε τον Γκιούρκα Ντάνγκο.

Οι δύο άντρες κυττάχτηκαν μερικές στιγμές στα μάτια. «Έπειτα ο Γκέζα ρώτησε:

— Τί ζητάς από μένα, Γκιούρκα;
— Το αίμα σου, Γκέζα!
— Για ποιά λόγο;
— Παραμονεύω όλη τη νύχτα έξω από τη σκηνή σου...

— Λοιπόν;
— Είδα τη Μαρούσκα!

Μήπως έκαμα λάθος;
— Δεν έκαμες λάθος, Γκιούρκα. Η Μαρούσκα πέρασε όλη τη νύχτα στην αγκαλιά μου. Σε στενοχώρησε αυτό;

— Η Μαρούσκα είναι αρραβωνιαστική μου!
— Η Μαρούσκα δεν σ' αγαπάει!

— Μπορεί... Θα γίνει, όμως, γυναίκα μου!

— Τό λες αφού ξέρεις πως πέρασε τη νύχτα στην αγκαλιά μου;

— Από τη στιγμή που θα πλύνω την ατιμία μου μέσα στο αίμα σου το πράγμα δεν θα έχω αξία. Νά γιατί φύτρε το μαχαίρι μου στην πόρτα της σκηνής σου. Δεν ήθελα να σε σκοτώσω κρυφά, γιατί δεν είμαι δολοφόνος.

— Έχεις αντίληψη να χτυπηθείς μαζί μου;

— Όχι. Πότε θέλεις;
— Τώρα άμέσως.

— Δεν μπορώ άμέσως. Πρέπει να δω κάποιον πρώτα...

— Ποιον;

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει, Γκιούρκα. Σε μια ώρα θαμαι όπου μου πη.

— Πίσω από το παλιό μοναστήρι;

— Τό μέρος δεν είναι ασχισμο για να σου φυτέω...

— Η μητέρα σου ήταν πολύ δυστυχισμένη, Γκέζα, είπε η γρή. Ο πατέρας σου την είχε γελάσει κι έπειτα παντρεύτηκε μια άλλη...

— Τη γνώρισε; τη μητέρα μου; ρώτησε ο Γκέζα.

— Η γρή άρχισε να μιλάει. Δυό δαμάκια κυλούσαν στα μάγουλά της.

— Τη γνώρισε; τη μητέρα μου; ξαναρώτησε ο νέος.

— Η γρή σήκωσε τότε το πρόσωπό της.

— Η μητέρα σου βρίσκειται μπροστά σου, Γκέζα, του απάντησε. Συχώρεσε την...

Ο νέος έκαμε νά ορμήσει στην αγκαλιά της. Αλλά μια σκέψη τον συγκράτησε. Η γυναίκα αυτή που ήταν η μητέρα του ήταν και μητέρα της Μαρούσκα.

— Η μητέρα σου παντρεύτηκε λίγο καιρό αργότερα μ' ένα νέο που την αγαπούσε και που της συγχώρεσε το σφάλμα της, συνεχίστηκε η γρή. Η Μαρούσκα είχε αδερφή σου, δυστυχισμένο μου παιδί...

Κι' αυτή θέλησε τότε ν' αγκαλιάσει το παιδί της και να το φιλήσει. Αλλά τα χέρια της έπεσαν στο κενό...

Γιατί καταλάβαινε πως τα λόγια της τον είχαν κάνει δυστυχισμένο...

Ο Γκέζα σκώθηκε από τη θέσι του κι έφυγε χωρίς νά πη τίποτ' άλλο.

Έπειτα από λίγη ώρα βρισκόταν απέναντι στον Γκιούρκα. Μά τα χέρια του είχαν χάσει τη δύναμή τους. Κι' οι κινήσεις του ήταν πολύ αδύναμες. Λες και δεν έβλεπε μπροστά του. «Εμοιαζε σαν αυτόματα».

Κάποια στιγμή, το μαχαίρι του Γκιούρκα μπήκε μέσα στο λαιμό του κι έκαμε το αίμα του ν' αναπηδήσει με ορμή. Ο Γκέζα λυγισε τότε στα δυό κι έπειτα το σώμα του τινάχτηκε και σωριάστηκε χάμου.

— Ήταν νεκρός.

Η Μαρούσκα δεν έγινε ποτέ γυναίκα του Γκιούρκα Ντάνγκο. Η δυστυχισμένη έχασε έπειτα από λίγο το λογικό της και γυρίζει ασκοπα στους δρόμους, χωρίς νά ξέρη πού πηγαίνει και τι γυρεύει. Πίσω της σέρνεται μια γρή με δολοφονικό μαλλιά και ρυτιδωμένο πρόσωπο. Την ξέρουν όλοι σαν μητέρα της τρελλής. Μά κανείς δεν υποπτεύεται πως ήταν μητέρα και του άμοιρου Γκέζα, που σκοτώθηκε όχι από το μαχαίρι του Γκιούρκα Ντάνγκο, άλλ' από το τρομερό μυστικό που είχε μάθει...

ΟΥΛΙ ΓΚΖΙΝΚΑ

Πήδησε από το παράθυρο

Μια Άγγλικη διδασκάλισσα, η Πάολα Βέρτεγκ, ηλικίας 24 ετών, πήδησε από το παράθυρό της, που βρισκόταν στο δεύτερο όροφο ενός σπιτιού του Λονδίνου, για ν' αποφύγει τις ερωτικές εκδηλώσεις ενός μαθητού της, του 22ετους Τούρκου Γιάσιν Γκουμούστ.

Από αυτή την πτώση, μωλωπίστηκε σε διάφορα μέρη του σώματος και έπαθε θάση του όσπου της άριστερης κνήμης. Στο νοσοκομείο, όπου την μετέφεραν, έδηλωσε τα εξής: «Έζηγούσα μερικούς κανόνες γραμματικής στο Γιάσιν, όταν, ξαφνικά, τον είδα να μ' αρπάζει στα χέρια του και να με φιλάει».

«Σ' αγαπάω Πάολα, μου είπες. Ζήτησα τότε κάτι σαν στα μάγουλά της».

— Τη γνώρισε; τη μητέρα μου; ρώτησε ο Γκέζα.

— Η γρή άρχισε να μιλάει. Δυό δαμάκια κυλούσαν στα μάγουλά της.

— Τη γνώρισε; τη μητέρα μου; ξαναρώτησε ο νέος.

— Η γρή σήκωσε τότε το πρόσωπό της.

— Η μητέρα σου βρίσκειται μπροστά σου, Γκέζα, του απάντησε. Συχώρεσε την...

Ο νέος έκαμε νά ορμήσει στην αγκαλιά της. Αλλά μια σκέψη τον συγκράτησε. Η γυναίκα αυτή που ήταν η μητέρα του ήταν και μητέρα της Μαρούσκα.

— Η μητέρα σου παντρεύτηκε λίγο καιρό αργότερα μ' ένα νέο που την αγαπούσε και που της συγχώρεσε το σφάλμα της, συνεχίστηκε η γρή. Η Μαρούσκα είχε αδερφή σου, δυστυχισμένο μου παιδί...

Κι' αυτή θέλησε τότε ν' αγκαλιάσει το παιδί της και να το φιλήσει. Αλλά τα χέρια της έπεσαν στο κενό...

Γιατί καταλάβαινε πως τα λόγια της τον είχαν κάνει δυστυχισμένο...

Ο Γκέζα σκώθηκε από τη θέσι του κι έφυγε χωρίς νά πη τίποτ' άλλο.

Έπειτα από λίγη ώρα βρισκόταν απέναντι στον Γκιούρκα. Μά τα χέρια του είχαν χάσει τη δύναμή τους. Κι' οι κινήσεις του ήταν πολύ αδύναμες. Λες και δεν έβλεπε μπροστά του. «Εμοιαζε σαν αυτόματα».

Κάποια στιγμή, το μαχαίρι του Γκιούρκα μπήκε μέσα στο λαιμό του κι έκαμε το αίμα του ν' αναπηδήσει με ορμή. Ο Γκέζα λυγισε τότε στα δυό κι έπειτα το σώμα του τινάχτηκε και σωριάστηκε χάμου.

— Ήταν νεκρός.

Η Μαρούσκα δεν έγινε ποτέ γυναίκα του Γκιούρκα Ντάνγκο. Η δυστυχισμένη έχασε έπειτα από λίγο το λογικό της και γυρίζει ασκοπα στους δρόμους, χωρίς νά ξέρη πού πηγαίνει και τι γυρεύει. Πίσω της σέρνεται μια γρή με δολοφονικό μαλλιά και ρυτιδωμένο πρόσωπο. Την ξέρουν όλοι σαν μητέρα της τρελλής. Μά κανείς δεν υποπτεύεται πως ήταν μητέρα και του άμοιρου Γκέζα, που σκοτώθηκε όχι από το μαχαίρι του Γκιούρκα Ντάνγκο, άλλ' από το τρομερό μυστικό που είχε μάθει...

ΟΥΛΙ ΓΚΖΙΝΚΑ

Πήδησε από το παράθυρο

Μια Άγγλικη διδασκάλισσα, η Πάολα Βέρτεγκ, ηλικίας 24 ετών, πήδησε από το παράθυρό της, που βρισκόταν στο δεύτερο όροφο ενός σπιτιού του Λονδίνου, για ν' αποφύγει τις ερωτικές εκδηλώσεις ενός μαθητού της, του 22ετους Τούρκου Γιάσιν Γκουμούστ.

Από αυτή την πτώση, μωλωπίστηκε σε διάφορα μέρη του σώματος και έπαθε θάση του όσπου της άριστερης κνήμης. Στο νοσοκομείο, όπου την μετέφεραν, έδηλωσε τα εξής: «Έζηγούσα μερικούς κανόνες γραμματικής στο Γιάσιν, όταν, ξαφνικά, τον είδα να μ' αρπάζει στα χέρια του και να με φιλάει».

«Σ' αγαπάω Πάολα, μου είπες. Ζήτησα τότε κάτι σαν στα μάγουλά της».

— Τη γνώρισε; τη μητέρα μου; ρώτησε ο Γκέζα.

— Η γρή άρχισε να μιλάει. Δυό δαμάκια κυλούσαν στα μάγουλά της.

— Τη γνώρισε; τη μητέρα μου; ξαναρώτησε ο νέος.

— Η γρή σήκωσε τότε το πρόσωπό της.

Οι νεκροζώντανοι

Παράξενο διήγημα

Ημουν τότε έμπορος αντίπρωσώπων στη Μαρτινική κι είχα υπηρέτη μου ένα Ιθαγενή, τόν Μπεντό, ένα νέο καλόκαρδο κι άφωτισμένο σε μένα, που τον αγαπούσα σαν φίλο. Κάθε Κυριακή, ο Μπεντό πηγαινε στο γειτονικό χωριό, για νά δώ την αγαπημένη του άρραβωνιαστική, τη Φινέτα. Και γύριζε τη Δευτέρα τόν πρωί.

Μιά Δευτέρα όμως, δεν φάνηκε. Γύρισε την Τρίτη, σε κακή χάλια. Μόλις τον είδα, κατάλαβα πως θά του συνέβη κάτι τρομερό.

Και πραγματικά, είχε πεθάνει η Φινέτα του, ξαφνικά, μέσα σε 24 ώρες, από ένα δυνατό κι άνεζηγο πνεύμα. Μου ζήτησε την άδεια να φύγει απ' την υπηρέσια μου, γιατί ο πόνος τον είχε τσακίσει, κι έπρεπε άλλωστε να μείνει κοντά στη χήρα μαγικό χόρτο τούχει καταστρέψει το μυαλό του. «Ακούει κι' ύπακουει, μά είναι άδικανος να σκεφθώ. Κόβει ξύλα, βγάζει νερό απ' τόν πηγάδι, οργώνει, μαζεύει ξαχαροκάλαμα, χωρίζει νά βγάξη λείψι. Κι' η μόνη άμοιβή του είναι μια μπουκιά φαί».

Κατάλαβα ότι είχε κόψει αυτό το φρικτό έγκλημα ο καταρμένους Λαμπτά, για νάχρησε δωρεάν εργάτες στις φυτείες του! Κι' αποφάσισα νά τον εκδικηθώ...

— «Ελα μαζί μου! είπα στη μητέρα της Φινέτας, που εξακολουθούσε νά κυττάζει την κόρη της με μάτια γουλολωμένα. Πήγαμε με στην κυρά - Φάλλυ, τη μάγισσα! Σίγουρα, αυτή θά πούλησε στο Λαμπτά τόν χόρτο που κατέστρεψε τη Φινέτα!

— «Μόλις η μάγισσα μου άνοιξε την πόρτα της, άκούμπησα τόν μαχαίρι μου στο λαϊμό της και την άναγκασα νά ομολογήσει ότι αυτή είχε δώσει τόν χόρτο στον κτηματία.

— «Δώσε μου κι' έμένα, φώναξα, άλλωστε θά σε σκοτώσω σαν σκυλί!

— «Έκείνη τρομοκρατήθηκε κι' ύπακουσε. Αφού πήρα τόν χόρτο, κάρφωσα τόν μαχαίρι μου στην καρδιά της, για ν' απαλλάξω τόν κόσμο από ένα τέτοιο τέρας... Έπειτα έτρεξα στο σπίτι τόν Λαμπτά. Τόν βρήκα μόνον. Ήταν ένας κολασσός, μά ο φόβος τόν έκανε δειλό. Τόν έαπλωσα καταγής και τόν άκούμπησα ένα πιστόλι στο μηλίγγι.

— «Η θά πάρες αυτό τόν χόρτο, τού είπα, ή σου τινάξω τά μυαλά!...

— «Προτίμησε τόν χόρτο απ' τόν άμεσο θάνατο... Τά χαράματα, τόν έπιασε δυνατός πυρετός... Πήγα τότε και βρήκα τούς εργάτες του και τούς είπα ότι υπήρχαν άναμειστοί τους... τέσσερις νεκροί! Όλοι τρομοκρατήθηκαν και τόβαλαν στα πόδια... Μείναμε στο κτήμα μόνον ο Ζάν Λαμπτά... ζωντανός νεκρός πιά... οι τρεις άντρες κι' η Φινέτα που ήταν κλεισμένοι σ' ένα υπόστεγο.

— «Ελα! μου είπε με φωνή τρεμουλιαστή. Έλα νά σου δείξω την κόρη μου!...

— «Ανατρίχιασα και την κύτταξα με τρόμο. Μήπως είχε χάσει τά λογικά της;...

— «Όχι, δεν είμαι τρελλή! πρόσθεσε έκείνη. Είδα τη Φινέτα, πριν από λίγο! Έλα νά σου τη δείξω και σένα!...

— «Την άκολουθήσα μηχανικά, μη ξέροντας αν έδωλα όνειρο ή αν ζούσα στην πραγματικότητα... Όταν φτάσαμε σ' ένα μικρό λόφο, έξω απ' τόν χωριό, ή γρή άσταμάτησε και μουδείξε ένα σημείο, στίς φυτείες ξαχαροκάλαμου τόν Λαμπτά.

— «Κύτταξε καλά εκεί!... μουρμούρισε.

— «Στην άρχή, δεν μπόρεσα νά ξεχωρίσω τίποτε, καθώς ήμουν παραγμένος. Μά σε λίγο διέκρινα κάτι ανθρώπους, που δούλευαν άργά και μεθοδικά. Ήσαν τέσσερις: τρεις άντρες και μια γυναίκα. Μά οι σιλουέτες τους δεν είχαν τίποτε τόν ανθρώπινο... Εμοιαζαν σαν νευρόστατα, που εργάζονταν χωρίς βέλγησι και λογική.

— «Η γυναίκα ήταν ή Φινέτα μου, που την κηδεία της την είχα άκολουθήσει! Κι' ο ένας απ' τούς άντρες ήταν ο φίλος μου Ζακέ, που είχε πεθάνει πρό 6 μηνών!...

— «Μπόρεσα να κρατήσω την ψυχραιμία μου μπροστά στο τρομακτικό αυτό θέαμα, γιατί κατάλαβα

Οι νεκροζώντανοι

Παράξενο διήγημα

Ημουν τότε έμπορος αντίπρωσώπων στη Μαρτινική κι είχα υπηρέτη μου ένα Ιθαγενή, τόν Μπεντό, ένα νέο καλόκαρδο κι άφωτισμένο σε μένα, που τον αγαπούσα σαν φίλο. Κάθε Κυριακή, ο Μπεντό πηγαινε στο γειτονικό χωριό, για νά δώ την αγαπημένη του άρραβωνιαστική, τη Φινέτα. Και γύριζε τη Δευτέρα τόν πρωί.

Μιά Δευτέρα όμως, δεν φάνηκε. Γύρισε την Τρίτη, σε κακή χάλια. Μόλις τον είδα, κατάλαβα πως θά του συνέβη κάτι τρομερό.

Και πραγματικά, είχε πεθάνει η Φινέτα του, ξαφνικά, μέσα σε 24 ώρες, από ένα δυνατό κι άνεζηγο πνεύμα. Μου ζήτησε την άδεια να φύγει απ' την υπηρέσια μου, γιατί ο πόνος τον είχε τσακίσει, κι έπρεπε άλλωστε να μείνει κοντά στη χήρα μαγικό χόρτο τούχει καταστρέψει το μυαλό του. «Ακούει κι' ύπακουει, μά είναι άδικανος να σκεφθώ. Κόβει ξύλα, βγάζει νερό απ' τόν πηγάδι, οργώνει, μαζεύει ξαχαροκάλαμα, χωρίζει νά βγάξη λείψι. Κι' η μόνη άμοιβή του είναι μια μπουκιά φαί».

Κατάλαβα ότι είχε κόψει αυτό το φρικτό έγκλημα ο καταρμένους Λαμπτά, για νάχρησε δωρεάν εργάτες στις φυτείες του! Κι' αποφάσισα νά τον εκδικηθώ...

— «Ελα μαζί μου! είπα στη μητέρα της Φινέτας, που εξακολουθούσε νά κυττάζει την κόρη της με μάτια γουλολωμένα. Πήγαμε με στην κυρά - Φάλλυ, τη μάγισσα! Σίγουρα, αυτή θά πούλησε στο Λαμπτά τόν χόρτο που κατέστρεψε τη Φινέτα!

— «Μόλις η μάγισσα μου άνοιξε την πόρτα της, άκούμπησα τόν μαχαίρι μου στο λαϊμό της και την άναγκασα νά ομολογήσει ότι αυτή είχε δώσει τόν χόρτο στον κτηματία.

— «Δώσε μου κι' έμένα, φώναξα, άλλωστε θά σε σκοτώσω σαν σκυλί!

— «Έκείνη τρομοκρατήθηκε κι' ύπακουσε. Αφού πήρα τόν χόρτο, κάρφωσα τόν μαχαίρι μου στην καρδιά της, για ν' απαλλάξω τόν κόσμο από ένα τέτοιο τέρας... Έπειτα έτρεξα στο σπίτι τόν Λαμπτά. Τόν βρήκα μόνον. Ήταν ένας κολασσός, μά ο φόβος τόν έκανε δειλό. Τόν έαπλωσα καταγής και τόν άκούμπησα ένα πιστόλι στο μηλίγγι.

— «Η θά πάρες αυτό τόν χόρτο, τού είπα, ή σου τινάξω τά μυαλά!...

— «Προτίμησε τόν χόρτο απ' τόν άμεσο θάνατο... Τά χαράματα, τόν έπιασε δυνατός πυρετός... Πήγα τότε και βρήκα τούς εργάτες του και τούς είπα ότι υπήρχαν άναμειστοί τους... τέσσερις νεκροί! Όλοι τρομοκρατήθηκαν και τόβαλαν στα πόδια... Μείναμε στο κτήμα μόνον ο Ζάν Λαμπτά... ζωντανός νεκρός πιά... οι τρεις άντρες κι' η Φινέτα που ήταν κλεισμένοι σ' ένα υπόστεγο.

— «Ελα! μου είπε με φωνή τρεμουλιαστή. Έλα νά σου δείξω την κόρη μου!...

— «Ανατρίχιασα και την κύτταξα με τρόμο. Μήπως είχε χάσει τά λογικά της;...

— «Όχι, δεν είμαι τρελλή! πρόσθεσε έκείνη. Είδα τη Φινέτα, πριν από λίγο! Έλα νά σου τη δείξω και σένα!...

— «Την άκολουθήσα μηχανικά, μη ξέροντας αν έδωλα όνειρο ή αν ζούσα στην πραγματικότητα... Όταν φτάσαμε σ' ένα μικρό λόφο, έξω απ' τόν χωριό, ή γρή άσταμάτησε και μουδείξε ένα σημείο, στίς φυτείες ξαχαροκάλαμου τόν Λαμπτά.

— «Κύτταξε καλά εκεί!... μουρμούρισε.

— «Στην άρχή, δεν μπόρεσα νά ξεχωρίσω τίποτε, καθώς ήμουν παραγμένος. Μά σε λίγο διέκρινα κάτι ανθρώπους, που δούλευαν άργά και μεθοδικά. Ήσαν τέσσερις: τρεις άντρες και μια γυναίκα. Μά οι σιλουέτες τους δεν είχαν τίποτε τόν ανθρώπινο... Εμοιαζαν σαν νευρόστατα, που εργάζονταν χωρίς βέλγησι και λογική.

— «Η γυναίκα ήταν ή Φινέτα μου, που την κηδεία της την είχα άκολουθήσει! Κι' ο ένας απ' τούς άντρες ήταν ο φίλος μου Ζακέ, που είχε πεθάνει πρό 6 μηνών!...

— «Μπόρεσα να κρατήσω την ψυχραιμία μου μπροστά στο τρομακτικό αυτό θέαμα, γιατί κατάλαβα

άμέσως τί συνέβαινε: Στη Μαρτινική, πιστεύουμε όλοι πως υπάρχει ένα χόρτο, που όταν τόν πάρει ο άνθρωπος, τόν πνίγει δυνατός πυρετός και πεθαίνει. Μά, στην πραγματικότητα δεν είναι νεκρός. Κοιμάται χωρίς ν' άναπνέει. Οι δικαί του τόν κλαίνε και τόν θάβουν. Σε λίγες μέρες όμως, οι κακοί άνθρωποι που τόν πότισαν με τόν φίλτρο, πηγαίνουν και τόν ξεθάβουν.

— «Αρχίζει τότε ν' άναπνέει και πάλλει, μά δεν είναι πιά ζωντανός όπως έσεις κι' εγώ. Δεν έχει λογικό. Τό μαγικό χόρτο τούχει καταστρέψει τόν μυαλό του. Ακούει κι' ύπακουει, μά είναι άδικανος να σκεφθώ. Κόβει ξύλα, βγάζει νερό απ' τόν πηγάδι, οργώνει, μαζεύει ξαχαροκάλαμα, χωρίζει νά βγάξη λείψι. Κι' η μόνη άμοιβή του είναι μια μπουκιά φαί».

Κατάλαβα ότι είχε κόψει αυτό το φρικτό έγκλημα ο καταρμένους Λαμπτά, για νάχρησε δωρεάν εργάτες στις φυτείες του! Κι' αποφάσισα νά τον εκδικηθώ...

— «Ελα μαζί μου! είπα στη μητέρα της Φινέτας, που εξακολουθούσε νά κυττάζει την κόρη της με μάτια γουλολωμένα. Πήγαμε με στην κυρά - Φάλλυ, τη μάγισσα! Σίγουρα, αυτή θά πούλησε στο Λαμπτά τόν χόρτο που κατέστρεψε τη Φινέτα!

— «Μόλις η μάγισσα μου άνοιξε την πόρτα της, άκούμπησα τόν μαχαίρι μου στο λαϊμό της και την άναγκασα νά ομολογήσει ότι αυτή είχε δώσει τόν χόρτο στον κτηματία.

— «Δώσε μου κι' έμένα, φώναξα, άλλωστε θά σε σκοτώσω σαν σκυλί!

— «Έκείνη τρομοκρατήθηκε κι' ύπακουσε. Αφού πήρα τόν χόρτο, κάρφωσα τόν μαχαίρι μου στην καρδιά της, για ν' απαλλάξω τόν κόσμο από ένα τέτοιο τέρας... Έπειτα έτρεξα στο σπίτι τόν Λαμπτά. Τόν βρήκα μόνον. Ήταν ένας κολασσός, μά ο φόβος τόν έκανε δειλό. Τόν έαπλωσα καταγής και τόν άκούμπησα ένα πιστόλι στο μηλίγγι.

— «Η θά πάρες αυτό τόν χόρτο, τού είπα, ή σου τινάξω τά μυαλά!...

— «Προτίμησε τόν χόρτο απ' τόν άμεσο θάνατο... Τά χαράματα, τόν έπιασε δυνατός πυρετός... Πήγα τότε και βρήκα τούς εργάτες του και τούς είπα ότι υπήρχαν άναμειστοί τους... τέσσερις νεκροί! Όλοι τρομοκρατήθηκαν και τόβαλαν στα πόδια... Μείναμε στο κτήμα μόνον ο Ζάν Λαμπτά... ζωντανός νεκρός πιά... οι τρεις άντρες κι' η Φινέτα που ήταν κλεισμένοι σ' ένα υπόστεγο.

— «Ελα! μου είπε με φωνή τρεμουλιαστή. Έλα νά σου δείξω την κόρη μου!...

— «Ανατρίχιασα και την κύτταξα με τρόμο. Μήπως είχε χάσει τά λογικά της;...

— «Όχι, δεν είμαι τρελλή! πρόσθεσε έκείνη. Είδα τη Φινέτα, πριν από λίγο! Έλα νά σου τη δείξω και σένα!...

— «Την άκολουθήσα μηχανικά, μη ξέροντας αν έδωλα όνειρο ή αν ζούσα στην πραγματικότητα... Όταν φτάσαμε σ' ένα μικρό λόφο, έξω απ' τόν χωριό, ή γρή άσταμάτησε και μουδείξε ένα σημείο, στίς φυτείες ξαχαροκάλαμου τόν Λαμπτά.

— «Κύτταξε καλά εκεί!... μουρμούρισε.

— «Στην άρχή, δεν μπόρεσα νά ξεχωρίσω τίποτε, καθώς ήμουν παραγμένος. Μά σε λίγο διέκρινα κάτι ανθρώπους, που δούλευαν άργά και μεθοδικά. Ήσαν τέσσερις: τρεις άντρες και μια γυναίκα. Μά οι σιλουέτες τους δεν είχαν τίποτε τόν ανθρώπινο... Εμοιαζαν σαν νευρόστατα, που εργάζονταν χωρίς βέλγησι και λογική.

— «Η γυναίκα ήταν ή Φινέτα μου, που την κηδεία της την είχα άκολουθήσει! Κι' ο ένας απ' τούς άντρες ήταν ο φίλος μου Ζακέ, που είχε πεθάνει πρό 6 μηνών!...

— «Μπόρεσα να κρατήσω την ψυχραιμία μου μπροστά στο τρομακτικό αυτό θέαμα, γιατί κατάλαβα

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ένας από τούς κυριότερους παράγοντες για τήν εύτυχία και τήν έπιτυχία τού ανθρώπου στον κόσμο αυτό είναι ή όμορφιά τού προσώπου και ή άρμονία τού σώματος. Για τόν σκοπό αυτό πάντοτε, από τών αρχαιότατων χρόνων οι γυναίκες, αλλά και οι άνδρες, κατέφευγαν στους θεραπευτές της εποχής τους για νά επανορθώσουν τις ατέλειες και τά αισθητικά ελαττώματα τού προσώπου και τού σώματος.

Ανεκδοχή και από τά παλαιότερα χρόνια, μόνη έξ όλων τών κλάδων της Ιατρικής, ή δερματολογία έβριζε τις κατάλληλες συμβουλές και συνταγές για τήν άριστή τόν προσώπου και για τήν θεραπεία τών διαφόρων αισθητικών ελαττωμάτων των. Σήμερα έχουμε και τήν χειρουργική αισθητική, που με τις προόδους της άποτελεί πιά ιδιαίτερο κλάδο της κλασσικής Ιατρικής και χειρουργικής, συμπεριλαμβανόμενα τήν αισθητική δερματολογία.

Γένημα και δημιούργημα της επανορθωτικής χειρουργικής τόν πόλεμου, ή αισθητική ή πλαστική χειρουργική, κατορθώνει νά θεραπεύει ή τουλάχιστον σημαντικά νά βελτιώνει με τις κατάλληλες και λεπτές χειρουργικές επεμβάσεις τις δυσμορφίες τού προσώπου και τών διαφόρων μελών τού σώματος.

Πάντως βάσει κάθε αισθητικής άποτελεσματικής επεμβάσεως παραμένει ή δερματολογία, που περιλαμβάνει τόν σύνολο τών αναγκαίων γνώσεων που άφορούν τις διάφορες λειτουργίες τού δέρματος και που δεν έπαυε νά πλουτίζεται με νέες μεθόδους και μηχανήματα, ώστε πολύ λίγες νά είναι σήμερα οι φυσικές ατέλειες, που δεν είναι δυνατόν νά υποβληθούν σε μία αισθητική θεραπεία.

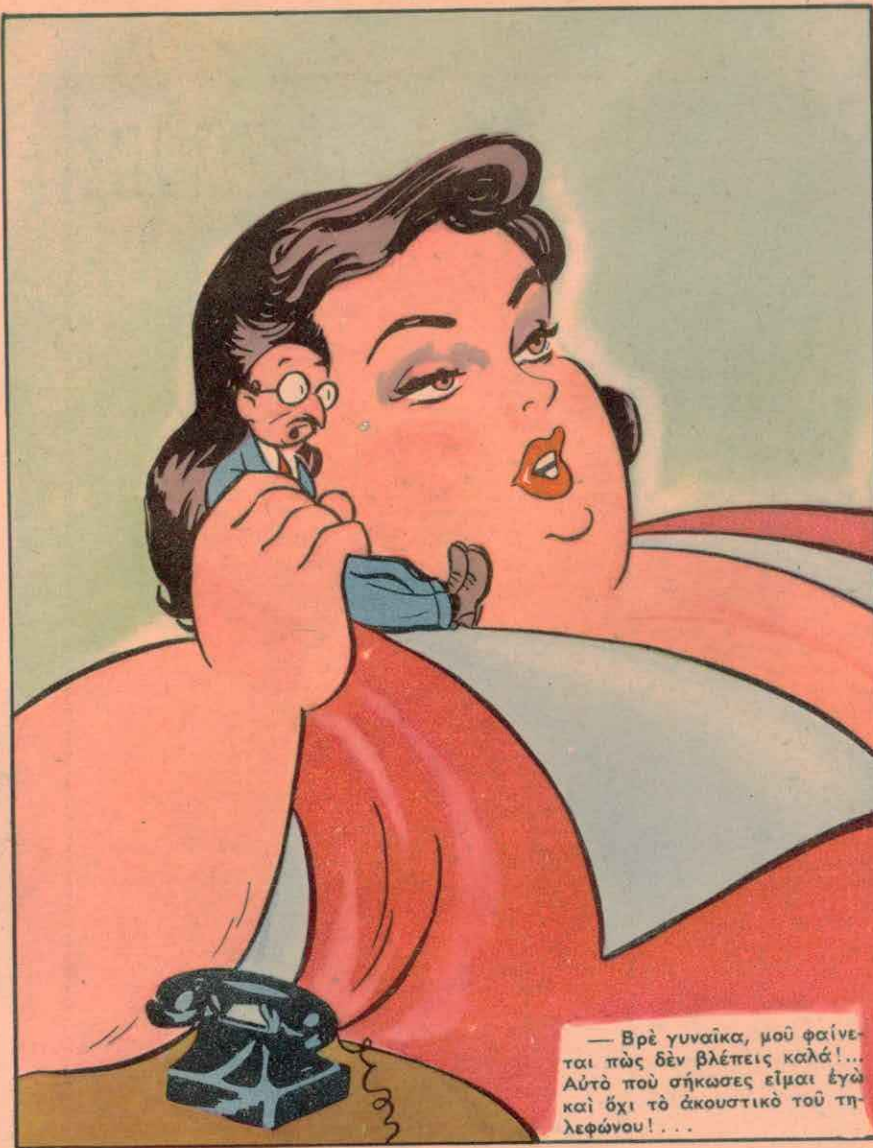
Σκοπός της αισθητικής δερματολογίας και χειρουργικής είναι ή διατήρηση τών φυσικών χαρακτηριστών τού ανθρώπου ή ή βελτίωση τών διαφόρων ατελειών ή ελαττωμάτων τού προσώπου και τού σώματος, που πολλές προοδίδουν μία περιεργή ή αποκαταστατική έμφανισή σ' έκεינו που τά έχει και που τόν κάνουν νά θεωρεί τόν εαυτόν του μέσα στην κοινωνία σε υποβέστερη μοίρα απέναντι τών άλλων.

Πράγματι, ή καλή έντύπωση από ένα άραίο πρόσωπο καταστρέφεται μόλις τόν μάτι πέσει επάνω σε μία άρισμένη ατέλεια τού. Και στην περίπτωση αυτή, φαίνεται άμέσως ή αξία της αισθητικής, που προορισμός της είναι νά εξασφαλίσει με κατάλληλη θεραπεία, μηχανική ή χειρουργική, τήν ατέλεια αυτή.

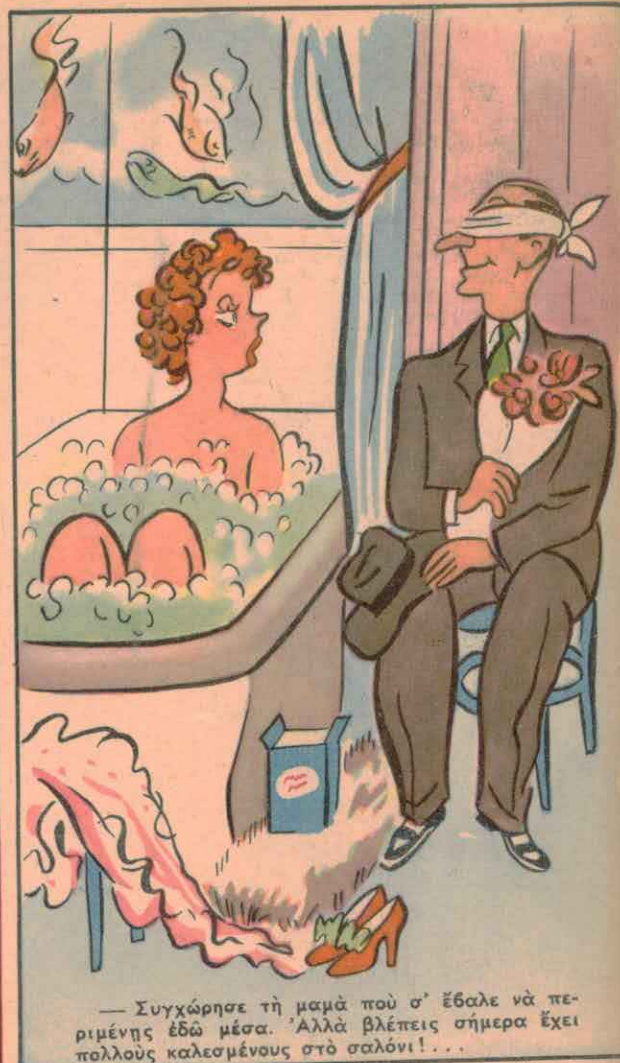
Βέβαια, είναι αδύνατο, όσο τέλεια καλλυντικά, επανορθωτικά ή ηλεκτρομηχανικά μέσα, κι' αν διαθέσει ή έπιστήμη νά μεταβάλλει έναν άσχημο κι' αποκαταστατικό άντρα σε Άδωνι, ή μία γυναίκα σ' Αφροδίτη, μπορεί όμως νά τούς κάνει, αναλόγως της εκτάσεως και τού βαθμού της άσχημίας των, άλγυντερον αποκαταστατικούς εξασφαλίζοντας άρισμένα ελαττώματα τού προσώπου τους ή τού σώματος.

Εκεί, όμως, που κυριολεκτικώς θαυματοουργεί ή αισθητική, είναι στην περίπτωση ενός άραίου μόν κατά τόλλα προσώπου, τόν άραίο όμως ένα αντιαισθητικό ελάττωμα τού τόν κάνει αποκαταστατικό, άσχημο. Η εξασφάλιση τού ελαττωματος αυτού, και άμέσως τόν πρόσωπο νά λάμψει σ' όλη τόν την όμορφιά, τόν μεταβάλλει ως διά μαγείας, στα μάτια τών άλλων. Π. χ. μία κοντή και τριχητή κροταλιά ή ένα ανεπτυγμένο μαστό, καταστρέφουν και γυλοποιούν και τόν άραίο γυναικείο πρόσωπο. Η εξασφάλισή τους αλλάζει τόν άραίο μόνον.

Μάγικα, έξ όλων, γρήγορα από τυχόν ή κατάσπορτα από ελαττώματα, άκμης, κηλίδες, λεύκες, κηλιδωτά αιμοφόρα αγγεία (couperose) ή από διάφορα άλλα αντιαισθητικά σπυγμάτια, είναι αποκαταστατικό, όσο άραίο κι' αν είναι τόν πρόσωπο, τόν σύνολο τού. Η θεραπεία τους δά κάνει τόν πρόσωπο αυτό νά ξαναγεννηθεί και νά λάμψει σ' όλη τόν την έκφραση. Άνεκδοχή ως απρόβλεπτα τόν πόνον άσχη

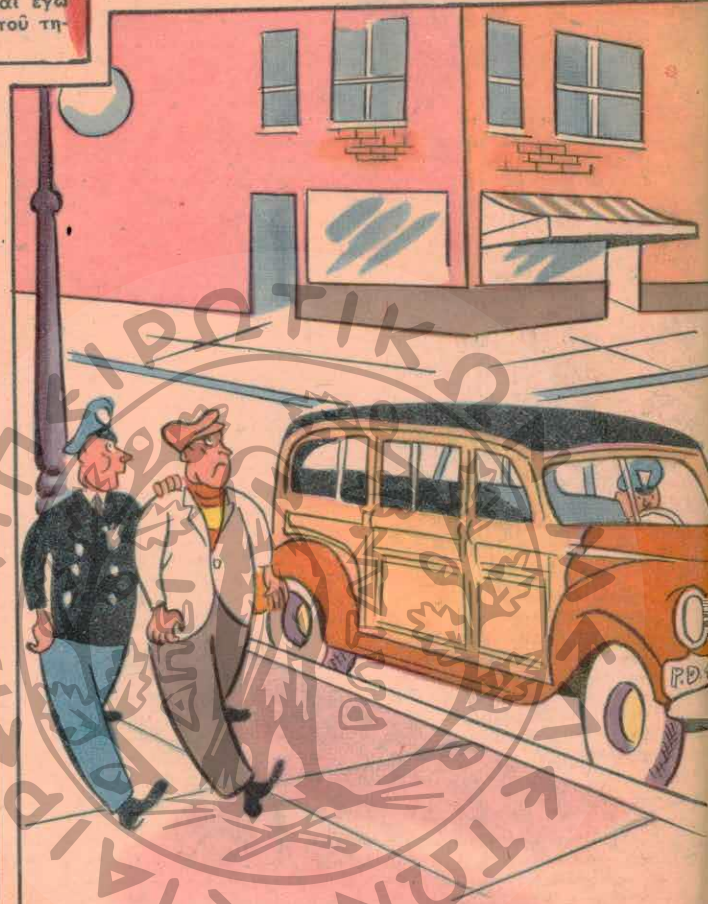
— Βρέ γυναίκα, μου φαίνεται πώς δεν βλέπεις καλά!... Αυτό που σήκωσες είμαι εγώ και όχι το ακουστικό του τηλεφώνου!...

— Συγχώρησε τη μαμά που σ' έβαλε να περιμένεις εδώ μέσα. Άλλα βλέπεις σήμερα έχει πολλούς καλεσμένους στο σαλόνι!...

— Πρόκειται, κύριε διοικητά, για φάρσα που μ'ας έκαναν κάτι παληόπαιδα!...

— Τυχρός είσαι, φιλαράκο!... Θα κάνης ποδαρικό στο καινούργιο αυτοκίνητο της αστυνομίας!...